

Аманда Куик

**КРАСАВИЦАТА
И ЗВЯРЪТ**

Джейн Ан Кренц

Красавицата и звярът

1.

Гледката пред очите му сякаш бе от някакъв кошмар. Гидиън Уестбрук, виконт Сейнт Джъстин, стоеше на прага на малко и приятно на вид преддверие, което сякаш водеше към самия ад.

Из цялата стая бяха разпръснати кости. Зловещо хилещи се черепи, белеещи се ребра и счупени бедрени кости се виждаха навсякъде, сякаш самият дявол използваше това място за сметище. По первазите на прозорците се мъдреха големи каменни късове, в които се очертаваха дървени кости. В един от ъглите бе струпана купчина прешлени.

В центъра на цялата сатанинска бъркотия седеше стройна жена в изцапана престилка. Бяла муселинена шапчица бе кацнала малко накриво върху буйни кестеняви къдрици, които образуваха заплетена грива. Жената, която очевидно беше млада, седеше до тежко махагоново писалище. Стройният ѝ грациозен гръб бе обърнат към Гидиън. Тя задълбочено скицираше нещо и явно цялото ѝ внимание бе погълнато от един каменен къс, в който се очертаваха формите на дълга кост.

От мястото си Гидиън успя да забележи, че на пръстите ѝ, с които така сръчно държеше перото, няма венчална халка. Значи това бе една от дъщерите, а не вдовицата на преподобния Поумрой.

Точно това му трябваше, помисли си Гидиън, още една дъщеря на енорийски пастор.

След като последната бе умряла и опечаленият ѝ баща напусна околността, бащата на Гидиън бе назначил нов енорийски пастор, преподобния Поумрой. Но преди четири години, когато и Поумрой почина, Гидиън, вече управител на бащините си имоти, не си направи труда да назначи нов пастор. Виконт Сейнт Джъстин не се интересуваше особено от духовното благоденствие на хората от Ъпър Бидълтън.

Благодарение на стара уговорка между Поумрой и бащата на Гидиън, семейството на пастора бе продължило да живее в енорийската къща. Плащаха си наема навреме и, що се отнася до Гидиън, това бе всичко, което го интересуваше.

Той погледа още малко сцената пред себе си и отново потърси с поглед онзи, който бе оставил вратата на къщата отворена. Но когато не откри следи от присъствието на друг човек, свали цилиндъра си с извита периферия и пристъпи в малкото преддверие. Свежият морски бриз го последва вътре.

Март беше към края си, но въпреки слънчевия ден морският въздух все още бе мразовит.

Гидиън се почувства доста развеселен, а и както сам си призна, заинтригуван от вида на младата жена, седнала сред старите кости, с които бе заринат целият кабинет. Той прекоси тихо преддверието, като внимаваше тежките му ботуши за езда да не трополят по каменния под. Гидиън беше едър мъж, някои дори смятаха, че е грамаден, и в отчаян опит да компенсира гигантския си ръст, той отдавна се бе научил да стъпва безшумно. И без това където и да идеше, достатъчно лица се обръщаха след него.

Той спря на вратата на кабинета и още малко погледа жената. Щом му стана ясно, че е прекалено заета, за да усети присъствието му, той се реши да развали магията на очарователната гледка.

– Добър ден.

Младата жена край писалището възкликна от изненада и скочи на крака, изпускайки перото си. Извърна се рязко и се озова лице в лице с Гидиън, при което първоначалната ѝ уплаха прерасна в ужас.

Гидиън бе свикнал с тази реакция. Поначало не беше красив мъж, а и дълбокият белег, който прорязваше като светкавица лявата му буза чак до устата никак не подобряваше положението.

– Кой, по дяволите, сте вие? – Сега и двете ръце на младата жена бяха зад гърба ѝ. Тя определено се опитваше да скрие скиците си под някакво списание. Ужасът в необикновено големите ѝ тюркоазеносини очи бързо взе да отстъпва място на мрачно подозрение.

– Сейнт Джъстин – Гидиън я удостои с хладна учтива усмивка, като бе съвсем наясно как изглежда белегът му при това движение на лицевите мускули. После зачака блестящите ѝ очи да се изпълнят с обичайното отвращение.

– Сейнт Джъстин? Лорд Сейнт Джъстин? Виконт Сейнт Джъстин?

– Да.

Вместо очакваното отвращение синьозеленият и поглед изразяваше огромно облекчение.

– Слава богу!

– Рядко ме посрещат така възторжено – промърмори Гидиън.

Младата дама рязко се отпусна обратно на стола си.

– Мили боже, милорд – намръщи се тя. – Ужасно ме изплашихте. Какво очаквате, като се промъквате така зад гърба на хората?

Гидиън хвърли през рамо един многозначителен поглед към отворената врата на къщата.

– Щом не желаете да ви безпокоят разни натрапници, не е ли по-добре да държите вратата затворена и заключена?

Жената проследи погледа му.

– О, божичко! Сигурно госпожа Стоун я е оставила отворена. Тя си е от хората, които направо боготворят свежия въздух. Но моля ви, влезте, милорд.

Тя отново скочи на крака и грабна две дебели книги от единствения свободен стол в стаята. За момент се спря нерешително и затърси с поглед празно местенце сред неразборията, където да ги остави. После с лека въздишка се отказа от тази трудна задача и небрежно остави книгите на пода.

– Моля, седнете, сър.

– Благодаря – Гидиън бавно пристъпи в кабинета и много внимателно приседна на малкия и доста крехък на вид стол. Тази мода, да се обзавеждат стаите с изящни и чупливи мебели, съвсем не бе пригодна за човек с неговия ръст и тегло. Все пак, за щастие, столчето издържа.

Той погледна книгите, които до скоро заемаха мястото му. Първата бе *Теория за произхода на земята* от Джеймс Хъгън, а другата бе от Плейфеър, *Примери в подкрепа на Хътъповата теория за произхода на земята*. Тези две книги, както и пълната с кости стая, обясняваха доста неща. Дамата, на която гостуваше, бе запалена по вкаменелостите.

Може би фактът, че е свикнала да гледа тези избелели, хилещи се черепи, обясняваше липсата на ужас и отвращение при вида на обезобразеното му лице, помисли си с горчивина Гидиън. Явно бе привикнала към подобни страховити гледки. Той успя да я огледа по-подробно, докато тя припряно събираше от бюрото останалите скици и бележки. Меко казано, тази дама бе необикновена.

Буйната ѝ коса отдавна бе успяла да се измъкне от бонето и няколкото фиби, които безуспешно се опитваха да я държат в подчинение. Гъстата бухнала грива обкръжаваше лицето ѝ като мек, но неукротим облак.

Тя определено не беше красива, нито дори особено „хубавичка“ в онзи смисъл, който бе модерен напоследък. Но пък усмивката ѝ бе ослепителна. Беше заредена с огромна енергия и жизненост, както и всичко останало в нея. Гидиън забеляза, че двата ѝ предни зъба, малки и бели, леко стърчаха напред. Странно, но ефектът бе очарователен, помисли си той.

Острото ѝ носле и високите скули, заедно с будния и интелигентен поглед на прелестните ѝ очи, създаваха впечатление за някаква

агресивност и любопитство. Тази жена определено не принадлежеше към категорията на свенливите, плахи и кротки домакини, реши Гидиън. Човек винаги ще знае точно какво отношение има тя към него. А това му допадаше.

Лицето ѝ извика в съзнанието му образа на умно котенце и изведнъж му се прииска да я погали, но се въздържа. От собствения си горчив опит знаеше, че дъщерите на енорийските пастори често са по-опасни, отколкото изглеждат. Веднъж вече бе жестоко ухапан и това му бе достатъчно.

Гидиън прецени, че домакинята му е на двадесет и няколко години. Зачуди се дали липсата на наследство беше причина да остане неомъжена, или пък очевидната ѝ страст към стари кости бе обезкуражила потенциалните кандидати за ръката ѝ.

Погледът на Гидиън бързо се плъзна по останалата част от тялото ѝ, като не пропусна да забележи състоянието на муселинената ѝ рокля с висока талия: личеше, че някога е била с бронзов цвят, който отдавна се бе превърнал в някакъв неопределен оттенък на кафявото. Над скромното ѝ деколте се подаваше наборът на ризата ѝ.

Поради широката престилка, която носеше върху роклята, човек можеше само да гадае за формите, които се криеха под нея. Все пак Гидиън забеляза нежния овал на гърдите ѝ и очертанятия на тънката ѝ талия. Когато дамата пъргаво заобиколи писалището, за да седне отново на мястото си, погледът му не пропусна да забележи как лекият муселин за миг се завихри около ханша ѝ, издавайки пищно заоблените ѝ форми.

– Както сам виждате, наистина ме изненадахте, милорд – жената избута още няколко скици под един брой на *Доклади на дружеството за вкаменелости и древни изкопавки*. Тя го погледна с лек укор в очите. – Извинявам се за вида си, но тъй като не ви очаквах точно тази сутрин, едва ли може да ме вините, че не съм облечена подобаващо за случая.

– Не се притеснявайте за външния си вид, госпожице Поумрой. Уверявам ви, че ни най-малко не ме обижда. – После Гидиън повдигна вежди с учтивия въпрос: – Вие сте госпожица Хариет Поумрой, нали?

Тя се изчерви:

– Да, разбира се, милорд. Та коя друга да съм? О, сигурно ме смятате за крайно неучтива. И наистина, леля ми непрекъснато ми повтаря, че маниерите ми съвсем не са изискани. Но работата е там, че жена в моето положение едва ли може да е прекалено внимателна.

– Разбирам – хладно отбеляза Гидиън. – Репутацията на една дама по принцип е твърде крехка, а една дъщеря на енорийски пастор е в

особено рисковано положение, не е ли така?

Харriet го погледна неразбиращо.

– Извинете, не ви разбрах?

– Може би трябва да извикате някой роднина или икономката ви да се присъедини към нас. Заради репутацията си.

Харriet примигна и синьозелените ѝ очи се изпълниха с учудване.

– Репутацията ми? Господи, въобще не говорех за репутацията си, милорд. През целия ми живот едва ли нещо я е застрашавало, а и тъй като вече съм почти на двадесет и пет години, едва ли и в бъдеще ще ми се наложи да се тревожа за нея.

– Майка ви не ви ли е предупредила да внимавате с непознати?

– О, небеса, не – Харriet се усмихна, явно на някакъв спомен. – Баща ми наричаше майка ми жива светица. Тя беше толкова мила и гостоприемна към всички. Но почина при злополука с една карета, две години преди да се преместим в Ъпър Бидълтън. Беше през зимата и тя бе тръгнала да занесе топли дрехи на бедните. На всички много ни липсваше и дълго скърбихме за нея. Особено баща ми.

– Разбирам.

– Ако наистина се тревожите за правилата на благоприличието, милорд, опасявам се, че не мога да ви помогна – продължи Харriet дружелюбно. – Леля ми и сестра ми отидоха на покупки в селото. Икономката ни е някъде наблизко, но се съмнявам, че ще ми е от особена полза, ако случайно решите да накърните репутацията ми. Тя има лошия навик да припада и при най-незначителния повод.

– За това сте напълно права – рече Гидиън. – Наистина не успя да помогне много на младата дама, която живееше преди вас в тази къща.

Харriet изглежда се интересува от темата.

– О, значи сте се срещали с госпожа Стоун?

– Познавахме се преди няколко години, когато живеех в околността.

– А, да, разбира се. Тя е била икономка и на предишния пастор, нали? А ние я наследихме заедно с къщата. Леля Ефи казва, че е ужасно потискащо човек да е в нейната компания и аз съм съгласна с това, но татко винаги ни напомняше, че трябва да сме милосърдни. Казваше, че не можем да я уволним, защото няма да си намери работа никъде другаде в околността.

– Високо оценявам отношението му към въпроса. Все пак сте принудени да се примирявате с една ужасно мрачна икономка, освен ако госпожа Стоун не се е променила коренно през последните години.

– Очевидно не е. Все още говори като пророчица на Страшния съд. Но татко беше много мил човек, при все че му липсваше практически мислене. Сега се старая да се държа така, както той би искал, въпреки че понякога ми е изключително трудно – Хариет се наведе напред и кръстоса ръце. – Когато казах, че едва ли съм прекалено внимателна, имах предвид необходимостта да се грижа за нещо далеч по-важно от репутацията ми, сър.

– Вие ме удивявате! Та какво може да е по-важно от нея, госпожице Поумрой?

– Работата ми, разбира се – тя отново се бе облегнала на стола си и сега го погледна многозначително. – Вие сте светски човек, милорд. Несъмнено сте пътували много. Така да се каже, познавате живота добре. Сигурно сте наясно, че има разни безскрупулни типове, които се промъкват навсякъде.

– О, наистина ли?

– Точно така. И мога да ви кажа, че има хора, които биха откраднали моите вкаменелости, за да ги обявят за свои открития, без капчица угризение. Знам, че сигурно е много трудно за един добре възпитан джентълмен като вас, милорд, да признае, че съществуват хора, които биха извършили подобна низост, но си е така, фактите са си факти. Бдителността ми не трябва да отслабва нито за миг.

– Разбирам.

– При това положение, не искам да прозвучи неучтиво, но ще ви помоля да ми покажете някакво доказателство за самоличността си.

Това вече го свари съвсем неподготвен. Белегът на лицето му беше достатъчно доказателство за самоличността му, поне за хората от Ъпър Бидълтън.

– Вече ви казах, че съм Сейнт Джъстин.

– Опасявам се, че ми е нужно някакво друго доказателство, сър. Както вече ви казах, предпазливостта ми съвсем не е излишна.

Гидиън обмисли положението си и се зачуди дали да се смее, или да проклина. Тъй като не се сети за друго, той бръкна в джоба си и извади едно писмо.

– Ако не се лъжа, вие сте изпратили това, госпожице Поумрой. Надявам се, фактът, че е в моите ръце, да е достатъчно доказателство, че аз съм Сейнт Джъстин.

– О, да. Писмото ми – тя се усмихна с облекчение. – Значи сте го получили. И веднага се отзовахте. Знаех си, че ще дойдете. Всички твърдят, че въобще не се интересувате от събитията в Ъпър Бидълтън,

но аз бях сигурна, че не е така. Все пак вие сте роден тук, нали?

– Да, имам тази чест – сухо отвърна Гидиън.

– Значи сте дълбоко свързан със земята. Корените ви са тук, дори да сте избрали за постоянно жилище някое от другите, ви имения. Не е възможно да не изпитвате чувство на дълг и отговорност към тези земи.

– Госпожице Поумрой...

– Човек не може просто ей така да загърби родното си място. Вие сте виконт, наследник на графство. Сигурно разбирате задълженията, които произтичат от това и...

– *Госпожице Поумрой!* – Гидиън вдигна ръка, за да я накара да замълчи. Но все пак остана леко изненадан, когато жестът му постигна целта си. – Нека си изясним едно нещо, госпожице Поумрой. Съдбата на Ъпър Бидълтън въобще не ме интересува, стига фамилните земи да продължават да носят пари. Но ако не ми осигуряват приличен доход, уверявам ви, че без колебание ще ги продам.

– Но прехраната на повечето хора в този район зависи от вас, по един или друг начин. Като най-едрия земевладелец наоколо вие осигурявате икономическата стабилност на цялата област. Сигурна съм, че сте наясно с това.

– Интересите ми към Ъпър Бидълтън са от финансово, а не от сантиментално естество.

Изглежда Харriet за миг се почувства объркана, но бързо се съвзе.

– Сигурно се шегувате, милорд. Разбира се, че ви интересува съдбата на селото. Та вие толкова бързо се отзовахте на писмото ми! Това доказва, че сте истински загрижен.

– Дойдох тук само от любопитство, от чисто любопитство, госпожице Поумрой. Писмото ви звучеше не по-малко заповедно от кралски указ. Не съм свикнал да бъда привикван от млади момичета, които дори не познавам, а още по-малко да търпя те да ми четат лекции относно задълженията и отговорностите ми. Трябва да призная, че бях ужасно любопитен да се срещна с жената, която си въобразява, че има правото да се държи така.

– О... – изражението ѝ рязко се промени. Изглежда едва сега започна да разбира, че Гидиън не е особено доволен от тази среща, чиято инициаторка беше тя самата. Харriet се усмихна неуверено. – Простете, милорд. Може би писмото ми е звучало малко заповедно?

– Това е меко казано, госпожице Поумрой.

Тя прехапа устни, като го гледаше изпитателно.

– Признавам, че наистина имам лошия навик да съм, как да кажа,

прекалено пряма?

– По-правилно ще е да кажете рязка. Или изискваща. Дори *деспотична*.

Хариет въздъхна.

– Прав сте. Но с така, защото непрекъснато ми се налага да взимам решения. Татко в много отношения беше прекрасен човек, но предпочиташе да се занимава с духовното благоденствие на паството си, а не с ежедневните грижи на семейството. Леля Ефи е наистина много мила, но не е възпитана да взема решения. А сестра ми току-що завърши училище и няма почти никакъв житейски опит.

– С други думи, отдавна сте поели управлението на дома в свои ръце, поради което сте свикнали да заповядвате и командвате за всяко нещо – заключи Гидиън. – Това ли искахте да кажете, госпожице Поумрой?

Тя се усмихна, очевидно доволна от схватливостта му.

– Точно така. Виждам, че разбирате. Сигурно ви е известно, че във всяка ситуация все някой трябва да взема решения и да издава команди.

– Като на борда на кораб, така ли? – Гидиън с мъка съдържа усмивката си при мисълта как Хариет Поумрой командва кораб от кралската флота. Щеше да изглежда наистина впечатляващо в капитанска униформа, реши той. Готов бе да заложи цяло състояние, че задните части на госпожица Поумрой значително ще променят облика на чифт обикновени моряшки панталони.

– Да, точно както на борда на кораб – каза Хариет. – Е, в нашия дом, най-общо казано, аз съм човекът, който трябва да взема решенията.

– Разбирам.

– Чудесно. Но все пак дълбоко се съмнявам, че сте пропътували цялото разстояние от имението ви на север до тук само за да задоволите любопитството си коя жена се е осмелила да ви пише с такъв рязък тон. Все пак признайте, че се интересувате от събитията тук, в Тъпър Бидълтън, милорд.

Гидиън сви рамене и прибра писмото обратно в джоба си.

– Няма да споря за това с вас, госпожице Поумрой. Важното е, че съм тук, затова нека да минем на въпроса. Може би ще бъдете така любезна да ми съобщите каква по-точно е тази злокобна опасност, която споменавате в писмото си, както и защо тя изисква от мен крайна дискретност!

Нежните устни на Хариет се разтегнаха в иронична усмивка.

– О, боже. Освен че ви се е сторило доста заповедно, писмото ми е

звучало и някак злокобно, така ли? Сигурно ви е заприличало на откъс от страховитите готически романи на госпожа Радклиф¹.

– Да, госпожице Поумрой. Точно така – Гидиън не сметна за необходимо да споменава, че е препроочел писмото няколко пъти. То наистина бе необикновено. Молбата за съдействие беше отправена с такъв енергичен тон, а и стилът на писмото, макар да бе доста драматичен, говореше за особена жизненост и сила на духа, което действително бе събудило любопитството му да се срещне очи в очи с авторката.

– Сър, разберете ме добре: исках да съм съвсем сигурна, че ще прикова вниманието ви.

– Е, успяхте да го приковете.

Харriet отново се наведе напред и пак кръстоса ръце със съвсем делови вид.

– Ще говоря направо, милорд. Наскоро открих, че Ъпър Бидълтън очевидно е станал свърталище на банда опасни крадци и главорези.

Шеговитото настроение на Гидиън моментално се изпари. Изведнъж той се зачуди дали жената срещу него е с всичкия си.

– Вероятно ще благоволите да изясните твърдението си, госпожице Поумрой.

– Става въпрос за пещерите, милорд. Сигурно помните, че покрай брега скалите са осеяни с пещери. Те се намират точно под вашите земи – тя нетърпеливо махна с ръка към отворената входна врата, отвъд която, близо до дома на енорийския пастор, се виждаха скалите, спускащи се почти отвесно към морето. – Разбойниците използват една от пещерите в скалите точно над брега.

– Много добре си спомням тези пещери. Никога не са били от някаква полза за имението ни. Семейството ми винаги е разрешавало на търсачите на вкаменелости да ги изследват напълно свободно – Гидиън се намръщи. – Нима искате да кажете, че някой ги използва за незаконна дейност?

– Точно така, милорд. Открих това преди няколко седмици, когато изследвах един нов проход в скалите – очите на Харriet заблестяха ентузиазно. – Точно в тази пещера направих някои многообещаващи открития, сър. Една прекрасна бедрена кост, както и още няколко други... – тя изведнъж замълча.

– Нещо не е наред ли?

---

1. Ани Радклиф – английска писателка от 18 век, чиито романи са сред най-популярните в жанра на готическия роман.

– О, не, съвсем не – Хариет съърчи нослето си в самообвиняваща се физиономия. – Простете, милорд. Отклонявам се от темата. Все така става, когато спомена нещо относно вкаменелостите. Но вие едва ли се интересувате особено от изследванията ми. Да се върнем на въпроса: пещерите наистина се използват за престъпни цели.

– Моля, продължавайте – насърчи я Гидиън. – Става все поинтересно.

– Да, наистина, та както казвах, онзи ден изследвах един нов проход и...

– Госпожице Поумрой, това не е ли едно твърде опасно занимание? Случвало се е хората да се изгубят из пещерите и да не могат да излязат дни наред. А някои дори са си умрели в тях.

– Уверявам ви, че аз съм много внимателна. Използвам фенер и маркирам пътя си. Баща ми ме научи как да изследвам пещерите. Та значи, наскоро се натъкнах на невероятна пещера. Голяма е колкото обширна приемна зала. И цялата е осеяна с многообещаващи каменни образувания – Хариет присви очи. – Само че беше пълна и с нещо, което очевидно е плячка.

– Плячка?

– Ами да, плячка, крадена стока. Нали разбирате какво имам предвид, плячката на крадците.

– Аха, плячка. Да, разбира се – Гидиън вече не се чудеше дали е луда. Важното бе, че тази дама определено беше една от най-интересните личности, които бе срещал през живота си. – И какво представляваше тази плячка, госпожице Поумрой?

Тя свъси вежди замислено.

– Така-а-а. Имаше няколко първокласни сребърни прибора за сервиране. Няколко изключително изящни златни свещника. Малко скъпоценности и бижута. Но всички предмети бяха от най-висока класа, милорд. Веднага предположих, че не може да са откраднати от района на Тъпър Бидълтън.

– Какво ви наведе на тази мисъл?

– Тук има само една-две къщи, които могат да се похвалят с подобни изящни предмети, но кражбата дори на един от тях веднага щеше да се разчуе. А нищо подобно не сме чули.

– Разбирам.

– Подозирам, че предметите пристигат от друго място и се внасят в пещерата нощем, където остават на склад, докато собствениците се откажат от всякакви опити да ги открият. Чувала съм, че не са редки

случаите, когато полицията залавя крадците точно когато се опитват да продадат стоката си.

– Много добре сте информирана.

– Да, но както казвах, очевидно някакви особено хитри злодеи са се сетили, че могат да крият крадените си вещи в моите пещери, докато престанат да ги търсят и страстите се поуталожат. Тогава сигурно предметите биват откарвани до Бат или до Лондон и там ги продават на разни бижутери и заложни къщи.

– Госпожице Поумрой – Гидиън едва сега започна да се замисля дали пък наистина пещерите не бяха сцена на някакви престъпни машинации. – Позволете да запитам, защо не сте отнесли въпроса към местния съдия или към управителя на имотите ми?

– Местният съдия вече е прекалено възрастен, сър. Той въобще не е в състояние да се справи с подобна история. А ако ми позволите да съм съвсем откровена, вашият нов управител, господин Крейн, не ми вдъхва и капчица доверие – Хариет сви устни неодобрително. – Колебая се дали да ви го кажа, милорд, но ми се струва, че той знае за престъпната банда и умишлено си затваря очите за дейността им.

Гидиън присви очи.

– Това е много сериозно обвинение, госпожице Поумрой.

– Да, знам. Но просто не можех да му се доверя. Дори не мога да проумея какво ви накара да го наемете за свой управител.

– Просто той беше първият, който се кандидатира за поста, когато обявих, че е свободен – рече Гидиън, като мислеше, че с това изчерпва въпроса. – А и препоръките му бяха отлични.

– Е, да, но въпреки това този човек не ми вдъхва доверие. Както и да е, да се върнем към фактите. Поне на два пъти аз видях с очите си как в пещерата влизат някакви мъже, и то късно през нощта. На влизане носеха чували, но когато излязоха отново на брега, бяха с празни ръце.

– Късно през нощта?

– След полунощ, за да бъдем точни. Но разбира се, само при отлив. Когато има прилив, пещерите стават недостъпни.

Гидиън обмисли чутото и то му се стори доста обезпокояващо. Мисълта, че госпожица Поумрой излиза сама посред нощ, не беше от най-приятните. Особено ако предположенията ѝ се окажат верни. Тази млада дама определено не бе наглеждана добре от роднините си.

– За бога, какво сте търсели сама на брега, и то посред нощ, госпожице Поумрой?

– Следях ги, естествено. От прозореца на стаята ми мога да

наблюдавам част от брега. След като открих крадените вещи в пещерата, започнах редовно да стоя на пост през нощта. Когато една нощ забелязах светлина на брега, това събуди подозренията ми и излязох, за да проверя какво става.

Гидиън не можеше да повярва на ушите си.

– Значи сте напуснали сигурността на дома си и посред нощ сте слезли долу, за да проследите някакви мъже, за които предполагате, че са крадци?

– А как иначе щях да разбера какво точно става там?

– Леля ви знае ли за странното ви поведение? – рязко попита Гидиън.

– Разбира се, че не знае. Само щеше да се тревожи, ако разбере, че наоколо се навъртат разни злодеи. Леля Ефи много се разстройва от такива неща.

– И не само тя. Напълно разбирам отношението ѝ към подобни действия.

Харriet не обърна внимание на забележката му.

– Във всеки случай, точно сега тя има достатъчно грижи. Обещах ѝ да опитам да осигуря на сестра ми Фелисити един сезон в Лондон и, нали разбирате, леля Ефи е прекалено загрижена за тази перспектива.

Гидиън учудено повдигна вежди.

– *Вие* се опитвате да финансирате един сезон за сестра си? Сама?

Харriet въздъхна лекичко.

– Очевидно е, че не мога да направя подобно нещо сама. Скромната издръжка, която ни остави баща ни, не би могла да стигне за подобно нещо. аз успявам да помогна от време на време, като продавам някои от вкаменелостите си, но това въобще не би покрито един сезон за Фелисити. Обаче имам друг план.

– Странно, но вече не съм изненадан да чуя, че и за това имате план.

Сега тя цялата сияеше от въодушевление.

– Надявам се, че леля Аделаида може лесно да бъде убедена да ни помогне, особено сега, когато онзи скъперник, съпругът ѝ, толкова услужливо се спомина. Разбирате ли, той успя да натрупа значително състояние и, противно на очакванията си, не успя да го вземе със себе си на онзи свят. Скоро леля Аделаида ще разполага напълно с цялото му богатство.

– Разбирам. И вие се надявате тя да поеме финансирането на един сезон за сестра ви?

Харriet се разкикоти, очевидно доволна от плана си.

– Ако успеем да заведем Фелисити в Лондон, сигурна съм, че ще я омъжим много добре. Сестра ми е съвсем различна от мен. Всъщност тя е направо зашеметяваща. Цели тълпи мъже ще паднат в краката ѝ, молейки я на колене да се омъжи за тях. Но за да постигна това, все пак трябва първо да я заведа в Лондон. Та нали там е „пазарът за булки“.

– Така е.

– Да, наистина – продължи Харriet с хитро изражение. – Трябва да покажем Фелисити като зряла праскова под носа на хайлайфа и само да чакаме някой любезен джентълмен да я откъсне от дървото.

Гидиън стисна зъби при спомена за собствения си горчив опит. Точно тази история му бе прекалено позната от краткото време, което бе прекарал в Лондон по време на един такъв „сезон“ преди няколко години.

– Пределно ясно ми е как работи тази система, госпожице Поумрой.

Харriet се изчерпи.

– Е, да, предполагам, че е така, милорд. Но нека се върнем на въпроса как да изчистим пещерите ми от онази измет.

– Кажете ми, госпожице Поумрой, споделяли ли сте разкритията си с някои друг?

– Не. Веднага, щом си дадох сметка, че не мога да се доверя на господин Крейн, реших да не споменавам нищо за наблюденията си пред когото и да било. Тревожех се, че ако се доверя на някого, той, и без да има лоши намерения, би се почувствал длъжен да изтича право при Крейн. А ако това стане, доказателствата може за нула време да изчезнат от пещерата. Освен това, да си призная честно, не искам никой друг да влиза там.

– Хмм – Гидиън я разглежда мълчаливо доста дълго време, докато обмисляше чутото. Не можеше да отрече, че Харriet Поумрой говори сериозно. Вече и през ум не му минаваше мисълта, че жената може да не е съвсем наред или пък че е просто още една забавна ексцентричка. – Значи сте напълно сигурна, че сте видели откраднати предмети в онази пещера, така ли е?

– Абсолютно сигурна съм – Харriet вдигна брадичка. – Сър, за мен е изключително важно незабавно да изгоните онези разбойници от пещерата. Настоявам да действате без никакво отлагане. Ваше задължение е да се справите с тях.

Гласът на Гидиън прозвуча съвсем тихо. Онези, които го познаваха

добре, щом чуят тази интонация, веднага хукваха презглава да се скрият на безопасно място.

– Вие настоявате, така ли?

– Опасявам се, че наистина е така – Хариет сякаш не бе забелязала заплашителните нотки във въпроса му. – Онези злодеи ми пречат, разбирате ли?

Гидиън се зачуди дали пак не бе изпуснал някъде нишката на разговора.

– Пречат ви? Не ви разбирам.

Тя го погледна нетърпеливо.

– Пречат на изследванията ми, сър. Нямам търпение да претърся тази пещера за вкаменелости, но се колебая дали да го направя, преди крадците да бъдат прогонени от там. Възможно е, ако започна да копая там с чука и длетото, те да забележат, че някой е влизал в пещерата.

– Мили боже! – Гидиън забрави раздразнението си, предизвикано от опитите и да го командва. Склонността ѝ да действа прибързано беше далеч по-обезпокоителна. – Ако поне половината от всичко, което ми казахте, е истина, и през ум да не ви минава мисълта отново да се приближите до тази пещера, госпожице Поумрой.

– О, но през деня е напълно безопасно да се влезе там. Крадците се появяват само през нощта. А сега нека обсъдим как да се справим с тази престъпна банда. Аз вече имам един план, който може би ще ви заинтересува. Разбира се, сигурно и самият вие вече имате някакви идеи по въпроса. Ще е най-добре да работим заедно.

– Госпожице Поумрой, явно не чухте какво казах – Гидиън се изправи и пристъпи към бюрото ѝ, като по този начин застана пред нея изправен в целия си ръст.

Подпря се с две ръце върху махагоновото писалище и се надвеси напред, заемайки поза, която, той отлично знаеше, бе твърде заплашителна. Сега Хариет трябваше да гледа право в ужасно обезобразеното му от белега лице. Очите ѝ се разшириха от изненада при неочакваното му действие, но въпреки това тя сякаш не бе особено изплашена.

– Чух ви отлично, милорд – тя понечи да се отдръпне.

Гидиън попречи на опита и за отстъпление, като протегна ръка и я хвана леко за брадичката. При допира той с неочаквано удоволствие осъзна колко нежна и гладка е кожата ѝ. Усети и деликатните костици на челюстта ѝ, фини и крехки в огромната му длан.

– Ще ви го кажа без заобикалки – изръмжа Гидиън, без да си прави труда да прикрие намеренията си зад вежливост. – Повече няма да се

приближавате до онези скали, не и докато успея да обмисля положението по-подробно и да реша какви мерки ще предприема. Ясно ли ви е, госпожице Поумрой?

Устните на Хариет понечиха да изрекат нещо, което, Гидиън не се и съмняваше, щеше да е пак някакво възражение. Но преди да успее да продума, зад гърба ѝ се разнесе пронизителен писък. Хариет подскочи и се обърна към вратата. Гидиън проследи погледа ѝ.

– Госпожо Стоун – каза Хариет, а гласът ѝ издаваше крайно раздразнение.

– Боже господи, това е той! *Звяра от Блекторн Хол* – госпожа Стоун повдигна треперещата си ръка към гърлото. Тя отправи към Гидиън поглед, пълен с ужас и отвращение. – Значи си се върнал, отново, долен, развратен убиец! Как смееш да докосваш още едно невинно момиче? *Бягайте, госпожице Хариет, бягайте и се спасявайте!*

Гидиън почувства как стомахът му се сви на топка от гняв. Пусна Хариет и пристъпи решително към жената.

– Тихо, изкукала старице!

– Не, не ме докосвай! – изпищя госпожа Стоун. – Не се приближавай, чудовище! О-о-о! – очите ѝ се завъртяха към небето и тя се свлече тежко на пода в безсъзнание.

Гидиън се втренчи с отвращение в припадналата жена. После погледна през рамо Хариет, за да разбере как приема случилото се. Тя седеше и смутено гледаше неподвижното тяло на икономката.

– Мили боже – промълви най-сетне.

– Мисля, че вече разбирате защо не прекарвам много време в околностите на Ъпър Бидълтън, госпожице Поумрой – мрачно рече Гидиън. – По тия места не ценят особено компанията ми. Всъщност, тук има доста хора, които, също като госпожа Стоун, биха предпочели да ме видят мъртъв.

2.

– Божичко, тая жена може да те съсипе с припадъците си – Хариет вече бе скочила на крака и изтича към госпожа Стоун. После коленичи край безчувствената икономка. – Поне винаги носи със себе си шишенцето си с амоняк. Тук някъде трябва да е.

Най-сетне Хариет извади шишенцето от един обемист джоб на госпожа Стоун. Преди да го доближи към носа и, тя се спря и вдигна поглед към Гидиън.

– Може би ще е по-добре да не ви види надвесен над себе си, щом се свести, Явно този път причината да се строполи в несвоят сте вие.

Гидиън мрачно погледна към икономката.

– Несъмнено сте права. Тръгвам си, госпожице Поумрой. Но преди това, ще повтора онова, което ви казвах точно преди да ни прекъснат. Забранявам ви да се приближавате до пещерите, докато не приключат крадците. Разбрахте ли ме?

– Напълно – нетърпеливо рече Хариет. – Но това едва ли е особено практичен съвет. Трябва да ви заведе там, за да ви покажа точно в коя пещера се намира складираната плячка. Малко вероятно е да я откриете сам. Може дори да се лутате с години, преди да я откриете без моята помощ. Самата аз едва наскоро я открих.

– Госпожице Поумрой...

Тя забеляза решителността, която проблясваше в светлокафявите му очи и пусна в действие най-чаровната си усмивка. Спомни си методите, с които трябваше да се справя с баща си. Това я накара да осъзнае колко отдавна не ѝ се бе налагало да спори с мъж в къщата. Понякога мъжете са толкова опърничави, помисли си тя. А този тук явно далеч превъзхождаше всички останали в това отношение.

– Помислете трезво, сър – започна Хариет, като се стараше да говори успокоително. – Съвсем безопасно е да се разхождаш по брега през деня. Крадците навещават пещерите само нощем, и то един или два пъти месечно. Зависи от приливите. Въобще не е рисковано просто да ви заведе до пещерата утре.

– Може да ми нарисувате карта – хладно отвърна Гидиън.

Този мъж започваше да я дразни. Нима наистина си мислеше, че тя изцяло ще му повери нещо толкова важно за нея самата? Та сега залогът бяха безценните ѝ вкаменелости!

– Опасявам се, че макар да рисувам доста добре, чувството ми за ориентация не е особено развито – отвърна тя без затруднение. – А сега, чуйте плана ми. Утре сутринта ще изляза на обичайната си разходка край брега. Вие сигурно ще успеете да излезете по същото време, нали?

– Не е там работата.

– Ще се срещнем толкова непринудено, че никой, дори и да ни види, няма да се усъмни, че това е нагласена среща. Ще ви покажа прохода сред скалите, който води към пещерата, използвана от разбойниците. После можем да обсъдим как ще е най-добре да ги заловим. А сега, ако ме извините, наистина трябва да се погрижа за госпожа Стоун.

– По дяволите, жено! – Гидиън свъси тъмните си вежди в свирепа гримаса. – Може и да сте свикнали да командвате всички около себе си, но по-добре не си въобразявайте, че може да командвате мен!

Госпожа Стоун, за щастие, избра точно този момент да простене тихичко:

– Ох, божичко, колко зле се чувствам... – промълви тя и клепачите ѝ потрепнаха.

Хариет поднесе шишенцето към носа ѝ и побутна виконта към вратата.

– Моля ви, вървете, милорд – рече тя през рамо. – Настоявам да си вървите. Госпожа Стоун със сигурност ще изпадне в истерия, ако види, че още сте тук. Ще се срещнем утре в десет на брега. Само така ще намерите онази пещера. Повярвайте ми.

Гидиън се поколеба, явно раздразнен от факта, че е принуден да капитулира пред очевидната ѝ правота. Той присви светлокафявите си очи.

– Много добре. Утре в десет на брега. Но с това участието ви в тези събития приключва, госпожице Поумрой. Ясен ли съм?

– Напълно, милорд.

Косият му, преценяващ поглед криеше дълбоко съмнение. Може би насърчителната ѝ усмивка не бе успяла да го убеди напълно, помисли си Хариет. После той с големи крачки се отправи към преддверието.

– Довиждане, госпожице Поумрой – продума той и с решителен жест нахлупи цилиндъра на главата си.

– Довиждане, милорд – извика тя след него. – И ви благодаря, че се отзовахте на писмото ми толкова бързо. Наистина оценявам високо помощта ви. Мисля, че ще свършите работата си блестящо.

– Направо съм поласкан, че одобрявате кандидатурата ми и ме наемате на работа – изръмжа Гидиън. – Но ще видим как ще оцените

способностите ми, когато задачата е изпълнена и поискам да ми бъде платено.

Харriet се сепна от смразяващия сарказъм на думите му. Изглежда го как излиза през вратата навън в светлината на мартенското слънце. Той не се обърна повече.

Тя зърна един гигантски дорест жребец, който чакаше търпеливо навън. Конят, подобно на господаря си, бе наистина огромно същество, с големи копита, мощни мускули и муцуна, която издаваше силния му характер. От него не се излъчваше никаква елегантност или изисканост. Това животно изглеждаше достатъчно голямо и също толкова буйно, за да носи на гърба си средновековен рицар в броня и пълно бойно снаряжение.

Харriet чу как виконтът се отдалечи, яхнал жребеца си. После посто-я известно време на колене до припадналата икономка, заслушана в тишината на стаята. Забеляза, че след като този мъж си беше тръгнал, малкото помещение отново изглежда достатъчно просторно. Но докато той бе тук, все ѝ се струваше, че стаята е някак претъпкана.

Изведнъж осъзна, че образът на Сейнт Джъстин с неговото свирепо изражение и грозния белег се бе врязал дълбоко в съзнанието ѝ. Никога не бе срещала човек като него.

Той беше невероятно огромен. Както коня си, и той бе висок и масивен, с широки мускулести рамене и бедра. Ръцете и стъпалата му бяха необичайно големи. Харriet се зачуди, дали занаятчиите, при които си поръчва ръкавици и обувки, трябва да искат по-висока цена заради допълнителния материал, необходим за всеки чифт.

Всичко във вида на Сейнт Джъстин, който изглежда бе преминал тридесетте, излъчваше сила, твърдост и тлееща заплашителност.

Лицето му ѝ напомняше великолепия лъв, който бе видяла преди три години в менажерията на господин Питършам. Дори очите му бяха като на див звяр. Това бяха прекрасни очи, помисли си Харriet, светлокафяви и със златисти оттенъци, пълни със завладяваща проницателност и хладна интелигентност.

Косата на Сейнт Джъстин бе черна като въглен, имаше широки скули, нос, който издаваше решителния му характер, както и масивна челюст и всичко това засилваше приликата му с някакво диво животно. Белегът на бузата му само допълваше общото впечатление, че човек е изправен пред силно, хищно създание, на което свирепостта съвсем не е чужда.

Харriet се зачуди къде и при какви обстоятелства Сейнт Джъстин

бе получил този ужасен белег, разсичащ цялата му буза чак до челюстта. Изглежда беше доста стар. Сигурно бе получил тази страшна рана поне преди няколко години. Имал е късмет, че не е било засегнато и окоето му.

Госпожа Стоун отново се размърда и простена. Хариет се помъчи да върне мислите си към по-належащия въпрос. Тя разклати шишенцето с амоняк под носа на жената.

– Чувате ли ме, госпожо Стоун?

– Какво? Да, да, чувам ви – тя отвори очи и се вторачи в лицето на Хариет. После направи болезнена гримаса. – Какво, за бога... О, небеса, спомням си! Той бе тук, нали? Не е било кошмар. Звяра беше тук, от плът и кръв!

– Успокойте се, госпожо Стоун. Вече си тръгна.

Очите на госпожа Стоун се разшириха от завърналия се ужас. Тя стисна ръката на Хариет пръстите ѝ се вкопчиха болезнено в китката ѝ.

– Добре ли сте, госпожице Хариет? Докосна ли ви онова адско изчадие? С очите си видях как се бе надвесил над вас като зъл демон!

Хариет прикри раздражението си.

– Няма абсолютно никаква причина да се тревожите, госпожо Стоун. Той просто ме хвана за брадичката, и то само за миг.

– Опазил ни господ – простена госпожа Стоун и отново избели очи, изпадайки в несвят.

В този момент Хариет чу тропота на обувки по входните стъпала и миг по-късно вратата се отвори, за да разкрие Ефимия Поумрой и Фелисити, очарователната сестра на Хариет, с развети от вятъра коси.

Всички в околностите на Ъпър Бидълтън бяха единодушни по въпроса, че Фелисити е невероятна красавица, и с то пълно право. Освен че бе изключително красива, тя притежаваше някакъв вроден усет за стил и елегантност, който ѝ придаваше блясък дори и в не особено цветущото финансово състояние, с което сестрите Поумрой трябваше да се примиряват.

Сега тя представляваше прелестна и жизнерадостна гледка в своята украсена с волани рокля за разходка на яркозелени и бели райета. Облеклото ѝ се допълваше от тъмнозелено манто и зелено боне, украсено с перо. Имаше светлозелени очи и златноруса коса, наследени от майка им. Кройката на роклята ѝ бе такава, че подчертаваше още един актив от телосложението ѝ, унаследен най-вероятно от същия източник – зашеметяващо едър бюст.

Ефимия Поумрой Ашкомб влезе в стаята първа, издърпвайки

ръкавиците си. Тя беше овдовяла точно преди да почине и брат ѝ, пре-подобният Поумрой, и скоро след това бе пристигнала при племенниците си. Наближаваше петдесетте, а навремето самата тя минаваше за една от всепризнатите красавици. Хариет смяташе, че леля ѝ все още е много красива.

Когато леля Ефи свали бонето си, под него блеснаха сребърните нишки в някога тъмните ѝ коси. Очите ѝ, също като тези на Хариет, бяха с онзи удивителен тюркоазен оттенък на синьото, който явно бе запазена марка за семейство Поумрой по бащина линия.

Ефи погледна падналата икономка и се разтревожи не на шега.

– О, боже, пак ли!

Фелисити влезе след нея, затвори вратата и хвърли един поглед към госпожа Стоун.

– Ама че работа! Пак ли е припаднала? Чудя се, сега пък за какво? Надявам се този път да е нещо по-интересно от предния. Тогава, ако не се лъжа, я повали новината, че най-голямата дъщеря на лейди Баркър си е осигурила за съпруг някакъв богат търговец.

– Да, но търговецът си е търговец – напомни ѝ леля Ефи. – Отлично знаеш, че госпожа Стоун разбира много добре колко важно е човек да държи на социалното си положение. Анабел Баркър произхожда от много добро семейство. Госпожа Стоун е съвсем права в мнението си, че момичето можеше да се омъжи за къде-къде по-приемлива партия от някакъв си буржоа.

– Мен ако питаш, Анабел направи много добре – обяви Фелисити по обичайния си прагматичен начин. – Съпругът ѝ я боготвори и ѝ отпуска неограничени суми за лични разходи. Живеят в чудесна къща в Лондон и имат две карети и бог знае колко слуги. Анабел се е уредила чудесно.

Хариет се усмихна широко, докато отново поклащаше шишенцето с амоняк под носа на госпожа Стоун.

– И на това отгоре, казват, че самата Анабел също е лудо влюбена в богатия си търговец. Съгласна съм с теб, Фелисити. Съвсем не е зле, както се е уредила. Но не очаквай, че леля Ефи и нашата госпожа Стоун някога ще погледнат през нашите очи.

– Нищо добро няма да излезе от този брак – предрече леля Ефи. – Никога не е на добро да позволиш на младо момиче да следва сърцето си. Особено когато то я води толкова ниско по социалната стълбица.

– Това си ни го казвала и друг път, лельо Ефи – Фелисити се обърна към госпожа Стоун: – Е, какво се случи този път?

Преди Хариет да има възможността да отговори, госпожа Стоун примигна и се изправи с големи усилия.

– Звяра от Блекторн Хол се върна – напевно провъзгласи тя.

– Мили боже! – удиви се леля Ефи. – Какви са тия приказки?

– Демонът се върна на местопрестъплението си – продължи в същия дух госпожа Стоун.

– Но кой, за бога, е този Звяр от Блекторн Хол? – попита Фелисити.

– Сейнт Джъстин – простена госпожа Стоун. – Но как смее? Как смее да се връща тук? Как смее да заплашва госпожица Хариет?

Погледът на Фелисити се стрелна към Хариет. Очите ѝ се бяха разширили от любопитство.

– Господи! Виконт Сейнт Джъстин е бил тук?

– Да, беше – призна Хариет.

Леля Ефи зяпна от изненада.

– Виконтът е бил тук? Точно тук, у дома?

– Да, тук – отвърна Хариет. – А сега, лельо Ефи, ако ти и Фелисити успеете някак да съдържите любопитството си, може би ще успеем да изправим госпожа Стоун на крака.

– Хариет, не мога да повярвам – извика леля Ефи с ужас в гласа. – Нима искаш да кажеш, че най-едрият земевладелец в цялата област, един истински виконт, който ще наследи графството, е дошъл у нас и ти си го приела, облечена по този начин? С тази мръсна стара престилка и тая ужасна рокля, която трябваше да бъде пребоядисана още преди няколко месеца?

– Той просто минаваше оттук – обясни Хариет, като се опитваше да звучи непринудено.

– Просто е минавал оттук? – Фелисити избухна в смях. – Слушай, Хариет, покрай нашата къщурка никога не се е случвало разни виконти и други от тоя род просто да минават.

– А защо не? – сприхаво попита Хариет – Той живее в Блекторн Хол, а това имение не е чак толкова далеч от тук.

– Виконт Сейнт Джъстин не си е правил труда дори да дойде в Ъпър Бидълтън, камо ли да мине покрай нашата къща поне от пет години насам, откак ние живеем тук. А и татко казваше, че се е срещал с неговия баща, граф Хардкасъл, само веднъж, в Лондон, когато той го е назначил за пастор и му е поверил енорията.

– Фелисити, трябва да ми повярваш. Сейнт Джъстин беше тук и това бе просто едно посещение от учтивост – твърдо заяви Хариет. – На мен ми се струва съвсем нормално той да посети и да огледа семейните

земи в тази област.

– В селото казват, че Сейнт Джъстин никога не идва в Тър Бидълтън и че мрази от дън душа това място – леля Ефи си направи вятър с ръка. – Божичко, струва ми се, че и аз ще припадна. Виконт, и то в тази къща, само си представете!

– Аз не бих се радвала толкова, ако бях на ваше място, госпожо Ашкомб – госпожа Стоун погледна Ефи с мрачен многозначителен поглед. – Той вече бе сложил лапите си върху госпожица Хариет, видях го. Става богу, че влязох в стаята тъкмо навреме.

– Навреме за какво? – любопитството на Фелисити явно бе доста поизострено.

– Това не ви засяга, госпожице Фелисити. Твърде млада сте, за да разбирате от тези неща. Само се благодарете, че не влязох прекалено късно този път.

– Прекалено късно за какво? – настояваше Фелисити.

Хариет въздъхна.

Леля Ефи се обърна намръщена към нея.

– Но какво се е случило, Хариет, скъпа? Да не би да сме нямали чай? Би било ужасно!

– Не, имаме чай, само че не се сетих да му предложа – призна Хариет.

– Не си му предложила чай? Един виконт идва на гости у дома и ти дори не се сещаш да му предложиш освежително питие?! – сега вече леля Ефи изглеждаше наистина шокирана. – Хариет, какво ще прави с теб? Къде са добрите ти обноски?

– Искам да знам какво се е случило – бързо ги прекъсна Фелисити. – Каква е тази история за лапите на онзи мъж върху теб, Хариет?

– *Нищичко* не се е случило и нищо нямаше да се случи – сряза я Хариет. – Въобще не ме е докосвал – след тези думи тя си спомни, че все пак брадичката ѝ се бе озовала в огромната лапа на този мъж, припомни си и свирепия заплашителен поглед в кафявите му очи. – Е, докосна ме, но само за миг. Нищо сериозно, уверявам ви.

– *Хариет* – Фелисити вече определено кипеше от любопитство. – Веднага ни разкажи всичко!

Само че този път госпожа Стоун бе тази, която отговори.

– Нагъл като самия дявол е той! – Тя кършеше ръце в скута си, а в очите ѝ блестеше дълбоко възмущение и негодувание. – Мисли си, че всичко може да му се размине. Капчица срам не му е останала на тоя звярът!

При тези думи икономката подсмъркна, но Хариет веднага я сгълча:

– Госпожо Стоун, моля ви, сега пък не започвайте да плачете.

– Съжалявам, госпожице Хариет – госпожа Стоун отново лекичко подсмъркна и избърса очи с крайчето на престилката си. – Ама просто като го видях пак, след толкова години, си спомних всички ония ужасни неща.

– Какви неща? – Фелисити вече умираше от любопитство.

– Спомних си нашата прекрасна малка госпожица Диъдри – госпожа Стоун отново изтри очи.

– Коя е Диъдри? – заинтересува се леля Ефи. – Дъщеря ви?

Госпожа Стоун преглътна сълзите си.

– Не, не беше моя роднина. Тя бе прекалено изтънчена, за да е свързана по някакъв начин с обикновени хорица като мен. Тя бе дъщерята на преподобния Ръштън, неговото единствено дете. Но аз я отгледах.

– Ръштън? – Леля Ефи се позамисли. – О, да, предишния пастор на тази енория. Онзи, на чието място е дошъл скъпият ми брат.

Госпожа Стоун кимна. Тънките ѝ устни трепереха.

– Госпожица Диъдри бе всичко, което остана на преподобния, когато милата ѝ майчица си отиде от тоя свят. Тя беше като слънцето в тоя дом, толкова радост ни носеше. Докато накрая Звяра я унищожи.

– Звяра? – Фелисити сега имаше същото изражение, както когато четеше ужасиите в някой от любимите си готически романи. – Виконт Сейнт Джъстин? Той ли я унищожи? Как?

– Точно той, това развратно чудовище – госпожа Стоун отново попи сълзите си.

– Господи! – леля Ефи бе поразена. – Виконтът е съсипал момичето? Но моля ви, госпожо Стоун. Не мога да повярвам на подобно хрумване. Този човек е все пак е благородник. Наследник на графска титла.

– Тогава не беше никакъв благородник – заяви твърдо госпожа Стоун.

Хариет загуби търпение и се нахвърли върху икономката, която направо я вбесяваше.

– Госпожо Стоун, струва ми се, че за днес ни е повече от достатъчно да гледаме представленията ви. Свободна сте да се върнете в кухнята.

Насълзените очи на госпожа Стоун се изпълниха със загриженост.

– Истина е, госпожице Хариет. Точно той уби моята малка

госпожица Диъдри, все едно че сам натисна спусъка на пистолета.

– Пистолет? – Хариет не можеше да повярва на ушите си.

За известно време в стаята се възцари тишина. Ефи бе като онемяла. Дори и Фелисити сякаш не можеше да изрече какъвто и да е въпрос.

Хариет почувства как устата ѝ пресъхва.

– Госпожо Стоун – започна тя много внимателно, – нима искате да кажете, че виконт Сейнт Джъстин е убил някой, който е живял преди в тази къща? Защото, ако е така, ако продължавате да твърдите такива ужасни неща, принудена съм да ви съобщя, че повече не мога да ви търпя на служба в този дом.

– Но това е самата истина, госпожице Хариет. Кълна се в живота си. О, те казваха, че е било самоубийство, бог да даде мир на душата ѝ, но съм сигурна, че той я подтикна към това. Звяра от Блекторн Хол е виновен, само той, и всички в селото го знаят.

– Мили боже! – възкликна Фелисити.

– Сигурно има някаква грешка – прошепна леля Ефи.

Но Хариет погледна госпожа Стоун право в очите и веднага разбра, че жената казва истината, или поне истината такава, каквата ѝ бе известна. При тази мисъл тя внезапно се почувства ужасно зле.

– Но как е успял Сейнт Джъстин да тласне Диъдри Ръштън към самоубийство?

– Бяха се сгодили и трябваше да се венчаят – тихо каза госпожа Стоун. – Но това беше преди той да стане наследник на титлата. По-големият брат на Гидиън Уестбрук, Рандъл, все още беше жив по онова време. Тогава, разбира се, Рандъл бе този, който щеше да наследи стария граф. Той беше съвършеният джентълмен, истински благородник. Прекрасен наследник за граф Хардкасъл. Човек, достоен да продължи по стъпките на стария си баща.

– За разлика от Звяра? – попита Фелисити.

Госпожа Стоун я погледна със странно изражение и сниши гласа си почти до шепот:

– Някои дори твърдят, че точно Гидиън Уестбрук е убил собствения си брат, за да се добере до титлата и до именията.

– Колко вълнуващо! – промълви Фелисити.

– Не мога да повярвам – леля Ефи сякаш бе замаяна от новините.

– А мен ако питате, всичко това очевидно са куп глупави измислици – заяви Хариет. Но дълбоко в себе си тя усещаше някаква ледена буца. Госпожа Стоун си вярваше, до последната дума. Тази жена несъмнено много обичаше да драматизира нещата, но Хариет я познаваше от

достатъчно дълго време, за да е сигурна, че икономката е съвсем честна.

– Истина си е – мрачно повтори госпожа Стоун. – Кълна се.

– Продължавайте, госпожо Стоун. Разкажете ни как Звяра... искам да кажа виконтът... е тласнал момичето към самоубийство – подкани я Фелисити.

Харriet се отказа от опитите си да спре разказа. Изправи гръб и заслуша с убеждението, че винаги е най-добре първо да се запознаеш с фактите.

– Да, госпожо Стоун. След като вече ни казахте толкова много неща, ще е най-добре да разкажете и останалото. Какво по-точно се случи с Диъдри Ръшгън?

Госпожа Стоун сви ръце в юмруци.

– Той я насили против волята ѝ. Похити я. Направи ѝ дете. Използва я за собствено удоволствие, долния развратник. Ама вместо да стори, както честта повелява, да се венчае за нея, той я изостави. И туй за никой не е тайна, попитайте когото щете из околността.

Леля Ефи и Фелисити мълчаха, невярващи на ушите си.

– О, господи! – Харriet седна рязко на малкото канапе. Усети, че е вкопчила ръцете си толкова силно една в друга, че чак пръстите ѝ боляха. Пое си дълбоко въздух, за да поуспокои дишането си.

– Напълно сигурна ли сте в това, госпожо Стоун? Той въобще не ми заприлича на такъв човек. Всъщност дори... дори доста ми допадна.

– Какво може да знаеш ти за такива хора, които вършат такива неща? – попита я леля Ефи с неопровержима логика. – Никога не си имала случай да се срещнеш с такъв човек. Дори не си прекарала нито един сезон в Лондон, защото брат ми, мир на праха му, не ни остави достатъчно средства, за да ти го осигурим. Може би ако беше постояла в големия град и бе видяла повечко свят, щеше да знаеш, че човек не може да разпознае точно този сорт хора от пръв поглед.

– Сигурно си права, лельо Ефи – Харriet бе длъжна да признае, че думите на леля ѝ бяха самата истина. Тя наистина нямаше представа как би изглеждал мъжът, който е способен да обезчести едно младо момиче и после да го изостави. – Човек чува това-онова, научава разни истории, но това явно съвсем не е същото като да имаш личен опит с такъв човек.

– Но ти едва ли би желала да придобиеш такъв опит, нали – отбеляза Фелисити. После се обърна към госпожа Стоун: – Моля ви, продължете разказа си.

– Да – мрачно се съгласи Харriet. – Кажете ни всичко, госпожо Стоун.

Икономката повдигна брадичка и погледна Хариет и Фелисити с навлажнени очи.

– Та както ви казвах, Гидиън Уестбрук беше по-малкия син на граф Хардкасъл.

– Значи тогава не е бил виконт – вметна Фелисити.

– Разбира се, че не е бил – леля Ефи, както винаги, щом ставаше въпрос за такива неща, изглеждаше уверена и авторитетна. – Тогава не е имал никаква титла, защото е бил просто по-малък син. По-големият му брат трябва да е бил виконтът.

– Зная, лельо Ефи. Моля ви, продължавайте, госпожо Стоун.

– Звяра пожела моята мила госпожица Диъдри още в мига, в който я видя, при първия ѝ бал в Лондон. Преподобният Ръштън бе събрал всичките си пари, до последния грош, само и само да осигури един сезон на дъщеря си. Но Звяра беше първият, който ѝ предложи.

– Значи Ръштън е решил, че е по-добре да грабне това, което му се предлага, за да не остане на сухо, така ли? – попита Хариет.

Госпожа Стоун я погледна с ярост в очите.

– Преподобният каза на госпожица Диъдри, че трябва да приеме предложението. Звяра не притежаваше титла, но пък имаше пари и бе от знатно семейство. Той каза, че е отлична партия.

– Така погледнато, наистина е бил – промърмори Ефи.

– С други думи, тя е трябвало да се омъжи за него заради парите и за да се сродят с едно могъщо семейство – заключи Хариет.

Моята госпожица Диъдри винаги е била добра и покорна дъщеря – с мъка в гласа продума госпожа Стоун. – Тя се съгласи да направи както баща ѝ искаше, въпреки че Уестбрук беше само по-малкия син и при това грозен като дявол. Тя можеше да си намери някой къде-къде по-добър, ама баща ѝ не смееше да чака. Не можеше да си позволи да я издържа в Лондон прекалено дълго.

Хариет вдигна поглед, раздразнена.

– На мен въобще не ми се стори грозен.

Госпожа Стоун направи отвратена физиономия.

– Огромна, чудовищна твар! Ама и с тоя противен белег, пък и всичко останало, прилича на самия дявол! Дори преди да му обезобразят лицето, пак така си изглеждаше. Бедничката ми госпожица Диъдри потръпваше от отвращение само щом го зърнеше. Но направи онова, което бе длъжна да стори.

– Че и нещичко отгоре, доколкото разбрах – промърмори Хариет.

Леля Ефи поклати глава съчувствено.

– Ех, тия глупави млади момичета, дето все настояват да следват сърцата си, вместо да мислят с главите си. Такава глупост! Ще проумеят ли някога, че трябва да си пазят ума и честта, докато си осигурят брака, за да не се окажат изведнъж обезчестени и изоставени?

– Моята Диъдри беше добро момиче, спор да няма! – предано настоя госпожа Стоун. – Той я е похитил със сила, казвам ви. Тя беше едно невинно агънце, дето не знаеше нищичко за грешните плътски помисли, и той се е възползвал от това. Пък и в края на краищата, бяха сгодени. Тя вярваше, че той ще постъпи почтено, особено после, когато... когато тя разбра за бебето.

– Да, явно е вярвала, че един истински джентълмен няма да се отметне от годежа си – замислено рече Хариет.

– Ами да, един истински джентълмен няма никога да се отметне от годежа си – сопнато отвърна леля Ефи. – Работата е там, че една жена никога не може да е сигурна доколко е честен джентълменът, особено при подобни обстоятелства. И точно затова трябва да внимава преди всичко да не рискува репутацията си. Когато те заведем в Лондон, Фелисити, ще е добре да помниш тоя ужасен урок.

– Да, леля Ефи.

Фелисити многозначително стрелна с поглед сестра си, която се опита да прикрие една мрачна усмивка. Не за първи път се случваше тя и сестра ѝ да слушат подобни нравоучителни слова от добронамерената си леля.

Ефи винаги се мислеше за крайния арбитър в семейството по въпроси, засягащи поведението в обществото. Вече никой не оспорваше авторитета ѝ на инструктор и настойник за тези неща, въпреки че Хариет често ѝ напомняше, че в Ъпър Бидълтън няма нищо особено, от което чак толкова да се пазят.

– Нали ви казах, Сейнт Джъстин не е никакъв джентълмен. Той е жесток, безсърдечен, похотлив звяр – госпожа Стоун изтри очи с опако-то на кокалестата си, похабена от домакинската работа ръка. – По-големият син на графа беше убит малко преди Диъдри да разбере, че е бременна. Той яздел над скалите недалеч от тук и казват, че конят му го хвърлил близо до ръба на скалите и паднал в морето. Счупил си врата, тъй казват. Било нещастен случай, ама по-късно, когато видяха как се отнесе виконтът с госпожица Диъдри, хората взеха да се съмняват, че не е било случайност.

– Колко ужасно – Фелисити все още бе ококорена от любопитство.

– Веднага щом разбра, че ще получи титлата, Гидиън Уестбрук

развали годежа си с госпожица Диъдри.

– Ами! Наистина ли? – възкликна Фелисити. Госпожа Стоун кимна опечалена.

– Изостави я на момента, макар да знаеше, че тя носи неговото дете. Казал ѝ, че сега е виконт Сейнт Джъстин и някой ден ще стане граф Хардкаслъ, та можел да си намери и по-добра от някаква си дъщеря на прост енорийски пастор.

– Мили боже – Харriet си спомни пресметливото пламъче в интелигентните златистокафяви очи на Гидиън. Сега, като се позамисли, трябваше да признае, че не ѝ заприлича на човек, който би се оставил да го водят чувствата, без да има никакви други помнели и планове. В него имаше нещо прекалено непреклонно. Полазиха я тръпки. – Казвате, че е знаел, че Диъдри носи дете?

– Да, проклет да е. Знаеше – госпожа Стоун свиваше и отпускате длани. – Аз бях с нея онази вечер, когато разбра, че е бременна. Аз я прегръщах, когато плака горчиво цяла нощ, а на сутринта отиде да се срещне с него. А когато се върна от господарската къща, само по изражението ѝ разбрах, че я е изоставил – сълзи препълниха очите на госпожа Стоун и потекоха по бузите ѝ.

– Какво се случи после? – едва успя да попита Фелисити, толкова бе впечатлена от разказа.

– Госпожица Диъдри отиде в кабинета, свали от стената пистолета на баща си и се застреля. Преподобният Ръштън, горкия човечец, я намери мъртва.

– Горкото дете, каква съдба! – прошепна леля Ефи. – Защо ли не е внимавала повече! Да се бе грижила повече за репутацията си, нямаше да стане така, а тя – да се довери изцяло на някакъв съмнителен джентълмен! Фелисити, скъпа, нали няма да забравиш тази история, когато отидеш в Лондон?

– Да, лельо Ефи. Едва ли ще я забравя някога – Фелисити несъмнено бе поразена от покъртителната история.

– Господи – промърмори Харriet. – Направо не е за вярване. После погледна към кабинета, заринат с вкаменелости, и болезнено преглътна, като си припомни как Сейнт Джъстин се бе навел над бюрото ѝ и бе хванал брадичката ѝ в огромната си ръка.

– Госпожо Стоун, напълно сигурна ли сте, че това е истина?

– Абсолютно. Ако татко ви беше още жив, щеше да ви каже, че всичко туй е самата истина. Той много добре знаеше какво се е случило на дъщерята на преподобния Ръштън, но не искаше да ви разправя,

защото не смяташе, че е прилично да се обсъжда тази тема пред млади дами като вас. Когато ми каза, че мога да остана да работя при вас, той ме предупреди да не говоря за това. И ето на, досега си мълчах. Ама вече не мога да го крия от вас.

Леля Ефи кимна в знак на съгласие.

– Не, разбира се, че не можете, госпожо Стоун. Сега, шом Сейнт Джъстин се е завърнал по тия места, всички благопристойни млади дами трябва много да внимават.

– Съблазнена и изоставена – Фелисити уплашено поклати глава. – Само си представете подобно нещо!

– Ужасно е – съгласи се леля Ефи. – Наистина ужасно. Младите дами трябва много, ама много да внимават, Фелисити, докато виконтът е тук, няма да излизаш никъде сама, разбра ли?

– О, глупости – Фелисити хвърли умолителен поглед към Хариет. – Нали няма да ме държите като затворничка в собствения ми дом само защото Сейнт Джъстин случайно е пристигнал тук?

Хариет се намръщи.

– Не, разбира се, че не.

Леля Ефи се намеси с много строг глас:

– Хариет, Фелисити трябва много да внимава. Сигурна съм, че си наясно с това.

Хариет я погледна в очите и заяви:

– Фелисити е една съвсем уравновесена и здравомислеща девойка, лельо Ефи. Няма да направи нещо необмислено. Така ли е, Фелисити?

Фелисити се ухили.

– И така да пропиляя шанса да прекарам един сезон в Лондон? Как не! Можеш да бъдеш сигурна, че не съм чак толкова малоумна, Хариет.

Госпожа Стоун стисна устни.

– На Сейнт Джъстин много му допадат красиви и невинни млади момичета, проклет да е тоя чудовищен звяр. А особено сега, когато баща ви не е сред нас, за да ви пази, госпожице Фелисити, вие трябва много да внимавате.

– Точно така – съгласи се леля Ефи.

Хариет повдигна едната си вежда с въпроса:

– Да разбирам ли, че и двете не се интересувате от моята репутация толкова, колкото от тази на Фелисити?

Леля Ефи веднага се разкая за думите си.

– О, мила, нали знаеш, че не е така. Но, все пак, ти вече си почти на двадесет и пет. А този похотлив развратник, както ни го описа госпожа

Стоун, явно предпочита съвсем младите и невинни момичета.

– За разлика от старите и невинни момичета, каквато съм аз – промърмори Хариет. После реши да не обръща внимание на заядливата усмивка на Фелисити. – Е, добре, предполагам, че си права, лелю Ефи. Едва ли и аз съм застрашена от набезите на Сейнт Джъстин – тя млькна за миг. – Дори мисля, че преди малко му казах нещо подобно.

– За какво говориш? – леля Ефи се втренчи в Хариет.

– За нищо, лелю Ефи, няма значение – Хариет тръгна към отворената врата на кабинета. – Сигурна съм, че Фелисити ще опази здравия си разум и каквото още смята за особено ценно, в случай че се озове в компанията на виконт Сейнт Джъстин. Тя съвсем не е глупава. А сега, ако ме извините, трябва да довърша работата си.

Хариет съумя да се приближи към кабинета си привидно съвсем спокойна и с небрежен жест затвори вратата. Но след миг се отпусна на стола си, издавайки отчаян вопъл. Облакът се на масата и подиря глава на ръцете си. Почувства как по гърба ѝ полазиха студени тръпки.

Глупачката не беше Фелисити, а самата тя, реши Хариет с натежало сърце. Именно тя, Хариет, се бе проявила като пълна глупачка и бе извикала Звяра от Блекторн Хол обратно в Ъпър Бидълтън.

3.

През нощта от морето бе допълзляла гъста сива мъгла и в десет часа сутринта валмата ѝ все още отказваха да се оттеглят и упорито притискаха брега. Докато слизаше по стръмната пътека в скалите към брега, Хариет не виждаше на повече от няколко стъпки пред себе си. Чудеше се дали Гидиън ще спази уговорката им и ще дойде, за да му покаже пещерата на крадците.

Освен това притеснено се питаше дали наистина иска той да спази уговорката им. Почти не бе мигнала предната нощта, заета с тревожната мисъл дали не беше направила фатална грешка, като изпрати онова съдбовно писмо на печално известния виконт.

Докато бързаше надолу по пътеката, здравите ѝ кожени обувки половинки се подхлъзнаха на някакви ситни камъчета. Хариет стисна още по-здраво чантата с инструментите, а с другата си ръка се подпря на един голям камък.

Пътеката по скалите беше съвсем безопасна, стига човек да я познава добре, но все пак имаше някои по-коварни участъци. На Хариет много ѝ се искаше да може да носи панталони, когато отива да търси вкаменелости, но знаеше, че леля Ефи би принадлежала само ако чуе да се споменава подобно нещо. А Хариет, доколкото можеше, се стараше да не разстройва леля си и да щади чувствата ѝ.

Знаеше, че по принцип леля Ефи въобще не одобрява събирането на вкаменелости. Ефи смяташе, че това занимание съвсем не подхожда на една млада дама и не можеше да разбере защо Хариет е толкова запалена по хобито си. Ето защо, Хариет не искаше още повече да вгорчава живота на леля си, като тръгне да събира вкаменелости, обути в панталон.

Хариет стигна края на пътеката в подножието на скалите. Намести тежката чанта на рамото си. Призрачните пипала на мъглата се увиваха около нея. Чуваше плисъка на вълните, но в гъстата мъгла не можеше да ги види. Студена влага се просмукваше през дебелата вълнена тъкан на вехтото ѝ тъмнокафяво наметало.

Дори да се появи тази сутрин, Гидиън сигурно няма да я открие в тази мъгла, помисли си Хариет. Обърна се и тръгна покрай брега в подножието на скалите. Имаше отлив, но пясъкът още беше влажен. При прилив в този участък на брега пясъчната ивица изцяло се скриваше под

водата. Вълните тогава стигаха чак до скалите и морската вода нахлуваше в по-ниските пещери и тунели.

Един или два пъти Хариет бе сглупила да остане прекалено дълго в пещерите, погълната от работата си, и без малко да се озове затворена като в капан от нахлуващия прилив. При спомена за това все още я побиваха тръпки и оттогава, при всяко влизане, тя много внимателно изчисляваше времето на приливите и отливите.

Хариет вървеше бавно покрай скалите и се оглеждаше за следи от стъпки. Ако Гидиън бе минал оттук няколко минути преди нея, тя със сигурност щеше да успее да различи отпечатъците, оставени от големите му обувки. Сега отново се замисли доколко разумна беше постъпката ѝ. Като бе повикала Гидиън обратно в Ъпър Бидълтън, тя очевидно беше сторила нещо далеч по-сериозно, отколкото бе очаквала.

Но пък от друга страна, окуражаващо си повтаряше Хариет, все нещо трябваше да бъде предприето спрямо онази банда крадци, които използваша безценните ѝ пещери за склад. Не можеше да позволи да продължават така. Просто трябваше да е с развързани ръце, за да може да изследва спокойно точно онази пещера.

Кой знае какви невероятни вкаменелости си седяха в подземната зала и само чакаха някой да ги открие. Още повече, напомни си Хариет, колкото по-дълго оставеше злодеите да използват пещерата, толкова по-голям ставаше рискът някой от тях да се окаже достатъчно хитър и самият той да започне да копае за вкаменелости. Може да открие нещо интересно, да спомене за това на някой друг, той пък да го спомене на трети и така изведнъж из целия Ъпър Бидълтън да плъпнат пошурели търсачи на вкаменелости.

Не, в никакъв случай. Костите, скрити в тези пещери, принадлежат на нея и на никой друг.

Разбира се, и други колекционери бяха изследвали пещерите на Ъпър Бидълтън в миналото, но всички се бяха отказали, след като не бяха открили нещо по-интересно от няколко вкаменели риби и малко раковини. Но Хариет беше проникнала по-дълбоко от всеки друг и усещаше, че там някъде я очакват важни открития. Тя трябваше да разбере какви тайни лежат заключени в камъка.

Не, нямаше друг избор, освен да продължава да действа в избраната посока, реши Хариет. Трябваше ѝ някой достатъчно умен и могъщ, който да ѝ помогне да се отърве от крадците. Какво от това, че Гидиън е опасен негодник и подлец? Имаше ли по-добър начин да се справи с крадците от този, да насъска срещу тях омразния Звяр от Блекторн Хол?

Така им се пада.

В този момент мъглата около нея сякаш се завихри малко по-особено. Хариет се закова на мястото си, защото усети, че вече не е сама на брега. Нещо караше косъмчетата на врата ѝ да настръхват. Извъртя се рязко и видя как Гидиън се появява от мъглата и тръгва към нея.

– Добро утро, госпожице Поумрой – гласът му бе дълбок и мощен като рева на приборя. – Нещо ми подсказваше, че няма да се откажете да дойдете само заради мъглата.

– Добро утро, милорд – Хариет се опита да успокои нервите си, докато го гледаше как крачи към нея по мокрия, твърд пясък. Пренапрегнатото ѝ въображение я караше да си го представя като демонично чудовище, което се движи през мъглата като през дима на самия пъкъл.

Носеше черни обувки, черни ръкавици и тежко черно палто с висока яка, която обрамчваше белязаното му лице. Не носеше шапка и по черната му коса блестяха безброй капчици мъгла.

– Както виждате, отново се подчиних на заповедите ви – в усмивката му личеше лека ирония. Той спря рязко спря се загледа в нея. – Трябва много да внимавам да не ми стане навик да хуквам презглава, за да изпълнявам всяко ваше нареждане, госпожице Поумрой.

Хариет се стегна и успя да извика на лицето си една учтива усмивка.

– Не се бойте, милорд. Сигурна съм, че е малко вероятно да ви стане навик да изпълнявате хорските желания, освен ако те не съвпадат с вашите собствени желания и цели.

Той отвърна на това, като леко сви едното си масивно рамо.

– Кой знае какво би направил един мъж, когато си има работа с толкова интересна жена? – студената му усмивка изкриви обезобразеното му лице в страшна маска. – Очаквам следващата ви заповед, госпожице Поумрой.

Хариет преглътна и се засуети да наглася тежката и обемиста чанта.

– Донесох две лампи, милорд – бързо каза тя. – Ще ни трябват в прохода.

– Позволете – Гидиън пое чантата от пръстите ѝ. Тя увисна от огромната му ръка, сякаш беше лека като перце. – Аз ще се грижа за екипировката. Водете ме, госпожице Поумрой. Любопитен съм да видя вашата пещера, пълна с плячка.

– Да. Разбира се. Насам – тя се обърна и забърза през мъглата.

– Тази сутрин съвсем не изглеждате толкова самоуверена, госпожице Поумрой – Гидиън звучеше така, сякаш се забавляваше. Той закрачи

безшумно след нея. – Предполагам, че някой, най-вероятно госпожа Стоун, ви е разказала някои потресаващи подробности от миналото ми тук, в Ъпър Бидълтън?

– Глупости. Не се интересувам от миналото ви, сър – Хариет отчаяно се мъчеше да придаде на гласа си твърдост и самоувереност. – Това въобще не ме засяга.

– В такъв случай трябва да ви предупредя, че въобще не трябваше да ме викате тук – в тихия му глас се криеше някаква заплаха. – Опасявам се, че не мога да се отделя от миналото си. Където отида аз, то ме следва по петите. Фактът, че съм наследник на графство понякога се оказва доста полезен, защото кара хората да се преструват, че не помнят миналото ми, но несъмнено не мога да се отърся от него изцяло. Особено тук, в Ъпър Бидълтън.

Хариет го стрелна с поглед през рамо и се замисли за скритите емоции, които прозираха в гласа му.

– То смущава ли ви, милорд?

– Миналото ми ли? Не особено. Отдавна се научих да живея с факта, че ме възприемат като демон от отвъдното. Но ако трябва да съм съвсем откровен, лошата ми слава си има и добри страни.

– Нима? Какви добри страни? – попита Хариет.

Изражението му стана непроницаемо.

– Чудесно ме предпазва от набезите на разни мамчета, решили да женят дъщерите си, например. Те наистина много внимават да не би скъпоценните им дечица да попаднат на пътя ми. Ужасяват се от мисълта, че мога най-безсрамно да похитя пиленцата им, да си поиграя с тях и после да ги захвърля като употребени носни кърпички.

– О – Хариет преглътна.

– А те ще са точно такива – продължи Гидиън с равен глас. – Употребени, точната дума. Та нали ще е направо невъзможно да изкараш на „пазара за булки“ една млада дама, след като се е разчуло, че аз съм я съсипал.

– Разбирам – Хариет се покашля, за да прочисти гърлото си и забърза още повече. Усещаше присъствието на Гидиън зад себе си, макар да не можеше да чуе стъпките му по твърдия пясък. Точно тишината, с която се движеше, я влудяваше, тъй като тя ясно съзнаваше присъствието и големината му. Усещането приличаше на това, да знаеш, че по петите ти върви огромен и безшумен звяр.

– Освен че вече не ме тормозят с младите си невинни създания – продължи безмилостно Гидиън, – нито един родител не се е опитал

наскоро да ми приложи стария изпитан номер – да ме обвини, че съм компрометирал дъщеря му, за да ме принуди да ѝ предложи брак. Всички знаят, че тази хитрост при мен е малко вероятно да даде очаквания резултат.

– Милорд, ако по този не особено деликатен начин се опитвате да ми намекнете, че не бива да си въобразявам твърде много, уверявам ви, че сте в пълна безопасност.

– Отлично знам, че съм в пълна безопасност, госпожице Поумрой. Вие сте тази, която трябва много да внимава.

Това вече преля чашата. Хариет се закова на място и се обърна, за да застане лице в лице с него. Видя, че той почти я връхлита и бързо отстъпи назад. Погледна го намръщено и попита:

– Е, вярно ли е тогава? Вярно ли е, че сте изоставили дъщерята на предишния пастор, след като сте ѝ направили дете?

Гидиън я гледаше мрачно.

– Доста любопитна сте, за да твърдите, че не ви интересува миналото ми.

– Ви сте този, който държи да говорим за това.

– Да, така е. Но просто не можех да устоя на изкушението. Особено след като ми стана ясно, че вече сте чули цялата история.

– Е? – предизвика го тя след мъчителна пауза. – Направихте ли го?

Гидиън повдигна една от гъстите си черни вежди и сякаш заобмисля сериозно въпроса ѝ. Когато я погледна, в очите му гореше смразяващ пламък.

– Фактите са точно такива, каквито сте ги чули, госпожице Поумрой. Годеницата ми беше бременна. Знаех това, когато прекратих годеща. Тя очевидно е отишла направо в къщи и се е застреляла.

Хариет ахна и отстъпи още една крачка. За миг забрави и пещерата, и крадените предмети в нея.

– Не ви вярвам.

– Благодаря ви, госпожице Поумрой – той ѝ се поклонил с насмешлива учтивост. – Но ви уверявам, че всички останали със сигурност вярват.

– О – Хариет се посъвзе. – Да, Е, както вече ви казах, това не ме засяга – тя се обърна рязко и забърза към входа на пещерата. Лицето ѝ пламтеше. Трябваше да си държи езика зад зъбите, повтаряше си тя, вбесена. Ама че неудобно положение.

След няколко минути Хариет успя да си поеме дъх с облекчение, тъй като бяха стигнали целта си. Тъмният отвор в скалите се

очертаваше неясно в мъглата. Ако не беше абсолютно сигурна точно къде се намира входът, при тази лоша видимост сигурно щеше да го пропусне.

– Това е входът на пещерата, милорд – Хариет спря и се обърна, отново заставайки лице в лице с него. – Самата пещера е по-навътре, а до там води дълъг проход.

Гидиън огледа отвора в скалите и остави на земята чантата, която досега беше носил.

– Сигурно сега ще ни трябва лампите.

– Да. На няколко крачки навътре от входа не се вижда абсолютно нищо.

Хариет загледа как Гидиън се зае да запали лампите. Въпреки че бяха толкова големи и силни, ръцете му се движеха изненадващо ловко и грациозно. Когато ѝ подаде едната лампа, погледите им се срещнаха и той видя, че тя го наблюдава. Усмихна се без никаква топлина и белегът на лицето му се изкриви злокобно.

– Да не би да сте се позамислили дали да влезете в пещерата насаме с мен, госпожице Поумрой?

Тя го погледна ядосано и направо грабна лампата от ръцете му.

– Разбира се, че не. Да тръгваме.

Хариет пристъпи през тесния вход и вдигна високо лампата. Пипалата на мъглата пропълъзяха в прохода и сега лампата хвърляше странни отблясъци и сенки по мокрите каменни стени. Тя потрепери и се зачуди защо този път тунелът ѝ изглежда толкова злокобен и страшен. Напомни си, че и друг път е влизала тук, и то сама.

Тъкмо присъствието на виконта обтягаше нервите ѝ, реши тя. Наистина беше крайно време да озапти развихреното си въображение. *Придържай се към конкретната цел*, повтаряше си тя наум.

Гидиън вървеше зад нея с привичната си безшумна, плъзгаща се походка. Светлината на неговата лампа засилваше призрачния ефект на странните сенки по стените. Докато се оглеждаше, по лицето му се изписа неодобрение.

– Винаги ли влизате в тези пещери сама, госпожице Поумрой, или обикновено някой ви придружава?

– Докато баща ми беше жив, той ми правеше компания. Въсъщност той беше човекът, който ме запали по събирането на вкаменелости. Винаги е бил ненаситен колекционер и, щом станах достатъчно голяма, за да вървя сама, започна неизменно да ме взима със себе си. Но откак болестта го отнесе, винаги ходя да изследвам пещерите сама.

– Това не ми звучи особено благоразумно.

Харriet му хвърли един кос, изпитателен поглед.

– Вече сте ми го казвали. Но ви уверявам, че баща ми и аз се научихме да изследваме пещери много преди да дойдем в Търър Бидълтън. Аз съм специалист в тази област. Оттук, милорд – тя навлизаше все по-дълбоко в пещерата, усещайки смразяващото му присъствие зад гърба си. – Надявам се, че не сте от онези хора, чиито нерви им изневеряват, щом се озоват в тясно затворено пространство, както е тук.

– Уверявам ви, почти нищо не може да накара нервите ми да ми изневерят, госпожице Поумрой.

Тя преглътна смутено.

– Да, но все пак много хора наистина имат проблеми с влизането в пещери. Всъщност, този проход е съвсем удобен и широк, както сам можете да се уверите. Дори на най-тесния участък не се стеснява много повече, отколкото тук.

– Представата ви за „удобство“ е малко по-различна от моята, госпожице Поумрой – сухо рече Гидиън.

Харriet хвърли един поглед назад и видя, че му се налага постоянно да се навежда и да извърта настрани широките си рамене, за да я следва през прохода.

– Май сте доста едър.

– Доста по-едър от вас, госпожице Поумрой.

Тя прехапа устни.

– Е, поне се постарайте да не се заклещите тук. Много ще е неудобно.

– Да, наистина. Особено като се има предвид, че тази част от пещерата очевидно се напълва с вода при прилив – Гидиън оглеждаше мокрите каменни стени. Едно малко бледо раче побърза да се скрие от светлината на лампите им.

– Всички по-ниски части на пещерите по целия бряг се наводняват при прилив – отвърна Харriet, като продължи напред. – Това сигурно ще е много полезна информация при съставянето на план за залавяне на крадците. Все пак тези злодеи идват само около полунощ и само когато е отлив. Планът ви, какъвто и да е той, трябва преди всичко да се базира на тези факти.

– Благодаря ви, госпожице Поумрой. Ще имам това предвид.

Тя се намръщи, когато долови сарказма в гласа му.

– Просто се опитвам да ви помогна.

– Хмм.

– Трябва ли да ви напомням, милорд, че аз съм тази, която е наблюдавала крадците? Струва ми се, че трябва да сте радостен, че можете да се консултирате с мен относно това, как е най-добре да заложите капан за тях.

– А аз ще ви напомня, госпожице Поумрой, че и аз съм живял в този район. Много добре познавам терена.

– Да, зная, но несъмнено сте забравили един куп дребни подробности. А благодарение на дългогодишните ми изследвания на тези пещери, аз съм станала нещо като експерт по тях.

– Обещавам ви, госпожице Поумрой, че потрябва ли ми помощта ви, веднага ще я поискам.

Раздразнението надделя над предпазливостта на Хариет.

– Не се и съмнявам, сър, че щяхте да се радвате на къде-къде по-радушен прием в обществото, ако бяхте поне малко по-учтив.

– Не съм особено загрижен за мястото си в обществото.

– Очевидно не сте – промърмори тя. Тъкмо щеше да каже и още нещо по въпроса, когато се подхлъзна на някакво водорасло, останало в пещерата от прилива. Моментално протегна ръка, за да потърси някаква опора, но ръката ѝ се плъзна по гладката слuzеста стена, без да намери нещо, за което да се задържи.

– Божичко!

– Хванах ви – спокойно рече Гидиън. Ръката му обгърна кръста ѝ и я издърпа с уверен жест назад, притискайки я към гърдите му.

– Извинете – дъхът ѝ спря, щом се озова заключена от ръката му като в железен обръч.

Усещаше как твърдите изпъкнали мускули на гърдите му се допират плътто до гърба ѝ. Широкото бомбе на единия му ботуш някак прекалено интимно се бе озовало точно между стъпалата ѝ. Забеляза колко силно се притискаха бедрата му в задните ѝ части.

Тя си пое дълбоко дъх и долови топлия мъжки аромат на тялото му, допълнен от миризмата на мокра вълна и кожа. Инстинктивно се стегна при непривичното усещане за такава близост с мъж.

– Трябва да внимавате повече, госпожице Поумрой – каза Гидиън и я пусна. – Иначе със сигурност ще свършите зле някъде из тези пещери.

– Казвам ви, никога преди не съм се намирала дори и в най-малка опасност в пещерите.

– Никога досега? – в погледа му прозираше ехидно любопитство.

Хариет реши да не му обръща внимание.

– Оттук, милорд. Вече сме близко – тя приглади пелерината си и

пооправи полите си. После хвана по-здраво лампата, вдигна я с решителен жест и продължи напред, към дълбините на пещерата.

Гидиън я следваше мълчаливо, известно време само играта на отблясъците и сенките по влажните скали издаваше присъствието му. Хариет не посмя повече да продума за планове за залавяне на крадци. Вървеше напред по леко наклонения нагоре проход, докато стигнаха до мястото, където морската вода явно не достигаше при прилив.

Тук стените и пода на пещерата бяха сухи, но въздухът бе леденостуден. Хариет по навик оглеждаше повърхността на скалите веднага щом лампите ги осветяваха. Привичният ѝ ентузиазъм по вкаменелостите надделя над другите ѝ чувства.

– Знаете ли, точно тук намерих един чудесен лист, сраснал се с камъка – тя го погледна през рамо. – Случайно да сте чели статиите на господин Паркинсън за важноста да отнесем вкаменените растения към земния пласт, в който са намерени?

– Не, госпожице Поумрой, не съм ги чел.

– Е, знаете ли, това е страшно интересно явление. Подобни растителни вкаменелости се срещат в един и същ земен пласт независимо къде се намира той. Така е из цяла Англия, а изглежда, че и на континента е същото.

– Удивително – рече Гидиън, но звучеше по-скоро развеселен, отколкото заинтригуван. – Както виждам, страшно запалена сте но тия неща.

– Разбирам, че вкаменелостите не ви интересуват особено, но ви уверявам, сър, че от тях може да се научи толкова много за миналото ни. Лично аз много се надявам, че някой ден ще открия нещо наистина важно тук, в тези пещери. Вече дори успях да открия някои страшно интересни неща.

– Аз също – промърмори Гидиън.

Хариет не успя да разбере какво точно имаше предвид с тази забележка, а и не бе сигурна дали иска да знае. Затова си замълча. Леля ѝ я уверяваше, че все отегчава хората, които не споделят интересите ѝ, с безкрайните си приказки на любимата ѝ тема.

Няколко минути по-късно проходите направи завой и тя се спря пред входа на голяма пещера. Хариет пристъпи в нея и вдигна лампата си, за да освети цяла купчина платнени чували, струпани в центъра на каменния под. Погледна Гидиън, докато той влизаше след нея в пещерата.

– Това е, милорд – каза тя и зачака да види смаяното му изражение

при вида на струпаната плячка.

Гидиън не каза нищо, но когато спря до един от чувалите, Хариет остана доволна от сериозното му изражение. Той клекна до чувала и развърза коженото ремъче, с което бе завързан.

Хариет наблюдаваше как той вдигна лампата си и надникна вътре. Известно време изучаваше съдържанието на чувала с поглед, после бръкна и извади един изящно гравирен сребърен свещник.

– Много интересно – Гидиън гледаше отблясъците на лампата по среброто. – Знаете ли, госпожице Поумрой, когато вчера ми разказахте тая история за пещерата, признавам, че малко се усъмних в нея. Мислех, че може би имате прекалено развихрено въображение. Но сега трябва да се съглася с вас, че тук става нещо нередно.

– Нали разбирате какво имам предвид, като казвам, че предметите сигурно са от друго място? Ако тук, в Ъпър Бидълтън, бе изчезнало нещо толкова скъпо и изящно, непременно щяхме да разберем за това.

– Приемам доводите ви – Гидиън завърза отново чувала с ремъка и се изправи. Когато тръгна към следващия чувал, тежкото му палто се развя около краката му като наметало.

Хариет го погледа малко и после интересът ѝ се стопи. Беше огледала тези предмети още когато ги откри.

Както винаги, и сега интересът ѝ се съсредоточи върху самата пещера. Някакъв вътрешен глас ѝ подсказваше, че на това място лежат скрити неописуеми съкровища, съкровища, които нямат нищо общо с крадени бижута или сребърни свещници.

Хариет се приближи към една от стените, за да огледа по-внимателно някаква странна издатина в камъка.

– Надявам се, че скоро ще се справите с разбойниците, Сейнт Джъстин – каза тя, като прокара пръстите си, все още в ръкавици, по една едва очертаваща се форма в камъка. – Нямам търпение да започна да изследвам тази пещера както трябва.

– Виждам.

Хариет се наведе да огледа очертанятията и се намръщи.

– По интонацията ви познавам, че според вас отново се опитвам да ви командвам. Съжалявам, че ви дразня, милорд, но наистина вече нямам търпение. Трябваше да чакам няколко дни, докато пристигнете и сега сигурно ще ми се наложи да чакам още малко, докато бъдат заловени крадците.

– Несъмнено.

Тя хвърли един поглед назад, където той се беше навел над друг

чувал.

– Колко време ще ви отнеме?

– Все още не мога да ви отговоря. Трябва да ми позволите да се погрижа за тази работа както намеря за най-добре.

– Вярвам, че няма много да се бавите.

– Госпожице Поумрой, ако си спомняте, вие ме извикахте в Ъпър Бидълтън, защото искахте аз да се заема със случая. Много добре. Вече го направих. Сега е моя работа да прочистя безценната ви пещера от крадците. Обещавам да ви държа в течение – Гидиън говореше разсеяно, защото вниманието му бе приковано от шепа блестящи скъпоценни камъни, които току-що бе извадил от чувала.

– Да, но... – Хариет млъкна. – Какво намерихте?

– Огърлица. И то много ценна, доколкото виждам. Ако приемем, че камъните са истински.

– Сигурно са истински – Хариет сви рамене и с това приключи въпроса. Тази огърлица я интересуваше само дотолкова, доколкото искаше да я разкара от пещерата си. – Съмнявам се, че някой ще си играе да я крие в пещера, ако беше фалшива – тя се обърна и продължи да изследва каменното очертание, напрегнала цялото си внимание. Имаше нещо странно в него...

– Мили боже! – възкликна Хариет шепнешком, въодушевена от откритието си.

– Какво има?

– Тук има нещо много интересно, милорд – тя приближи лампата към повърхността на камъка. – Не съм много сигурна, но това като че ли е краят на някакъв зъб – Хариет изучаваше очертанието в скалата. – И той май е все още прикрепен към част от челюстта.

– Сигурно това страшно ви радва.

– Ама разбира се! Зъб, който все още е прикрепен към челюстта е много по-лесен за разпознаване, отколкото ако не е. Само ако можех да го извадя с длетото и чукчето си още днес... – тя се обърна с тревожен поглед, като се опитваше да му внуши колко важно е да извади зъба и да го изучи. – Не бих ли могла...?

– Не – Гидиън пусна блестящата огърлица обратно в чувала и се изправи на крака. – Няма да използвате длетото и чука си в тази пещера, докато не бъде изчистено от нея това гнездо на крадци. Постъпили сте разумно, като досега сте се въздържали да работите тук, госпожице Поумрой. Нали не искаме да разтревожим бандата главорези?

– Мислите, че ако разберат, че са открити, може да преместят

плячката си другаде?

– Много повече се тревожа, че ако някой разбере, че тук са търсени вкаменелости, следата ще го отведе право при вас. Едва ли в околността има много търсачи на вкаменелости.

Харriet огледа каменната издатина съвсем отчаяна. Мисълта да остави тук новото си откритие я съсипваше.

– Ами ако някой друг намери зъба ми?

– Съмнявам се, че някой ще забележи безценния ви зъб. Не и когато в средата на пещерата има цяло състояние под формата на скъпоценни камъни и сребро.

Харriet се намръщи замислено и потропа с върха на обувката си.

– Не съм сигурна, че зъбът ми ще е в безопасност тук. И преди съм ви казвала, че в наши дни има страшно много безскрупулни колекционери. Може би все пак трябва да издълбая това парченце от скалата и да се надявам, че никой няма да забележи... О!

Гидиън бе оставил лампата си и с две големи крачки се бе озовал точно пред нея. Сега се извисяваше над главата ѝ, подпрял едната си ръка на скалата зад гърба ѝ. Тя бе като в капан между непоклатимото му тяло и също толкова непоклатимата скала. Очите ѝ се разшириха.

– Госпожице Поумрой – Гидиън говореше много тихо, като натъртваше всяка думичка, – ще ви кажа това само още един единствен път. Ще стоите настрана от тази пещера, докато ви кажа, че вече можете да влезете. Няма да се приближавате до това място, докато не преценя, че е безопасно. Всъщност, дори няма да се приближавате до скалите с пещерите, докато си свърша работата.

– Сейнт Джъстин, наистина прекалявате.

Той се наведе още по-близо до лицето ѝ. Жълтеникавото сияние на лампата в ръката ѝ осветяваше лицето му като някакъв сатанински барелеф. За миг той наистина ѝ заприлича на звяра, за който го смятаха.

– Въобще няма да търсите вкаменелости по този бряг, докато не ви дам специално позволение за това – изсъска Гидиън през зъби.

– Вижте какво, сър, ако смятате, че ще търпя подобно поведение от ваша страна, по-добре си помислете отново. Нямам намерение да се откажа от търсенето на вкаменелости по брега, докато на вас ви хрумне да ми разрешите. И аз имам известни права в това отношение.

– Нямам никакви права, госпожице Поумрой. Явно сте започнали да смятате тези пещери за ваше лично притежание, но бих ви припомнил, че по една случайност всеки квадратен сантиметър от тази земя принадлежи на семейството ми – рече Гидиън през зъби. – Ако ви видя

близо до тези пещери, ще смятам това за незаконно проникване в частната ми собственост.

Тя го гледаше вбесена и се опитваше да реши дали пък той не се шегува.

– Така ли? И какво ще направите тогава, сър? Ще се погрижите да влезя в затвора или да бъда пратена на каторга? Не ставайте смешен!

– Може би ще открия друг начин да ви накажа за неподчинението ви, госпожице Поумрой. Все пак аз съм Сейнт Джъстин, нали помните? Звяра от Блекторн Хол – очите му блестяха застрашително в златистата светлина. По белязаното му лице пробягаха незабравената болка от стара рана и някаква смъртна заплаха.

– Престанете да ме заплашвате – заповяда Хариет, но гласът ѝ бе съвсем слаб.

Той се наведе още по-близо.

– Местните хора смятат, че съм човек напълно лишен от чест, когато става дума за млади жени. Попитайте когото си искате и ще ви кажат, че съм самият дявол, когато си имам работа с невинни млади дами.

– Глупости – Пръстите, с които държеше лампата, трепереха, но Хариет се опита да бъде твърда. – Мисля, че умишлено се опитвате да ме уплашите, сър.

– Точно така, по дяволите – ръката му обхвана врата ѝ. Тя почувства грубия допир на кожената му ръкавица.

В последния момент Хариет разбра намерението му, но вече бе прекалено късно, за да избяга. Свирепите му лъвски очи пламтяха зад полуспуснатите му клепачи. Гидиън силно притисна устните си към нейните в смазваща целувка.

В продължение на един безкраен миг Хариет беше като вцепенена. Не можеше да помръдне, не можеше дори да мисли. Беше живяла вече двадесет и четири и половина години, но не бе преживяла нещо, което да я подготви за преგრъдката на Гидиън.

Той тежко простена и звукът отекна дълбоко в гърдите му. Огромната му ръка погали с изненадваща нежност гърлото ѝ, а палецът му поглади очертаванията на челюстта ѝ. После я притегли към мощната топлина на тялото си. Грубото палто се отърка в краката на Хариет.

Струваше ѝ се, че ще се задуши. След първоначалния шок я бе обхванало някакво трепетно вълнение и ушите ѝ бучаха. Гидиън взе лампата от безчувствените ѝ, отпуснати пръсти, а тя почти не забеляза.

С едно несъзнателно движение Хариет вдигна ръце към раменете му и заби пръстите си в дебелата вълна на палтото му. Не знаеше дали

се опитва да го отблъсне, или да го притегли към себе си.

– По дяволите – гласът на Гидиън бе станал някак дрезгав, изпълнен с някакво ново чувство, което Хариет не можа да разпознае. – Ако имаше капчица разум, щеше да бягаш от мен с всички сили.

– Не мисля, че мога да избягам и на една крачка – прошепна Хариет, опиянена и учудена. Погледна го с премрежени очи и нежно докосна белязаната му буза.

Гидиън трепна при допира на пръстите ѝ. После присви очи.

– Още по-добре. Вече и аз не съм в настроение да те оставя да ми избягаш.

Той отново наведе глава и устните му докоснаха нейните с удивителна нежност, разтваряйки ги леко с език, докато тя с изненада разбра, че той иска да проникне в нея. Поколеба се, но се подчини на безмълвната му заповед.

Със зашеметяваща интимност езикът му изпълни устата ѝ и тя простена тихо, отпусайки се в ръцете му. Никога никой не я бе целувал така.

– Ти си много нежна – най-сетне каза той до устните ѝ. – Много крехка. Но в теб се крие голяма сила – Гидиън плъзна ръце около кръста ѝ.

Хариет потръпна, когато той я сграбчи здраво и я вдигна към гърдите си. Без никакво усилие я задържа над земята така, че обувките ѝ увиснаха във въздуха. Хариет трябваше да се хване с две ръце за широките му рамене.

– Целуни ме – заповяда той с дълбок, мрачен глас, от който я побиха сладостни тръпки.

Без дори да се замисли, Хариет обви ръце около врата му и свенливо докосна с устни неговите. Нима това значело да бъдеш похитена? чудеше се Хариет. Сигурно точно тази опияняваща смес от чувства и желания беше накарала горката Диъдри Ръштън да се отдаде на Гидиън преди толкова години. Ако е така, реши Хариет, то тя напълно разбираше защо онази девойка е била толкова безразсъдна.

– О, моя сладка госпожице Поумрой – промълви Гидиън, – нима наистина не намираш чертите ми за по-отблъскващи от тези на скъпите ти вкаменели черепи?

– Във вас няма нищо отблъскващо, милорд, и съм сигурна, че знаете това – Хариет навлажни устни с връхчето на езика си. Чувстваше се съвсем замаяна от чувствата, които се надигаха в душата ѝ. Докосна лекичко белязаното му лице и се усмихна с трепет и вълнение. – Вие сте

прекрасен. Както е прекрасен конят ви.

Гидиън се сепна. Очите му захвърляха искри. И тогава изражението му окаменя. Бавно я остави на земята и попита с непогрешимо предизвикателен глас:

– Е, а сега, госпожице Хариет Поумрой?

– А сега какво, милорд? – едва успя да продума Хариет, останала без дъх. Тя наистина нямаше абсолютно никакъв опит със ситуации като тази, но цялото ѝ същество и женската ѝ интуиция ѝ подсказваха, че Гидиън беше дълбоко покъртен от тази целувка, също като нея. Ето защо не можеше да разбере, защо той стана изведнъж толкова хладен и заплашителен.

– Трябва да направите своя избор. Можете или да свалите роклята си и да легнете на каменния под на тази пещера, за да довършим започнатото, или да избягате към брега и безопасността си. Предлагам да побързате с решението си, тъй като собственото ми настроение в момента е някак доста непредсказуемо. Трябва да призная, че ви намирам за много вкусна малка хапчица.

Хариет се почувства така, сякаш я бе залял с кофа леденостудена морска вода. Втренчи се в Гидиън и цялата чувствена еуфория се изпари пред лицето на очевидната заплаха. Той не се шегуваше. Наистина я предупреждаваше, че ако не избяга моментално от пещерата, може да я похити веднага, още тук.

Хариет разбра със закъсняло притеснение, че само тя си бе виновна за това. Бе отвърнала на целувката му с пределно красноречива готовност. Сега той можеше да си помисли за нея какво ли не.

Лицето ѝ пламна от унижение, а и немалка доза първичен женски страх. Грабна лампата си и побягна към сигурността на прохода, водещ към брега.

Гидиън я последва, но Хариет не погледна назад нито за миг. Прекалено много се страхуваше, че ще види присмехулния поглед на Звяра в златистите му очи.

4.

Крейн се потеше. В камината на библиотеката гореше малък огън, колкото да прогонва студа и влагата на мразовития дъждовен ден, но Гидиън знаеше много добре, че не топлината кара управителя му да бърше често-често потта от челото си.

Гидиън небрежно отгърна още една страница от дебелата счетоводна книга, която лежеше отворена на бюрото му. Без съмнение системно го лъжеха. Гидиън знаеше, че сам си е виновен. Прекалено малко внимание бе обръщал на владенията на Хардкасъл тук, в Ъпър Бидълтън, и както можеше да се очаква, си плащаше солено за това.

Гидиън погледна бегло още една дълга колона цифри. Явно Крейн, когото бе наел преди година да управлява тукашните му владения, беше вдигнал наемите на повечето къщи. Но естествено въобще не си бе направил труда да съобщи за повишението на работодателя си. Най-вероятно управителят бе прибрал в собствения си джоб разликата.

Естествено това съвсем не беше рядко явление, но не и за Гидиън. Много от едрите земевладелци, опиянени от радостите на живота в Лондон, оставяха именията си изцяло в ръцете на своите управители. Докато парите се стичаха към тях в изобилие, малко от тях се сещаха да поразгледат по-внимателно счетоводните книги. Дори се смяташе за ужасно старомодно някой да знае с точност какво е финансовото му положение.

Само че Гидиън въобще не се интересуваше от живота в града, нито пък държеше да е „модерен“. Всъщност, през последните няколко години не се интересуваше от нищо друго освен от земите на семейството си и обикновено следеше много внимателно всичко, свързано с тях.

Освен в Ъпър Бидълтън.

Гидиън умишлено бе пренебрегвал именията на Хардкасъл тук, в Ъпър Бидълтън. Трудно му бе да се заинтересова особено от място, което мрази. Та нали точно тук преди шест години всичко се бе объркало.

Преди пет години, когато баща му с нежелание беше предал в негови ръце управлението на разпръснатите владения на Хардкасъл, Гидиън с готовност бе прегърнал тази възможност. Оттогава умишлено се бе затрупвал с работа по поддържането на бащините земи.

Работата беше за него лек срещу болката, която гложеше душата му, откак бе загубил честта си. Той непрекъснато пътуваше от едно

имение към друго, неуморно работеше ту върху ремонта на къщите, ту за въвеждането на нови методи за обработване на земята или пък разучаваше възможностите да увеличи производителността от мините и риболова.

Наемаше само най-добрите управители и им плащаше добре, за да не се изкушават да крадат от него. Лично той преглеждаше счетоводните книги. Изслушватے предложенията и оплакванията на наемателите си. Събираше около себе си инженери и изобретатели, които могат да го научат на най-новите методи за повишаване продуктивността на земята.

Но не и тук, в Ъпър Бидълтън.

Ако зависеше от Гидиън, той би оставил земите на Хардкасл в този район да вървят по дяволите.

Гидиън би ги продал още преди години, имаше правото да го стори. И щеше да го направи, ако не бе наясно с факта, че баща му много ще се разстрои. Земите в Ъпър Бидълтън принадлежаха на графовете Хардкасл от пет поколения насам.

Те бяха най-старите семейни владения и бяха седалище на фамилията, поне до онези скандални събития.

Гидиън знаеше, че не може да ги продаде, ето защо бе избрал един почти толкова добър вариант – остави ги на произвола на съдбата.

Но колкото и да мразеше тези земи, сега Гидиън откри, че има нещо, което мрази още повече – да го лъжат. Вдигна поглед със студена усмивка на уста и видя как Крейн го наблюдава притеснено. Името много му прилягаше², помисли си Гидиън. Висок, кльощав и с дълги крайници, Крейн наистина приличаше на голяма дългокрака птица.

– Е, Крейн, изглежда всичко е съвсем наред – Гидиън затвори дебелата книга, като не пропусна да забележи огромното облекчение, изписало се по лицето на управителя. – Наистина прилежно водено счетоводство. Отлична работа.

– Благодаря, сър – Крейн нервно прокара ръка по оредяващата си коса. Вече се бе поотпуснал на стола си. Острият му птичи поглед се стрелна от книгата към белязаната буза на Гидиън. – Старая се, милорд. Само ми се ще да ни бяхте уведомили предварително за пристигането си, та да можем да се подготвим по-добре.

Гидиън ясно съзнаваше, че всички в къщата бяха в паника заради неочакваното му пристигане. Икономката трескаво наемаше слуги от селото, за да ѝ помогнат да приведе в нормален вид имението Блекторн

---

2. Крейн (crane) на английски означава жерав или щъркел – Б.пр.

Хол.

Гидиън чуваше как в коридора и по стълбищата хората търчат напред-назад. Трескаво се поръчваха хранителни продукти. От мебелите, стояли неизползвани години наред, сега припряно се издърпваха белите покривки, предпазвали ги от прахта. Миризмата на прясно излъскани подове и мебели се промъкваше в библиотеката.

Но за толкова кратко време нищо не можеше да бъде сторено за градините. Пустии и брулени от вятъра, те отразяваха небрежното отношение на управителя Крейн към тях. Майка му много обичаше градините в Блекторн Хол, помисли си Гидиън.

– Икономът ми Аул, който ме придружава навсякъде, пристига днес следобед. Той ще поеме ръководството на персонала – Гидиън наблюдаваше как очите на Крейн все се връщат нервно към белега му. Малко бяха хората, които успяваха учтиво да пренебрегват белязаното му лице, поне докато свикнат с вида му. А много хора така и не успяваха да свикнат.

Диъдри, например, намираше лицето му за ужасно отблъскващо. А и тя не беше единствената, която мислеше така.

Колко жалко, казваха често хората, че по-малкият син на графа не е толкова красив и изискан колкото първия.

Всички ужасно съжаляваха граф Хардкасъл, когато изгуби първородния си син и се оказа принуден да се примири с толкова неприемлив наследник. Но пък и Гидиън се съмняваше, че някой би могъл да е достоен за мястото на Рандъл.

Рандъл беше идеалният син и наследник, за който много родители само можеха да мечтаят.

Всички мислеха така.

Рандъл беше с десет години по-възрастен от Гидиън и дълго бе единствената им рожба. Майка им го боготвореше и графът бе горд с красивия, възпитан, атлетичен, честен млад мъж, който щеше да стане следващия граф Хардкасъл.

Още от люлката Рандъл бе възпитаван като наследник на графството и бе оправдал очакванията на всички. Беше блестящ в ролята си. Имаше цяла армия приятели, всички уважаваха физическите му достойнства, никой не поставяше под въпрос честността му.

Дори и в ролята си на по-голям брат бе безупречен, помисли си Гидиън. Е, не че двамата бяха много близки. Разликата в годините им се отрази и на отношенията им, които приличаха повече на тези между чичо и племенник.

Години наред Гидиън се бе старал да имитира брат си във всичко, докато не разбра, че е невъзможно да пресъздаде естествения стил и блясък на Рандъл. Ако Рандъл беше още жив, Гидиън несъмнено щеше да стане управител на няколко от владенията на Хардкасъл, защото Рандъл определено предпочиташе живота в града прел управлението на семейните земи.

Когато брат му загина, Гидиън бе покрусен. Но естествено никой не забеляза. Всички бяха прекалено заети да утешават родителите му, които бяха неутешими. Особено майка му. Много хора се опасяваха, че графиня Хардкасъл никога няма да преодолее скръбта си. А графът недвусмислено показа, че наследникът, който му остава, въобще не може да се сравнява с онзи, когото бе загубил.

Крейн прочисти гърлото си и рече:

– Извинете за въпроса, милорд, но ще останете ли тук повече от няколко дни? Икономката е загрижена да набави достатъчно продукти и да наеме достатъчно прислуга, нали разбирате.

Гидиън се облегна на стола си. Много добре знаеше защо Крейн пита колко дълго ще стои тук. Управителят несъмнено се чудеше дали да отложи някои от личните си планове. Гидиън още не знаеше дали Крейн е свързан по някакъв начин с крадците, както бе предположила Хариет, но не искаше да рискува. Реши да му даде да разбере съвсем ясно, че няма смисъл да отлага за по-нататък евентуалните среднощни срещи край скалите с пещерите.

– Можете да й съобщите да се готви за продължителен престой – каза Гидиън. – Доста време мина, откак не съм идвал в Ъпър Бидълтън и сега откривам, че морският въздух много ми допада. Най-вероятно ще прекарам тук цялата пролет.

Крейн зяпна от изненада. После се постара да затвори устата си.

– Пролетта ли, милорд? Цялата пролет?

– А може и лятото. Доколкото си спомням, крайбрежието е най-приятно през лятото. Странно. Не знаех колко са ми липсвали семейните земи тук, в Ъпър Бидълтън.

– Разбирам – Крейн подръпна с пръст високата си яка. – Ние, разбира се, много се радваме, че въпреки заетостта си намерихте време да дойдете тук.

– О, имам много време – увери го Гидиън. Той се наведе напред, взе дебелия том и я подаде на Крейн. – Сега сте свободен. За днес отделих достатъчно време за отлично воденото ви счетоводство. Но тези сметки са страшно уморителни.

Крейн се изправи, пое книгата и леко се усмихна. После за пореден път избърса влажното си чело с пожълтяла кърпа.

– Да, милорд, разбирам. Малко са господата, които се интересуват от подобни неща.

– Именно. Точно затова наемаме хора като вас. Довиждане, господин Крейн.

– Довиждане, милорд – Крейн забърза към вратата и се измъкна от библиотеката.

С поглед, втренчен в равномерния дъжд зад прозореца, Гидиън почака, докато чу вратата да се затваря зад гърба на управителя. После се изправи, заобиколи бюрото си и се приближи към масичката, където икономката бе оставила един чайник.

Гидиън си наля една чаша силен чай и бавно отпи. Чувстваше се странно и знаеше, че това се дължи на факта, че след толкова години умишлено изгнаничество отново е в Хардкасъл.

Не беше избрал за свой дом нито едно от имененията. Не се чувстваше удобно в нито едно от тях. Вместо това той непрестанно се местеше от едно място на друго под предлог, че иска да следи отблизо земите. Но истината беше друга – той просто искаше непрестанно да е в движение. Нуждаеше се непрекъснато да е зает с нещо.

И сега знаеше кой точно е виновникът да наруши суровия режим, с който си бе наложил да притъпява болката през всичките пет години.

Той отново си припомни сцената, разиграла се в пещерата тази сутрин. Отново си представи изражението на Харriet Поумрой, когато бе извадил скъпоценности на стойност цяло състояние от онези чували. В очите ѝ не проблесна дори искрица интерес, още по-малко пък алчността, която човек би очаквал. Повечето жени щяха да бъдат дълбоко заинтригувани само ако зърнат подобна огърлица от злато и диаманти.

А Харriet бе развълнувана от едно нищо и никакво парче скала, в което се намирал някакъв зъб.

И от целувката му, напомни си Гидиън. Отново по тялото му пробягаха горещи тръпки, точно както и преди, в пещерата. Тя бе отвърнала на целувката му също толкова възторжено и учудено, както бе реагирала, щом откри онзи проклет стар зъб.

Гидиън горчиво се усмихна. Не можеше да реши дали да се чувства поласкан или обиден от откритието, че е достоен за сравнение с някаква си стара вкаменелост.

Той тръгна към прозореца, но се спря, когато зърна образа си в огледалото, окачено над камината. Обикновено не прекарваше много

време загледан в лика си. Гледката не беше особено приятна.

Но този следобед той почувства непреодолимо любопитство, а и немалко недоумение какво точно вижда Хариет, когато го поглежда. Каквото и да бе, то явно не бе достатъчно, за да ѝ се отще да го целуне. А той бе сигурен поне в едно – онзи сладостен, невинен пламък в очите ѝ не би могъл да е подправен. Тя беше искрена.

Не, необяснимо защо, но тя не бе отвратена от лицето му. Именно неговата умишлена и некавалерска заплаха да я съблече гола и да я обладае още там, на пода на пещерата, най-сетне бе успяла да породи у нея някаква предпазливост и страх.

Гидиън потръпна при спомена за собственото си отвратително поведение. Понякога нещо го прихващаше и не можеше да се държи по друг начин. Нещо все го подтикваше да доказва с действията си, че е способен да извърши нещата, в които го обвиняваха.

И все пак, по свой си начин, той се бе опитал да я предупреди, да я предпази, макар че тя вероятно не бе го разбрала.

Защото я желаше. Много силно.

Вероятно беше глупак, задето я накара да избяга. Трябваше да вземе каквото му се предлага, а ролята на джентълмен да върви по дяволите. Така и така никой не му вярваше, тогава защо, след всичките тези години, все още се опитваше да си играе на кавалер по своя непохватен начин?

На този въпрос Гидиън не можеше да даде задоволителен отговор. Още веднъж си каза, че е бил глупак и се опита да се съсредоточи върху по-важните въпроси. Трябваше да залови една банда крадци. А ако не се погрижи за това в най-скоро време, сигурно Хариет ще се опита сама да го стори.

Най-малкото, ще започне да му натяква да си свърши работата.

* * *

На следващата вечер Хариет обходи с поглед гостите на ежеседмичния бал на местната висша класа. Тя и леля Ефи вече от няколко месеца редовно посещаваха това мероприятие, като естествено водеха със себе си и Фелисити. За Хариет тези „събирания“, в по-голямата си част, бяха ужасно скучни.

Идеята на леля Ефи беше, че трябва да осигурят на Фелисити колкото се може по-добра шлифовка на светските ѝ маниери, за да е подготвена за дългоочакваната покана от леля Аделаида за гостуване в Лондон. Тези балове бяха единствената ѝ възможност да усъвършенства

такива изкусни дейности, като например веенето с ветрило. А Фелисити определено бе самороден талант в това отношение.

Самата Хариет смяташе ветрилото за истинска досада. То непрекъснато ѝ се пречкаше в ръцете.

Тази вечер положението не бе по-различно от друг път. Хариет добре разбираше защо леля Ефи настоява да присъстват, но лично тя не бе убедена, че Фелисити ще придобие кой знае колко добри светски маниери точно на баловете в Ъпър Бидълтън.

Ето, например, никой не танцуваше валс. Всички знаеха, че сега валсът е последният вик на модата в Лондон. Но тук, в Ъпър Бидълтън, танцуващите двойки все още се ограничаваха само с котилйон, кадрил и още няколко подобрани селски танца. Валсът се считаше от местните светски дами за нещо скандално.

– Компанията тази вечер е чудесна, не мислиш ли? – леля Ефи си вееше с ветрилото и оглеждаше преценяващо залата. – А Фелисити определено изглежда най-добре от всички. Не се и съмнявам, че ще я канят за всеки танц, както винаги.

– Несъмнено – съгласи се Хариет. Тя седеше до леля си и наблюдаваше танцуващите, като вече скришом поглеждаше към малкия часовник, прикрепен към прекалено невзрачната ѝ рокля. Все пак се опитваше леля и да не забележи отегчението ѝ. Да въведат Фелисити в обществото беше най-важната им задача и тя, също като леля Ефи, бе твърдо решена да бъдат готови, в случай че се появи големият шанс за Фелисити.

– Трябва да ѝ напомня да проявява по-малко въодушевление на дансинга – продължи леля Ефи, като лекичко се намръщи. – В града хората не показват толкова силни емоции. Не е прието.

– Знаеш колко много обича да танцува.

– Все едно – отвърна леля Ефи. – Тя трябва да потренира по-сдържано изражение.

Хариет въздъхна наум, с надеждата освежителните напитки и лакомствата да бъдат сервирани по-скоро. Досега нито веднъж не беше танцувала, което съвсем не бе необичайно, и сега тя очакваше с надежда нещо да наруши скуката. Чаят и сандвичите, сервирани на тези балове, не бяха кой знае какво, но все пак малко я разсейваха.

– Мили боже, приближава се господин Винъбъл – измърмори леля Ефи. – По-добре се стегни, миличка.

Хариет погледна възрастния мъж, облечен в старомоден лилав жакет и зелена жилетка, който трмаво се приближаваше към нея. Тя

присви очи.

– Предполагам, че пак ще ме разпитва за последните ми открития.

– Не си длъжна да говориш с него, нали знаеш.

– А и нямам желание. Но ако не успее да ме притисне до стената този път, сигурно ще ме причака в неделя след църква. Знаеш колко е упорит – Хариет мрачно се усмихна на господин Винъбъл, който я дари със също толкова мрачна и заплашителна усмивка.

Двамата бяха стари врагове. Винъбъл беше запален колекционер на вкаменелости от години, но при един нещастен случай в пещерите бе започнал да се страхува от тях.

Оттогава бе принуден да събира вкаменелости само покрай брега и до ден днешен не беше направил нито едно значително откритие. Но това съвсем не му пречеше да убеждава Хариет, че се нуждае от неговата помощ и ръководство в работата си. Само че Хариет много добре познаваше номерата му. Търсачите на вкаменелости бяха пълни безсрамници и тя беше винаги нащрек в компанията на колекционери от сорта на господин Винъбъл.

– Добър вечер, госпожице Поумрой – господин Винъбъл се наведе вдървено над ръката ѝ. – Мислех си, не бих ли могъл да се възползвам от привилегията да ви поднеса чаша чай?

– Благодаря ви, сър, това би било чудесно – Хариет се изправи и позволи на господин Винъбъл да я заведе до масата с освежителните напитки, където той с готовност ѝ наля чаша чай.

– Как сте напоследък, скъпа? – усмивката на Винъбъл бе някак угодническа. – Сигурно сте се съсипали от работа в пещерите?

– Ходя там само когато имам време – Хариет се усмихна с престо- рена любезност. – Знаете как е, сър. Много сме заети с домакинството и напоследък рядко имам време да събирам вкаменелости.

Очите на Винъбъл блестяха. Разбира се, той много добре знаеше, че тя лъже. От доста време си играеха на тази игра.

– Споменах ли ви, че възнамерявам да се свържа с един колега от Кралското дружество за естествени науки във връзка с един доклад относно местните вкаменелости?

Хариет примигна любопитно.

– Не, не сте. Нима смятате да изнесете доклад пред Дружеството, сър?

– Признавам, че от доста време обмислям тази идея. Но, разбира се, съм много зает – Винъбъл погълна един миниатюрен сандвич. – А човек се нуждае от време, за да подготви подобно нещо.

– Както и от няколко интересни и необикновени вкаменелости – хладно отвърна Хариет. – Открихте ли нещо интересно напоследък?

– Две-три неща – Винъбъл се поклати на петите си с мъдра физиономия. – Две-три. А вие, скъпа?

Хариет се усмихна.

– О, опасявам се, че не мога да се похваля с нищо подобно. Както ви казах, напоследък имам толкова малко време да се занимавам с това.

Винъбъл очевидно се опитваше да измисли друг начин, за да пробие защитата ѝ, когато над стаята се възцари необикновена тишина. Хариет се огледа любопитно. Музиката току-що бе спряла, но това не обясняваше внезапното затишие, настъпило сред тълпата. Тя забеляза, че всички погледи бяха насочени към вратата.

– Господи – възкликна Винъбъл стреснато. – Та това е Сейнт Джъстин. Какво търси тук, по дяволите?

Погледът на Хариет литна към входа на претъпканата зала. Там стоеше Гидиън, като някакъв хищен нощен звяр, случайно попаднал в стая, пълна с плячка.

Беше облечен в черно, от високите черни ботуши над колената до черния жакет с перфектна кройка. Само блестящо бялата му вратовръзка и бялата набрана риза смекчаваха общото впечатление за непрогледна чернота. Погледът му обходи тълпата с ледена пресметливост.

– Не съм го виждал от години – измърмори Винъбъл. – Но винаги бих разпознал този сатанински белег. Наистина, чух, че е пристигнал. Ама че нахалство, да се отбие тук, сякаш това е най-нормалната постъпка от негова страна.

Хариет се ядоса.

– Това е обществено събиране – рязко отвърна тя. – А той е най-едрият земевладелец в околността. Мен ако питате, местните хора трябва да се гордеят и да са благодарни, че и той присъства. Освен това, сър, възмутена съм, че си позволявате подобни забележки от лично естество относно белега му. Ни най-малко не го намирам за неприятен.

Винъбъл се намръщи.

– Вие сте прекалено благосклонна, скъпа. Вярвам, че е така, защото все пак сте възпитана от енорийския пастор. Но белегът на Сейнт Джъстин е нещо като символ на черната му душа.

– Сър! – Хариет бе направо вбесена.

– О, забравих, че сигурно не знаете предисторията. И по-добре. Тя съвсем не е подходяща за слуха на една млада дама.

– Затова се надявам да не я преразказвате пред мен – властно заяви

Харriet.

– По дяволите, май Сейнт Джъстин се насочва към нас – Винбъл се стегна и изправи рамене. – Не се бойте, скъпа.

– Въобще не се боя – Харriet отново погледна към залата и видя, че Гидиън наистина се приближава през тълпата право към мястото, където стояха тя и господин Винбъл.

Музикантите припряно засвириха нова мелодия, като по този начин съвсем сполучливо заглушиха ропота на тълпата. Няколко млади двойки, в това число и Фелисити заедно със сина на някакъв фермер, излязоха на дансинга.

Харriet се усмихна приветливо на Гидиън, докато той напредваше през тълпата към нея. Нямаше търпение да узнае как се е отнесъл към управителя си и дали вече се е свързал с полицията. Време беше да обсъдят план за залавяне на крадците.

Тъмните вежди на Гидиън се повдигнаха, щом забеляза радостната ѝ усмивка. Той спря пред нея и се поклони учтиво. Очите му хвърляха златисти отблясъци.

– Добър вечер, госпожице Поумрой. Тази вечер изглеждате много добре.

– Благодаря ви, сър. Радвам се да ви видя отново. Надявам се, че се наслаждавате на престоя си тук.

– Поне колкото може да се очаква – Гидиън погледна към Винбъл. – Здравейте, Винбъл. Отдавна не сме се виждали.

Винбъл се намръщи и застана по-близо до Харriet.

– Добър вечер, милорд. Не знаех, че се познавате с госпожица Поумрой.

– Срещали сме се – промърмори Гидиън и отново се обърна към Харriet. – Надявах се, че няма да ми откажете следващия танц, госпожице Поумрой.

Очите на Харriet се разшириха.

– Но аз не танцувам добре, милорд.

– Нито пък аз. От няколко години въобще не съм се упражнявал в това.

Харriet си отдъхна.

– Е, добре, в такъв случай, с удоволствие. Ще ме извините ли, господин Винбъл? – тя му връчи чинийката и чашката си.

– Ъ-ъ, вижте – заекна Винбъл, докато автоматично ги поемаше. – Въобще не съм сигурен, че леля ви е съгласна да танцувате без нейно разрешение, госпожице Поумрой.

– Глупости – Хариет затвори ветрилото си с рязко изшракване и докосна с пръсти ръкава на Гидиън. – Леля ми ще е направо във възторг, щом разбере, че съм танцувала поне един танц тази вечер – тя погледна Гидиън през полуспуснати клепачи. – Е, сър, ще танцуваме ли?

– На всяка цена, госпожице Поумрой – Гидиън я поведе и двамата се отдалечиха от Винъбъл.

– Къде отиваме? – попита Хариет, когато видя, че се насочват към ъгъла, в който бяха разположени музикантите.

– Да поръчаме музиката – Гидиън спря и се наведе към един музикант, който свиреше на цигулка. Каза му две-три думи и той закима енергично с глава.

– Веднага, милорд. Непременно.

– Отлично. Знаех, че мога да разчитам на вас – Гидиън се изправи и хвана Хариет под ръка.

– А сега какво? – попита Хариет, когато стъпиха на дансинга.

– Сега ще танцуваме, разбира се.

В този момент селският танц, който свиреха досега, внезапно спря. Танцьорите замръзнаха по местата си и се погледнаха един друг учудено.

Само след миг от цигулката прозвучаха няколко пробни такта, след което поде шеметен валс. Останалите инструменти веднага я последваха.

Лицата на по-младите танцьори грейнаха радостно и те се впуснаха в танца, преди някой да успее да отмени нарежданията на Сейнт Джъстин. Двойките пламенно се въртяха в ритъма на доскоро забранения танц. По-възрастните се мръсеха неодобрително. Отново всички погледи се приковаха в Гидиън.

Но Гидиън гледаше само Хариет, любопитен каква ще е реакцията ѝ.

Стомахът на Хариет се сви на топка от притеснение, но обзелото я силно вълнение най-сетне взе надмощие над неувереността. Тя си пое дълбоко дъх и пристъпи в обятията на Гидиън. Той се усмихна доволно и двамата се завъртяха вихрено към средата на подиума за танци.

– Знаех, че не бихте отстъпили пред някое предизвикателство, госпожице Поумрой – тихо рече Гидиън.

– Никога, милорд – засмя се Хариет. – Мога да се закълна, че тази вечер донесохте огромна промяна. Отсега нататък скромните ни балове никога няма да са същите. С едно помръдване на малкия си пръст докарахте валса в Ъпър Бидълтън.

– Струва ми се, че по мнението на повечето благопристойни хорища тук това е все едно, че съм докарал чумата в селото.

– О, всички ще оцелеят след пристигането на валса. А колкото до мен, аз съм ви безкрайно благодарна.

– Наистина ли, госпожице Поумрой?

– Ами да, толкова се тревожех, че Фелисити няма да има възможност да репетира стъпките на този танц, преди да отиде в Лондон. А ето че сега това е възможно.

– А какво мислите вие? – Гидиън я наблюдаваше внимателно, като в същото време я понесе в още едно шеметно завъртане. – Вие радвате ли се, че имате възможност да танцувате валс и ще сте подготвена, когато идете в Лондон?

– Дълбоко се съмнявам, че ще танцувам валс в Лондон. Фелисити ще има сезон, а не аз – Хариет се усмихна. – Но трябва да призная, че това е изключително вълнуващ танц, милорд, а вие танцувате толкова добре. Винаги се движите тъй плавно и безшумно и това ви прави отличен танцьор.

Той изненадано наведе поглед.

– Благодаря ви. Тъй като от шест години насам въобще не съм танцувал, приемам думите ви като огромен комплимент – Гидиън я поведе в още едно завъртане.

Хариет се отдаде на музиката, усещайки на гърба си топлината и силата на ръката на Гидиън. Това извика в съзнанието ѝ горещия спомен за целувката в пещерата и тя усети как се изчервява. Молеше се наум всички, включително Гидиън, да сметнат, че руменината по лицето ѝ се дължи на топлината и вихрения танц.

– Изненадана съм да ви видя тук тази вечер, милорд – рече тя. Опитваше се да почувства пълното удоволствие от факта, че танцува валс. – Не смятах, че компанията тук ще ви интересува.

– Тя не ме интересува. Интересувате ме вие, госпожице Поумрой.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

– Аз ли, милорд?

– Да, вие.

– О – тогава я осени едно прозрение. Тя му се усмихна сияеща. – Да, естествено. Разбирам ви.

– Така ли? – той я погледна с озадачено изражение. – Много се радвам, че поне един от нас разбира.

Тя пренебрегна странната му забележка, тъй като разумът ѝ бе надделял над завладяващите усещания.

– Сигурно искате да ме уведомите за плана си за залавяне на крадците. Знаели сте, че ще е трудно да се срещнем отново, без да бием на очи, ето защо сте дошли тази вечер с надеждата да обсъдим това, сякаш просто водим учтив разговор.

– Поздравявам ви за логичните разсъждения, госпожице Поумрой.

– Е? – тя го погледна очаквателно.

– Какво „Е“?

Тя лекичко въздъхна, раздразнена.

– Разкажете ми за плановете си. Готово ли е всичко? Свързахте ли се с полицията? Решихте ли как да се държите с господин Крейн? Искам да знам всички подробности.

Гидиън я гледа втрещено в продължение на няколко секунди. После устните му се разтегнаха в лека усмивка.

– Засега не съм разкрил намеренията си на Крейн и се свързах с полицията. Вече предприех някои стъпки по отношение на бандата крадци и залавянето им, госпожице Поумрой. Надявам се да останете доволна, щом приключи работата си.

– Сигурна съм, че ще съм много доволна. Кажете ми всичко. Какво точно ще се случи сега?

– Трябва да оставите това на моите грижи, госпожице Поумрой.

– Не това имах предвид, милорд.

– Опасявам се, че това е положението – усмивката на Гидиън бе неразгадаема. – Мислите ли, че ще се справите с това, госпожице Поумрой?

– С кое? Да ви се доверя изцяло? Разбира се. Зная, че ще направите всичко, което обещахте. Но искам да знам подробностите, сър. И аз съм замесена в тази история. Все пак това са моите пещери.

– Вашите пещери?

Хариет се изчерви и прехапа устни.

– Е, добре, може би не са точно мои, но все пак няма да позволя някой като господин Винъбъл да обяви, че са негови.

– Успокойте се, госпожице Поумрой. Имате думата ми, че ще получите изключителни права над тях и всички стари кости и кой знае какво още, което се намира там.

Тя се усмихна несигурно.

– Имам ли честната ви дума за това, милорд?

Златистокафявите му очи блестяха под тъмните мигли, докато той изучаваше вдигнатото ѝ нагоре лице.

– Да, госпожице Поумрой – тихо отвърна Гидиън. – Имате честната

ми дума, колкото и да струва тя.

Харriet беше във възторг.

– Благодаря ви, сър. Камък ми падна от сърцето, уверявам ви. Все пак наистина искам да знам какво точно сте планирали?

– Трябва да имате търпение, госпожице Поумрой.

С няколко заключителни акорда музиката спря, което ужасно ядоса Харriet. Тя искаше още да поспори по въпроса.

– Милорд, вярвам, че мога да съм ви от голяма полза в това начинание – припряно заговори тя. – Познавам тези пещери по-добре от всеки друг и вашият човек от полицията несъмнено ще иска да обсъди с мен разположението на пещерите и проходите.

Гидиън я хвана подръка и я прекъсна със спокоен глас:

– Вярвам, че сега желаете да ме представите на леля си и на сестра си, госпожице Поумрой, нали?

– Така ли?

– Да. Мисля, че при дадените обстоятелства това се очаква от вас.

– Какви обстоятелства? – Харriet забеляза загрижения и очаквателен поглед на леля Ефи, която ги наблюдаваше от другия край на залата.

– Току-що танцувахме валс, госпожице Поумрой. Хората ще започнат да говорят.

– Глупости. Въобще не ме интересува какво ще говорят. Не можете да очерните репутацията ми само с един танц.

– Ще останете учудена колко лесно мога да съсия репутацията на коя да е жена, госпожице Поумрой. Нека се опитаме да поправим нанесените щети, доколкото може, като ме представите на семейството си, както подобава.

Харriet простена.

– О, добре тогава. Но наистина бих предпочела да обсъдим плановете за залавяне на крадците.

Гидиън я дари с типичната си кратка усмивка.

– Да, сигурно предпочитате. Но както вече ви казах, трябва да ми се доверите изцяло по този въпрос.

* * *

На следващата сутрин Харriet се събуди малко преди изгрев слънце. Тя полежа в леглото си още малко, припомняйки си събитията от предната вечер. Леля Ефи беше едновременно и възхитена, и ужасена от факта, че я представят на печално известния виконт Сейнт Джъстин.

Но Ефи се справи със ситуацията с хладнокръвие, достойно за

възхищение. Почти с нищо не издаде притеснението си.

Фелисити пък се държа както винаги – бе откровена и прагматична. Прие представянето му с обичайната си очарователна грациозност.

Гидиън усили ефекта от скандалното си поведение, като си тръгна от бала веднага щом се представи на Ефи и Фелисити.

В мига, в който се скри в нощта, претъпканата зала гръмна от оживени разговори. Хариет отлично съзнаваше, че бе фиксирана от поне няколко чифта любопитни очи.

На връщане в каретата Ефи не спря нито за миг да говори за случилото се.

– Местните хора са съвсем прави, като твърдят, че е странен и непредсказуем човек – повтори тя за хиляден път. – Само си представете, да поръча валс просто ей така, с една дума, и да избере точно теб, Хариет. Слава богу, че не избра Фелисити. Точно сега, преди да е отишла в Лондон, тя не може да си позволи такова нещо – да свързват името ѝ с това на Сейнт Джъстин.

– Всъщност – обади се Фелисити, – даже съм му много благодарна. Сега, щом валсът вече е въведен в Ъпър Бидълтън, сигурно ще може да го танцуваме и на следващия бал. А сега той е последният вик на модата в Лондон, лелю Ефи. Ти самата ми го каза.

– Това няма нищо общо с въпроса – сопнато отвърна Ефи. – Убедена съм, че госпожа Стоун и останалите са съвсем прави. Този човек е опасен. Дори на външен вид изглежда опасен. И двете трябва да сте изключително внимателни с него, разбрахте ли?

Хариет се прозя.

– Какво чувам, лелю Ефи? Да не би най-сетне да си се загрижила и за моята репутация? Мислех, че ме смяташ в безопасност благодарение на напредналата ми възраст.

– Нещо ми подсказва, че нито една жена не е в безопасност в присъствието на този човек – мрачно обяви Ефи. – Госпожа Стоун го нарича звяр и вече почти не се съмнявам, че е права.

– Аз пък се чувствам в пълна безопасност с него – заяви Хариет. – Дори и когато танцувахме валс.

Но тя знаеше, че излъга леля си. В прегръдката на Гидиън съвсем не се бе чувствала в безопасност. Всъщност, точно обратното. И се бе наслаждавала от дън душа на всяка опасна тръпка, която бе преминала по гърба ѝ, докато се въртяха в ритъма на валса.

Хариет знаеше, че няма да може да заспи отново, но беше прекалено рано и още никой в къщата нямаше да е станал. Тя отметна завивките

си и стана от леглото. Щеше да се облече и да слезе в кухнята, за да си направи чай. Госпожа Стоун вероятно нямаше да е доволна от това. Тя твърдо вярваше, че дамите трябва да се държат на положение, но чак пък толкова... Хариет нямаше намерение да буди икономката толкова рано, а и бе способна да си направи чай и сама.

Спалнята ѝ беше ужасно студена след дългата нощ. Хариет навлеche набързо някаква избеляла вълнена рокля с дълги ръкави и закрепил едно муселинено боне на непокорната си коса.

На път за кухнята мина покрай прозореца и по навик погледна навън, за да види как зората облива с розова светлина морската шир. Имаше отлив и сега беше ужасно подходящ момент да иде на лов за вкамелности. Колко жалко, че Гидиън ѝ бе забранил да се приближава до скалите, преди крадците да са заловени.

С периферното си зрение Хариет зърна някакъв човек на брега под нейния прозорец. Закова се на мястото си и се надвеси през перваза, за да огледа по-добре. Може би е някой рибар, каза си тя.

Но миг по-късно човекът отново се появи в полезрението ѝ и Хариет моментално разбра, че това не е никакъв рибар. Мъжът носеше палто и някаква много сплескана шапка с ниско дъно, нахлупена над ушите му. Не можеше да види лицето му, но веднага разбра, че мъжът се отправя по брега към входа на нейната безценна пещера.

Хариет не се поколеба нито за миг. Случката бе прекалено тревожна и трябваше непременно да разбере какво става. Мъжът на брега очевидно не беше от крадците. Те се появяваха само нощем.

Това оставяше още само една вероятна възможност – този човек сигурно бе някой от колекционерите, който се опитва да се промъкне в нейните пещери.

Хариет знаеше, че трябва моментално да слезе на брега и да разбере какво си е наумил този натрапник.

5.

В ранното утро въздухът беше леденостуден. Хариет се уви още поплътно в старото дебело наметало, принадлежало някога на майка ѝ. Тя тръгна внимателно надолу по пътеката. Слънцето скоро щеше да изгрее, но все още сивата светлината, отразена от морето, бе съвсем оскъдна.

Когато стигна брега, тя забърза към редицата тъмни отвори в скалите. В мокрия пясък имаше отпечатъци от обувки. Щеше да си откъдне само ако е сигурна, че натрапникът не се е насочил точно към онази пещера, която толкова я интересуваше напоследък.

Щеше да е съвсем лесно: просто ще проследи отпечатъците и ще провери дали не е влязъл в прохода към нейната пещера, където се намираше зъба.

Но само след няколко минути Хариет изтръпна от ужас, защото забеляза, че следите изчезват точно в този проход. Може би е чиста случайност, опита се да се успокои тя.

А може би означава, че някой друг се опитва да се докопа до скъпоценния ѝ зъб. *По дяволите!* Каква глупачка беше, че се остави Гидиън да я отклони от работата ѝ в пещерата, докато приключи с разбойниците. А и какво друго да очаква, когато оставя такава работа в ръцете на човек като Гидиън.

Загърната в топлото наметало, тя съжали, че не е взела и лампа със себе си. Трябваше да се сети, помисли си Хариет, докато пристъпваше през тесния вход в зейналата тъмна пещера.

Щом разбра, че не може да продължи напред без светлина, тя спря на място. Известно време стоя неподвижно, за да привикнат очите ѝ към непрогледния мрак. Чуваше как около нея в зловещата тъмнина се процеждат капчици вода.

Хариет напрегна очи, за да различи нещо в тесния каменен коридор, водещ към пещерата. Нямаше и следа от светлина. Натрапникът явно вече се бе отдалечил доста напред през лъкатушните извивки на тунела, в края на който се намираше пещерата, пълна с крадени предмети и с нейния скъпоценен зъб.

– По дяволите – измърмори Хариет на глас, напълно отчаяна и вбесена. Не можеше да стори абсолютно нищо. Просто трябваше да чака тук, докато се върне онзи мъж. Тогава щеше да му даде да се разбере, щеше да му каже, че има разрешение лично от Гидиън тя и само тя да

изследва тези пещери.

Харriet стоеше там нетърпеливо, кръстосала ръце, когато изведнъж някаква огромна ръка се спусна върху рамото ѝ, стисна я силно и я обърна назад.

– Божичко, какво... – Харriet леко изпищя от уплаха, но веднага разбра, че не друг, а Гидиън бе влязъл през входа зад гърба ѝ. – О, милорд, та това сте вие. Слава богу! Толкова се стреснах.

– Заслужавате доста повече от едно стресване – изръмжа Гидиън. – Би трябвало да ви напляскам. Какво, по дяволите, правите тук? Нали ви казах да не влизате в пещерите, докато не свърша с разбойниците?

Харriet се намръщи.

– Да, знам, милорд. Но ще разберете, че бях длъжна да сляза тук, щом ви разкажа какво се случи. Просто поглеждах през прозореца си преди малко и видях как друг колекционер се промъква подло насам.

– Видели сте, глупости – Гидиън хвърли един поглед към прохода. Той държеше в ръката си лампа, но тя не бе запалена.

– Наистина видях – увери го Харriet. – Не се сетих да взема и лампа, ето защо смятам да го причакам тук, когато се връща.

– И какво, по дяволите, смятахте да сторите, когато се появи?

Тя повдигна брадичка.

– Ще го уведомя, че имам изключителни права върху тези пещери, които се намират под вашите земи, сър. Смятам да го предупредя, че ако продължава да бракониества тук, ще го арестувате.

Гидиън поклати глава с отвращение.

– Пак вашите проклети вкаменелости – явно смяташе да продължи в този дух, когато бе прекъснат от тихо подсвирване откъм тунела.

– Ето го – бързо рече Харriet. Тя се обърна и видя как някъде дълбоко в прохода мъждука светлина. – Чудесно, че сте тук, милорд. Така ще потвърдите, че няма право да тършува в тези пещери.

Човекът продължаваше да си подсвирква, като звукът се засили и светлината на лампата му стана по-ярка. Миг по-късно един дребен, сух човечец, облечен с дебело палто, шапка с ниско дъно и много износени обувки се появи от прохода. Това беше същият човек, който Харriet забеляза от прозореца си. Светлината на лампата му разкриваше неговото тясно, някак заострено лице и чифт очи като мъниста. Той се закова на мястото си, когато видя Гидиън и Харriet, застанали в началото на прохода.

– Добрутро, милорд. Виждам, че сте успели да пристигнете навреме. Не познавам хора от вашата класа, които да стават по-рано от обяд.

О, виждам, че сте довели и една приятелка – дребният човек се поклони на Хариет изненадващо ниско. – Добрутро и на вас, мадам.

Хариет се намръщи.

– Кой сте вие, сър, и какво си мислите, че правите в моите пещери?

– Вашите пещери? – лицето на човечеца се разля в сплескана усмивка. – Не бях чувал, че нещата стоят точно така.

– Единствено аз имам право да работя в тези пещери – твърдо заяви

Хариет. – Негова светлост ще ви обясни.

Гидиън отправи към Хариет ироничен поглед.

– Май наистина е добре да го направя, преди нещата да се объркат още повече. Госпожице Поумрой, позволете да ви представя господин Добс от полицията.

Хариет зяпна дребния човечец.

– Полицията? Вие сте полицай?

– Имам тази чест, мадам – Добс я удостои с още един дълбок поклон.

– Колко вълнуващо – Хариет стрелна с поглед Гидиън. – Значи вече планът е готов и в действие?

– С малко късмет ще заловим крадците още при следващото им появяване – Гидиън кимна към дребния човек. – Добс ще стои на пост през нощта край пещерите през следващите няколко седмици.

– Радвам се да чуя това – Хариет погледна Добс. – Мисля, че идват поне двама мъже, но понякога и трети човек придружава останалите. Ще успеете ли да се справите с толкова много престъпници, господин Добс?

– Ако се налага – отвърна Добс. – Но все пак очаквам известна помощ. Негова светлост и аз се споразумяхме за един сигнал. Когато забележа злодеите на брега, ще използвам фенер, с който ще подам сигнал от върха на скалите.

– Икономът ми и аз ще се редуваме да следим за сигнала всяка нощ, когато няма прилив, докато крадците бъдат заловени – обясни Гидиън. – Когато забележим сигнала на господин Добс, ще слезем на брега и ще се погрижим всичко да тръгне по план.

Хариет кимна одобрително.

– Струва ми се, че това е чудесен план. Точно толкова съобразен с обстоятелствата, колкото беше и моят.

– Благодаря – сухо отвърна Гидиън.

– Само че – продължи Хариет, – искам да ви предложи една малка поправка, ако може.

– Не – отсеке Гидиън. – Не мисля, че е необходимо, благодаря. – Той погледна Добс. – Открихте ли пещерата, където са складираны предметите?

– Да, сър, успях да я намеря, като следвах малката ви скица. Много внушително количество плячка, наистина – очите на Добс заблестяха. – А и успях да разпозная доста от събраните предмети. Беше ни съобщено, че са изчезнали, та ние следяхме пазара за тях. Но нищо чудно, че не са се появили в града. Държали са ги тук, за да мине достатъчно време и всеки да ги забрави. Много хитро. Наистина, много хитро.

– Тъй като господин Добс ще получи награда, когато върне предметите на собствениците им – тихо рече Гидиън към Харietet, – можете да сте спокойна, че ще стои на пост изключително съвестно.

– Да, разбира се – Харietet се усмихна на Добс. – Знаете ли, господин Добс, никога през живота си не съм виждала истински полицаи. Бих искала да ви попитам за толкова много неща, свързани с работата ви.

Добс засия и си придаде важен вид, примесен с подобаваща доза скромност.

– О, разбира се, мадам. Питайте направо.

Гидиън вдигна ръка.

– Не сега. Добс, сигурен съм, че бихте искали да се отдалечите от околността колкото може по-скоро, особено след като се запознахте с терена. Няма смисъл да рискуваме. Нали не искаме някой да ви види да се навъртате тук.

– Много сте прав, сър. Е, тогава, по-добре да си вървя. Довиждане и на вас, мадам – Добс дари Харietet с още един от учтивите си поклони и се измъкна от пещерата.

Харietet изгледа как той се отдалечава.

– Е, определено си отдъхнах. Трябва да призная, че съм много доволна от скоростта, с която действате. Чудесно се справяте, милорд. Но ми се щеше да се консултирате с мен.

– Рядко се консултирам с когото и да е, госпожице Поумрой. Предпочитам да действам сам.

– Разбирам – Харietet свъси вежди, но май нямаше смисъл да спори с него по въпроса за авторитарните му методи. Планът бе задействан и изглеждаше достатъчно подходящ. Трябваше да е доволна. – Предполагам, че е най-добре да си тръгна, преди да усетят у дома, че ме няма.

Гидиън се надвеси над нея застрашително, препречвайки пътя към изхода на пещерата.

– Един момент, госпожице Поумрой. Искам да си изясним едно

нещо, преди да ви позволя да се приберете у дома.

– Да, милорд?

– Трябва да стоите далеч от тези пещери, докато си свършим работата – Гидиън говореше през зъби, наблягайки на всяка дума. – Повече няма да ви го повтарям. Разбрахте ли?

Харriet примигна.

– Да, естествено, разбрах. Само че, милорд, аз не съм дете. Напълно способна съм да бъда предпазлива, когато се налага.

– Предпазлива? Нима наричате това предпазливост? Да слезете призори на брега, за да преследвате непознат мъж в тази пещера? Това не е предпазлива постъпка, това е постъпката на малка безумна глупачка.

– Не съм глупачка – извика Харriet ядосана. – Предположих, че господин Добс е някакъв колекционер, а и той се бе запътил право към пещерите ми.

– Е, но сгрешихте, нали? Въобще не беше колекционер. Също толкова вероятно бе да е един от крадците, изпратен тук да нагледа плячката.

– Казах ви, крадците никога не идват през деня. Освен това ще съм ви много благодарна, ако престанете да ми крещите, милорд. Аз съм тази, която ви предупреди какво става тук, помните ли? Преди всичко аз съм тази, която откри крадците. Трябва да ме считате, ако не за друго, то поне за партньор в тази работа. Аз просто се опитвам да спася вкаменелостите си.

– Да вървят по дяволите вашите вкаменелости. Само за това ли сте способна да мислите, госпожице Поумрой?

– Общо казано, да – изсъска Харriet.

– Ами репутацията ви? Не ви ли е хрумвало какво ще се случи, ако продължавате да се мотаете наоколо и да преследвате крадци и полицаи и всякакви други непознати, които се навъртат около брега? Нима не давате и пет пари за онова, което ще си помислят хората, ако открият с какво се занимавате по всяко време на деня и нощта?

Харriet вече наистина бе вбесена. Не беше свикнала друг, освен леля й Ефи, да й чете конско, а и отдавна се бе научила да пренебрегва нейните съвети. Но с Гидиън беше различно. Беше невъзможно просто да го пренебрегне, когато се извисява над нея по този начин и ръмжи на срещата й.

– Не се интересувам какво ще кажат хората – заяви Харriet. – Не се интересувам особено от репутацията си. Нямам причина да съм

загрижена за нея, тъй като нямам намерение да се омъжвам.

Очите на Гидиън блестяха в мрака.

– Каква глупачка сте! Нима мислите, че единственото нещо, което рискувате, е предложение за брак, което така и така не желаете?

– Да.

– Грешите – голямата му длан се обви около врата ѝ, като повдигна брадичката ѝ така, че тя бе принудена да го гледа право в очите. – Няма-те представа какво рискувате. Не знаете какво означава да изгубите репутацията си и честта си. Ако знаехте, не бихте говорили такива глупости.

Харriet долови свирепата болка в гласа му и гневът ѝ се стопи. Внезапно разбра, че думите извираат от дълбините на душата му, където тежеше собственият му горчив опит.

– Милорд, нямах намерение да намеквам, че честта на човек е без значение. Просто имах предвид, че не ме интересува какво казват другите за нея.

– Значи наистина сте глупачка – изсъска той. – Трябва ли да ви обяснявам какво значи целият свят да вярва, че нямате чест? Да разкъсат на парченца репутацията ви? Да знаете, че всички, включително и семейството ви, ви смятат недостоеен дори да носите благородническа титла?

– О, Гидиън – Харriet нежно докосна ръката му.

– Трябва ли да ви казвам как се чувства човек, когато влезе в балната зала и знае, че всички присъстващи започват да си шепнат за миналото му? Можете ли да си представите какво е, когато изиграете ръката си на карти в собствения си клуб и случайно спечелите, да се чудите дали някой няма да ви обвини зад гърба ви, че лъжете? В края на краищата един мъж, чиято чест е под съмнение, вероятно ще лъже и на карти, нали?

– Гидиън, моля ви...

– Знаете ли какво значи да загубите приятелите си?

– Ами, не, но...

– Знаете ли какво е всеки да мисли за вас най-лошото?

– Гидиън, престанете.

– Знаете ли какво е собственият ви баща да поставя под съмнение честта ви?

– Собственият ви баща? – Харriet бе потресена.

– Когато си богат и имаш власт – продължи Гидиън, – никой не те предизвиква открито, давайки ти възможност да обясниш истината.

Всички шепнат зад гърба ти. Не ти оставят никакви средства, за да изчистиш петната от името си. И след време разбираш, че няма никакъв смисъл дори да се опитваш да го направиш. Никой не иска да знае истината. Всичко, което се иска от тебе, е да им даваш поводи да наливат още масло в огъня на клюките. Шепотът става толкова силен, че понякога мислиш, че би могъл да се удавиш в него.

– Мили боже!

– Ето какво означава да загубите честта и репутацията си, госпожице Хариет Поумрой. Добре си помислете за това, преди да поемате други рискове – Гидиън я пусна. – А сега тичайте в къщи, преди да съм решил да се вслушам в думите ви и да ви покажа какво наистина означава да пренебрегнеш общественото мнение.

Хариет се уви по-плътено в наметалото си, чувствайки се малко по-сигурна в него и го погледна право в очите.

– Искам да знаете, че не ви смятам за лишен от чест, милорд. Не мисля, че човек, лишен изцяло от чест, би се грижил толкова за моята собствена. Или да скърби толкова за онова, което той самият е изгубил. Съжалявам ви за всичко, което сте изстрадали. Виждам колко болка ви е причинило то.

– Не ми трябва проклетото ви съжаление – изрева Гидиън. – Махайте се от тук. Веднага!

В този миг Хариет осъзна, че няма начин да проникне през стената от гняв и лично страдание, която Гидиън бе издигнал около себе си. Тя бе провокирала звярът в него и сега той заплашваше да я връхлети.

Без да проговори повече, Хариет го заобиколи и се насочи към изхода на пещерата. Там тя се обърна, за да го погледне още веднъж.

– Довиждане, милорд. Ще очаквам с нетърпение развръзката на чудесния ви план.

* * *

Пристигането на госпожа Тредуел в пасторския дом същия ден следобед накара цялото домакинство да се разтича оживено. Но Ефи се справи с неочакваното посещение прелестно. Хариет трябваше да признае, че леля ѝ определено беше факир в това отношение. Майсторлъкът ѝ личеше най-добре именно когато ѝ се наложи да управлява кораба в опасните води на учтивия разговор.

Госпожа Тредуел бе съпруга на един от по-едрите земевладелци в района. Съпругът ѝ се беше отдал изцяло на ловните си кучета, а госпожа Тредуел – на обществените и моралните въпроси в околността.

Тя беше доста едра жена, която предпочиташе роклите в тъмни цветове, съчетани с тюрбани в съответните тонове. Днес представляваше внушителна гледка в сивата си рокля от алпака и с обемист сив тюрбан, който напълно скриваше оредялата ѝ сива коса.

Въпреки че ненадейното посещение я свари неподготвена, леля Ефи моментално се окопоти. Буквално за секунди тя успя да се погрижи гостенката ѝ да бъде разположена удобно в гостната и чаят да бъде сервиран. Хариет бе принудена да напусне кабинета си, а Фелисити учтиво изостави ръкоделието си, за да забавлява госпожа Тредуел.

– О, каква приятна изненада, госпожо Тредуел – Ефи приседна на канапето и грациозно започна да налива чай. – Винаги толкова се радваме, когато някой ни посети тук, в енорийската къща – тя се усмихна любезно, докато подаваше чашката на гостенката си. – Дори и без предупреждение.

Хариет и Фелисити си размениха по една многозначителна усмивка.

– Опасявам се, че е нещо повече от обикновено посещение – каза госпожа Тредуел. – До знанието ми достигна вестта, че на снощния бал се е случило едно доста неприятно събитие.

– О, нима? – Ефи отпи от чая си и не ѝ помогна нито с думичка.

– Разбрах, че Сейнт Джъстин се е появил.

– Да, наистина, така беше – съгласи се Ефи.

– И е поръчал да се свири валс – продължи злокобно госпожа Тредуел. – И след това го е танцувал с вашата племенница, Хариет.

– Всъщност, беше много забавно – жизнерадостно се обади Хариет.

– Да, така беше – Фелисити се усмихна на госпожа Тредуел. – Всички много харесаха валса. Надяваме се да го свирят и на следващия бал.

– Ще видим, госпожице Поумрой – госпожа Тредуел изправи вече и без това прекалено изправените си рамене. – Колкото и скандално и неприемливо е да се свири и танцува валс, аз съм далеч по-притеснена от факта, че Сейнт Джъстин е танцувал с вас, Хариет. И то *само* с вас. Според информацията, която получих, след този единствен танц той си е тръгнал.

– Предполагам, че е бил прекалено отегчен от нашето малко събиране – хладнокръвно заяви леля Ефи, още преди Хариет да успее да отговори. – Един танц несъмнено му е бил достатъчен, за да разбере, че едва ли ще се забавлява, ако остане. Сигурна съм, че е свикнал с по-възвишени забавления.

– Заобикаляте въпроса, госпожо Ашкомб – госпожа Тредуел повиши тон. – Сейнт Джъстин е танцувал с племенницата ви. И то валс, а не нещо друго. Наистина, избрал е Хариет, а не Фелисити, на която, слава богу, не е обърнал внимание. Въпреки това въпросът е много сериозен.

– Аз бях там през цялото време – твърдо отвърна Ефи. – Бъдете спокойна, нито за миг не ги изпуснах от погледа си.

– Въпреки това – настояваше госпожа Тредуел, – той е напуснал бала, без да си направи труда да покани друго на танц. Избрал е да обърне внимание само на вашата племенница. Трябва да сте наясно, че подобно събитие ще бъде забелязано от всички.

– Нима? – Ефи сразяващо повдигна вежди.

– Да, точно така – мрачно заяви госпожа Тредуел. – Хората вече говорят. Ето защо лично аз се наех да дойда при вас тази сутрин.

– Колко мило от ваша страна – изкуши се да промърмори Хариет. Тя срещна погледа на Фелисити и едва успя да съдържи още една ехидна усмивка.

Госпожа Тредуел се съсредоточи върху Ефи.

– Добре ми е известно, че отскоро сте в околността, госпожо Ашкомб. Едва ли сте чували за лошата слава на Сейнт Джъстин. – Наистина, това не е тема, която може да се обсъжда пред невинни млади дами.

– В такъв случай, тъй като тук присъстват две такива дами, може би ще е най-добре да не я обсъждаме – любезно предложи Ефи.

– Ще ви кажа само едно – госпожа Тредуел упорито продължаваше да се задълбава в темата. – Този мъж е заплаха за всички невинни млади дами. Наричат го Звяра от Блекторн Хол именно защото е отговорен за гибелта на една друга млада дама, която някога живееше точно в тази къща. Тя си отне живота по негова вина. И на това отгоре, плъзнаха слухове, че е отговорен дори и за смъртта на собствения си брат. Ясно ли се изразих, госпожо Ашкомб?

– Пределно ясно, госпожо Тредуел. Пределно ясно. Ще пийнете ли още малко чай? – Ефи взе чайника.

Госпожа Тредуел я погледна ядосано. Тя остави чашката и чинийката си с доста силно издрънчаване на масата и рязко се изправи.

– Направих онова, което бях длъжна да сторя. На вашите плещи лежи отговорността за тези две млади дами. Надявам се, че ще се съобразявате с това.

– Ще се старая колкото мога – хладно отвърна Ефи. – Довиждане, госпожо Тредуел. Искрено се надявам следващия път, когато решите да ни посетите, да ни уведомите предварително. В противен случай може и

да не ни откриете у дома. Ще повикам икономката си, за да ви изпрати.

Миг по-късно вратата на гостната се отвори и затвори и чак тогава Хариет си откъсна с облекчение.

– Ама че нахално същество. Тази жена никога не ми е харесвала.

– Нито пък на мен – каза Фелисити. – Трябва да призная, че се справи с нея отлично, лельо Ефи.

Ефи сви устни и присви очи замислено.

– Ама че неприятна сцена, нали? Не смея да си представя какво говорят хората в селото тази сутрин. Сигурно всеки бакалин обсъжда снощния бал с всеки клиент, който пристъпи прага на дюкяна му. Точно от това се опасявах, Хариет.

Хариет си наля още малко чай.

– Лельо Ефи, наистина няма за какво да се тревожиш. Та това бе само един танц и тъй като най-вероятно ще си остана стара мома, не виждам какво толкова е станало. Скоро всичко ще бъде забравено.

– Да се надяваме – въздъхна Ефи. – Ето на, мислех си, че трябва да се притеснявам как да опазя Фелисити от Сейнт Джъстин, а се оказа, че ти си застрашената, Хариет. Колко странно. А всички казват, че предпочитал много млади момичета.

Хариет си спомни спора си с Гидиън същата сутрин. Знаеше, че никога няма да забрави колко болка и гняв струяха от очите му, когато я бе залял с ужасните примери за това, какво е да загубиш честта си.

– Мисля, че не трябва да вярваме на всичко, което разправят за Сейнт Джъстин, лельо Ефи.

Госпожа Стоун се появи на вратата с тъжни очи, пълни с възмущение.

– По-добре да вярвате, госпожице Хариет, тъй ще е най-добре за вас. Помнете ми думите. Звярът няма да се поколебае да съсипе още една млада дама, стига само да му се отдаде възможност.

Хариет скочи на крака.

– Не ви позволявам повече да наричате негова светлост „звяр“, госпожо Стоун. Разбрахте ли? Ако го направите, ще ви се наложи да си търсите нова работа.

Тя тръгна към вратата и се отдалечи през коридора към кабинета си, без да обръща внимание на изненадата и смущението, които остави зад гърба си. Най-сетне на спокойствие в личното си убежище, тя затвори вратата и седна на бюрото. После разсеяно взе някакъв страховито озъбен череп и започна да го върти в ръцете си.

Гидиън не беше звяр. Той бе човек, жестоко наранен от живота и от

собствената си участ, но не беше звяр. Харriet знаеше, че би заложила на това и живота, и репутацията си.

* * *

Късно през нощта Гидиън остави книгата, която се опитваше да чете в продължение на повече от час, и си наля чаша бренди. Опъна крака към огъня и се загледа в пламъците над ръба на чашата си.

Колкото по-бързо приключи тая история с крадците, толкова по-добре, каза си той. Положението започваше да става опасно. Знаеше го, макар че Харriet Поумрой още не можеше да го проумее. Ако имаше и капчица здрав разум, той веднага би напуснал това място.

Какво, по дяволите, си мислеше, че прави снощи, когато се бе поне-съл с нея в ритъма на валса? Пределно ясно му бе, че хората ще започнат да говорят, особено щом той не си направи труда да покани на танц никоя от другите жени в залата.

Още една дъщеря на пастор танцува с Звяра от Блекторн Хол. Нима историята ще се повтори?

Нещо в Харriet определено го караше да се държи безразсъдно. Гидиън се бе опитал да си внуши, че тя е просто една досадна учена педантка, чиито чувства са запазени единствено за стари кости. Но знаеше, че това е лъжа.

В Харriet имаше достатъчно страст, за да задоволи всеки мъж. Дори и да не я бе усетил в целувката ѝ онази сутрин в пещерата, тя личеше ясно в кристала на очите ѝ предната вечер, когато бе в прегръдките му и танцуваха валс.

Той си бе тръгнал толкова скоро след това, защото знаеше, че оста-не ли, само ще даде повод за още повече клюки в селото. Харriet беше тази, която ще трябва да изтърпи всички намеци и клюки, след като той си тръгне. Тя можеше и да си мисли, че не е чак толкова страшно, но бе толкова наивна. Животът ѝ можеше да се превърне в истински ад.

Гидиън топлеше с ръце брендито си. Щеше да е най-добре, ако скоро напусне околността, преди отново да бъде подтикнат към някоя ужасна постъпка.

Но знаеше, че една част от него се надява залавянето на крадците да се проточи колкото може по-дълго.

Той облегна глава на стола и се замисли за усещанията си, когато снощи бе държал Харriet в обятията си. Тя беше топла и мека и се бе отдала изцяло на валса с някакво възторжено желание. Без никаква свенливост тя се бе наслаждавала истински на този тъй порочен и чувствен

танц. Гидиън знаеше, че би правила любов със същата сладостна всеотдайност.

В края на краищата тази дама беше почти на двадесет и пет години и определено бе много самонадеяна. Може би трябваше да престане да се прави на благороден и да остави Хариет да се тревожи за собствената си репутация.

Та кой бе той, че да ѝ оспорва правото да си играе с огън?

* * *

Три нощи по-късно Хариет разбра, че въобще не може да заспи. Вече два часа се въртеше неспокойно в леглото си. Нещо я тревожеше, но тя не знаеше каква е причината за безпокойството ѝ.

Най-сетне се отказа от опитите си да заспи и стана от леглото. Когато дръпна завесите на прозореца си, видя, че облаци закриват отчасти луната. Имаше отлив и се виждаше посребрената ивица пясък в подножието на скалите.

Видя и още нещо. Светлинката на някаква лампа.

Крадците се бяха върнали.

Обхвана я силно вълнение. Хариет отвори прозореца и се надвеси навън, за да вижда по-добре. Малко по-далеч проблесна още една светлинка, издавайки присъствието на втори крадец. Точно така, почти винаги крадците бяха двама, но понякога на брега се появяваше и трети човек.

Хариет потърси с поглед трета светлинка, но след известно време реши, че този път третият мъж сигурно не придружава останалите.

Чудеше се дали Добс, полицаят, вече е започнал да действа. Вероятно точно сега изпращаше сигнали на Гидиън. Опитвайки се да види какво става, Хариет едва не падна от прозореца.

Без съмнение това бе най-вълнуващото преживяване в живота ѝ. Затова ужасно съжаляваше, че няма да може да наблюдава как Добс арестува злодеите.

Спомни си строгото предупреждение на Гидиън да стои далеч от пещерите. Естествено все така ще стане: мъжете ще преживяват нещата наистина, а тя, човекът, които бе забелязал какво става и бе предупредил другите за това, трябваше да виси на прозореца и от там да наблюдава събитията.

Хариет се надяваше, че ще забележи Гидиън, когато пристигне, за да се присъедини към господин Добс. Но накъсаната от облаци лунна светлина не ѝ позволяваше да види кои знае колко от действията, които

се развиваха на брега.

После ѝ хрумна, че ще вижда много по-добре, ако застане на върха на пътеката, която води надолу към брега.

Нужни ѝ бяха само няколко минути, за да навлече набързо една топла вълнена рокля, да завърже обувките си и да грабне наметалото и ръкавиците си.

Малко по-късно, вдигнала качулката на пелерината, за да я предпазва от режещия нощен въздух, Хариет излезе от къщата и се отправи към върха на пътеката в скалите.

От новата си наблюдателница тя можеше да види далеч по-обширна част от брега. Ивицата пясък едва забележимо започна да се стеснява, тъй като приливът бе започнал. След около половин час морската вода щеше да нахлуе в пещерите.

Крадците сигурно знаеха точно кога настъпва приливът, помисли си Хариет. Много пъти преди това бяха действали по същия начин. Гидиън и господин Добс също трябваше да са наясно с това. Трябваше да се действа бързо, тъй като крадците нямаше да се бавят много. В противен случай щяха да се озоват хванати в пещерите като в капан от нахлуващата вода.

Хариет забеляза някакво леко раздвижване на сенките по брега. Две сенки, каза си тя. И не използваша лампи, за да осветяват пътя си. Несъмнено това бяха Гидиън и неговият иконом, които пристигат по сигнала на Добс.

Хариет пристъпи напред, досами ръба на скалите. Изведнъж я обзе страх. Крадците сигурно бяха въоръжени и ето че всеки момент щяха да излязат от пещерата.

За пръв път ѝ хрумна, че Гидиън може да се намира в сериозна опасност. Мисълта я разтревожи и напълно прогони досегашното ѝ вълнение. Разбра, че не може да понесе мисълта той да бъде ранен.

Към сенките, за които Хариет бе сигурна, че са Гидиън и икономата му, сега се присъедини и трета сянка, която несъмнено беше господин Добс. Сега тримата се скриха зад скалите.

В този миг откъм входа на пещерата се появи малка светлинка. Оттам излязоха двама мъже, които веднага бяха пресрещнати от Добс. Сред шума на морето и вятъра Хариет едва успя да долови вика на дребния човек:

– Спрете, крадци!

Откъм брега се разнесоха викове на изненада и уплаха. Хариет тъкмо се опитваше да види по-добре какво точно става там долу, когато

изведнџ около врата ѝ се уви нечия дълга мъжка ръка и я стегна като в менгема. Хариет замръзна на място от изненада.

– По дяволите, какво си мислите, че правите, госпожице Поумрой? – изсъска тихо Крейн.

– *Господин Крейн!* Господи, как ме изплашихте! – мислите ѝ летяха със светкавична бързина. – Не можех да заспя и реших да се поразходя на чист въздух покрай скалите. Какво правите тук? – Хариет се поздравя наум за добре изиграната самоувереност.

– Стоя на стража, госпожице Поумрой. И много хубаво съм направил, нали? Иначе можеше и мен да хванат заедно с ония бедни, тъпи нехранимайковци долу на брега – той допря острието на нож до гърлото ѝ.

Хариет потръпна, отвратена от неприятната миризма на високия костелив мъж, както и от силата на змийската му ръка.

– Нямам представа за какво говорите, господин Крейн. Да не би да се е случило нещо на брега тази нощ? Мислех, че в този район отдавна са се справили с контрабандата.

– Не вярвайте на глупости, госпожице Поумрой – той стисна още по-силно гърлото ѝ, като така почти спря дъха ѝ. – Сам виждам какво става там долу. Другарите ми са попаднали в капан.

– Нямам представа за какво говорите, господин Крейн.

– О, нима? Е, скоро ще разберете, когато и ние слезем там долу.

Хариет преглътна.

– Защо ще слизаме там долу?

– Ще изчакам, докато ония се разкарат, и тогава ще ида да прибера, каквото мога. Утре, още при изгрев слънце, полицията ще дойде, за да конфискува всичката стока от пещерата. Ще си взема, каквото мога, преди да са я откъмнали. А вие ще дойдете с мен като заложница. Просто за всеки случай, например ако някой се опита да ме спре.

– Но приливът вече започва, господин Крейн – отчаяно рече Хариет. – Няма да имате достатъчно време.

– Е, добре, значи просто трябва да побързам, нали? Както и ти. Мърдай по-бързо, госпожице Поумрой. Предупреждавам те, ако извикаш, ей тоя нож ще мине през гърлото ти.

Крейн я избута към пътеката в скалите. Хариет погледна надолу и видя, че Гидиън и останалите вече бяха заловили крадците. Сега отвещаха злодеите нататък по брега, към една от другите пътеки нагоре. Дори и някои от тях случайно да погледне назад, сигурно нямаше да забележи как Крейн и тя слизат надолу към брега, скрити в тъмните сенки.

А след малко Гидиън и останалите щяха да са достатъчно далеч, за да не могат и да ги чуят.

6.

Приливът настъпваше бързо. Докато припряно се свличаха по стръмната пътека, Хариет виждаше как вълните лакомо поглъщат все повече от пясъчната ивица. Хариет вървеше доста трудно, защото Крейн бе стиснал здраво ръката и над лакътя и опираше острието на ножа в гърлото ѝ.

Когато стигнаха края на пътеката, Хариет погледна брега пред себе си с надеждата Гидиън или Добс да се обърнат и да видят какво става зад гърба им. Но вече едва различаваше отдалечаващите се фигури на непостоянната лунна светлина.

– Помни, нито думичка – шом стигнаха брега, Крепи стисна гърлото ѝ. – Имам и нещо по-хубаво от ножа. В джоба си нося пистолет. Ако се отгървеш от ножа, ще ти пусна няколко куршума, кълна се.

– Ако стреляте с пистолета си, другите непременно ще чуят изстрела – предупреди го Хариет. Вече цялата трепереше от страх.

– Може би. А може би не. Вълните вече реват доста силно. Не ме предизвиквай, госпожице Поумрой. Просто продължавай да вървиш. Бързо.

Хариет изведнъж разбра, че тя не бе единствената, която трепери от страх. Крейн също беше уплашен. Усещаше как трепери ръката, с която стискаше гърлото ѝ. Тя просто подушваше страха му. Той се излъчваше от него като неприятна миризма.

Хариет разбра, че явно и нещо друго, а не само ограниченото време, го кара да се страхува толкова. Усети, че той се бори с ужаса, който изпитва от пещерите.

Много хора изпитваха подобен ужас. Както бе обяснила на Гидиън, имаше доста хора, които не смееха да влязат в пещера.

Хариет погледна към краката си и видя, че морската пяна вече се плиска в обувките ѝ. Тогава ѝ хрумна нещо.

– Няма време, господин Крейн. Ще останете затворен в пещерата като в капан. Ако не се удавите, ще ви се наложи да прекарате цялата нощ в пещера, по-черна от нощта. Съмнявам се, че лампата ви ще свети дълго време. Само си представете тази потискаща, смазваща тъмнина, господин Крейн. Ще е като в самия ад.

– Затваряй си проклетата уста – изсъска Крейн.

– А всичко, което трябва да стори полицията, е да изчака до

сутринта, когато дойде отливът. Тогава ще се втурнете навън и ще паднете право в ръцете им. Освен, разбира се, ако не сте се изгубили в пещерите. А това винаги е възможно. Някои хора са изчезнали завинаги в тези пещери, господин Крейн. Само си представете какво е да си хванат като в капан в онази тъмнина.

– Мога да вляза и да изляза от тази пещера за десет минути. Имам карта. Мърдай, жено.

Харriet чу напрежението в гласа му. Крейн бе наистина много изпалшен. И той като нея знаеше, че му остава още много малко време.

Именно нарастващият му страх щеше да й осигури възможността да се измъкне. Харriet се опита бързо да измисли нещо. Във външната пещера преди началото на прохода щеше да е тъмно като в рог. Крейн ще трябва да спре, за да запали лампата. Ще е нервен и пръстите му ще треперят. Докато се занимава с лампата, няма да може да държи ножа опрян в гърлото ѝ.

Ако е достатъчно бърза, ще успее да се скрие в прохода, преди той да измъкне пистолета от джоба си и да стреля.

Тя погледна още веднъж към тъмния бряг и се почувства страшно отчаяна. Гидиън и другите бяха вече много далеч и с всеки миг се отдаляваха още повече.

Ако извика много силно, Гидиън все още може да я чуе, въпреки засилващия се рев на прилива, но Харriet не беше сигурна, дали той ще разбере какво става.

Трябваше да успее да се спаси сама, без чужда помощ.

Харriet започна да действа още в мига, в който Крейн я бутна през входа на пещерата.

– Май все пак вече не ми трябваш за заложница, госпожице Поумрой. Вече са достатъчно далеч. Сега е по-добре да се отърва от теб. Дявол да го вземе, ама тука е тъмно като в рог! Как са издържали?

Харriet умишлено се препъна и падна на колене, докато Крейн се суетеше с лампата. При това движение тя успя да се освободи от ръката му.

– *Гидиън!* – писъкът ѝ изпълни пещерата, но тя нямаше как да разбере дали е бил чул отвън, на брега. Замахна с крак към лампата, но не улучи.

– Затваряй си устата, малка кучко. *По дяволите!*

Крейн се намираще точно между Харriet и изхода. Никога нямаше да успее да се промъкне покрай него. Обърна се и побягна слепешком към дъното на пещерата, протегнала ръце напред, търсейки с пръсти

каменната стена. Чувате как някъде зад гърба ѝ Крейн ругае, докато се опитва припряно да запали лампата си.

– Върни се – изкрещя той.

В този миг лампата внезапно пламна и обля пещерата със златистата си светлина. Хариет видя, че се намира на по-малко от метър от началото на прохода. Втурна се право към него.

Един изстрел отекна страховито в пещерата. Но Хариет не се обърна. Вече бе в прохода, отново обгърната от мрак.

– Да те вземат дяволите! – крещеше яростно Крейн. – Проклета да си!

Хариет се сви в прохода извън обсега на светлината. Чуваше как Крейн тича след нея. Надяваше се, че той ще се уплаши и в паниката си ще се откаже от намерението си да грабне каквото може от съкровищата. Но за нещастие, явно алчността му бе по-силна от страха от пещерите или от евентуалното залавяне.

Хариет се запромъква още по-навътре в мастиления мрак на прохода, като опипваше пътя си с ръце, все още в ръкавици. Сиянието от лампата на Крейн издаваше, че все още я преследва. Стъпките му отекваха по каменния под. Чуваше запъхтяното му дишане.

Тя продължи навътре. Нещо изтрополи по едната ѝ обувка. Сигурно бе някое раче.

Тази убийствена игра на криеница продължи сякаш безкрайно дълго, принуждавайки Хариет да се промъква все по-навътре и по-навътре в тунела. Ревът на морето сега се чуваше по-ясно. Знаеше, че мощните вълни вече заливат външната пещера и бавно, но сигурно отрязват пътя им назад. Само след минути ще е вече прекалено опасно човек да се опита да се измъкне от пещерата. Може би дори вече бе прекалено късно.

– Проклятие – изкрещя Крейн. – Къде си, глупава жено?

После Крейн изкрещя и звукът, ужасния писък на животински ужас, отекна из лабиринта на проходите.

Далечната, колеблива светлина на лампата му изведнъж изчезна, като остави Хариет в непрогледна тъма. Чу как обувките на преследвача ѝ трополят обратно по каменния коридор към външната пещера. Найсетне страхът му бе надделял над алчността.

Хариет си пое дълбоко дъх, за да отпусне пренапрегнатите си нерви и бавно и мъчително се зае с трудната задача да търси опипом пътя назад. Почти веднага си даде сметка, че сигурно е твърде късно. Прекалено ясно чуваше грохота на водата във външната пещера. Хариет си

наложи да спре на място и да мисли.

Можеше да плува, но определено не беше толкова силна, че да се пребори с бучащите вълни, които се надигаха все помощно. Те щяха да я смажат в каменните стени на пещерата.

Но и мисълта да прекара цялата нощ сама в този непрогледен мрак не ѝ се струваше по-привлекателна, отколкото на господин Крейн. Хариет потръпна ужасена, когато ѝ стана ясно, че може да прекара тук часове наред.

– *Хариет!* Хариет, тук ли си? Къде си, по дяволите?

– Гидиън! – изпълни я неопишуемо облекчение. Тя не бе сама в черната бездна. – Гидиън, аз съм тук, в прохода. Не виждам нищичко. Нямам лампа.

– Стой на мястото си. Идвам веднага.

Първо забеляза мъждукащата светлина. Малко по-късно се появи и самият Гидиън, като с мъка провираше масивните си рамене през тесните завой на тунела.

Не носеше шапка и бе свалил дебелия си палто. Сега го носеше наметнато на раменете си като шал. Хариет забеляза, че ботушите и панталоните му са съвсем мокри и разбра, че е трябвало да премине през нахлуващата вода, за да влезе в пещерата. Явно бе свалил палтото си, за да не го намокри.

Щом я видя, той спря на място. Вдигна високо лампата си, за да я огледа по-добре. На това осветление чертите му грубо изпъкваха, но Хариет си помисли, че никой никога не е изглеждал по-красив от Гидиън в този миг. Изглеждаше толкова голям и непоклатим, и силен. Хариет искаше да се хвърли в обятията му, но успя да се въздържи.

– Добре ли сте? – дрезгаво попита Гидиън.

– Да, да, добре съм – тя погледна безпомощно зад него. – Какво става с господин Крейн?

– Реши да си опита късмета във водата. Ако не се е удавил, Добс трябва вече да го е хванал. Но знам, че сега вече не може да се измъкнем от тук, не и преди следващия отлив, който е чак утре. Явно трябва да прекараме остатъка на нощта в тази проклетата пещера, госпожице Поумрой.

– Точно от това се страхувах. Слава богу, че имате лампа.

– Аз нося една, а има и още няколко лампи в пещерата със стоката, оставени там от крадците. Хайде, нека се махаме от тоя проклет тунел. Стените прилягат около мен толкова плътно, колкото и палто марка Уестън.

Харriet се съгласи веднага. Обърна се и тръгна първа към пещерата на крадците. Гидиън я последва и щом стигнаха в голямата пещера, тихо изруга от облекчение.

– Това май не е от най-уютните стаички в странноприемницата, а? – той окачи лампата на един метален клин, който някой от крадците бе забил в стената на пещерата. – Обслужването е много лошо, а и мисля, че каменният под ще започне да ни се струва крайно неудобен до сутринта. Напомнете ми да не оставям бакшиш на персонала.

Почувствала внезапно угризение, Харriet прехапа устни.

– Знам, че само аз съм виновна за това, милорд. Много съжалявам за неудобството, което ви причинявам.

– Неудобство? – Гидиън повдигна вежди. – Още не знаете точното значение на тази дума, Харriet. Едва утре ще разберете колко ужасно неудобно е всичко това.

Тя се намръщи.

– Не ви разбирам, сър. Какво искате да кажете?

– Няма значение. По-нататък ще имаме предостатъчно време да го обсъдим – Гидиън седна на един каменен къс и започна да се мъчи да издърпа мокрите ботуши от краката си. – Имам късмет, че носите със себе си наметало, и че моето палто е сухо. В тази стаичка определено е доста хладно.

– Да, така е – Харriet се сгуши в наметалото си и се огледа несигурно. Започваше да ѝ се изяснява, че ще прекара нощта тук с Гидиън. През целия си живот не беше прекарвала нито една нощ в една и съща стая с мъж. – Как ме открихте? Чухте ли като извиках? Или чухте изстрела на господин Крейн?

– И двете – единият му ботуш тупна на каменния под. Гидиън се запретна, за да се справи с другия. – Наблюдавах за третия човек, когото казахте, че сте виждали. Предположих, че е най-вероятно да е на пост. Но не очаквах да слезе по пътеката с вас – и вторият ботуш падна на земята.

– Разбирам – Харriet гледаше ботушите на Гидиън и изведнъж почувства как устните ѝ пресъхват. Навлажни ги леко с език.

– Искам обяснение, ако нямате нищо против, госпожице Поумрой – Гидиън се изправи и се зае с копчетата на панталона си.

Харriet се ококори слисано, когато видя, че той смята да свали и останалите си мокри дрехи. При подобни обстоятелства това беше най-разумното нещо, което можеше да стори, каза си тя. Невъзможно бе да спи с мокри дрехи. Щеше направо да замръзне. Но въпреки това никога

през живота си не бе виждала съблечен мъж. Обърна му гръб и започна да говори бързо, за да скрие притеснението си.

– Не можех да заспя – започна Хариет. – Когато погледнах през прозореца, видях, че на брега има двама мъже и разбрах, че крадците са се върнали. Знаех, че господин Добс ще ви сигнализира и че планът ви ще влезе в действие. В началото бях много развълнувана. Исках да видя какво става. Но после се притесних.

– За проклетите си вкаменелости?

– Страхувах се за вас – прошепна тя точно в момента, когато чу как Гидиън свали мокрите си панталони.

– За мен? – Гидиън за миг сякаш спря да се движи. – Защо, по дяволите, сте се притеснявали за мен?

– Ами, просто защото нямате кой знае колко голям опит в залавянето на крадци, милорд – Хариет кършеше пръсти под наметалото си. – Искам да кажа, че това все пак май не е основното ви занимание. Знаех, че крадците сигурно ще са въоръжение и вероятно много опасни и, ами... – гласът ѝ заглъхна безпомощно. Просто не можеше да признае, че загрижеността и е от много по-лично естество. Самата тя едва сега го осъзнаваше.

– Разбирам – гласът на Гидиън бе леденостуден.

– Не исках да ви обидя, милорд. Просто бях загрижена за безопасността ви.

– А какво ще кажете за собствената си безопасност, госпожице Поумрой?

Тя събра сили, за да отвърне на язвителния му въпрос.

– Не предполагам, че на върха на скалите ще съм в опасност.

– Не ви чувам добре, госпожице Поумрой.

Хариет прочисти гърлото си и повтори:

– Казах, че не предполагам, че на върха на скалите ще съм в опасност.

– Е, но сгрешихте, нали? И сега сте в по-голяма опасност, отколкото бихте могла да си представите.

Хариет се обърна рязко при тази тиха заплаха. С облекчение видя, че Гидиън е облякъл палтото си. То го скриваше почти целия, като само прасците му оставаха голи. Сега пък се бе заел с единия от чувалите на пода.

– Какво правите, сър?

– Приготвям легло за през нощта. Освен ако предпочитате да спите права? – Гидиън отвори големия платнен чувал, обърна го и небрежно

изсипа от него право върху каменния под на пещерата цяло състояние под формата на скъпоценни камъни и сребърни съдове.

– Съмнявам се, че въобще ще спя тази нощ – промърмори Хариет. Тя гледаше как Гидиън изпразва още един платнен чувал. – Милорд, съзнавам, че много съм ви ядосала, но трябва да разберете: всичко, което се случи, беше чиста случайност.

– Съдба, госпожице Поумрой. Мисля, че е най-добре да го наречем съдба. Онова, което се случи тази вечер, притежава цялата злокобна, страховита тежест на една типична прищявка на проклетата съдба. Вие падате ли си по философията?

– Не съм мислила много за философията. Разбира се, чела съм някои от класиците, но винаги съм се интересувала много повече от вкаменелости.

Гидиън я премери с един странен поглед и рече:

– Пригответе се, госпожице Поумрой. Скоро пред очите ви ще се разкрие една съвсем нова област на познание.

Хариет се намръщи.

– Тази вечер май сте в много странно настроение, милорд?

– Може да отгадете настроението ми на факта, че за разлика от вас, аз изпитвам дълбоко страхопочитание пред съдбата – Гидиън изпразни последния чувал. После разстла всеки поотделно и като ги натрупа един върху друг, се получи нещо като матрак.

Зад него блестеше купчината скъпоценност, струпани на каменния под. Златни свещници, рубинени пръстени, инкрустирани кутии за емфие лъщяха и искряха като сияен огън, в който нямаше и помен от топлина. Хариет гледаше втренчено чувалите.

– Смятам двамата да спим тук – Гидиън приглади чувалите, като явно остана доволен от резултата. – Те ще ни предпазят донякъде от хлада на камъка, а можем да използваме като одеяла вашето наметало и моето палто. Все ще оцелеем някак през нощта.

– Да, разбира се – *той смяташе тя да спи до него!* Някакъв трепет, последван от внезапен страх пробягаха по гърба на Хариет. Тя се огледа наоколо, сякаш се опитваше да открие друго решение. – Ами, сигурно това е най-разумният вариант за момента.

Гидиън погледна мокрите ѝ обувки.

– Най-добре ще е да ги събуете.

Тя проследи погледа му.

– Да. Да, разбира се.

Хариет седна близо до издатината в скалата, където при предното

им идване в пещерата бе открила онзи зъб. Погледна вкаменелостта с желание в очите и след това се наведе и бавно развърза обувките си.

След малко ги събу и се почувства ужасно засрамена от босите си крака. Преди да излезе от къщи, бързаше толкова много, че не си бе направила труда да обуе никакви чорапи. Усети как се изчервява, но силно се надяваше Гидиън да не забележи това.

– Успокойте се, Харriet. Станалото – станало. Сега и на двамата не ни остава друго, освен да се опитаме да поспим. Утре ще мислим за всичко друго – щом забележа окаения й вид и неувереността й, мрачният поглед на Гидиън сякаш поомекна. – Елате тук, скъпа. И на двама ни ще е много по-топло и ще е по-малко вероятно да настинем, ако споделим тези чували.

Харriet се изправи, като пръстите и помръдваха смешно върху студения камък. Тя изправи рамене. Гидиън беше съвсем прав. Това бе единственото разумно решение.

Като отбягваше погледа му, тя се приближи несигурно към купчината чували. После се спря до ръба на импровизираното легло, без да знае какво да прави.

Гидиън приседна на матрака, а палтото му се уви около него. После се пресегна, за да разгърне тежкото наметало на Харriet. Откри едната й ръка под него, стисна я здраво, и нежно, но неумолимо я придърпа надолу, докато тя седна край него.

С огромни усилия на волята Харriet се опита да си придаде спокоен вид. Поне се надяваше, че изглежда така. Но пръстите й трепереха в огромната длан на Гидиън и тя знаеше, че и той го е почувствал. Все пак бе достатъчно мил, за да не й се присмива. Вместо това се преструваше, че нищо необичайно не се е случило.

Само след миг тя се бе свила на кълбо до него, покрита от глава до пети с наметалото и положила глава на качулката си. Той лежеше близо до нея и тя усещаше топлината на силното му тяло. Чувстваше я дори през плътните гънки на дебелото му вълнено палто. Беше толкова успокояващо. Харriet лежеше съвсем неподвижно и гледаше сенките, които лампата хвърляше върху стените на пещерата.

– Наистина много съжалявам за неудобството, милорд – промълви тя още веднъж.

– Спете, Харriet.

– Да, милорд – тя помълча известно време. – Роднините ми много ще се разтревожат, когато утре сутринта открият, че не съм в леглото си.

– Несъмнено.

– Мислите ли, че господин Добс ще ги уведоми, че сме в пещерите?

– Сигурен съм, че роднините ви скоро ще чуят цялата история – сухо отвърна Гидиън.

– Сигурно ще успеем на сутринта да тръгнем оттук много рано – рече Хариет с нотки на оптимизъм в гласа.

– Но съвсем не навреме, за да спрем хода на съдбата, госпожице Поумрой – Гидиън се обърна настрани, така че сега бе свит около нея. Ръката му смело се обви около кръста ѝ. – Ще бъде прекалено късно.

Дъхът на Хариет спря, когато почувства тежестта на ръката му. Но после осъзна, че той просто се опитва да я стопли повече. Това я накара малко да се поотпусне.

– Положението ни е много странно, нали, милорд?

– Много е странно. Опитайте се да поспите, Хариет.

Тя затвори очи, но беше сигурна, че не би могла да заспи дори за миг. После се прозя, сгуши се по-близо до топлото тяло на Гидиън и веднага се унесе в дълбок сън.

Когато се събуди доста по-късно, Хариет почувства, че е замръзнала. Усети как кракът на Гидиън помръдва до нейния и инстинктивно се сгуши по-близо до него. Нуждаеше се от топлината му, за да прогони студа. Едното ѝ рамо бе изтръпнало от твърдия под и тя се обърна на другата страна, при което се оказа лице в лице с Гидиън.

Веднага забеляза, че очите му са отворени. Гледаше я с някаква изненадваща настойчивост. Погледът му блестеше в играещите сенки, оставени от лампата. Ръката му се стегна около кръста ѝ.

– Гидиън? – тя се усмихна несигурно. Все още замаяна от съня, протегна ръка и го докосна по белязаната буза. – Не пропуснах ли да ти благодаря, че дойде да ме спасиш тази вечер?

Известно време той не проговори. После се повдигна на лакът и се надвеси над нея.

– Чудя се дали на сутринта все още ще искаш да ми благодариш.

Тя понечи да го увери, че ще иска, но нямаше възможност да го стори. Той наведе глава и покри с уста устните ѝ.

Хариет не се поколеба. Ръцете ѝ се обвиха около него и тя го притегли към себе си, опиянена от топлината и силата му, обзета от желанието да ги усети по-пълно. Част от нея знаеше, че трябва да е възмутена и уплашена, или най-малкото дълбоко обидена. Част от нея знаеше, че трябва да се съпротивява.

Но друга част от нея знаеше, че е чакала Гидиън да я целуне

отново, чакала го е през цялото време, откак я целуна за пръв път тук, в пещерата.

– Вярвам, че ти наистина си моята съдба – прошепна Гидиън до устните ѝ. – За добро или за зло, изглежда сме дълбоко свързани. Ще се бориш ли с мен, Хариет?

Тя не го разбра.

– Защо да искам да се боря с теб?

– Местните хора ме наричат Звяра от Блекторн Хол.

– Ти не си звяр – Хариет отново докосна белязаното му лице, наслаждавайки се на силните, смели черти на лицето му. – Ти си мъж. Най-възбуждаващият мъж, когото съм срещала.

– Обзалагам се, че не си срещала кой знае колко мъже – Гидиън простена и разтвори наметалото ѝ, за да може да я целуне по шията.

– Няма значение – Хариет потръпна при допира на устните му върху кожата ѝ. – В целия свят няма друг мъж като теб. Сигурна съм. Онази вечер на бала, когато танцува с мен, открих, че искам валсът никога да не свършва.

– Значи валсът ти е харесал? – той нежно прокара устни по нейните.

– Много.

– Така си и мислех. В очите ти виждах колко ти е приятно. Ти си едно много чувствено малко създание, Хариет Поумрой. Валсът е създаден само за теб.

– Колко ми се иска пак да танцуваме – прошепна тя, внезапно остана без дъх.

– Ще запомня това – Гидиън внимателно отметна още малко от наметалото ѝ. После постави ръка на извивката на гърдите ѝ и погледът му, едновременно искрящ и мек, срещна нейния. Той зачака реакцията ѝ.

Дъхът ѝ спря при неочаквано интимното усещане. Знаеше, че наистина трябва да му каже да спре. Но вече бе почти на двадесет и пет години, напомни си тя. И едва сега за пръв път усещаше близостта на мъж. Може би това щеше да остане и единственият път, когато преживява подобно нещо. А и това бе Гидиън.

– Е, Хариет? – огромната ръка на Гидиън се движеше с неустойима нежност, следваше извивките ѝ, галеше я внимателно и настойчиво.

Хариет докосна с език тъгълчето на устата си. Не можеше да намери думи, за да отговори. Сърцето ѝ биеше лудо и по вените ѝ потече някаква неопишуема топлина. Тя обвини ръце около врата му и го целуна с

буйна страст.

Гидиън не чака друга подкана. Сдържаността, с която досега се бе държал, се изпари за миг. Той отметна изцяло наметалото ѝ и започна да развързва панделките, придържащи роклята ѝ.

– Хариет, моя сладка, доверчива Хариет – дрезгаво прошепна той до врата ѝ, докато смъкваше роклята ѝ към кръста. – Тази нощ ти подпечатва съдбата си.

Тя не разбра смисъла на загадъчните му думи, но и не можеше да го попита – бе прекалено заета с потока от нови усещания, които я заливаха на мощни вълни. Хариет знаеше само едно – че всичко, което се случва, е някак предопределено и не може да бъде избегнато. То беше нещо, което тя желаше да преживее. Тя мечтаеше – не, нуждаеше се то да се случи.

Когато въздухът се докосна до голата ѝ плът, тя почувства студ, но веднага отново я заля топлина, защото Гидиън бе легнал върху нея. Това не беше просто топлина. Тя пламтеше. Беше ѝ по-топло, отколкото когато и да било през живота ѝ. Тежестта му бе невероятно възбуждаща. Усещаше я с всичките си сетива.

С нетърпелив жест Гидиън съблече палтото си, при което тя видя дългата бяла риза, която бе всичко, с което бе облечен. Тъмни, твърди косъмчета се къдреха по широките му гърди. Гъсто обраслия триъгълник се стесняваше надолу. За миг тя зърна неговата изпъната, твърда мъжественост и окаменя.

– Гидиън?

– Трябва да ми вярваш – каза Гидиън с приглушен, дрезгав глас, който издаваше желанието му също толкова непогрешимо, колкото и тялото му. Той наметна палтото си върху тях, така че възбудата му вече не се виждаше. – Вече нямаш друг избор, освен да ми вярваш. Погледни ме, моя сладка Хариет.

Тя срещна погледа му и видя отчаяната жажда, изписана в очите му. Никога не бе виждала такава страстна нужда в погледа на мъж, но мигновено я разпозна. Но видя и нещо друго. Някаква дълбока бдителност и мрачна решителност блестяха в очите му. Сякаш той събираше сили за силната болка, която знаеше, че неминуемо ще дойде.

Хариет се усмихна нежно.

– Вярвам ти, Гидиън.

Той простена и наведе глава, за да целуне гърдите ѝ с благоговейно внимание. Пръстите ѝ се забиха в раменете му. Усещането бе по-силно от всичко друго, помисли си Хариет. Почувства как голямата му ръка се

плъзва надолу и смъква роклята ѝ от бедрата, а после съвсем я съблича, за да изложи цялото ѝ тяло на докосванията му. Хариет потръпваше под пръстите му, едновременно груби и нежни.

Сега дланта му галеше вътрешната страна на бедрото ѝ, като нежно се приближаваше към сърцевината на течния огън, който сякаш я изгаряше отвътре. Но когато той плъзна големия си пръст в този огън, тя извика от изненада и страх.

– Вече си влажна, готова си за мен – Гидиън внимателно извади пръста си и после отново бавно го мушна в нея.

Хариет почувства как цялото ѝ тяло се стяга при това неочаквано проникване. Тя затвори очи и ги стисна силно, като остана така, неподвижна, опитвайки се да реши дали ѝ харесва усещането той да е в нея. Беше толкова странно. Опияняващо странно.

После Гидиън отново прокара пръста си и Хариет най-сетне реши. Да, харесваше ѝ, беше прекрасно той да е в нея. Тя повдигна бедра и се притисна към внимателната му ръка, като при това стисна здраво раменете му.

– Искаш ме – Гидиън улови зърното ѝ между зъбите си и нежно го подръпна. – Кажй го.

– Искам те – Хариет едва успя да проговори. Думите ѝ бяха просто тих задъхан шепот. – Искам те, Гидиън.

– Кажй го пак. Нуждая се да чуя тези думи, моя сладка, безразсъдна Хариет. Нуждая се да те чувам как ги изричаш – ръката му продължаваше да се движи, бавно и ритмично, сред влажната ѝ топлина.

Хариет не можеше да повярва, когато разбра, че огънят в нея се засила. Тя се гърчеше под Гидиън и търсеше нещо, без да знае какво точно.

– Моля те! Моля те, Гидиън!

– Да – промълви той. – Проклет да съм, да.

Той вече разтваряше краката ѝ и се наместваше между тях. Хариет усети как се пресегна и се насочи към онази част от тялото ѝ, която бе галил досега. Почувства как той се навлажнява в нейната топлина. И тогава започна да навлиза в нея.

Изведнъж Хариет се стегна, осъзнала, че тази част от тялото му е със същите внушителни размери, както и всичко останало. Пръстите ѝ се впиха в раменете му и тя широко отвори очи. Тогава разбра, че гледа право в огнената пещ на златистокафявия му поглед.

– Причинявам ти болка – каза той, стиснал зъби от усилието да се контролира. – Не искам да те заболи. Ти си толкова стегната. Толкова

малка и красива, и тясна. А аз съм едно голямо тромаво животно и въобще не трябва да те насилвам така.

– Не говори така. Ти не ме насилваш – Хариет се вгледа в лъвските му очи и през пламъците видя болката и съжалението. – Никога не казвай подобно нещо. Не е вярно.

– Вярно е. Умишлено ти показах чувства, с които не знаеш как да се справиш. И сега се възползвам от спонтанността на емоциите ти.

– Аз не съм дете. Сама ще решавам – отвърна тя.

– Така ли? Не мисля. Така и така сутринта ще съжаляваш за толкова много неща. Не искам да прибавя и това към мъките ти.

Тя инстинктивно разбра, че той иска да се отдръпне, но разбра също, че не може да му го позволи. Просто усещаше, че той иска да е сигурен, че и тя го желае толкова силно, колкото изглежда самият той я желаше.

– Не – Хариет впи нокти в мощния му гръб и изви подканващо тялото си. – Не, Гидиън. Моля те, не се отдръпвай от мен. *Желая те. Желая те!*

Той се поколеба, все още застанал на топлия, влажен вход на тялото ѝ. По челото му избиха капчици пот.

– Нека бог ми е на помощ, но те искам! По-силно, отколкото някога съм искал нещо през живота си – думите се изтръгнаха от Гидиън като приглушено стенание, докато той се надигаше бавно, тежко, дълбоко в нея.

Хариет извика, макар да бе решила да не го прави. Гидиън бързо покри устата ѝ със своите устни, поглъщайки неволния ѝ вик.

Някакво трепетно вълнение, примесено с болка и наслада, се разля по цялото ѝ тяло. Чувстваше се разпъната и изпълнена до краен предел, но в същото време осъзна, че е близо до някакъв бляскав приказан трепет, от който я дели нищожно разстояние.

Знаеше, че се намира на ръба на зашеметяващо откритие. Трябваше и само още малко време, за да се добере до убягващата наслада. Сигурна бе, че ще я достигне.

Но нямаше време. Гидиън се изплъзна нежно от нея и после отново се вмъкна мощно в тялото ѝ, достигайки до самата ѝ сърцевина. От грълото му се изтръгна дрезгав вик, изпълнен с дива мъжка наслада. Тялото му се изви над нейното, като и най-малкото мускулче бе твърдо и изопнато като стомана.

И тогава той се отпусна върху нея, задъхан, смазвайки я между себе си и твърдия каменен под на пещерата.

7.

През нощта Гидиън стана веднъж, за да запали другата лампа. Хариет не помръдна. Той се върна в тяхното странно легло, притисна я отново до себе си и заспа.

Когато се събуди за втори път, знаеше, че вече е утро.

В пещерата нямаше начин да различи деня от нощта, но сетивата му подсказваха, че вече се зазорява. Зората и равносметката.

Стана му съвсем ясно какво ще се случи още в мига, когато бе пресрещнал Крейн във входа на пещерата и бе разбрал, че Хариет все още е вътре, и то сама. Дори докато си проправяше път през надигашите се вълни, той добре съзнаваше, че няма да има време да открие Хариет и да я изведе отново навън, преди външната пещера да се наводни.

И това значеше, че ще прекара нощта с нея. Значеше, че на сутринта тя ще е напълно компрометирана. Той не можеше да попречи на онава, което зората неизбежно щеше да ѝ донесе.

И все пак той съвсем не възнамеряваше да усложнява проблема, като се люби с нея.

Но сега Гидиън ясно съзнаваше, че щом тя му се бе усмихнала, щом го бе докоснала и му се бе отдала доброволно, всичките му добри намерения бяха отишли по дяволите.

Да люби Хариет бе станало също толкова неизбежно, колкото и идването на зората.

Гидиън се протегна внимателно и почувства силна болка в мускулите, които се бяха схванали през нощта заради твърдия каменен под. Усети как Хариет се размърда до него и се сгуши по-плътно до тялото му, търсейки топлината му. Но не отвори очи.

Той я погледна и се усмихна. Тя така удобно лежеше на сгъвката на ръката му, сякаш това бе най-естественото място, където да се намира. Лицето ѝ бе наполовина скрито от непокорната ѝ къдрава коса. Гидиън любопитно докосна с пръсти кестенявите ѝ къдрици, които изглеждаха като мънички пружинки, но при допир се оказаха толкова меки. После хвана в шепата си част от косата ѝ, стисна ѝ и след това внимателно я пусна.

Снопчето коса сякаш имаше свой собствен живот. В мига, в който пръстите му го пуснаха, то отново бухна непокорно. Косата на Хариет бе като всичко останало в нея, реши Гидиън: мека и ароматна,

женствена и безкрайно жизнена.

Снощи той се беше изгубил в тази жена. Снощи бе открил безкрайността на желанието си към нея. Снощи тя му бе казала – не, беше му показала, – че го желае. Бе му се отдала с необуздало, невинно доверие, което бе по-ценно от целия куп съкровища в средата на пещерата.

Тя се бе отдала на Звяра от Блекторн Хол, въпреки белязаното му лице и въпреки белязаното му минало.

Когато горещите спомени се завърнаха, тялото му отново започна да се втвърдява. Той помръдна крака си върху голия прасец на Хариет и плъзна ръка по пищната извивка на бедрата ѝ. Мечтаеше повече от всичко на света този омагьосан миг никога да не свършва.

Досега никога не се беше страхувал да застане лице в лице с реалността. Дори отдавна се бе научил да търси умишлено сблъсък с тази реалност. Но тази сутрин Гидиън знаеше, че би дал всичко, би продал душата си само за да има магическа пръчица, с която да превърне тази пещера в безкраен свят, където той и Хариет ще могат да останат завинаги.

Хариет повдигна клепки и замига, за да прогони съня. Няколко секунди тя го гледа е някаква сънена умора, но скоро тюркоазените ѝ очи се избистриха и в тях се върна съзнанието за реалността.

– Мили боже! – извика тя и рязко се изправи. – Колко е часа?

– Мисля, че вече е утро – Гидиън видя как тя придърпа наметалото си и свенливо го уви около себе си. Разбра, че тя избягва погледа му. Видя как по страните ѝ избива руменина. – Успокой се, Хариет.

– Семейството ми ужасно ще се тревожи.

– Несъмнено.

– Трябва да излезем оттук и да ги уверя, че съм в безопасност.

– Така ли? – Гидиън бавно седна, като не я изпускаше от погледа си.

Хариет рязко извърна глава, за да го погледне право в лицето. Очите ѝ се разшириха.

– Какво имате предвид, милорд?

– Прости ми, скъпа. Не исках да ти прозвучи като присмех.

Гидиън стана прав, без да се притеснява от голотата си, докато видя как Хариет бързо отвърна поглед. Това доста го развесели. Тя сякаш дори и не забелязваше белега на лицето му, но гледката на неговото голо мъжко тяло я бе накарала да се извърне.

– По-добре се облечи, Хариет. Сигурно отливът вече е настъпил и е възможно Добс да е тръгнал насам, за да ни търси.

– Да. Да, разбира се – тя се изправи на крака, като все още

придържаше наметалото около тялото си. После се наведе и вдигна роклята. Поколеба се, като явно се опитваше да измисли как да я навлече, без да пуска наметалото.

– Ей сега ще ти помогна – тихо предложи Гидиън.

– Няма нужда, милорд.

– Както искаш – Гидиън отново се протегна и отиде до мястото, където бе оставил собствените си дрехи. Навлече ризата си и obu панталоните си, като остана много доволен, че бяха поизсъхнали през нощта. Но ботушите му се бяха втвърдили от солената баня.

– Гидиън?

– Да, скъпа?

Харriet се поколеба.

– Ами, за снощи, милорд. Не искам... Исках да кажа, вие не бива да се чувствате...

– Можеш да съобщиш на леля си да ме очаква в три следобед – Гидиън започна да дърпа единия вдървен ботуш. Но да го obuе съвсем не беше лесна задача. Кожата изглежда се бе свила.

– Защо? – направо го попита Харriet.

Гидиън повдигна едната си вежда и й хвърли недоумяващ поглед, докато се мъчеше да нахлузи и другия си ботуш. Харriet го гледаше втренчено и изглеждаше страшно разтревожена. Гидиън се чудеше, дали пък най-сетне не беше осъзнала пълното значение на случилото се.

– При тези обстоятелства естествено желая да й поднеса почитанията си – рече той.

– Почитанията си? Това ли е всичко?

Той сви рамене.

– И да направя официално предложение за брак.

– Знаех си – Харriet го гледаше вбесена. – Знаех си, че точно това сте намислил. Е, аз пък не съм съгласна, милорд. Няма да го позволя, разбирате ли? Няма да ви позволя да го направите.

– Няма да позволиш? – Гидиън я гледаше изпитателно.

– В никакъв случай. О, знам какво си мислите. Мислите, че заради онова, което се случи между нас снощи, вие сте длъжен да ми предложите брак. Но, уверявам ви, това въобще не е нужно, сър.

– Така ли?

– Абсолютно – Харriet се изправи гордо. – Онова, което се случи снощи, не беше по ваша вина. Само аз съм виновна. Ако не бях такава глупачка, че да изляза на скалите, за да наблюдавам събитията, нямаше да стане нищо лошо.

– Но ти излезе на скалите, Хариет. И всичко друго наистина се случи.

– Няма значение, не искам да се чувствате задължен да ми предлагате брак – Хариет изглеждаше наистина много ядосана.

– Хариет, сега си прекалено развълнувана. Когато се успокоиш, сама ще разбереш, че нямаш друг избор, освен да приемеш предложението ми. Дори нещо повече, леля ти и сестра ти ще настояват да го сториш.

– Това не ме интересува особено. Сама вземам решения, милорд, точно както направих и снощи. И после нося отговорността си за тях.

– Аз също сам вземам решения, Хариет – рече той, като вече започваше да се ядосва на непокорния ѝ нрав. – И аз също нося отговорността си за тях. Ще се сгодим още този следобед.

– Не, няма да се сгодим този следобед. По дяволите, Гидиън, няма да се омъжа само за това, че съм била компрометирана.

Гидиън бе разгневен не на шега.

– *Аз пък няма да позволя отново да разправят, че Звяра от Блекторн Хол е похитил и безсърдечно е захвърлил още една дъщеря на енорийски пастор.*

Хариет пребледня. Втренчи се в лицето му, а огромните ѝ очи издаваха колко е смутена.

– Господи, Гидиън. Въобще не се замислих какво ще кажат за теб!

– По дяволите – с три големи крачки Гидиън се озова до нея и сграбчи раменете ѝ. Искаше му се да я разтърси. Но вместо това просто я държеше неподвижно и я накара да го погледне в очите. – Та ти въобще не си мислела. Просто си се водила от наивните си, спонтанни прищевки, без въобще да се замислиш за реалността на онова, с което ще трябва да се сблъскаме в мига, в който излезем от тази пещера.

Тя гледеше изпитателно лицето му.

– През цялото време си знаел какво ще трябва да направиш днес, нали? Точно това си имал предвид снощи, когато ми говореше за съдбата.

– Разбира се, че знаех какъв ще е крайният резултат. Но и ти си го знаела.

Тя яростно поклати глава.

– Не. Наистина, въобще не се бях замислила за това до тази сутрин, когато се събудих и осъзнах, че вие сигурно ще се почувствате длъжен да ми предложите брак. Казах си, че това не е необходимо. Аз бих могла да понеса клюките тук, в провинцията. И тъй като не се движа много в

обществото, а и не смятам да се омъжвам, въобще не се интересувам от онова, което ще кажат хората.

– А ако разбереш, че си бременна? Как смяташе да се справиш с това?

Харriet наведе очи, а бузите ѝ се изчервиха силно.

– Не е много вероятно, милорд. А и в края на краищата, беше само един път.

– И един път е достатъчен, Харriet.

Тя стисна устни.

– Във всеки случай, ще разбере със сигурност само след няколко дни.

– Само след няколко дни? Та това ще се окажат най-дългите дни в живота ти. Харriet, ти си умна жена. Предлагам ти да започнеш да се държиш, както подобава, а не като наивно, своеволно дете.

Пръстите ѝ стискаха силно наметалото ѝ.

– Да, милорд.

Гневът се изпари от Гидиън тъй бързо, както бе дошъл. Той я притегли към себе си и притисна главата ѝ до рамото си. Чувстваше колко е напрегната.

– Толкова ли ще е лошо да се омъжиш за мен, Харriet? Снощи ми се стори, че не ме намиращ чак толкова отвратителен.

– Та вие не сте ни най-малко отвратителен, милорд – думите и допитаха до него приглушени от ризата му. – Не е там въпроса. Работата е там, че не желая да се омъжите за мен, защото се чувствате длъжен да го направите.

– Разбирам. Ти си много твърдоглава жена – той се усмихна с ирония, скри лице в косата ѝ. – Свикнала си да правиш, каквото см поискаш. Сигурно се страхуваш, че ще загубиш част от безценната си независимост...

– Нямам намерение да губя нито частица от независимостта си – приглушено рече тя.

– С течение на времето ще привикнеш към брачния живот.

– Вижте какво, Гидиън, какви са тия приказки за привикване?

– Няма значение – нежно отвърна той. – Ще говорим за това по-късно. А дотогава, трябва да ми позволиш да уведомя леля ти, че сме сгодени.

– Но, Гидиън...

– Казваш, че ще знаеш дали носиш детето ми само след няколко дни. Ако се окаже, че наистина е така, ще си издействам специално

разрешение за сключване на брак без отлагане и ще се венчаем незабавно. Ако не си бременна, ще действате както правят всички и ще насрочим дата за сватба след по-благоприличен период от време.

Харriet вдигна глава, а по очите ѝ личеше, че внезапно е разбрала нещо.

– Значи искате да почакаме, ако е възможно?

– Ако е възможно, да. Ако покажем, че не бързаме особено, това би потушило някои от клюките. А сега, щом се разбрахме за това, мисля, че е най-добре да тръгваме. Скоро хората ще тръгнат да ни търсят – той я пусна и тръгна да вземе лампата.

Харriet не каза нищо, докато го следваше по прохода към изхода на пещерата. Гидиън усещаше как тя върви близо зад него, стиснала устни обезсърчено, но поне вече не протестираше.

Разбираше, че тя се чувства като в капан и е страшно нещастна, но не знаеше как да повдигне духа ѝ. Бе сигурен само в едно: щеше да е далеч по-нещастна, ако не бе я принудил да приеме предложението му да се оженят.

На Харriet ѝ бе лесно да твърди, че не се нуждае от официално предложение за брак, което да я предпази от последствията на тази нощ в пещерата. Но Гидиън знаеше много добре каква е истината. Животът ѝ щеше да стане истински ад, дори и тук, в Ъпър Бидълтън, ако не направи каквото трябва. *Той не би допуснал да бъде очернена само заради него.*

Гидиън разбираше, че не е доволна от перспективата да се омъжи за него, но знаеше също и че тя няма друг избор.

В момента Харriet беше прекалено замаяна, за да разсъждава трезво. Гидиън се чудеше кога ли ще ѝ стане ясно, че има и нещо далеч по-лошо от това, да се тревожи, че ще се омъжи насила.

Сигурно съвсем скоро някоя много загрижена персона щеше да я предупреди, че може и въобще да не се омъжи.

Рано или късно някой непременно щеше да напомни на Харriet, че от Гидиън не може да се очаква да направи онова което повелява честта му. Звяра от Блекторн Хол съвсем не се славеше с особена честност, когато става въпрос за млада невинни жени.

Добс ги чакаше на входа на пещерата. Придружаваше го Аул, изключително чевърстия иконом на Гидиън.

Гидиън бе избрал Аул по същия начин, както избираше и конете си: не заради външния им вид или сговорчивия нрав а заради предаността, силата и издръжливостта им. Когато Гидиън го срещна за пръв път,

Аул изкарваше прехраната си като професионален боксьор.

Аул така и не бе успял да отвори своя собствена школа като Джайк-сън, например. Но бе успявал да оцелява години наред, като участваше само в показни мачове. Печелеше скромни суми, като оставяше на разни наперени младежи от аристокрацията да му плащат, за да им служи като спаринг партньор. Младежите не обичаха да губят. А Аул бе успял да проумее този тъй прост факт и той бе залегнал в основата на бизнеса му.

Лицето на Аул носеше белезите на професията: носът му бе чупен безброй пъти, ушите му бяха доста посмачкани, а и му липсваха няколко зъба. Беше с типичната тромава осанка на боксьорите и костюмът му на иконом никога не му стоеше както трябва, но това съвсем не смущаваше Гидиън. Аул бе един от малкото хора на този свят, на които имаше пълно доверие и с които можеше да сподели всичко.

– Охо! Виждам, че вие двамата сте преживели нощта – Добс вдигна лампата си, щом ги видя. – Вярвам, че сте в от лична форма?

– Добре сме – Гидиън погледна Аул. – Всичко наред ли е?

– Разбира се, милорд – Аул погледна Хариет злокобно. – Предполагам, че това е госпожица Поумрой? Семейството ѝ е много разстроено. Говорих с икономката, госпожа Стоун която сякаш моментално успя да схване сериозността на положението.

– Не съм изненадан – спокойно отвърна Гидиън. – Госпожице Поумрой, позволете да ви представя моя иконом. Името му е Аул и е изключително полезен, когато се налага, но е напълно лишен от чувство за хумор. Госпожица Поумрой и аз смятаме да се оженим в близкото бъдеще, Аул.

Погледът, с който Аул измери Хариет, можеше достойно да съперничи с този на митичния базилик³.

– Много добре, милорд.

Хариет вдигна глава.

– Гласът ви ми подсказва, че съвсем не намирате идеята за добра, Аул.

– Аз нямам думата по въпроса, госпожице Поумрой. Господарят ми прави каквото си иска. Винаги е бил такъв. Несъмнено и такъв ще си остане.

– Не му обръщайте внимание – тихо каза Гидиън на Хариет. – Ще свикнете с маниерите му. Добс, успяхте ли заедно с Аул да хванете

---

3. Базилик – митично чудовище, подобно на влечуго, което причинявало смърт само с погледа или с дъха си. – Б.пр.

Крейн снощи?

– Свършихме я и тая работа, сър – весело отвърна Добс. – Много добре я свършихме. Издърпахме го от водата тъкмо преди за последен път да потъне. Обаче вече беше прекалено късно, за да влезем след вас и госпожица Поумрой в пещерата. Предположихме, че ще идете в голямата пещера и ще останете сухи през нощта.

– Да – Гидиън хвърли бърз поглед към Хариет, която стоеше край него прекалено мълчаливо. – Нека заведем госпожица Поумрой у тях. Събитията се оказаха прекалено изтощителни за нея. А има и някои подробности, които бих искал да обсъдя с вас, Добс.

– Разбрано, сър. Разбирам ви отлично.

Малката група излезе от пещерата и се отправи покрай брега към пътеката в скалите, която водеше към старата енорийска къща. Когато стигнаха до върха на скалите, Гидиън с едно кимване отпрати Добс и Аул и хвана Хариет за ръката.

– Ела, Хариет – тихо рече той. – Ще те изпратя до вратата.

– Няма нужда – промълви тя. – Мога и сама да се изпратя до собствената си врата.

Гидиън се въздържа от раздразената забележка, която бе готов да изрече. Тя беше прекалено разстроена от скорошните събития и потиснатото ѝ чувство за лична независимост само търсеше поводи, за да излезе на повърхността. Гидиън си каза, че явно трябва да е подготвен за известна липса на готовност от страна на Хариет да му съдейства, поне на първо време. Сега най-важното беше тя да разбере, че няма друг избор, освен да приеме годежа им.

Вратата на къщата се отвори, още преди Гидиън и Хариет да стигнат до входните стъпала. Появи се Фелисити, която явно бе наблюдавала през прозореца, с лице, по което се четяха и тревога, и облекчение.

– Хариет, толкова се разтревожихме. Добре ли си?

– Съвсем добре съм – увери я Хариет. – Как е леля Ефи?

– Сигурно се приготвя за погребение в дневната. Госпожа Стоун припадна, щом господин Аул дойде късно снощи и ни каза какво се е случило. И вече часове наред все ми се налага да я свестявам – Фелисити погледна Гидиън намръщено. – А вие, сър, какво ще кажете в своя защита?

Гидиън се усмихна хладно на предизвикателството.

– Опасявам се, че точно сега нито имам време, нито желание да казвам каквото и да е. Но в три часа ще се върна, за да говоря с леля ви. Моля, кажете ѝ да ме очаква – той се обърна към Хариет: – Довиждане

засага, скъпа. Ще се видим днес следобед. Постарай се дотогава да не се докараш до истерия. Ще се почувстваш много по-добре, ако вземеш една гореща вана.

Хариет изсумтя презрително.

– Нямам никакво намерение да се докарвам до истерия, както предполагате. Но мисля, че наистина ще взема вана.

Тя влезе наперено в къщата и затвори вратата под носа му. Гидиън слезе обратно по стълбите и се присъедини към Добс и Аул.

– Госпожица Поумрой май не е в особено добро настроение днес – забеляза Добс. – Сигурно ѝ е дошло много туй, дето ѝ се случи. Пък е толкова хубаво момиче. Имал сте късмет, сър, че не изпадна в истерия.

– Годеницата ми не спада към онези жени, които толкова лесно изпадат в истерия. Не е ваша работа да се тревожите за състоянието ѝ, Добс. Има по-важни въпроси, които трябва да обсъдим.

– Да, сър. И какви са тези въпроси, ваша светлост?

Гидиън погледна замислено през рамото си към скалите.

– Вероятността да не сме хванали всички крадци.

Лицето на Добс, което толкова приличаше на лицето на джудже от приказките, сега се сбръчка в любопитна гримаса.

– Мислите, че може да има и други замесени?

– Сбирката с ценни предмети в пещерата е доста внушителна – тихо обясни Гидиън. – Мисля, че са били подбрани с опитно око, а не са били грабнати случайно, както става в бързината, когато правят обир.

– А-ха – Добс вече наистина беше заинтригуван. – Мислите, че зад тези кражби стои друг организатор? Някой, който се е погрижил да бъдат откраднати само най-отбрани предмети?

– Мисля, че ще е от полза, ако поразпитаме Крейн и другите двама, които заловихме снощи – отвърна Гидиън.

– Аз ще се заема с това – рече Добс, като потри ръце. – Колкото повече, толкова по-весело. Ще ви призная, че този случай ще стори чудеса с репутацията ми на професионалист. Всички ще се избиват да наемат някой си Дж. Уилям Добс.

– Сигурно – Гидиън се обърна към Аул. – Докато отида с Добс до магистрата, за да се заемем с разпитите, ти ще се върнеш в Блекторн Хол и ще наредиш на прислужника ми да ми приготви дрехи за следобедното ми посещение в енорийската къща. Искам лично да се увериш, че всичко е както трябва, Аул. Ще правя предложение за брак и трябва да създам добро впечатление.

– Значи искате да сте облечен в черно, милорд. Както и ако

отивахте на погребение.

* * *

Ефи си наля още една чаша чай. Това бе четвъртата, броено от момента, когато Хариет слезе при тях след горещата вана. Фелисити крачеше напред-назад покрай прозореца на приемната, а по лицето ѝ бе изписано изключително сериозно изражение. Госпожа Стоун за пореден път бе свестена, след като бе паднала на пода като мъртва при вида на завърналата се Хариет. Веднага щом я бяха изправили на крака, тя бе дръпнала завесите, сякаш в къщата имаше смърт.

Един висок часовник тиктакаше печално, като отмерваше безвъзвратно приближаването на три часа. С всяко лекичко поместване на стрелките му Ефи сякаш потъваше още по-дълбоко в унинието си. Най-общо казано, в къщата се бе възцарила атмосфера на мрачна безнадеждност.

Според Хариет, това вече започваше да прелива чашата. Отначало се беше почувствала ужасно виновна, задето бе разстроила така всички. Но сега отчаянието, обзело околните, започваше да ѝ лази по нервите.

– Не мога да разбера защо се държите така, сякаш съм умряла в онази пещера – промърмори Хариет, като наля чаша чай и за себе си.

Тъй като не беше много наясно каква точно трябва да е роклята ти, когато ще получаваш предложение за брак от страна на един виконт, тя бе избрала най-новата си рокля. Роклята беше от муселин, който поначало беше бял, но Хариет наскоро го бе преобоядисала в жълто, защото платът бе започнал своеволно да придобива именно този цвят. Дългите ѝ ръкави бяха набрани при китките, а деколтето бе запълнено със скромна надиплена риза. Върху непокорната си коса Хариет бе забола с фиби една свежа бяла дантелена шапчица. Винаги се чувстваше някак недооблечена без шапчица.

Когато се огледа в огледалото, тя реши, че изглежда точно както си е изглеждала винаги. Всъщност, ужасно обикновена. Човек би предположил, че след онова, което се случи снощи, тя ще изглежда някак различна. Може би по-вълнуваща и интересна. Щеше да ѝ е страшно забавно, ако се бе превърнала в мистериозна жена. А вместо това тя си изглеждаше просто като грозноватичката Хариет.

– Слава богу, че не умря – рече Фелисити. – Честно, Хариет, така и не успях да разбера как можеш да влизаш в тези пещери, да не говорим пък как си прекарала цяла нощ в една от тях. Сигурно е било ужасно!

– О, не беше чак ужасно, просто страшно неудобно. Пък и нямах

друг избор – Хариет отпи от чая си. – Всичко това беше просто една лоша *случайност*. Искам пак да ви напомня този факт.

– Всичко това си е направо бедствие – заяви мрачно Ефи. – Един бог знае какво ще се случи сега.

– Ще се случи това, че в най-скоро време ще се окажа сгодена – въздъхна Хариет.

– И то за човек, който ще стане граф – отбеляза Фелисити с обичайния си прагматизъм. – Мен ако питате, това съвсем не е лоша участ.

– Нямахте да е лоша, ако той се жени за мен, защото е безумно, безнадеждно, страстно влюбен – каза Хариет. – Проблемът е там, че той ще се ожени за мен, защото така повелява честта му.

– И точно така трябва да направи – строго рече Ефи. – Той напълно съсипа репутацията ти.

Хариет се намръщи.

– Ни най-малко не се чувствам съсипана.

Госпожа Стоун влезе в стаята с тежка походка, с още един чайник в ръка, и изгледа малката групичка. Видът ѝ бе като на човек, който смята да се произнесе по съдбовен въпрос.

– Няма да има нито годеж, нито сватба. Помнете ми думите. Ще видите. Звяра от Блекторн Хол се е позабавлявал с госпожица Хариет и сега ще я захвърли като боклук.

– Бог да ни е на помощ! – проплака Ефи, като се облегна на стола см, стиснала в скута си мократа си кърпичка.

Хариет свъси вежди.

– Внимавайте, госпожо Стоун. Бих предпочела да не ме наричате боклук. Помнете, че все пак съм ви работодател.

– Нищо лично, госпожице Хариет – госпожа Стоун остави троснато подноса с чай на масата. – Просто знам що за подлец е Звяра. Вече веднъж съм преживяла всичко това. Получил е, каквото е искал. Сигурно вече е далеч, далеч от тук.

Фелисити погледна замислено Хариет.

– Наистина ли получи, каквото е искал. Хариет? По този въпрос не бе особено ясна.

– Мили боже! – промърмори Ефи, преди Хариет да успее да измисли какво да отговори. – Едва ли има някакво значение, дали го е получил, или не. Репутацията ѝ вече е съсипана.

Хариет се усмихна иронично на сестра си.

– Е, виждаш ли, Фелисити? Какво се е случило в действителност няма никакво значение. Най-важно е как изглеждат нещата отвън.

– Да, знам – отвърна Фелисити. – Но съм ужасно любопитна, нали разбираш.

– О, той я е похитил, това е сигурно – заяви направо госпожа Стоун. – Въобще не се съмнявайте в това. Никоя невинна млада дама не може да прекара нощта със Звяра от Блекторн Хол и в крайна сметка той да не я похити.

Харriet усети как се изчервява. Пресегна се да си вземе една от курабийките на подноса.

– Благодаря за мнението ви, госпожо Стоун. Мисля, че вече чухме достатъчно. Защо не идете в кухнята и не си намерите някаква работа там? Сигурна съм, че негова светлост ще се появи всеки момент. Ще ни трябва още чай.

Госпожа Стоун се изправи възмутена.

– Току-що донесох пресен чай. А вие само се заблуждавате, госпожице Харriet, ако вярвате, че Сейнт Джъстин ще се появи днес следобед. Най-добре е да се примирите с неизбежното, тъй мисля аз. И се молете на господ бог да не се окаже, че сте бременна, както се случи с бедничката госпожица Диъдри.

Устните на Харriet се свиха от гняв.

– Дори и да ми се случи подобно нещо, уверявам ви, нямам никакво намерение да прибавя още патос към драмата, като отнема собствения си живот, госпожо Стоун.

– Харriet, моля те – отчаяно се намеси Ефи. – Не може ли да говорим за нещо друго? Всички тия приказки за похищаване и самоубийства направо ме смазват.

Тропотът на копита, който долетя точно в този момент, сложи край на мъчителния разговор, Фелисити припна към прозореца и надникна иззад завесите.

– Той е – възкликна тя тържествуващо. – На един огромен кон. Харriet беше права. Сейнт Джъстин наистина дойде, за да ѝ предложи да се оженят.

– Слава богу! – промълви Ефи, като моментално изпъна гръб на стола си. – Спасени сме. Харriet, или веднага извади тази курабийка от устата си, или моментално я глътни.

– Гладна съм – продума Харriet с пълна уста. – Ако си спомняш, тази сутрин не съм закусвала.

– Една млада дама, на която ще правят предложение, трябва да е прекалено развълнувана, за да яде. Особено когато предложението пристига при такива обстоятелства. Госпожа Стоун, пригответе се да

отворите вратата. Точно днес не искаме да караме негова светлост да чакат. Фелисити, прибери се в стаята си. Предстоящият разговор не те засяга.

– О, добре, лельо Ефи – Фелисити се измъкна от дневната, като не пропусна да хвърли един любопитен поглед към Хариет. – И после ще искам подробен разказ! – извика тя от коридора.

Въпреки храбрия вид, който досега бе успявала да поддържа пред другите, Хариет усещаше стомаха си свит на топка. Сега бе заложено цялото ѝ бъдеще, а и нещата съвсем не вървяха, както ги бе планирала. Щом чу рязкото, властно почукване на Гидиън по входната врата, тя изведнъж съжали, че въобще е налалапа тази курабийка.

Хариет зачака напрегнато госпожа Стоун да отвори вратата.

– Може да съобщите на госпожа Ашкомб, че Сейнт Джъстин е тук – хладно заяви Гидиън. – Очакват ме.

– Жестоко е да карате бедничката госпожица Поумрой да си мисли, че наистина ще се ожените за нея – неумолимо заяви госпожа Стоун. – Отвратително жестоко.

– Отдръпнете се, госпожо Стоун – изръмжа Гидиън. – Смятам да се представя сам.

В коридора отекнаха тежките стъпки на ботушите му. Сигурно умислено набиваше пети. Гидиън можеше да се движи толкова тихо, когато пожелае.

Хариет изтръпна.

– О, боже! Опасявам се, че започнахме страшно зле, лельо Ефи. Госпожа Стоун успя да го обиди, още преди да е пристъпил прага ни.

– Тихо – изкомандва Ефи. – Аз ще се погрижа за това.

Гидиън влезе в стаята с широки крачки и дъхът на Хариет спря, щом го зърна. Високият му ръст и масивното му, мощно тяло, съчетани с елегантната кройка на черните му дрехи и лъскавите ботуши, му придаваха изключително внушителен вид. Но днес следобед той ѝ се стори още по-прелестен. Чудеше се дали това се дължи на новото ѝ, толкова интимно познание за него.

Погледите им се срещнаха и Хариет разбра без капчица съмнение, че той си спомня предишната нощ. Тя усети как ужасно се изчервява и това я раздразни. Инстинктивно се опита да прикрие реакцията си, като грабна още една курабийка и я ухапа, докато Гидиън кимна на Ефи.

– Добър ден, госпожо Ашкомб. Благодаря, че ме приехте. Несъмнено знаете защо дойдох.

– Наистина, добре зная защо ни посещавате, сър. Моля ви, седнете.

Харriet ще ви налее чай – Ефи хвърли към Харriet един смразяващ поглед.

Като отчаяно се опитваше да погълне нежеланата курабийка, Харriet грабна чайника и напълни една чаша за Гидиън. После безмълвно му я подаде.

– Благодаря ви, госпожице Поумрой – Гидиън пое чашата, като се настани в стола срещу нейния. – Сега изглеждате чудесно. Предполагам, че сте успели да се възстановите след мъчителната нощ?

По някаква причина, може би защото вече нервите ѝ бяха изопнати до краен предел, Харriet се засегна дълбоко от забележката му. Тя погълна курабийката, която ѝ се стори с вкус на стърготини, след което успя да се усмихне хладно.

– Да, милорд. Съвсем възстановена съм. Мога да заявя, че след изпитанията се възстановявам много бързо. Ето на, минали са само няколко часа, откак репутацията ми бе съсипана, но не чувствам нито капчица угризения или отчаяние, както би се очаквало, след като човек е изгубил безценната си девственост заради Звяра от Блекторн Хол.

Ефи бе ужасена.

– Харriet!

Харriet ѝ се усмихна мило.

– Е, както и да е, нямах кой знае колко интересни планове за нея. Затова загубата не ме тормози особено.

Ефи я погледна със смразяващо мрачен поглед.

– Дръж се прилично. Негова светлост е тук, за да ти направи предложение, за бога! – тя се обърна бързо към Гидиън. – Мисля, че днес тя не е на себе си. Става въпрос за лесно уязвимата ѝ чувствителност, нали разбирате. Цялата тази история дълбоко я е разстроила.

Гидиън се усмихна с типичната си лъвска усмивка.

– Разбирам ви, госпожо Ашкомб. Лесно уязвимата ѝ чувствителност, наистина. Точно както би се очаквало от една добре възпитана млада дама. Може би трябва двамата с вас да обсъдим този въпрос насаме. Нещо ми подсказва, че племенницата ви няма да допринесе с нищо смислено към разговора ни.

8.

Мистериозният зъб, заедно с парченце от челюстта, излязоха от камъка изненадващо лесно. Хариет действаше с чука и длетото толкова умело и прецизно, както бе научена преди доста време от баща си. Не след дълго тя вече държеше скъпоценната вкаменелост в ръцете си.

Това беше много голям зъб, с формата на острие и закрепен в нещо като джобче в челюстната кост, а не просто долепен до нея. Това бе зъб на хищник, реши Хариет. И то на много голям хищник.

Тя го разглеждаше на светлината на лампата, която бе закачила на клина в стената на пещерата. Преди да потърси допълнителна информация в списанията, тя не можеше да е съвсем сигурна, но беше уверена в едно – този зъб бе различен от всички други, които бе намирала някога. Нито пък приличаше на някой от зъбите в колекцията на баща ѝ.

С малко късмет това можеше да се окаже останка от някакъв неизвестен досега вид. Ако не успее да го идентифицира, ще може да напише доклад, с който да го представи на света.

Бяха минали два дни, откак бе прекарала онази съдбова нощ с Гидиън. Внимателно придържайки зъба в ръцете си, Хариет се огледа наоколо в пещерата, която бе променила живота ѝ. Откраднатите предмети бяха изнесени от господин Добс под наблюдението на Гидиън и на местния съдия.

Дори и платнените чували, които им бяха служили за легло през онази нощ, бяха изчезнали.

Все още здраво стиснала вкаменения зъб, Хариет се приближи към мястото, където бе лежала в прегръдките на Гидиън. Парещите спомени отново я завладяха. Тя си спомни болезнената жажда в очите му, потта на челото му, изпънатите до крайност мускули на раменете му. Онази нощ той бе стигнал до ръба на самоконтрола си.

Но онова, което най-много го тревожеше, бе мисълта, че ѝ причинява болка, припомни си Хариет. Той бе сторил всичко възможно, за да намали страданието ѝ, въпреки че бе тласкан почти неудържимо от собствената си страст.

Хариет потръпна, когато си припомни какво бе почувствала, когато Гидиън бе в нея. Той я бе изпълнил докрай, усещаше го толкова дълбоко в себе си, че сякаш бе станал част от нея. В един безкраен миг те бяха толкова тясно свързани, колкото никога не биха могли дори да си

представят. Усещането за тази зашеметяваща близост не беше просто физическо. Хариет се чувстваше така, сякаш е докоснала самата душа на Гидиън. Тя знаеше, че и той бе докоснал нейната.

Този романтичен полет на въображението ѝ, толкова непривичен за нея, я накара да се сепне смутено.

– Глупости – промърмори тя на глас. – Сигурно точно такива неща си казват всички влюбени жени, след като са направили подобна глупост като тази, да жертват девствеността си, преди да са омъжени. Явно всеки се нуждае от някакво оправдание за безразсъдната си постъпка.

Но може би все пак имаше извинение за романтичните си мисли. В края на краищата тя бе една влюбена жена.

Вече от два дни Хариет бе наясно с това. Всъщност, знаеше го още преди Гидиън да я люби. Но онова, което разкъсваше сърцето ѝ и я караше да се чувства ужасно зле, бе мисълта, че Гидиън ще се ожени за нея само заради честта си.

Хариет знаеше, че няма начин да го разубеди от намерението му да се ожени. Честта му беше наранена прекалено жестоко преди години. Той нямаше да позволи това да се случи отново, особено при подобни обстоятелства. Гордостта му бе като отворена рана. Той беше готов да нападне всеки и всичко, което я заплаши.

Хариет взе лампата си и бавно излезе от пещерата, в която бе разбрала, че любовта съвсем не е толкова проста и сладка, колкото си я бе представляла.

Беше толкова по-лесно да разгадаваш тайни, заключени в камъка, какъвто бе нейния прекрасен зъб, отколкото да разбереш сложната природа на мъж като Гидиън, реши най-сетне тя. Трябваше просто да го приеме такъв, какъвто си е, и да го обича.

Той бе прекалено горд, за да обясни себе си или за да моли да бъде разбран.

Фелисити нахълта в кабинета ѝ, тъкмо когато Хариет се канеше да започне скицата на зъба, намерен в пещерата.

– Ето къде си била. Знаех си, че ще те намеря точно тук – Фелисити затвори вратата зад гърба си и седна. – Как можеш да се занимаваш с тия ужасни стари вкаменелости при цялото вълнение тези дни?

Хариет вдигна поглед.

– Да ти кажа честно, напоследък работата за мен е нещо като убежище от всичко това.

– Ха! Ако бях на твоє място, щях да съм прекалено заета да приготвям чеиза си. Само си помисли, Хариет, та ти ще станеш графиня!

– Виконтеса.

– О, добре де, на първо време – виконтеса. Но някой ден, когато бащата на Сейнт Джъстин почине, ти ще станеш графиня Хардкасл. Само си представи! Разбираш ли колко ще промени живота ми това?

Харriet повдигна вежди.

– Твоя живот?

– Ами да, разбира се. Вече няма да настоявате чак толкова да се омъжа за богат съпруг. Ако отида в Лондон, ще мога просто да се забавлявам, вместо да се тревожа как да уловя някоя подходяща партия. Какво облекчение!

Харriet остави перото си и се облегна на стола.

– Не знаех, че се чувстваш принудена да го сториш, Фелисити.

– Разбира се, че бях принудена. Знаех, че вие с леля Ефи разчитате на мен да си намеря подходяща партия и така да си осигуря бъдещето – Фелисити се усмихна щастливо. – И разбира се, щях да изпълня дълга си, ако се налагаше. В края на краищата, не исках да съм ви в тежест. Но сега съм свободна.

Харriet разтри слепоочията си.

– Прости ми. Никога не се бях замислила как ли си се чувствала ти, когато крояхме планове за бъдещето ти. Просто предположих, че ако те заведем в Лондон, ще привлечеш около себе си толкова много отлични ухажори и ще можеш да се влюбиш в един от тях.

– Много ме съмнява, че любовта върви в комплект с практичността – сухо отвърна Фелисити.

– Сигурно си права. Само виж в какво положение се намирам самата аз.

– Че какво му е лошото на положението ти? Мен ако питаш, вижда ми се доста приятно. Ти страшно харесваш Сейнт Джъстин. Не можеш да го отречеш. Виждала съм изражението ти, когато говориш за него.

– Наистина страшно го харесвам – промълви Харriet, като си мислеше, че харесвал е твърде слаба дума за онова, което в действителност изпитваше към Гидиън. – Но не можеш да отречеш, че той ми предлага да се оженим само защото честта му го изисква.

Фелисити се намръщи.

– За бога, Харriet. Разбира се, че трябва непременно да се ожени за теб, въпреки че госпожа Стоун все още предрича, че няма да го стори. В края на краищата ти беше обезчестена! – тя направи многозначителна пауза. – Беше, нали? Не че действителните факти имат значение, както твърди леля Ефи. Външният вид на нещата е най-важен.

Харriet присви очи и изгледа сестра си.

– Как ли си успяла да пораснеш, без да развиеш никакво чувство за такт, скъпа сестро?

– Предполагам, това има нещо общо с факта, че точно ти си ми сестра и, поне досега, винаги си била съвсем пряма и откровена за всичко. Както леля Ефи постоянно ни напомня, нямаш изискани обноски.

Харriet кимна с мрачно примирение.

– Знаех, че някак все аз ще се окажа виновна. Всичко, което се случва напоследък, явно е по моя вина.

– Охо, вече се самосъжаляваме, а?

– Да – промърмори Харriet. – Ако искаш да знаеш, наистина малко ме е жал за мен.

– Ако бях на твоето място, моя скъпа обезчестена сестро, щях да благодаря на звездите, че мъжът, който ме е обезчестил, ми е предложил брак. Знаеш ли какво разправят в селото?

– Не, а и въобще не искам да знам.

– Е, доста се говори за залавянето на крадците, естествено, но хората са далеч по-заинтересувани от твоето положение.

Харriet простена.

– Мога да си го представя.

– Казват, че историята се повтаря – довери й Фелисити с жизнерадостен драматизъм. – Твърдят, че Звяра от Блекторн Хол е съблазнил още една млада, невинна дъщеря на енорийски пастор, която скоро ще разбере, че е изоставена.

Харriet се намръщи.

– Знаят ли, че Сейнт Джъстин и аз сме сгодени?

– Разбира се, че знаят. Просто не вярват, че ще се ожените. Убедени са, че ще споделиш участта на горкичката Диъдри.

– Глупости – Харriet взе перото си и отново се залови за работа. – Единственото нещо при това нещастно стечение на обстоятелствата, за което съм абсолютно сигурна е, че ще се оженим. И самият дявол не може да спре Сейнт Джъстин да стори онова, което му повелява честта.

– Да се надяваме, че е така. Ако не го направи, ще е ужасно неприятно.

Още преди Харriet да успее да отговори, откъм двора се чу тропътът на конски копита, Фелисити скочи на крака и се приближи към прозореца.

– Сейнт Джъстин – провъзгласи тя. – Господи, къде ги намира тия коне? Та те са истински чудовища! Чудя се този път за какво ли е

дошъл? Изглежда много мрачен.

– Това нищо не означава. Той винаги си изглежда така.

Фелисити се обърна рязко, като огледа сестра си от глава до пети.

– Най-малкото, което би трябвало да сториш, е да свалиш тази ужасна престилка и да си пооправиш шапчицата. Побързай, Хариет. Скоро ще ставаш виконтеса. Трябва да се научиш да се обличаш, както подобава.

– Не мисля, че Сейнт Джъстин забелязва как се обличам – въпреки думите си, Хариет послушно махна престилката и се засуети с косата си.

Гласът на госпожа Стоун прозвуча силно от коридора.

– Ще съобщя на госпожица Поумрой, че сте дошли да я посетите, сър.

– Не си правете труда. Бързам. Сам ще ѝ съобщя.

Хариет се обърна към вратата на кабинета в мига, в който се отвори. Тя се усмихна очарователно.

– Добро утро, милорд. Не ви очаквахме.

– Знам – Гидиън не отвърна на усмивката ѝ.

Беше облечен в дрехи за езда и Фелисити бе напълно права за изражението му. Той изглеждаше мрачен. Дори по-мрачен от обикновено. – Съжалявам, Хариет, но трябваше или сам да дойда тук, без да предупредя, или да изпратя съобщение по друг човек. Исках лично да ти го съобщя.

Хариет го огледа с нарастващо безпокойство.

– Какво има, милорд? Нещо не е наред ли?

– Получих съобщение, че състоянието на баща ми се е влошило. Изпратил ми е бележка да отида при него. Затова веднага тръгвам за имението Хардкасъл. Не зная кога ще мога да се върна.

Хариет скочи на крака и се приближи бързо до него, за да го докосне съчувствено по рамото.

– О, Гидиън, толкова съжалявам. Надявам се да се оправи.

Изражението на Гидиън ни най-малко не се смекчи.

– Обикновено се оправя веднага щом пристигна. Не за пръв път ме викат на смъртното му ложе. Но човек никога не знае кога ще е наистина, затова трябва да тръгвам.

– Разбирам.

– Ще ти оставя адреса си в Хампшир – той свали едната си кожена ръкавица и се приближи към бюрото ѝ. Взе перото и надраска няколко реда върху листа, на който Хариет смяташе да рисува зъба.

Когато свърши, той се изправи, сгъна листа и го мушна в ръката ѝ. Погледите им се срещнаха в безмълвно разбирателство.

– Ще ми пишеш веднага, щом разбереш нещо, което и аз трябва да знам, разбираш ли?

Тя преглътна с неудобство, защото ѝ бе съвсем ясно какво има предвид той. Да му пише веднага, ако разбере, че е бременна.

– Да, милорд. Ще ви уведомя на всяка цена.

– Чудесно. Тогава аз тръгвам – той сложи отново ръкавицата си и обви ръце около раменете ѝ. След това я притегли към себе си и я целуна с някаква груба припряност.

С ъгълчето на окото си Хариет зърна как Фелисити ги наблюдава смаяна. Знаеше какво си мисли сестра ѝ. Добре възпитаните господа никога не целуват дамите пред други хора. Това бе просто още една проява на скандалното поведение на Звяра от Блекторн Хол.

Преди Хариет дори да понечи да реагира по някакъв начин, Гидиън я пусна и с решителни крачки излезе от кабинета. Миг по-късно външната врата се затвори и по пътя се чу тропота на конските копита.

Фелисити бе зяпнала Хариет с ококорени, любопитни очи.

– Мили боже! Така ли те целуваше и когато те съблазни? Трябва да призная, изглежда доста вълнуващо.

Хариет се отпусна на стола си.

– Фелисити, ако изречеш дори само още една думичка за онази нощ, кълна се, ще те удуша. Препоръчвам ти много да внимаваш. Сега, когато вече нямаш намерение да се омъжиш както подобава, съвсем не си толкова ценна за семейството, колкото преди.

Фелисити се разкикоти.

– Ще го имам предвид. Както и да е, имаш страхотен късмет, че леля Ефи не видя тази прощална целувка.

В този миг вратата на кабинета отново се отвори и в стаята влетя Ефи с очи, които недвусмислено издаваха колко е шокирана.

– Какво е това? – властно попита тя. – Сейнт Джъстин е идвал тук? Госпожа Стоун твърди, че е дошъл, за да ти каже, че те изоставя.

Хариет въздъхна.

– Успокой се, лельо Ефи. Той отива при баща си, който може би вече е на смъртния си одър.

– Но годежът ви още не е официално обявен! Още не е изпратил съобщения до вестниците за това.

– Когато се върне, ще има предостатъчно време за формалностите – тихо отвърна Хариет.

Госпожа Стоун се появи на вратата с ужасно заплашителен вид. Очите ѝ блестяха тържествуващо.

– Той няма да се върне – прошепна тя с гробовен глас. – Знаех, че това ще се случи. Казах ви, че така ще стане. Но не искахте да се вслушате в предупрежденията ми. И ето че той замина. Повече няма да го видите. Горкичката госпожица Поумрой е изоставена на горчивата си участ.

Харriet погледна икономката разтревожено.

– Госпожо Стоун, да не сте посмели отново да припадате! Въобще не съм в настроение за подобно нещо.

Но вече бе прекалено късно. Госпожа Стоун подбели очи и рухна на пода.

Писмото от леля Аделаида пристигна на следващата сутрин. Ефи го отвори на закуска и го прочете на глас на Фелисити и Харriet, като с всеки ред вълнението ѝ видимо нарастваше.

Скъпа сестро и мили мои племенници,

С радост ви уведомявам, че вече приключих както с траура, така и с адвокатите. Най-сетне състоянието, което стиснатият ми съпруг успя да натрупа, е в мои ръце и смятам отсега нататък да го харча както намеря за добре. Милостивият бог знае, че съм заслужила и последното пени от него.

Наех къща в Лондон за остатъка от сезона и искам и вие трите незабавно да се присъедините към мен. Не губете нито минута, тъй като сезонът скоро ще е в разгара си. Не взимайте със себе си нищо. Ще осигурим нов гардероб за всяка от вас.

Написах ново завещание, което гласи, че Харriet и Фелисити ще получат значително наследство, когато се омъжат. В допълнение към това, каквото остане от богатството ми, ако не успея да го изхарча, преди да напусна този свят, ще остане за моите две чудесни племенници.

Ваша Аделаида.

Ефи вдигна очи към небето и притисна писмото към гърдите си.

– Спасени сме! Молитвите ми бяха чути.

– Милата стара леля Ади – каза Фелисити. – Търпеливо понасяше всичко и ето, че най-сетне се добра до парите му. Еха, чудесно ще си изкараме! Кога тръгваме?

– Веднага – припряно рече Ефи. – Няма да губим нито секунда.

Само си представете! Вече и двете сте наследници.

– Не съвсем – отбеляза Хариет. – Леля Ади казва, че ще се опита да похарчи колкото може от богатството си. Кой знае колко ще остане?

– Никой в Лондон няма да се сети за това – съвсем практично отвърна Ефи. – Всичко, което ще знае висшето общество ще е, че и двете ще получите значителен дял. Само това има значение – тя хвърли бърз поглед към часовника. – Ще изпратя госпожа Стоун до селото, за да ни запази места за пощенската кола. Трябва веднага да започнем да си стягаме багажа. Искам и двете да сте готови да тръгнем утре рано сутринта.

– Един момент, моля, лельо Ефи – Хариет остави лъжицата си. – Това е наистина златна възможност за Фелисити, но няма нужда и аз да ходя в Лондон. Нито пък искам. Тъкмо започвам да работя по едно изключително интересно ново откритие. Засега съм извадила оттам само един зъб, но имам основание да се надявам, че ще извадя и още части от това странно създание.

Ефи остави кафето си, а в синьозелените ѝ очи се четеше някаква изненадваща решителност.

– Ти ще дойдеш с нас, Хариет, и толкова по въпроса.

– Но нали току-що ти казах, че нямам желание да ходя в града. Ще отидете двете с Фелисити. Сигурна съм, че много ще се забавлявате. Но аз ще съм най-доволна, ако остана тук.

– Ти май не разбираш, Хариет – Ефи говореше наистина много твърдо. – Това е една златна възможност не само за Фелисити, но и за теб.

– Как така? – попита Хариет, доста раздражена. – Вече съм сгодена. Няма какво друго да целиш, като ме заведеш в града.

Изражението на Ефи стана доста лукаво.

– Аз пък си мислех – спокойно започна тя, – че след като ще ставаш виконтеса и някой ден графиня, сигурно ще желаш да се научиш как да се държиш в обществото. В края на краищата, сигурно не искаш в бъдеще да излагаш съпруга си пред хората, нали?

Това свари Хариет неподготвена. Дори не се бе замисляла за тази страна на въпроса.

– Последното нещо, което бих искала да сторя е да изложа Сейнт Джъстин пред хората – бавно призна тя. – Бог знае, че е изстрадал достатъчно унижения през живота си.

Ефи се усмихна доволно.

– Много добре, именно затова сега имаш шанс да се подготвиш

както трябва за новото си обществено положение.

Фелисити се усмихна ехидно.

– Ето една чудесна възможност за теб, Хариет, да шлифоваш добрите си маниери.

– Ами зъба ми? – отчаяно се запита Хариет. – Какво ще стане с вкаменелостите ми?

– Тези вкаменелости са си лежали в камъка от преди потопа – небрежно отбеляза Ефи. – Могат да почакаат още няколко месеца, докато ти отидеш да ги изследваш.

Фелисити се засмя.

– Тя има право, Хариет. А ти ще ставаш виконтеса. Наистина трябва да понаучиш това-онова за светските обноски. Не само заради Сейнт Джъстин, но и заради семейството му. Нали искаш и родителите му да те одобрят?

– Ами, да. Да, разбира се – Хариет се намръщи. И тогава я осени една чудесна мисъл. В Лондон щеше да има възможност да изследва зъба си. Може би ще открие дали наистина е уникален. – Предполагам, че мога да прекарам няколко седмици в града и да понатрупам малко светски маниери.

– Отлично – леля Ефи я погледна с одобрителна усмивка.

Хариет кимна.

– Добре. Ще пиша на Сейнт Джъстин и ще му кажа какво става – тя засия. – Може би когато състоянието на баща му се подобри, той ще успее да се присъедини към нас.

– Може би. Но аз не бих разчитала на това – каза Ефи, а очите ѝ бяха по-лукави от всякога. – Всъщност, скъпа, мисля, че ще е най-добре, ако не говорим много за твоя, хм, годеж.

Хариет я погледна слисано.

– Да не говорим много за това? Какво, за бога, имаш предвид, лельо Ефи?

Ефи се покашля и деликатно потупа устни със салфетката си.

– Работата е там, миличка, че той още не е обявен официално. Доколкото ми е известно, Сейнт Джъстин дори не си е направил труда да изпрати съобщения до вестниците. А да го направим ние, ще бъде ужасно самонадеяно. Затова, докато той се погрижи за това...

Хариет вдигна брадичка.

– Май започвам да те разбирам, лельо Ефи. Госпожа Стоун е успяла да набие в главата ти някои съмнения, нали? Вече сигурно определено си мислиш, че съм била обезчестена и изоставена.

– Не само госпожа Стоун ме накара да се тревожа – тъжно призна Ефи. – Всички в селото говорят само за твоята участ. Местните хора, които твърдят, че познават Сейнт Джъстин отлично, смятат, че сега той си играе на някаква жестока игра. Трябва да признаеш, че тази работа, да напусне така неочаквано околността, съвсем не вещае добро.

– За бога, та баща му е много болен! – отвърна сърдито Хариет.

– Така твърди той – промърмори Ефи и тъкмо тогава в стаята влезе госпожа Стоун с едно блюдо препечени филийки. – Но все още не знаем това със сигурност, нали?

Хариет я гледаше ужасно ядосано.

– Сейнт Джъстин няма да излъже за подобно нещо. Започвам да разбирам накъде биеш, лельо Ефи. Страхуваш се, че той няма да стори онова, което повелява честта му.

– Ами...

– Надяваш се, че можем да идем в Лондон и да се преструваме, че нищо не се е случило. Нима смяташ, че ще успееш да скриеш факта, че съм сгодена за него? Или да спреш слуховете за случилото се в пещерата?

Ефи я погледна с поглед, твърд като стомана.

– Ти вече си наследница, Хариет. И поради този факт могат да бъдат прикрити доста неща. Още повече, слуховете за обезчестяването ти може и да не ни последват чак в Лондон. Ъпър Бидълтън е толкова изолиран от висшето общество.

– Няма да ти позволя да скриеш годежа ми – обяви Хариет. – Той вече е факт, независимо дали ти вярваш в това или не. Ще отида в Лондон, за да се науча как да се държа в обществото и по някои лични съображения. Но няма да се отдалеча и на метър от Ъпър Бидълтън, ако смяташ, че ще ме изложиш на „пазара за булки“ като невинна млада наследница. Дори и да не бях сгодена, аз съм прекалено стара за тази роля.

– Bravo! – възкликна Фелисити. – Добре го каза, Хариет. Аз ще съм невинната млада наследница, а ти ще си по-възрастната мистериозна дама. А най-прекрасното в цялата история е това, че нито една от двете няма да се бхти, за да си търси съпруг. Просто ще се наслаждаваме на живота. Така, значи всичко е решено. Всички заминаваме за Лондон!

– Но аз наистина се надявам – каза Ефи, като хвърли един предупредителен поглед към Фелисити, – че няма да ни се наложи да се справяме с повече такива бедствени ситуации като тази, която ни се стовари върху главите тук, в Ъпър Бидълтън. Една съсипана жена в семейството е повече от достатъчна.

* * *

Гидиън забеляза писмото, адресирано до него, в мига, когато влезе в сутрешната трапезария на имението Хардкасл. Той го взе от сребърния поднос, върху който се намираше пощата за деня. Дори преди да разчули печата, той вече знаеше, че писмото е от Хариет. Почеркът ѝ приличаше на всичко останало в нея – енергичен, оригинален и определено много женствен.

Веднага си даде сметка, че най-вероятната причина Хариет да му пише толкова скоро е за да го уведоми, че се опасява, че е бременна.

Гидиън усети дълбок прилив на задоволство и някакво собственическо чувство при тази възможност. Веднага пред очите му изникна образът на Хариет, закръглена и мека от бременността си, както и друг образ – Хариет с неговото бебе на ръце. И двете картини бяха изключително приятни.

Просто си я представяше как скицира някоя вкаменелост с едната си ръка, докато с другата придържа бебчето им към гърдите си.

Отначало Гидиън си мислеше, че ще е по-добре, ако тя не е бременна. Така и така Хариет трябваше да се примири с брака, а само мисълта да се омъжи ѝ тежеше достатъчно. Знаеше колко я тормози тази перспектива.

Що се отнася до него, Гидиън просто искаше да потуши колкото може слуховете в Ъпър Бидълтън. Заради самата Хариет щеше да е най-добре да покажат ясно, че нямат никакъв повод да бързат към олтара.

В края на краищата, тя бе дъщеря на енорийски пастор.

Но и една прибързана венчавка със специално разрешение не беше лош вариант, реши той. В такъв случай голямото преимущество беше, че ще е възможно да пренесе Хариет направо в леглото си. При тази мисъл по вените му пробягаха топли тръпки.

– Добро утро, Гидиън.

Гидиън вдигна поглед от писмото на Хариет към майка си, Маргарет, графиня Хардкасл, която тъкмо влизаше с плавна и някак въздушна походка през вратата. Тя беше лека, крехка на вид жена, която, както Гидиън добре знаеше, можеше да бъде далеч по-силна, отколкото изглежда. Маргарет винаги се движеше така, сякаш е повдигната на около сантиметър-два от земята. Във вида ѝ имаше нещо въздушно, някаква особена деликатност, която много добре прилягаше на сребърната ѝ коса и пастелните тонове, в които предпочиташе да се облича.

– Добро утро, мадам – Гидиън изчака прислужникът да дръпне

стола на графинята, след което и самият той седна на масата. После постави писмото на Хариет до ножа си. Щеше да го прочете по-късно. Все още дори не бе съобщил на родителите си за своя годеж.

Както обикновено, бащата на Гидиън се бе възстановил скоро след пристигането на сина си късно предната нощ. Гидиън съвсем основателно го очакваше на закуска.

– Виждам, че си получил писмо, скъпи – лейди Хардкасъл кимна на прислужника, който веднага ѝ наля кафе. – Да не би да е от някого, когото познавам?

– Съвсем скоро ще се запознаете с нея.

– С нея? – лъжичката на лейди Хардкасъл потрепна във въздуха над чашата ѝ. Тя отправи към Гидиън един любопитен, някак птичи поглед.

– Като че ли все още не съм имал възможност да ви съобщя, че съм сгоден, нали? – Гидиън се усмихна леко на майка си. – Но тъй като баща ми очевидно се справи с кризата си блестящо, вероятно трябва да ви спомена този факт.

– *Сгоден!* Гидиън, сериозно ли говориш? – птичий поглед в очите ѝ донякъде бе изместен от шока, несигурността, а донякъде вероятно и от искрицата надежда, които лейди Хардкасъл изпита при тази новина.

– Съвсем сериозно.

– Изпитвам такова огромно облекчение да чуя подобно нещо, макар да не я познавам. Вече се тревожех, че нещастният ти опит в миналото трайно е изкоренил идеята за брак от главата ти. И тъй като скъпият ти брат вече не е сред нас...

– Аз съм единственият, който може да осигури наследник на Хардкасъл – язвително заключи Гидиън. – Няма нужда да ми го напомняте, мадам. Съвсем наясно съм, че баща ми е все по-загрижен за провала ми в това отношение.

– Гидиън, трябва ли винаги да тълкуваш думите на баща си в най-лошия възможен смисъл?

– А защо не? Той също тълкува моите думи в най-лошия възможен смисъл.

В този момент около вратата настъпи някакво раздвижване. Появи се граф Хардкасъл. Придружаваше го един от прислужниците, който го придържаше под ръка, но беше очевидно, че негова светлост се чувства много по-добре. Самият факт, че си е направил труда да слезе долу на закуска, говореше красноречиво, че вече не усеща болките в гръдния кош, заради които бе повикал Гидиън.

– Какво чувам? – попита Хардкасъл. Златистокафявите му очи,

които толкова приличаха на тези на Гидиън, бяха леко замъглени от възрастта, но все още изглеждаха изключително свирепи. На графа му оставаше още само година, докато навърши седемдесет, но осанката му все още бе почти същата като на атлетичния младеж, който някога е бил. Беше едър почти колкото Гидиън. Оредяващата му коса бе посребрена като тази на съпругата му. Широкото му лице с едри кости почти не се бе смекчило през годините. – Нима си се сгодил? Просто ей така?

– Да, сър – Гидиън стана от масата, за да си вземе от топлите ястия на страничната масичка.

– Време беше – Хардкасъл се разположи на мястото си начело на масата. – По дяволите, човече. Можеше да си направиш труда да ни го съобщиш малко по-рано. Това съвсем не е незначително събитие. Ти си последният от рода ни и двамата с майка ти вече започвахме да се тревожим дали въобще ще предприемеш нещо по въпроса.

– Вече съм предприел – Гидиън си избра няколко вида колбас и яйца и се върна на стола си. – Ще се погрижа годеницата ми да ви посети колкото може по-скоро.

– Можеше първо да ни съобщиш, преди да й направиш предложение – рече лейди Хардкасъл с укор в гласа.

– Нямахме време – Гидиън набучи едно парченце салам. – Наложил се доста набързо да направим годежа. Може би и сватбата ще се състои доста скоро.

Очите на графа се изпълниха с ярост.

– За бога, момко! Нима си компрометирал още една млада жена?

– Знам, че нито един от вас не ми вярва, но никога не съм компрометирал първата. Но за втората определено съм виновен – Гидиън почувства как към него заприиждаха като вълни стъписването на майка му и гневът на баща му. Съсредоточи се върху колбасите. – Стана случайно. И наистина ще има сватба.

– Не ти вярвам – процеди през зъби графът. – Бог ми е свидетел, не вярвам, че си съсипал още едно момиче.

Пръстите на Гидиън се свиха около ножа му, но той запази устните си здраво стиснати. Беше се зарекъл поне при това посещение да не се кара с баща си, но знаеше, че няма никаква реална надежда да избегне една подобна сцена. Беше невъзможно той и баща му да се намират в една стая повече от пет минути, без между тях да избухне кавга.

Лейди Хардкасъл отпрати към Гидиън един смразяващ поглед и после се обърна към разгневения си съпруг с огромна загриженост.

– Успокой се, скъпи. Ако продължаваш така, ще си докараш още

един удар.

– Само той ще е виновен, ако рухна ей тук, върху тази маса – графът махна с вилицата си по посока на Гидиън. – Достатъчно. Разкажи ни подробностите и ни спести по-нататъшното напрежение.

– Няма кой знае какво за разказване – тихо каза Гидиън. – Тя се казва Хариет Поумрой.

– Поумрой? Поумрой? Та това е името на последния енорийски пастор, когото назначих в Ъпър Бидълтън – графът го изгледа кръвнишки. – Да не би да има някаква връзка?

– Това е дъщеря му.

– О, мили боже! – възкликна лейди Хардкасъл. – Още една дъщеря на енорийски пастор. Гидиън, какво си сторил?

Гидиън се усмихна студено, докато разпечатваше писмото на Хариет. Отвори го и рече:

– Трябва да попитате годеницата ми как точно се случи всичко това. Тя поема пълната отговорност за всичко. А сега, ако ме извините, ще прочета писмото ѝ и тогава ще мога да ви уведомя дали ще ни е необходимо специално разрешение за венчавка.

– Нима си направил дете на това бедно момиче?

– О, небеса! – прошепна лейди Хардкасъл.

Гидиън се намръщи, докато четеше набързо писмото на Хариет.

Скъпи господине,

Когато четете това писмо, аз вече ще съм в Лондон и ще се уча как да ви бъда достойна съпруга. Леля ми Аделаида (може би си спомняте, че ви я споменах) най-сетне е получила права върху парите на съпруга си. Тя покани всички ни в Лондон. Сега Фелисити най-сетне ще има своя сезон, а леля Ефи ме увери, че ще усвоя много добри светски маниери, което ще ми помогне да не ви излагам в бъдеще. Това е и най-важната причина, поради която се съгласих да тръгна.

Ако трябва да бъда съвсем честна, бих предпочела да си останя тук, в Ъпър Бидълтън. Много съм развълнувана от зъба, които открих в нашата пещера. (Отново искам да ви напомня да не споменавате на никого за нея. Крадците на вкаменелости дебнат навсякъде.) Но разбирам, че тъй като съм само дъщеря на енорийски пастор, ми липсват основни познания за поведението в обществото. Както казва леля Ефи, ще се нуждаете от съпруга,

която разбира от тези неща. Надявам се да ги науча бързо, за да мога да се върна при вкаменелостите си.

Освен това се надявам, че докато съм в Лондон, ще мога да направя някои проучвания и да идентифицирам зъба си. Тази мисъл ме радва невероятно много и ще направи пътуването ми поносимо.

Тръгваме утре сутринта. Ако желаете да се свържете с мен, можете да го сторите чрез леля ми Аделаида. Изпращам ви адреса ѝ. Искрено се надявам баща ви да се чувства по-добре. Моля, предайте поздравите ми на майка си.

Между другото, относно онзи Въпрос, който толкова ви вълнуваше, позволете да ви съобща, че можете да не се тревожите. Няма нужда от прибързана венчавка.

Ваша Хариет.

Проклятие, мислеше си Гидиън, докато сгъваше бързо писмото. Точно тогава осъзна колко му е харесвала идеята за прибързана сватба.

– Не. Годеницата ми не е бременна. Жалко. Случило се е нещо далеч по-ужасно.

Лейди Хардкасъл примигна недоумяващо.

– Мили боже, та какво може да е по-ужасно от това?

– Завели са я в Лондон, за да придобие светски обноски – Гидиън нагълта наведнъж остатъка от колбасите си и скочи на крака. – Тъй като не сте на смъртния си одър, милорд – обърна се той към баща си, – трябва веднага да тръгвам.

– По дяволите, Гидиън, върни се веднага – изрева Хардкасъл. – Какво става? Защо си се втурнал така към града?

Гидиън нетърпеливо спря на вратата.

– Не мога да отлагам, сър. Само при мисълта, че Хариет е в Лондон, направо ми настръхва косата.

– Глупости – намръщи се лейди Хардкасъл. – На теб от нищо не може да ти настръхне косата, Гидиън.

– Но вие не познавате Хариет, мадам.

9.

Гидиън не харесваше клубовете си по обичайния начин, както правеха повечето джентълмени. За него те не бяха нито убежище, нито дом далеч от дома. Тъй като бе наясно, че в мига, в който пристъпи прага, веднага се съживяват всичките истории отпреди шест години за похитени девойки, самоубийство и мистериозна смърт, съвсем обяснимо той не беше особено привързан към клубния живот.

Но по-лошото беше, че никой никога не се бе осмелил да предизвика Гидиън лице в лице с тези обвинения. Той бе смятан за прекалено опасен при този подход. Имаше хора, които добре помнеха дуела с шпаги, при който той бе получил обезобразяващия го белег.

Това се бе случило преди повече от десет години, но свидетелите на събитието винаги бързаха да припомнят на всички, че навремето Сейнт Джъстин едва не уби противника си, Брайс Морлънд.

Същите тези свидетели не пропускаха да отбележат, че Морлънд беше приятел на Гидиън от детинство, а самият дуел не беше нещо повече от приятелски мач между двама буйни младежи. Това всъщност въобще не беше истински дуел.

Дявол знае какво би направил Сейнт Джъстин при същински дуел. Сигурно би убил, без дори до му мигне окото.

Самият Гидиън прекалено ясно си спомняше подробностите от онзи дуел с Морлънд. Причината да се спре в последния момент, когато вече се бе окопитил и бе успял да обезоръжи Морлънд, не беше нито рукналата кръв от зеещата на лицето му рана, нито болката, нито пристъпването на свидетели. Причината да не го убие бе викът му за милост.

Все още чуваше думите. *За бога, човече, стана случайно!*

В разгара на мача, който се бе превърнал в истински дуел, Гидиън въобще не беше сигурен, че ударът, който бе съсипал лицето му, е бил случаен. Но всички бяха сигурни в това. В края на краищата, защо Морлънд ще иска да убива Сейнт Джъстин? Просто нямаше причина.

Но раната бе нанесена, Морлънд беше извикал за милост, а Гидиън бе разбрал, че не може да убие хладнокръвно човек. Бе отместил върха на шпагата си от гърлото на Морлънд и всички си бяха отдъхнали с облекчение.

Три години по-късно, когато историята за обезчестяването на Дидри и последвалото самоубийство се бе разнесла като ножар из

Лондон, историята за дуела бе възкръснала и тогава всички я видяха в нова, много по-злокобна светлина. Подробностите около смъртта на Рандъл също бяха изровени. Задаваха се много въпроси.

Но те винаги бяха задавани зад гърба на Гидиън.

Гидиън се отбиваше в клубовете си, когато случайно се намираще в града, по една единствена причина. Те представляваха отличен източник на информация, а точно сега имаше няколко въпроса, на които искаше непременно да си отговори, преди да се обади на Харнет.

Още първата вечер, след като пристигна в града, Гидиън се изкачи по стъпалата и влезе през вратата на един от най-изисканите клубове на Сейнт Джеймс стрийт. Щом членовете на клуба разбраха кой е пристигнал, той съвсем не се изненада, че през главното помещение премина вълна на интерес и любопитство.

Винаги ставаше така.

Като кимна хладно на няколко от по-възрастните господа, за които знаеше, че са лични приятели на баща му, Гидиън се разположи близо до камината. Поръча си бутилка бяло рейнско вино и взе някакъв вестник. Не му се наложи да чака дълго някой да го заговори.

– Охо, от доста време не сме ви виждали тук, Сейнт Джъстин. Ноят се разни слухове, че сте се сгодили. Да не би да има нещо вярно?

Гидиън вдигна поглед от вестника. Той позна във внушителната плешива фигура на джентълмена пред себе си лорд Фрай, един барон с имена в Хампшир. Фрай беше един от старите приятели на баща му от времето, когато и старият граф колекционираше вкаменелости.

– Добър вечер, сър – Гидиън говореше с равен глас, но все пак учтиво. – Можете да сте спокоен, че слухът за годежа ми е съвсем верен. Годежът ми ще бъде обявен в утрешния вестник.

– Охо – Фрай се намръщи войнствено. – Значи е вярно, така ли?

Гидиън се усмихна студено.

– Току-що ви казах, че е вярно.

– Охо. Ами така-а. Значи е вярно. Много се опасявах, че може да е така – Фрай бе невероятно мрачен. – Госпожица Поумрой изглеждаше страшно сигурна в това, но човек никога не знае, особено когато не е било оповестено официално, нали разбирате. А роднините й си мълчат по въпроса.

– Седнете, Фрай. Пийнете чаша рейнско.

Фрай се отпусна на тапицирания с кожа стол срещу Гидиън. После извади една голяма кърпа и изтри с нея челото си.

– Аха. Много е топло тук до огъня, нали? Аз лично обикновено не

сядам толкова близо.

Гидиън остави вестника си и умишлено фиксира с поглед едричкия барон.

– Да разбирам ли, че вече сте се запознали с годеницата ми?

– Да, наистина – Фрай сякаш откри лъч надежда. – Ако наистина и двамата говорим за госпожица Хариет Поумрой, действително имах това удоволствие. Наскоро тя се присъедини към Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми.

– Това обяснява всичко – Гидиън малко си поотдъхна. – Можете да сте сигурен, че говорим точно за тази Хариет Поумрой.

– Аха. Жалко – Фрай отново изтри челото си. – Горкичката – промърмори той много тихо, почти недоловимо за слуха.

Гидиън присви очи.

– Моля?

– Ъ? О, нищо, нищо. Така-а. Прекрасна млада дама. Много умна. Наистина, много умна. Има малко грешни представи по някои въпроси, естествено. Някои от идеите ѝ за земните пластове и вкаменелостите в тях, а и за основните принципи на геологията, са доста странни, но иначе е много умна.

– Да, така е.

Фрай погледна изпитателно Гидиън.

– Сестра ѝ направо предизвика сензация този сезон.

– Така ли? – Гидиън напълни една чаша с вино за Фрай.

– Да, наистина. Много красиво момиче. Има значителна зестра. Светът е в краката ѝ, разбира се – Фрай отпи от чашата една голяма глътка. – Та така-а. Само че някои от нас, в обществото, се поразтревожихме от мисълта, че нашата госпожица Хариет Поумрой се е сгодила за вас.

– Защо ви е разтревожило това, Фрай? – попита Гидиън много тихо.

– Е, хм. Тя не ми заприлича на вашия тип момиче, ако разбирате какво имам предвид.

– Не. Не разбирам какво имате предвид. Защо не ми обясните?

Фрай се размърда неловко на стола си.

– Такава интелигентна млада жена!

– И смятате, че една интелигентна млада жена би трябвало да е поразсъдлива и да не се сгодява за мен? – подкани го Гидиън, като още повече снижи гласа си.

– Не, не. Нищо подобно – Фрай отново отпи голяма глътка от виното си. – Просто тя е много запалена по вкаменелостите и геологията и

подобни работи. Трябвало е да се досети, че ако ще се омъжва, трябва да избере мъж, който да споделя интересите ѝ. Без да искам да ви обидя, сър.

– Не се обиждам лесно, Фрай. Но ако искате, опитайте.

Фрай целият почервения.

– Да, ами... Тя казва, че е дошла в града, за да шлифова светските си обноски заради вас.

– И аз така чух.

– Ами – Фрай го погледна враждебно. – Мен ако питате, госпожица Поумрой не се нуждае от никакво шлифоване. И така си е чудесна.

– По този въпрос сме на едно мнение, Фрай.

Фрай явно бе объркан от тази забележка. Започна отчаяно да търси друга тема.

– Е, та така-а. Ами да. Как е баща ви?

– Толкова добре, колкото би могло да се очаква.

– Добре. Добре. Радвам се да го чуя – Фрай енергично продължи да задълбава в същата посока. – Едно време той много се интересуваше от вкаменелости. Дватама с Хардкасл много пъти сме имали интересни спорове по въпроса за морските изкопаеми. Доколкото си спомням, те бяха любимата му област. Раковини и вкаменели риби и подобни работи. Още ли колекционира?

– Не. Изгуби интерес към това преди няколко години – *точно след като напусна Ълър Бидълтън*, продължи наум мисълта си Гидиън. Откак се случиха онези неща преди шест години, баща му бе загубил интереса си към абсолютно всичко. Дори и към собствените си владения. Единственото, от което се интересува старият граф, бе да се слобие с внук.

– Аха. Жалко. Много добър колекционер беше навремето – Фрай се изправи рязко на крака. – Е, така-а. Трябва да тръгвам.

Гидиън повдигна вежди.

– Няма ли де ме поздравите за годеща ми, Фрай?

– Моля? – Фрай вдигна чашата си и я пресуши. – Да, да. Поздравления – той погледна ядно Гидиън. – Но все пак, мен ако питате, дамата няма нужда от шлифоване на обноските си.

Гидиън изгледа замислено как Фрай се отдалечава. Един от въпросите, с които бе дошъл тази вечер тук, бе намерил отговор. Хариет не криеше в тайна годеща си.

Гидиън почувства как го залива дълбоко задоволство. Тази дама явно ни най-малко не се тревожи, че може да се окаже съблазнена и

изоставена от прословутия Звяр от Блекторн Хол. Тя наистина вярва, че ще се омъжи за него.

Но ако се съди по реакцията на Фрай, другите съвсем не бяха така оптимистично настроени относно съдбата на Хариет. Когато Гидиън се отби, за да прегледа книгата с обложките на клуба, видя няколко предизвикателства по въпроса за неговия годеж. В общи линии, всички досущ си приличаха с последното записано, което гласеше:

Лорд Р се обзалага с лорд Т, че до две седмици известна дама ще разбере, че вече не е сгодена за известно чудовище.

* * *

Хариет, заедно с няколко други членове на Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми, участваше в разгорещена дискусия по въпроса за естеството на вулканичните скали, когато новината, че Гидиън е в града, порази залата.

Скоро след това до нея изникна Ефи, и то с много разтревожено изражение. Първата мисъл на Хариет бе, че нещо се е случило с Фелисити или с леля Аделаида.

– Бих искала да поговоря с теб, ако нямаш нищо против – прошепна дискретно Ефи, докато се усмихваше очарователно на групичката, събрана около племенницата ѝ.

– Разбира се, лельо Ефи – Хариет се извини на другите и се отдалечи. – Случило ли се е нещо?

– Сейнт Джъстин е в града. Току-що научих.

– О, чудесно – каза Хариет, като сърцето ѝ полетя от радост, макар да си бе казала, че не бива да храни кой знае какви надежди. Малко вероятно бе по време на кратката им раздяла Гидиън да е открил, че се е влюбил в нея. – Това трябва да означава, че баща му се е почувствал по-добре.

Ефи въздъхна.

– Толкова си наивна, миличка. Сякаш въобще не разбираш пред каква ужасна опасност сме изправени. Ела. Приятелите ти от Дружеството могат и да почакаят малко. Трябва да се консултираме с леля Аделаида.

– Лельо Ефи, тъкмо започна един страшно интересен разговор за значението на вулканичните скали. Не може ли тази консултация да почака?

– Не, не може – Ефи я поведе към мястото, където стоеше сестра ѝ.

– Сега става въпрос за цялото ти бъдеще и трябва да сме подготвени за най-лошата възможна ситуация. В този случай вървим по ръба на пропастта, Хариет.

– О, лельо Ефи. Ти наистина преувеличаваш – но Хариет ѝ позволи да я завлече до леля Аделаида. По-добре да свършат по-бързо с консултацията, за да може да се върне при новите си приятели колкото може по-скоро.

Сестрата на Ефи, Аделаида, лейди Бъкстън, бе една внушителна жена. Неучтивите личности се осмеляваха да я наричат дебела. Ефи бе обяснила на Хариет и Фелисити, че до голяма степен размерите на леля Аделаида се дължаха на факта, че по време на дългия си, нещастен брак, тя се бе утешавала със сладкиши и бонбони.

Откак Аделаида бе приключила с траура, който беше спазвала след скорошната смърт на съпруга си, тя бе започнала с невероятна скорост да губи килограми. Тази вечер изглеждаше направо зашеметяващо, облечена в жизнерадостна пурпурна рокля. Сега нетърпеливо очакваше приближаването на Ефи и Хариет.

– Чу ли новината, Хариет? – попита тихичко Аделаида, като в същото време се усмихна очарователно на една дама със зелен тюрбан, която учтиво ѝ бе кимнала.

– Доколкото разбрах, годеникът ми е в града – призна Хариет.

– Точно така, миличка. Но не можем да сме сигурни, че все още ти е годеник, ако разбираш какво имам предвид. Все пак нямаше официално обявяване на годежа ви. Нито думичка във вестниците. И тъй като не е обявил публично годежа си, не можем да сме сигурни за намеренията му.

Хариет хвърли жаден поглед към групичката ентусиасти по вкаменелостите, които явно я чакаха. Искаше да се върне към интригуващия разговор колкото може по-бързо. Цялото това суетене около годежа и с Гидиън започваше ужасно да я дразни. Ефи и Аделаида непрестанно се тормозеха за това, още откак те трите, Ефи, тя и Фелисити, бяха присигнали в града преди няколко дни.

– Сигурна съм, че в най-скоро време ще бъде обявен публично, лельо Аделаида. Сейнт Джъстин имаше доста грижи напоследък, да залавя разни крадци и да се тревожи за баща си. Вероятно досега не е имал възможност да разпрати съобщения до вестниците.

Ефи я погледна със съжаление.

– Направо ме удивяваш, как може да вярваш на човек, който се е отнесъл с теб толкова отвратително.

При тези думи Хариет окончателно изгуби търпение.

– Сейнт Джъстин не се е отнесъл с мен отвратително. Как можеш да твърдиш подобно нещо?! Човекът ще се омъжи за мен заради случилото се в онази пещера.

– Хариет, моля те! – леля Ефи се огледа наоколо с безпокойство. – Говори по-тихо.

Хариет не й обърна внимание.

– Не беше негова вината, че се оказа затворен в пещерата с мен. Дойде там след мен, за да ме спаси, и горкият човек се оказа хванат в капан.

– За бога, Хариет, по-тихо! – Аделаида развълнувано си вееше с ветрилото. – Не знам какво ще правим, ако някой те чуе или подочуе нещичко за факта, че си била компрометирана. Досега успешно прикривахме тези подробности. Един вид, създадохме около теб някаква загадъчност. Най-малкото, което се очаква от теб, е да се постараш да не разтръбяваш истината на всички.

– Какво значение има? Сейнт Джъстин ще се ожени за мен. Това ще оправи всичко в очите на висшето общество.

Ефи и Аделаида си размениха мрачни погледи. После Ефи въздъхна.

– Нито една от нас няма да си отдъхне, преди да знаем със сигурност, че Сейнт Джъстин ще стори, каквото трябва да стори.

– Глупости – Хариет се усмихна на разтревожените си лели. – Разбира се, че Сейнт Джъстин ще направи каквото трябва. А сега, ако ме извините, наистина трябва да се върна при приятелите си.

Аделаида поклати глава.

– Пак с твоите вкаменелости! Тичай, скъпа. Само помни едно: бъди много внимателна по въпроса за годежа си.

– Да, лельо Аделаида – послушно каза Хариет. После се гмурна в тълпата, загрижена да се върне по-скоро при малката групичка, която бе напуснала преди малко.

Вече бе на половината път до целта си, когато някой се изпречи на пътя ѝ. Хариет веднага разпозна Брайс Морлънд. През изминалата седмица той все се появяваше на същите балове и соарета, на които присъстваха тя и Фелисити. Беше танцувал и с двете, но напоследък, за огромно учудване на всички, бе започнал да проявява определено предпочитание към Хариет.

Хариет знаеше, че би трябвало да е поласкана от вниманието на Морлънд. В края на краищата, той бе поразително красив мъж. Строен и

грациозен, с изящни, почти деликатни ръце, Брайс бе вдовец в средата на трийсетте. Лицето му имаше изящно изваяни, някак интригуващо аскетични черти, беше с бледозлатиста коса и сивосини очи.

Най-общо казано, Хариет бе решила, че Брайс може идеално да послужи за модел на архангел.

– Госпожице Поумрой – усмихна се Брайс. – Търсих ви из цялата зала. Моля ви, ще ме удостоите ли със следващия танц?

Хариет успя да потисне една лека въздишка. Брайс беше страшно мил към нея и Фелисити още от първите им балове. Той се бе погрижил и двете да танцуват и ги бе представил на други партньори. Ефи и Аделаида му бяха изключително благодарни. Хариет знаеше, че ще бъде ужасно грубо от нейна страна, ако му откаже този танц. Каза си, че може и да почака още малко, преди да се върне към разговора за вулканичните скали.

– Благодаря, господин Морлънд – Хариет успя да му се усмихне, докато той я водеше към претъпкания с народ дансинг. – Колко мило от ваша страна, че сте ме търсили.

– О, няма за какво – Брайс я понесе в ритъма на валса. – Правех услуга сам на себе си. Нощта нямаше да е толкова приятна, ако не съм танцувал поне веднъж с вас. В тази рокля изглеждате невероятно красива. Неустоима.

Хариет се изчерви, тъй като все още не бе свикнала с образния език, който се използваше по време на танците. Знаеше, че изглежда възможно най-добре, защото Ефи и Аделаида се бяха погрижили за това. Коприната на тюркоазената и бална рокля бе избрана специално, за да подчертава цвета на очите ѝ. Роклята бе с висока талия и много дълбоко деколте, по-дълбоко, отколкото някога бе носила, затова едва се съдържаше да не го подръпва непрекъснато нагоре. За нещастие, никой не бе успял да се справи с косата ѝ. Съвсем противно на модата, тя образуваше нещо като къдрав ореол около главата ѝ.

– О, господин Морлънд, наистина съм много поласкана, но мисля, че не бива да говорите подобни неща – скромно отвърна Хариет.

– Защото се смята, че сте сгодена за Сейнт Джъстин? Предпочитам да пренебрегна този факт.

– Не просто „се смята, че съм сгодена“, аз съм сгодена. И не мисля, че това е нещо, което може да пренебрегвате, господин Морлънд.

– Все още не мога да повярвам, че сте се обвързали безвъзвратно със Звяра от Блекторн Хол – мрачно каза Брайс.

Хариет се препъна, слисана да чуе това име произнесено на глас

тук, в Лондон. Знаеше, че всички го шепнат зад гърба ѝ, но за пръв път се случваше някой да назове Гидиън така пред нея.

Внезапен прилив на гняв я накара да се закове на място точно в средата на дансинга, като принуди и Морлънд да спре. Няколко глави се обърнаха към тях любопитно. Хариет не им обърна внимание и прикова Морлънд с леден поглед.

– Повече няма да назовавате годеника ми с това име. Ясно ли се изразих, господин Морлънд?

Брайс наведе златистите си мигли, като прикри наполовина светлите си очи.

– Простете, госпожице Поумрой. Загрижеността ми за вас надделя над чувството ми за такт.

– Няма нужда да сте толкова загрижен за мен, сър. Всичко онова, което сигурно сте чували за годеника ми, не е нещо повече от неоснователни слухове.

– За нещастие, опасявам се, че грешите. Много добре познавам Сейнт Джъстин, госпожице Поумрой.

Хариет се втренчи в него изненадано.

– Наистина ли?

– О, да. Някога ние бяхме приятели.

– Приятели?

– Да. Отраснахме заедно в Ъпър Бидълтън. Аз заставах до него, когато годеницата му се самоуби. Всъщност аз бях единственият, които не го изостави. Не че одобрявах онова, което бе сторил, съвсем не. Но той беше мой приятел, а аз не обръщам гръб на приятелите си, независимо какво са направили. И днес бих бил негов приятел, но Сейнт Джъстин предпочете да ме пренебрегне, както пренебрегва всички в обществото.

Хариет се намръщи.

– Не знаех това, сър.

Брайс отново я прегърна и продължиха да танцуват. Хариет не се отдръпна. Сега беше страшно любопитна. Това бе първият човек тук или в Ъпър Бидълтън, който твърдеше, че е приятел на Гидиън.

– Казвате, че сте познавали Сейнт Джъстин преди няколко години.

– Да – Брайс се усмихна с ангелската си усмивка, а в очите му се изписа израз на съжаление за миналото. – Едно време правехме всичко заедно. Ще ви кажа, че се забавлявахме заедно поне няколко сезона. Имаше нощи, когато играехме на карти до сутринта, после отивахме направо на конните надбягвания или на някой боксов мач, без дори да се приберем у дома и да поспим. Нямаше нещо, което да не искаме да

опитаме поне веднъж. Тогава Диъдри Ръштън дойде в града за своя сезон. И всичко се промени.

Харriet прехапа устни.

– Може би не трябва да говорим за това, сър.

Брайс се усмихна разбиращо.

– Бог знае, че и аз самият се опитвах, исках да забравя какво се случва през онзи сезон. Понякога премислям отново събитията и се чудя, не съм ли могъл по някакъв начин да предотвратя трагедията.

– Не бива да се самообвинявате, господин Морлънд – бързо го прекъсна Харriet.

– Но аз бях най-добрият приятел на Гидиън – отвърна Брайс. – Познавах го по-добре от всеки друг. Разбрах, че е обезумял от страст и я желае на всяка цена. А знаех, че Диъдри е колкото красива, толкова и невинна. Гидиън я видя и веднага я пожела.

Харriet се намръщи.

– И двамата са били от Ъпър Бидълтън. Сигурно са се познавали, още преди Диъдри Ръштън да дойде в Лондон.

– Въпреки че са живели в едно и също село, те всъщност не са прекарвали кой знае колко време заедно – обясни Брайс. – Аз също не я бях виждал често. Все пак Диъдри беше още ученичка, а веднага след това баща ѝ успя да ѝ осигури едни сезон. А Гидиън бе по-възрастен, разбира се. Той беше първо в колеж, а след това в Лондон, докато Диъдри е разцъфвала като жена.

– Чух, че е била прелестна – тихо каза Харriet.

– Наистина. И мога да ви кажа, че въобще не беше влюбена в Гидиън. А и как би могла да се влюби в него?

– Бих казала, много лесно! – сърдито отвърна Харriet.

– Глупости. Тя беше едно прелестно създание, което естествено търсеше красотата в другите. Веднъж ми довери, че просто не с в състояние да погледне Гидиън в обезобразеното лице. Всичко, което успяваше да стори, бе да танцува с него, когато той пожелае.

– Каква нелепост – изсъска Харriet. – Няма нищо грозно в лицето на Сейнт Джъстин. И той танцува прекарасно.

Брайс се усмихна.

– Вие сте много снизходителна, скъпа. Но истина е, че за повечето хора е страшно трудно да го погледнат в лицето. Той има този белег от повече от десет години, нали знаете.

– Не, не знаех.

– Получи го при един дуел с шпаги.

Очите на Хариет се разшириха.

– Не знаех това.

– Аз съм един от малкото хора, които знаят цялата история. Вече ви казах, тогава бях най-добрият му приятел.

Хариет наклони замислено глава.

– Ако Диъдри Ръштън е била до такава степен отвратена от вида на Гидиън... искам да кажа, на Сейнт Джъстин, тогава защо се е съгласила да се сгодят?

– По обичайните причини – спокойно обясни Брайс. – Баща ѝ настояваше. Диъдри бе послушна дъщеря и преподобният Ръштън много държеше да я задоми в такова влиятелно семейство. Много му се щеше да види дъщеря си омъжена за сина на един граф. Когато Гидиън ѝ предложи брак, Ръштън буквално я принуди да приеме предложението. Навремето това не беше тайна за никого.

Хариет си припомни думите на госпожа Стоун. Явно всички бяха стигнали до това заключение относно мотивите ѝ да приеме годежа.

– Колко ужасно е било това за Гидиън.

Погледът на Брайс се смекчи от старата тъга.

– Може би точно затова той е направил това ужасно нещо.

За какво говорите?

– Госпожице Поумрой, трудно ми е да ви го кажа, но може би трябва да сте много предпазлива. Несъмнено сте чували обвиненията, че Сейнт Джъстин е съблазнил Диъдри, докато са били сгодени?

– И после я е изоставил. Да, чувала съм тези глупости и не им вярвам.

Изражението на Брайс бе много сериозно.

– Много ми е мъчно да ви го кажа, но трябва да гледате по-реалистично на нещата. Съвсем сигурно е, че Диъдри е била обезчестена против волята ѝ. Казвам ви, тя никога не би се отдала доброволно на Гидиън, а само когато е неизбежно, тоест в първата им брачна нощ, а не по-рано.

– Отказвам да повярвам, че Сейнт Джъстин е насиллил годеницата си – Хариет беше отвратена. Тя отново се спря рязко на дансинга. Измъкна се от прегръдката на Брайс. – Това си е чиста лъжа и вие, сър, не би трябвало да я повтаряте пред никого. Няма повече да слушам подобни глупости.

Тя се извърна рязко и с уверени крачки се отдалечи от дансинг, без да чака Брайс да я придружи. Последва я шепотът на множество заинтригувани и развеселени гласове. Тя не им обърна никакво внимание и се

отправи към групичката ентузиастично по вкаменелостите.

Новите ѝ приятели я поздравиха сърдечно и бързо я включиха отново в разговора си. Какво облекчение, помисли си Хариет, да се намиращ сред хора, които могат да обсъждат и нещо по-интересно от старите клюки.

Оливър, лорд Епългейт, един сериозен млад барон, който беше само с три години по-възрастен от Хариет, сега ѝ се усмихна с неприкрито възхищение. Той едва наскоро бе наследил титлата си и усилията му да се държи съобразно високото си обществено положение на моменти го караха да изглежда малко надут. Но ако не се брои това, той беше наистина много приятен и Хариет го харесваше.

– О, ето ви и вас, госпожице Поумрой – Епългейт веднага застана точно до нея. Подаде ѝ една чаша лимонада, която специално ѝ бе донесъл. – Идвате тъкмо навреме, за да ми помогнете да разгромя аргументите на лейди Иънгстрийт. Тя се опитва да ни убеди, че всички огромни струпвания на заоблени каменни блокове и натрупванията от чакъл, които се намират в подножията на високите планини, са доказателство за потопа.

– Точно така си е – уверено заяви лейди Иънгстрийт. Тя бе една масивна, внушителна жена в напреднала възраст, която освен това беше страстна колекционерка. Бе прекарала известно време в търсене на вкаменелости на континента, след войната с Наполеон, и никога не пропускате да напомни на останалите членове на Дружеството точно този факт. – Та какво друго, моля ви, освен вода, огромни количества вода, биха могли да заоблят и търкалят тези огромни камъни и да ги струпат по такъв необикновен начин?

Хариет свъси вежди, дълбоко замислена.

– Едно време обсъждахме този въпрос с баща ми. Той спомена и няколко други възможни причини за подобни гигантски разрушения на земната повърхност. Ето например, има вулкани и земетресения. Дори и... – тя се поколеба. – Дори и ледът би могъл да го стори.

Останалите се втренчиха в нея удивено.

– Ледът? – попита лейди Иънгстрийт с вид на огромна заинтересуваност. – Искате да кажете, огромни парчета лед, подобни на ледниците?

– Ами, ако някога ледниците в планините са били много по-големи, отколкото са сега – започна внимателно Хариет, – може да са покривали и споменатите площи. После са се стопили и са оставили след себе си каменните късове и чакъла, които са откъртали от скалите при

движението си надолу.

– Ама че нелепост – прогърмя гласът на Фрай, който току-що се бе присъединил към групата. – Колко нелепо е да си представиш парче лед, което да покрива такава огромна част от континента.

Лейди Иънгстрийт се усмихна ласкаво на Фрай. За никого не беше тайна, че бяха любовници.

– Колко сте прав, скъпи. Такива са си младите, винаги търсят нови обяснения за неща, които могат идеално да бъдат обяснени със старите изпитани и верни отговори. Донесохте ли ми още шампанско?

– Разбира се, скъпа. Как бих могъл да забравя? – Фрай ѝ подаде чашата с галантен поклон.

– Всъщност – каза Хариет, все още внимателно обмисляйки въпроса, – проблемът с Големия потоп е там, че е трудно да си представим, как е възможно водите да са покривали цялата земя едновременно. Къде са отишли, когато са се оттеглили?

– Чудесен аргумент – възкликна Епългейт с обичайния си възторг от идеите на Хариет. – Вулканите и земетресенията са къде-къде по-приемливи като предположение. Именно те обясняват защо откриваме морски вкаменелости на върха на планините, а също така – прибави той с лека усмивка, – те обясняват произхода на вулканичните скали.

Хариет кимна сериозно.

– Тези повдигащи сили очевидно са противоположни на действието на ерозията и обясняват защо земята не е един плосък, безинтересен пейзаж. Но съвсем не е лесно да се отговори защо откриваме вкаменели животни от някакви древни видове? Защо и те не се срещат живи днес?

– Защото всички са били унищожени при потопа – обяви лейди Иънгстрийт. – Толкова е очевидно. Удали са се. До едно са се удавили, горкичките – тя погълна наведнъж цялото съдържание на чашата си.

– Е – каза Хариет, – все още не съм убедена...

Тя изведнъж замълча, тъй като разбра, че никой от групичката не ѝ обръща внимание.

След малко забеляза, че цялата тълпа оживено шепне за нещо. Всички глави се обръщаха към елегантното стълбище в дъното на балната зала. Хариет последва любопитните погледи.

Гидиън стоеше на върха на стъпалата и оглеждаше тълпата с презрителен поглед. Целият бе облечен в черно. Бялата му връзка и риза само подчертаваха още повече чернотата на вечерния му костюм.

Докато Хариет го гледаше, погледът му срещна нейния. Тя просто не успя да повярва, че той наистина е успял да я забележи сред

огромното множество в претъпканата бална зала.

Гидиън тръгна надолу по стълбите, застлани с червени пътеки. Хладно-арогантната поза на раменете му подсказваше, че или не забелезва любопитните погледи под себе си, или просто не му пука за тях.

Той бе тук. Хариет си напомни да не се вълнува прекалено много от този факт. Гидиън все някога щеше да дойде, рано или късно. Това, че е дошъл, не значеше, че примира от нетърпение да я види, а просто, че се чувства длъжен да се появи.

Шепотът и коментарите последваха Гидиън през залата като вълна, устремена към далечен бряг. Докато той вървеше, тълпата пред него се разваряше, сякаш бе море. С широки крачки той се устреми през блестящото множество, без да поглежда нито наляво, нито надясно. Не поздравя никого. Просто продължаваше да върви, докато стигна до Хариет.

– Добър вечер, скъпа – тихо каза той в занемялата зала. Наведе се над ръката ѝ. – Надявам се, че сте запазили един танц и за мен?

– Разбира се, милорд – Хариет му се усмихна широко за поздрав. Постави пръсти на ръката му. – Но преди това, познавате ли приятелите ми?

Гидиън хвърли един поглед към лицата зад нея.

– Някои от тях.

– Позволете да ви представя останалите – Хариет бързо изреди имената на останалите членове на Дружеството за вкаменелости.

– Значи е вярно – запита лейди Иънгстрийт с неодобрително изражение, – че вие двамата сте сгодени?

– Самата истина – отвърна Гидиън. – Годежът ни ще бъде обявен официално в утрешните вестници – той се обърна към Хариет. – Годишницата ми сигурно е получила благопожеланията и поздравленията ви по случая, нали, лейди Иънгстрийт?

Лейди Иънгстрийт сви устни.

– Разбира се.

– Ами да – промърмори Епългейт. Той отчаяно се опитваше да не запа неучтиво белега на Гидиън. – Радвам се и за двама ви, естествено.

Останалите в групичката промърмориха по някоя подходяща забележка за поздрав.

– Благодаря ви – каза Гидиън. Очите му остро блестяха. – Точно това очаквах да кажете. Елате, скъпа. Мина толкова време, откак танцувахме за последен път!

Той изведе Хариет на дансинга тъкмо в мига, когато музикантите изсвириха първите акорди на нов валс. Хариет наистина се опита да си

предаде по-уравновесен и безпристрастен вид, както все я учеха Ефи и Аделаида през последните няколко дни, но почти веднага се отказа от опитите си. Мисълта, че отново е в прегръдките на Гидиън, дори и само на дансинга, беше прекалено вълнуваща.

Почти бе забравила колко е грамаден, помисли си тя щастлива. Огромната му ръка я притискаше нежно, като дланта му покриваше почти цялата долна част на гърба ѝ. Масивните му гърди и рамене изглеждаха солидни като тухлена стена. Хариет си спомни тежестта на тялото му върху нейното през онази нощ в пещерата и потръпна при спомена за собствената си страст.

– Предполагам, че баща ви се е възстановил, сър? – попита тя, докато Гидиън я водеше шеметно във валса.

– Чувства се много по-добре, благодаря. Само като ме види и веднага се изправя на крака, колкото и да е бил зле – сухо отвърна Гидиън.

– Господи, милорд, нима искате да кажете, че когато ви види е толкова щастлив, че веднага се съвзема?

– Не точно. Като ме види, си припомня какво ще се случи, когато напусне този свят. Мисълта, че аз ще наследя графството, обикновено е достатъчна, за да го изправи на крака. Ужасно се страхува, че благородната титла Хардкасъл ще попадне в такива недостойни ръце като моите.

– О, боже – Хариет го погледна съчувствено. – Наистина ли отношенията с баща ви са толкова зле, милорд?

– Да, скъпа, така е. Но няма нужда да се тревожите за тях чак толкова. Ще се срещаме с родителите ми възможно най-рядко, след като се оженим. А сега, ако нямате нищо против, бих искал да говорим за нещо далеч по-интересно от отношенията ми с родителите ми.

– Разбира се. За какво желаете да говорим?

Устните му потрепнаха, когато хвърли поглед към дълбокото ѝ деколте.

– Бихте могли да ми разкажете каква е тази история за светските ви маниери, които се нуждаели от шлифоване? Забавлявате ли се тук, в Лондон?

– Ако трябва да съм съвсем честна, в началото ни най-малко не ми беше забавно. После по една щастлива случайност се запознах с лорд Фрай.

– А, да.

– Е, както се оказа по-късно, той е много запален по вкаменелостите и ме покани да се присъединя към Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми. Откак започнах да посещавам сбирките му, се

забавлявам неимоверно много. Толкова интересни хора! А и са изключително мили с мен.

– Наистина ли?

– Ами да! Освен това са много образовани хора – Хариет се огледа скришом наоколо, за да е сигурна, че никой няма да дочуе думите ѝ. После сниши глас и се приближи към Гидиън. – Обмислям дали да покажа моя зъб на един-двама от членовете на Дружеството.

– Мислех, че ви е страх да не би някой друг колекционер да ви го открадне или да отиде да търси подобен зъб, щом чуе къде се намира пещерата.

Хариет се намръщи с дълбока тревога в очите.

– Има такава опасност естествено. Но вече започвам да си мисля, че на някои от членовете на Дружеството може да се има доверие. А досега не успях сама да идентифицирам зъба си. Ако и никой от членовете на Дружеството не го разпознае, ще бъде по-сигурна от всякога, че съм открила съвсем нов животински вид. И ще напиша доклад за това.

Гидиън леко изкриви устни.

– Милата ми Хариет – промърмори той. – Радвам се да откроя, че все още не сте кой знае колко „шлифована“.

Тя го погледна намръщено.

– Уверявам ви, че и по този въпрос работя усилено, сър. Но трябва да призная, че съвсем не е толкова забавно и интересно, колкото колекционирането на вкаменелости.

– Напълно ви разбирам.

Хариет засия, когато видя сред танцуващите сестра си. Тази вечер Фелисити бе зашеметяваща в роклята си от тънък воал с цвят на праскова. Тя се усмихна широко на Хариет от другия кран на дансинга, преди да бъде понесена извън полезрението ѝ от един красив млад лорд.

– Може би ще ми се наложи да се потрудя още доста около това шлифоване – каза Хариет, – но Фелисити вече е истинско бижу. Прави страхотна сензация, ако не знаете. И сега, когато е получила значителна зестра от леля Аделаида, няма нужда да бърза да се омъжва. Имам основания да подозирам, че ще иска и втори сезон. Тя страшно много се забавлява. Градският живот наистина ѝ допада.

Гидиън погледна надолу към Хариет.

– Ти съжаляваш ли, че трябва да се омъжиш, Хариет?

Хариет прикова погледа си върху снежнобялата му връзка.

– Разбирам, сър, че се чувствате задължен да се ожените за мен и че нямаме възможност да си осигурим достатъчно време, за да сме сигурни

в чувствата си един към друг.

– Нима искате да кажете, че не изпитвате никакви топли чувства към мен?

Харriet изведнъж вдигна поглед от връзката му и слисано го погледна. Усети как по лицето ѝ избива руменина.

– О, не, Гидиън! Не исках да намека, че не изпитвам топли чувства към вас.

– Думите ви ме карат да си отдъхна – изражението на Гидиън се посмекчи. – Елате, танцът свършва. Ще ви върна на приятелите ви. Вярвам, че всички те са ужасно загрижени за вас. И сега виждам как са ни зяпнали.

– Не им обръщайте внимание, сър. Те просто се чувстват някак покровителствено настроени към мен, заради всички слухове, които се носят наоколо. Но нямат лоши намерения.

– Ще видим – промърмори Гидиън, докато я водеше през тълната към мястото, където бяха събрани останалите членове на Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми. – Охо, виждам, че към групичката ви се е присъединил и един новодошъл.

Харriet се опита да види какво става напред, но не виждаше дори лорд Епългейт или лейди Иънгстрийт.

– Високият ви ръст определено ви дава преимущество в такива тълни, милорд.

– Така си е.

В този момент и последните хора, които ѝ пречеа, се отдръпнаха от пътя им и Харriet видя един едър мъж с червендалесто лице, който се бе присъединил към приятелите ѝ. Тя веднага усети, че във вида му имаше нещо грубо, нещо властно, което съвсем не беше приятно. Беше доста висок, въпреки че не можеше да се мери с Гидиън, но не това я притесни.

Проницателните му черни очи, които бяха приковани в Харriet, притежаваха някаква острота, някаква пронизителност, която бе твърде смуцаваща. Месестите му устни имаха кисела, ядосана извивка. Сивата му коса бе оредяла на темето, но пък се спускаше по пълните му бузи, като образуваше гъсти, къдрави бакенбарди. Напомняше ѝ на някой от евангелистите, онези неуморни реформатори на църквата, които непрекъснато роптаеха против всичко, от танците та чак до пудрата за лице.

Новодошлият не изчака да го представят на Харriet. Острият му поглед я обходи от глава до пети и после се обърна към Гидиън.

– Е, сър, виждам, че сте намерили още едно невинно агне, което да

отведете на заколение.

От групичката колекционери се откъсна колективно ахване от изне-
нада. Единствено Гидиън изглеждаше невъзмутим.

– Позволете ми да ви представя на годеницата си – промълви Гиди-
ън, сякаш не бе казано нищо необикновено. – Госпожице Поумрой, мога
ли да ви представя...

Непознатият го прекъсна с грубо възклицание:

– Как смеете, сър? Не ви ли е срам? Как смеете да играете игрички-
те си с още една дъщеря на пастор? И на тази ли ще направите дете,
преди да я захвърлите? Нима ще причините смъртта на още една невин-
на жена и нейното дете?

Отново всички заедно възкликнаха объркано. Погледът на Гидиън
застрашително се вкамени. Тогава Хариет вдигна ръка.

– Това е предостатъчно – каза тя с остър глас. – Не зная кой сте,
сър, но ви уверявам, че дълбоко се съмнявам в основателността на обви-
ненията ви, касаещи предишния годеж на негова светлост. Мисля, че
всички би трябвало да се досетят за единствената причина, поради която
Сейнт Джъстин е могъл да се откаже от плана си да се ожени за Диъдри
Ръшгън.

Непознатият премести пронизващия си поглед обратно върху
Хариет.

– Така ли било, госпожице Поумрой? – прошепна той дрезгаво. – И
бихте ли ни казали коя би могла да е тази причина?

– Че момичето е било бременно от друг мъж, разбира се – рязко ка-
за Хариет. Вече бе прекалено ядосана от злобните клевети. – Господи,
човек би предположил, че още от самото начало всички е трябвало да се
досетят за това. Това е единственото логично обяснение.

Всички свидетели на разигралата се сцена онемяха от сливане. На-
халният непознат хвърляше към Хариет яростни погледи, които явно
трябваше да я унищожат на място.

– Ако наистина вярвате в това, госпожице Хариет – прошепна пре-
сипнало той, – тогава ви съжалявам. Вие наистина сте глупачка!

Мъжът се обърна и, побеснял, бързо се измъкна от претърпаната за-
ла. Всички останали, с изключение на Гидиън, зяпаха Хариет с безкрай-
но удивление.

Изражението на Гидиън издаваше неописуемото му задоволство.

– Благодаря ти, скъпа – каза той много нежно.

Хариет гледаше смръщено след отдалечаващата се фигура на
непознатия.

– Кой беше този господин?

– Преподобният Клайв Ръштън – отвърна Гидиън. – Бащата на Диъдри.

10.

– Никога не съм виждала подобно нещо! – Аделаида, все още по халат, вдигна чашата си с горещ шоколад. – Кълна се, че тази сутрин целият град ще знае историята. Всички ще обсъждат как Хариет сръза Ръштън.

Ефи отчаяно затвори очи и протена.

– Ще обсъждат тая сцена дори и докато четат обявяването на годеежа ѝ в сутрешните вестници. Божичко, дори не мога да си представя какво ще си помислят всички. Една млада невинна дама да говори за такива неща, и то в средата на балната зала! Та това надминава всичко!

– Аз не съм точно „невинна“, лельо Ефи – Хариет, която седеше в тъгъла на трапезарията за закуска на леля Аделаида, вдигна поглед от едно от скорошните издания на *Доклади на Кралското геоложко дружество*.

– Е, но правим всичко възможно да минеш за такава – отбеляза Аделаида.

Хариет направи кисела физиономия.

– Не знам за какво толкова се тревожите. Просто изказах на глас онова, което ми се струва съвсем очевидно, и което явно всички са пропуснали да забележат.

– Пак с твоя логически подход – мрачно каза Аделаида. – Уверявам те, никой не пропусна да забележи факта, че Диъдри Ръштън беше бременна, когато се самоуби. А откак се разчу, че си се сгодила за Сейнт Джъстин, се наслушах на тази история.

– Имах предвид факта, че е била бременна от друг мъж. Определено детето не е било от Гидиън – Хариет отново наведе поглед към *Докладите*.

– Откъде накъде си толкова сигурна? – поинтересува се Аделаида.

– Защото съм абсолютно сигурна, че чувството за чест на Гидиън е не по-слабо развито от това на който и да е от истинските джентълмени. Дори съм готова да се обзаложа, че вероятно е далеч по-развито от това на всички останали. Ако бебето е било негово, той щеше да се ожени за нея.

– Просто не мога да разбера как може да си толкова сигурна за него – въздъхна Ефи. – Не ни остава друго, освен да се надяваме, че си права по въпроса за честта му.

– Права съм – Хариет си взе една препечена филийка и я захапа лакомо, като продължи да преглежда страниците на *Докладите*. – Между другото, той ще дойде днес следобед в пет. Ще ходим на разходка с файтон в парка.

– Би могъл поне да изчака, докато поутихнат приказките относно снощната ти изява, и чак тогава да те води в парка. Точно в пет там се изсипват абсолютно всички и всички ще те видят – промърмори Ефи.

– Мен ако питате, точно затова ще я заведе – Фелисити, която тъкмо влизаше в трапезарията, се усмихна с многозначителна ирония на сестра си. – Мисля, че Сейнт Джъстин иска да показва Хариет като на изложба при всяка удобна възможност. Сякаш е екзотична домашна животинка, която с донесъл от далечна страна.

– Като домашна животинка! – Ефи бе шокирана.

– Мили боже! – ахна Аделаида. – Ама че идея!

Хариет вдигна поглед от списанието, тъй като усети, че сестра ѝ съвсем не се шегува.

– Какво имаш предвид с това, Фелисити?

– Не разбирате ли? – Фелисити си взе една препечена филийка и яйце от страничната масичка. В жълтата си рокля изглеждаше изключително сияйна и жизнерадостна. – Ти си единственото известно живо същество, което наистина вярва, че е възможно Сейнт Джъстин да е честен. Освен това си единствената, която мисли, че може да е невинен относно прелъстяването и изоставянето на горкичката Диъдри Ръштън.

– Той наистина е невинен в тая история – почти по навик отвърна Хариет. После се замисли и си припомни изражението на Гидиън предната вечер, когато бе спорила с Ръштън. – Но за тая работа с изложбата може и да си права.

– Е, човек едва ли може да го вини. Сигурно не може да устои на изкушението да се фука с трогателната ти вяра в Звяра от Блекторн Хол – усмихна се Фелисити.

– Казала съм ти да не го наричаш с това ужасно име – сгълча я Хариет, но някак доста разсеяно. Умът и бе зает да обмисля думите на Фелисити. Беше ѝ тъжно да го признае, но в тях наистина имаше някаква истина. Хариет знаеше, че сама е трябвало да го забележи.

Гидиън, естествено, смяташе да получи все някакво удовлетворение от този брак, който поначало не бе желал. И кой можеше да го вини за това?

Той със сигурност не даваше никакви признаци, че се влюбва в нея, каза си Хариет. В действителност, не бе споменал и думичка относно

любовта. Нито я бе помолил да го обича. Снощи, когато я бе попитал дали изпитва някакви топли чувства към него, звучеше така, сякаш пита от чисто любопитство.

Харriet знаеше, че вярата ѝ в честността му е може би далеч по-важна за Гидиън от всяко признание в любов. Без съмнение, именно това беше най-важното нещо за него. Прекалено дълго бе живял в сянката на безчестието.

Харriet изгледа как Фелисити седна на масата и започна да се храни с истинска охота. Напоследък, след като всяка нощ бе изпълнена с толкова много танци, сестра ѝ бе развила особен интерес към закуската.

Аделаида погледна Ефи над рьба на чашата си.

– Е, не ни остава друго, освен да се преструваме, че приемаме съвсем храбро и спокойно цялата тази история. Докато самият Сейнт Джъстин твърди, че е сгоден, ние сме в безопасност. С малко късмет ще успеем да изкараме и остатъка от сезона, без да се случи нещо *неочаквано*.

Харriet отново направи сърдита физиономия и затвори списанието.

– Уверявам ви, че нищо неочаквано няма да се случи, лельо Аделаида. Сейнт Джъстин няма да го допусне – тя погледна часовника. – Ако ме извините, трябва да се облека. Днес следобед ще присъствам на една сбирка на Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми.

Ефи я погледна изпитателно.

– Забелязах, че си станали много добра приятелка с някои от членовете на Дружеството, скъпа. Много ми допада лорд Епългейт. Знаеш ли, той има добри роднински връзки с маркиза Ашертън. Наскоро, заедно с титлата си, получи и солидно наследство.

Харriet се усмихна кисело.

– Вече съм сгодена, лельо Ефи, ако не си забравила. И то за бъдещ граф, не по-малко.

– Как би могъл да забрави човек? – въздъхна Ефи.

– Имаше и време, когато бе готова дори да убиеш някого, без да ти мигне окото, за да омъжиш мен или Фелисити за граф.

– Работата е там, че въобще не съм сигурна, че ще успее да те омъжи точно за този граф – печално отговори Ефи.

* * *

В мига, в който Харriet влезе в приемната на лейди Иънгстрийт, тя усети някакво безпокойство и загриженост у останалите членове на Дружеството. Но пък никой не спомена и думичка за снощната сцена на бала, за което тя беше безкрайно благодарна.

Както винаги имаше много хора, което отразяваше нарастващия интерес към вкаменелостите и геологията. Когато всички бяха седнали по местата си, компанията моментално подхвана разговор за някои случаи на фалшифициране на вкаменелости, които произхождаха от една каменна кариера на север.

– Въобще не съм изненадана да чуя подобно нещо – заяви лейди Иънгстрийт. – И преди са се случвали подобни неща, а и в бъдеще със сигурност ще продължават да се случват. Позната история. Работниците в кариерата скоро научават, че има запалени купувачи за всяка по-странна вкаменелост, която случайно може да открият по време на работата. Когато вече не могат да извратят достатъчно вкаменелости, за да задоволят търсенето, те започват да си ги произвеждат сами.

– Чух, че са направили цяла работилница в онази кариера – лорд Фрай поклати глава. – Използвали парченца от често срещани вкаменелости риби и други кости, за да сглобяват съвсем нови и необичайни скелети. За някои от по-оригиналните им творения са били предлагани огромни суми. Поне два музея са купили такива фалшификати, без да разберат.

– Опасявам се, че в нашата работа ще се срещаме с все повече заблуди, измами и фалшификации – рече Хариет и отпи от чая си. – Интересът към нещата, които лежат заключени в камъка, е толкова голям, че винаги ще привлича и много безскрупулни типове.

– За нещастие сте напълно права – съгласи се Епългейт с въздишка, която трябваше да издава разочарование от този свят. Топлият му поглед спря за миг върху скромното деколте на Хариет. – Вие сте толкова проникателна, госпожице Поумрой.

Хариет се усмихна.

– Благодаря ви, милорд.

Лорд Фрай прочисти гърлото си, за да привлече вниманието отново върху себе си.

– Аз лично несъмнено щях да се усъмня в онези листа и риби, които работниците предлагали на всички колекционери.

– Аз също нито за миг не бих била заблудена от съществата, които са наполовина риби и наполовина четириноги – обяви някаква начетена дама с педантичен вид.

– Нито пък аз – заяви и лейди Иънгстрийт.

Чуха се още много подобни изказвания, след което събранието се разпадна на множество отделни групички. Всеки изказваше мнението си за фалшификатите и се надпреварваше да уверява събеседниците си, че

ните за миг не би останал излъган от тях.

Лорд Епългейт се приближи и седна до Хариет. Погледна я със свенливо възхищение и тихо каза:

– Днес изглеждате изключително красива, госпожице Поумрой. Точно този оттенък на синьото толкова ви подхожда!

– Много сте любезен, господин Епългейт – Хариет тайничко подръпна полите на тюркоазеносинята си рокля изпод бедрото му.

Когато разбра, че е седнал върху една от широките дипли на муселинената ѝ рокля, Епългейт ужасно се изчерви.

– Много се извинявам.

– Не се тревожете за това – Хариет му се усмихна окуражаващо. – На роклята ми нищо ѝ няма. Четохте ли вече последния брой от *Докладите*, сър? Получих го тази сутрин и открих в него една невероятно интересна статия върху идентифицирането на вкаменели зъби.

– Все още не съм имал възможност да го прегледам, но няма да пропусна да го направя веднага щом се върна у дома. Щом вие казвате, че статията заслужава внимание, аз съм сигурен, че тя наистина ще ми бъде страшно интересна. Вашето мнение по тези въпроси за мен е образец на истинска ерудиция, госпожице Поумрой.

Хариет не успя да устои на ласкателството. Реши деликатно да сондира отношението му към вкаменените зъби.

– Колко мило от ваша страна, че смятате така. Работили ли сте повечко със зъби?

– Е, работил съм, но не много. Трябва да призная, че когато става въпрос за идентифициране, предпочитам да работя с фаланги. По пръстите на едно животно човек може да отгатне толкова много неща.

– Разбирам. – Хариет бе разочарована. Щеше да е толкова хубаво, ако може да покаже зъба си на лорд Епългейт. Той ѝ допаднаше и бе убедена, че може да му има доверие. Но ако не разбира много от вкаменели зъби, няма смисъл да му го показва. – Лично аз предпочитам зъбите. Само като погледнеш зъба, и веднага можеш да познаеш дали става въпрос за хищник или не. А когато човек разбере това, може да си направи изводи за толкова много други неща относно животното.

Епългейт сияеше от възторг.

– Вие наистина трябва да посетите музея на господин Хумболт, госпожице Поумрой. В старата си къща той е складирали огромна и много впечатляваща колекция от вкаменелости. Два пъти в седмицата къщата му е отворена за посетители, в понеделник и четвъртък. Самият аз съм ходил там два-три пъти, за да търся фаланги и други подобни

работи. А той има цели чекмеджета, пълни със зъби.

– О, наистина ли? – Хариет бе страшно развълнувана. Тя почти не обърна внимание на факта, че коляното на Епългейт е в застрашителна близост до нейното. Полите на роклята ѝ отново май щяха да бъдат измачкани. – Господин Хумболт членува ли в Дружеството?

– Преди членуваше – отвърна Епългейт. – Но после обяви, че всички сме отчайващи аматьори и веднага се оттегли. Той е много странна персона. По отношение на работата си е изключително потаен и подозрителен спрямо всички останали.

– Напълно го разбирам – Хариет си отбеляза наум, че трябва да включи в графика си и едно посещение в музея на господин Хумболт, и то при първа възможност.

Епългейт си пое дълбоко дъх и я погледна с много сериозно изражение.

– Госпожице Поумрой, ще имате ли нещо против, ако променим темата на разговора ни и поговорим за нещо, което ми се струва далеч поналежащо?

– Какво е то? – Хариет се чудеше по кое време е отворен музеят на господин Хумболт. Може би във вестниците ще пише нещо по въпроса.

Епългейт поразхлаби малко вратовръзката си. По челото му блещукаха мънички капчици пот.

– Страхувам се, че ще ме помислите за много нахален.

– Глупости! Питайте направо, милорд – Хариет хвърли един поглед към бръмналата от разговори стая. Явно темата за фалшификатите се струваше много интересна на членовете на Дружеството.

– Работата е там, госпожице Поумрой, че... Искам да кажа, че... – Епългейт отново подръпна вратовръзката си и прочисти гърло. После сниши гласа си и почти шепнешком каза: – Работата е там, че просто не мога да повярвам, че наистина сте се сгодили за Сейнт Джъстин.

Думите му моментално приковаха вниманието на Хариет. Тя се намръщи:

– Какво, за бога, ви пречи да повярвате, сър?

Епългейт вече изглеждаше доста отчаян, но смело продължи:

– Простете, госпожице Поумрой, но просто сте прекалено добра за него.

– Прекалено *добра* за него?

– Да, госпожице Поумрой. Безкрайно по-добра. Много по-изтънчена. Все си мисля, че той по някакъв начин ви принуждава да се обвържете с него.

– Епългейт, да не би да сте си изгубили ума?

Епългейт се наведе към нея със сериозно изражение, като дори се осмели да докосне ръката ѝ. Пръстите му трепереха от силно вълнение.

– На мен можете да имате пълно доверие. Кажете ми истината, госпожице Поумрой. Ще ви помогна да избягате от лапите на Звяра от Блекторн Хол.

Очите на Хариет се разшириха от гняв. Тя остави с леко издрънчаване чашката си на масата и се изправи на крака.

– Сър, наистина отидохте твърде далеч. Няма да търпя подобни приказки. Ако желаете да бъдете мой приятел, трябва да се въздържате от подобни думи.

Тя обърна гръб на ужасно засрамения Епългейт и бързо се отдалечи към една групичка ентузиастични, които обсъждаха разпалено методите за разпознаване на фалшификатите.

Всичко това започваше наистина да става адски досадно, нещастно си помисли Хариет. Чудеше се как Гидиън бе успял да издържи на тези подли нападки цели шест години. Самата тя вече бе готова да напусне Лондон и никога да не се завърне. А сега дори не ставаше въпрос за собствената ѝ чест.

* * *

Същия следобед идеята на Фелисити, че Гидиън излага на показ годеницата си като някакъв екзотичен домашен любимец, получи категорично потвърждение според Хариет. Тя бе очаквала с нетърпение тази разходка в парка. И при други обстоятелства тя щеше да ѝ достави огромно удоволствие. Денят бе прелестен, слънчев и свеж.

Фелисити бе надзиравала строго избора на рокля и наметка за Хариет.

– Определено съм на мнение, че трябва да облечеш жълтия муселин с тюркоазената наметка – обяви Фелисити. – И, струва ми се, тюркоазеното боне. Подхожда на очите ти. Не забравяй и ръкавиците.

Хариет се огледа внимателно в огледалото.

– Не ти ли се струва, че е прекалено ярко?

Фелисити се усмихна мъдро.

– Много е ярко. И изглеждаш прелестно. Ще изпъкваш сред останалите в парка и Сейнт Джъстин ще остане доволен от това. Той ще иска да е сигурен, че всички ще те забележат.

Хариет я погледна ядно, но не каза нищо. Страхуваше се, че Фелисити наистина е права.

Гидиън пристигна пред къщата на леля Аделаида с яркочълт файтон. Ослепителната карета бе запретната с две огромни и много мощни на вид животни. Конете не си подхождаха по цвят, както бе модерно. Единият бе много едър и мускулист дорест жребец, а другият приличаше на сиво чудовище. И двата изглеждаха така, сякаш ще създават огромни проблеми за кочияша, но се оказа, че се държат много добре. Хариет бе дълбоко впечатлена.

– Какви прелестни животни, милорд – каза тя, докато Гидиън ѝ помагаше да се качи на високата седалка на файтона. – Бих се обзаложила, че могат да препускат в пълен галоп часове наред. Изглеждат невероятно яки.

– Такива са – каза Гидиън. – И сте напълно права за издръжливостта им. Но мога да ви уверя, че Минотавър и Циклоп изглеждат направо недостойни да дърпат тази карета, щом вие сте в нея. Днес изглеждате наистина очарователно.

Хариет долови хладното задоволство, прикрито зад галантните му думи, и хвърли един бърз поглед към Гидиън. Но не успя да прочете нищо по силните, волеви черти на лицето му. Той с лекота се възкачи на седалката до нея и взе юздите в ръце.

Хариет ни най-малко не се изненада на спокойствието и лекотата, с които Гидиън управляваше впряга. Той сърчно насочваше конете по оживената улица, след което зави към парка. Там се присъединиха към множеството елегантно облечени хора, които бяха наизлезли на разходка със всякакви видове карети, както и на кон, за да видят народ и да бъдат видени.

Хариет разбра, че двамата с Гидиън веднага станаха център на внимание и то съвсем недобре прикрито внимание. Всички, с които се разминаваха, зяпаха двойката в жълтия файтон с интерес, който варираше от учтиво прикрито любопитство до нагло обръщане на глава. Някои нахално ги зяпаха. Други им кимваха с незаинтересован вид, като тайничко хвърляха преценяващи погледи към Хариет. Някои пък просто не можеха да откъснат очи от белега на Гидиън. А няколко души повдигнаха многозначително вежди при вида на немодерните коне.

Гидиън сякаш въобще не забелязваше любопитството, което събуждаха той и Хариет, но самата Хариет се чувстваше все по-неудобно. Помисли си, че щеше да се чувства така дори и ако Фелисити не беше споменавала за екзотичните годеници.

– Разбрах, че снощи сте танцували валс с Морлънд – каза Гидиън след дълго мълчание. Звучеше така, сякаш просто обсъжда с нея

времето.

– Да – призна Хариет. – Той бе много мил с мен и Фелисити още откак се появихме в града. Казва, че е ваш стар приятел, сър.

– Това беше преди много време – промърмори Гидиън, като бе приковал вниманието си изцяло върху конете, тъй като минаваха през доста оживена алея. – Мисля, че е най-добре повече да не танцуваш с него.

Хариет, която вече бе доста раздражена от всички тези погледи, реагира доста по-рязко, отколкото би направила при други обстоятелства.

– Да не би да твърдите, че не одобрявате господин Морлънд, сър?

– Точно това твърдя, скъпа. Ако желаете да танцуваш валс, ще съм щастлив аз да ти партнирам.

Хариет бе объркана.

– О, ами, разбира се, би ми било много по-приятно да танцувам с вас, милорд. Знаете това. Но съм чувала, че сгодените жени, както дори и омъжените жени, често танцуват с много други хора освен с годениците и съпружките си. Нали е модерно да се прави точно това.

– Няма защо да се тревожиш за модата, Хариет. Ти ще наложиш свой собствен стил.

– Струва ми се, че *вие* се опитвате да наложите мой стил – Хариет извърна глава, за да избегне втренчения поглед на някакъв мъж на кон. Тя бе сигурна, че той каза нещо отвратително на приятеля си, докато се разминаваха с файтона им. След това до слуха ѝ долетя доста неприятен смях.

– Опитвам се да те предпазя от неприятности – тихо отвърна Гидиън. – Ти си разумна жена, Хариет. Преди ми вярваше и сега трябва отново да ми повярваш. Стой настрана от Морлънд.

– Защо? – попита направо тя.

Гидиън стисна зъби.

– Не смятам, че е нужно да ти обяснявам.

– Е, аз пък смятам. Не съм глупава и неопитна ученичка, милорд. Ако желаете да направя или да не правя нещо, трябва да ми обясните защо – после внезапно я осени една мисъл, която я накара да забрави желанието да му се противопоставя. Усмихна се колебливо и рече: – Ако ревнувате от господин Морлънд, то ви уверявам, че нямате повод за това. Да танцувам валс с вас ми е далеч по-приятно, отколкото с него.

– Не става въпрос за ревност, а за благоразумие. Трябва ли да ти напомням, Хариет, че се намираме в това положение точно защото не се вслуша в нарежданията ми при един друг случай?

Хариет трепна и се сви, почувствала силно вината си. Не можеше

да отрече, че тъкмо необмислената ѝ постъпка през онази нощ, когато бе напуснала безопасността на дома си, докато залавяха крадците, бе довела до предложението на Гидиън да се оженият. После се постара да запази самообладание, като каза:

– Признавам, че вината е донякъде моя, милорд. Но ако бяхте ме включили в плана си, както ви помолих, щях да съм много по-предпазлива през онази нощ. Имате лошия навик да се държите прекалено авторитарно, сър, ако позволите да ви го кажа открито. Това е много неприятна черта на характера ви.

Гидиън я погледна и повдигна едната си вежда.

– Ако това е единственият недостатък, който откриваш в мен, мисля, че ще се разбираме чудесно, скъпа.

Тя го погледна намусено.

– Това е сериозен, а не незначителен недостатък, сър.

– Само в твоите очи.

– Само моите очи имат значение – сърдито отвърна тя.

Устните на Гидиън бавно се разтегнаха в лека усмивка.

– В това съм напълно съгласен с теб. Наистина само твоите очи имат значение. А очите ти са много красиви, Хариет. Казвал ли съм ти го?

– Не, сър, не сте.

Тя веднага се размекна от комплимента му.

– Тогавя позволи ми да ти го кажа сега.

– Благодаря ви – Хариет се изчерви, докато файтонът продължаваше нататък по алеята. Не беше свикнала да ѝ казват, че нещо в нея е красиво. – Фелисити каза, че цветът на бонето ще помогне да се откроят очите ми.

– Наистина е така – Гидиън явно бе развеселен.

– Но не мислете, че ласкателствата ви ще ме накарат да забравя ужасния ви навик да издавате заповеди, сър.

– Няма да го забравя, скъпа.

Тя го погледна изпитателно.

– Сигурен ли сте, че няма да ми кажете защо предпочитате да избягвам господин Морлънд?

– Ще е достатъчно, ако ти кажа само едно: той не е такъв ангел, какъвто изглежда.

Хариет се намръщи.

– Знаете ли, точно това си помислих, когато го видях снощи. Че прилича на някой архангел от старите картини.

– Не обръквай реалността с външния вид.

– Няма, милорд – обидено отвърна тя. – Не съм такава глупачка.

– Зная – нежно каза Гидиън. – Но имаш лошия навик да си много своеволна и опърничавя.

– Струва ми се, че така е съвсем честно: и аз да имам недостатък, който да се равнява по сериозност на вашия – мило отвърна Хариет.

– Хмм.

Хариет тъкмо се канеше да продължи да разпитва за Морлънд, когато сред тълпата ездачи по алеята забеляза едно познато лице. Тя се усмихна за поздрав към лорд Епългейт, който яздеше един загладен, скоклив скопен жребец. Това животно беше напълно в крак с модата, в пълна противоположност на техните коне. От него се излъчваше някаква фина и жизнена елегантност, която хармонираше отлично с елегантните дрехи на ездача.

– Добър ден, госпожице Поумрой. Сейнт Джъстин – Епългейт поведе изящния си кон успоредно на жълтия фойтон. Погледът му се задържа малко по-дълго върху лицето на Хариет, оброчено от надипленото ѝ тюркоазеносиньо боне. – Днес изглеждате прелестно, госпожице Поумрой, ако ми позволявате да ви го призная.

– Благодаря ви, сър – Хариет погледна скришом Гидиън. Той изглеждаше определено отегчен. После тя отново погледна Епългейт. – Успяхте ли вече да прочетете статията за идентифициране на вкаменели зъби в последния брой Докладите!

– Да, наистина – увери я Епългейт ентузиазирано. – Веднага щом ми я споменахте, аз се прибрах у дома и я прочетох. Много е интересна.

– Най-заинтригувана бях от онази част от нея, в която се обсъждаше идентифицирането на зъби от влечуги – внимателно спомена Хариет. Все още не искаше да издава с намеци нещо за скъпоценния си зъб, но вече отчаяно ѝ се искаше да го обсъди с някого.

Епългейт придоби сериозно, замислено изражение.

– Много впечатляващо, наистина. Самият аз обаче се съмнявам, че човек може да отгатне толкова много неща само по зъбите. В това отношение фалангите са далеч по-полезни.

– Е, да, наистина е много полезно човек да разполага с нещо повече от един зъб, за да направи някакви по-обща заключения – отвърна Хариет, като се стараше да поддържа учтивия разговор. Тя вече бе забелязала, че Гидиън въобще не се опитва да ѝ помогне.

Епългейт се усмихна с възхищение.

– Вие винаги сте толкова прецизна и методична в подхода си към

тези въпроси, госпожице Поумрой. Винаги е толкова поучително да ви слуша човек.

Харriet почувства, че отново се изчервява цялата.

– Колко любезно от ваша страна, че казвате подобно нещо, сър.

Гидиън най-сетне благоволит да обърне внимание на Епългейт.

– Имате ли нещо против да помръднете малко коня си, Епългейт?

Изнервя сивия ми кон.

Епългейт се изчерви.

– Извинете ме, сър – той дръпна настрани загладения си кон. Гидиън пришпори впряга си. Огромните коне моментално реагираха и зачаткаха с копита в бърз тръс, файтонът бързо се отдалечи от Епългейт, който се изгуби сред тълпата. След това Гидиън отново отпусна юздите.

– Явно си си спечелила голям почитател в лицето на младия Епългейт – забеляза Гидиън.

– Той е много мил – отвърна Харriet. – А и имаме толкова общи неща с него.

– Като например интереса ви към вкаменените зъби?

Харriet се намръщи.

– Е, всъщност лорд Епългейт се интересува повече от фалангите. Но мисля, че се е насочил към грешна част от анатомията. Въз основа на зъбите на едно животно често мога да определя какви крака е имало. Растителноядните, например, обикновено имат копита. Хищниците имат нокти. Според мен, зъбите са далеч по-полезни от фалангите.

– Не мога да ти опиша какво облекчение изпитвам, че Епългейт мисли погрешно. По едно време наистина започнах да се опасявам, че насреща ми стои сериозен съперник.

Търпението на Харriet се изчерпа.

– Мисля, че ми се подигравате, сър.

Изражението на Гидиън някак се посмекчи, когато погледна надолу и срещна очите й.

– Съвсем не, госпожице Поумрой. Просто съм леко развеселен.

– Да, знам, сър. Но вече ми е ясно, че се забавлявате за моя сметка и това не ми е приятно.

Нежността в очите на Гидиън се изпари.

– Така ли било?

– Да, така е – сопнато отвърна Харriet. – Разбирам, че съвсем не ви е приятно, че се сгодихте при тези обстоятелства, и досега се стремя да проявам търпимост.

Гидиън присви златистокафявите си очи.

– Търпимост?

– Да, търпимост. Но бих се радвала, ако не забравяте, че и аз не съм във възторг от сегашното положение. Струва ми се, сър, че и двамата трябва да се стремим да направим положението възможно по-търпимо. И вие можете да допринесете за това, като се въздържате от подигравки по адрес на мен самата или на приятелите ми.

За момент Гидиън сякаш бе объркан.

– Хариет, уверявам те, че не исках да ти се подигравам.

– Много ми е приятно да го чуя. В такъв случай, сигурно ще се постараете повече да не обиждате приятелите ми, както и интереса ми към вкаменелостите, нали?

– Хариет, мисля, че реагираш прекалено остро на една незначителна забележка.

– По-добре от самото начало да се държа така, както ще се държа и в бъдеще – уведоми го Хариет. – Уверявам ви, Сейнт Джъстин, че ако искате в бъдеще да имаме шансове за спокоен, мирен съвместен живот, ще ви се наложи да се научите да сте по-малко саркастичен и надменен. Не съм съгласна да срязвате и да ръмжите срещу всеки, който се приближи. Нищо чудно, че имате толкова малко приятели.

Гидиън се намръщи и ядосано отвърна:

– По дяволите, Хариет, прекалено самонадеяна си, за да ме обвиняваш, че съм надменен. Самата ти понякога можеш да си истински тиранин. Ако наистина желаеш да си осигурим спокоен и мирен съвместен живот, бих те посъветвал да не противоречиш на съпруга си за всяко нещо.

– Ха! Намерил се кой да ми дава съвети за брачния живот. Та вие никога не сте бил женен.

– Нито пък ти. И вече започвам да си мисля, че точно това е една от причините да си толкова свадлива. Прекалено дълго си живяла без мъж, който да те ръководи.

– Нямам особено желание да разполагам с мъж, който да ме ръководи. А ако смятате, че ще сте длъжен да ме ръководите, след като се оженим, то по-добре ще е да преосмислите ролята си като съпруг.

– Знам какво трябва да прави един съпруг – процеди през зъби Гидиън. – Но ти тепърва ще научиш какво трябва да прави една съпруга. А сега, ако нямаш нищо против, спри да дърдориш за неща, които все още въобще не разбираш. Хората започват да забелязват.

Хариет пусна една ослепителна усмивка, като бе съвсем наясно за любопитните погледи, които ги съпътстваха навсякъде.

– Мили боже! Ние естествено не искаме да ставаме център на внимание, нали?

– Вече станахме център на внимание.

– Точно това имах предвид, сър – промърмори тя. – Какво значение има дали спорим пред хората или не? Все едно, те ще ни зяпат. Така че, защо де не си направим някоя публична кавга наред парка, та да могат всички да видят и да се насладят на гледката?

Гидиън издаде някакъв приглушен звук, който можеше да е както подтиснат смях, така и вопъл от отчаяние.

– Харriet, ти си невъзможна. Ако се намирахме на друго място, а не наред парка, знаеш ли какво щях да направя точно в този момент?

Тя присви очи.

– Нищо свързано с насилие, предполагам?

– Разбира се, че не – Гидиън изглеждаше дълбоко отвратен от тази мисъл. – Без значение какво говорят хората за мен, аз никога не бих те наранил, Харriet.

Харriet прехапа устни, тъй като бе доловила гнева и болката в думите му. Нито за миг не можеше да си представи Гидиън да използва огромната си сила срещу нея. Винаги когато си припомняше нощта в пещерата, тя оставаше дълбоко впечатлена от начина, по който той умееше да контролира невероятната си физическа сила.

– Простете ми, Гидиън. Знам много добре, че никога не бихте се държали грубо с мен.

Очите му внезапно срещнаха погледа ѝ.

– Откъде си толкова сигурна, Харriet? Нима ми вярваш толкова много?

Тя почувства, че ужасно се изчервява. Откъсна очи от неговите и съсредоточи погледа си върху ушите на конете.

– Забравяте колко интимно ви познавам, Сейнт Джъстин.

– Поварвай ми, не мога да забравя нито за миг – рече Гидиън. – По цели нощи не мога да заспя заради спомена колко интимно се познаваме. Напоследък въобще не спя добре, Харriet, и само ти си виновна за това. Ти завладя сънищата ми.

– О – Харriet не знаеше как да отговори на тези думи. Просто не знаеше със сигурност дали Гидиън има нещо против това, да завладяват сънищата му. Чудеше се дали да му спомене, че напоследък и той завладява нейните. – Съжалявам, че не спите добре, сър. Но понякога и аз имам проблеми със съня.

Гидиън изви устни в иронична усмивка.

– Но докато ти несъмнено прекарваш някоя и друга нощ в неспокойни мисли за вкаменели зъби, моите безсънни нощи са изпълнени с мисли за това, как точно ще правя любов с теб, когато най-сетне си в леглото ми.

– Гидиън!

– И точно това щях да направя сега с теб, ако не седяхме в открита карета наскреде обществения парк.

– Гидиън, тихо!

– Помни добре това следващия път, когато се изкушиш да държиш такъв тон на бъдещия си съпруг и господар, госпожице Поумрой. – Гидиън се усмихна с не особено добре прикрита заплаха в изражението. – Всеки път, когато го предизвикаш, може да си сигурна, че той ще си върне, като измисля нови и уникални начини да те накара да трепериш и стенеш от удоволствие в прегръдките му.

Харriet беше толкова шокирана, че не посмя повече да проговори. Факт, който явно достави огромно задоволство на Гидиън.

* * *

Харriet почувства някакво странно напрежение в стаята на лейди Иънгстрийт, в която се бяха събрали за една извънредна сбирка на Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми. По време на събранието тя на няколко пъти усети втрещения поглед на лорд Фрай, а бе доловила и някаква необичайна решителност в начина, по който я гледаше лорд Епългейт. Лейди Иънгстрийт изглеждаше някак странно възбудена, сякаш криеше някаква тайна.

Тази сбирка бе свикана извънредно от лейди Иънгстрийт, за да изслушат една лекция от господин Криспли. Сега той изнесе един много досаден доклад, чиято цел явно бе да покаже съвсем ясно, че няма начин вкаменените животни да са предшественици на съвременните животни. Да се вярва на откачената идея, че можа да са съществували и по-ранни варианти на съвременните животински видове, е направо смешно, твърдеше той.

– Да се приеме подобна налудничава идея – предупреждаваше господин Криспли със заплашителна интонация, – би прокарало път на богохулната и научно невъзможна теория, че човешките същества може да са имали някакви други предшественици, които са се различавали много от хората днес.

Естествено никой не можеше дори да допусне да приеме подобно скандално предположение. Или поне не публично. Когато господин

Криспли приключи с лекцията си, бе приветстван от доста откъслечни ръкопляскания.

Когато тълпата се разкъса на отделни разговарящи групички, лорд Фрай се наведе към Хариет, за да промърмори:

– Така-а. Чудесна лекция, а, госпожице Поумрой?

– Наистина чудесна – учтиво отвърна тя. – Но съм малко разочарована, че той не засегна въпроса за вкаменените зъби.

– Е, ами сигурно следващия път ще го направи – лорд Фрай изведнъж се сепна. – Охо, това ми напомня нещо. След сбирката днес следобед сме намислили аз, лейди Иънгстрийт и лорд Епългейт да посетим един приятел, който притежава удивителна колекция от вкаменели зъби. Искате ли да дойдете с нас?

Хариет моментално изпадна във възторг.

– Ужасно ще се радвам да дойда. Далеч ли живее приятелят ви?

– В предградията на Лондон – отвърна Фрай. – Ще идем дотам с каретата на лейди Иънгстрийт.

– Много ви благодаря за поканата, сър. С огромно удоволствие бих разгледала зъбите на приятеля ви.

– Така си и мислех – Фрай се усмихна с доволно изражение.

– Ще изпратя една кратка бележка до къщата на леля ми, за да знаят, че днес следобед малко ще закъснея – каза Хариет. – Не бих искала роднините ми да се тревожат.

– Както желаете – промърмори Фрай. – Предполагам, че лейди Иънгстрийт би могла да се погрижи някой от прислугата да я занесе у вас.

Късно този следобед, когато и последните членове на Дружеството вече се бяха сбогували и разотишли, Хариет се качи в старомодната пътна карета на лейди Иънгстрийт. Сега тази дама снизходително се усмихна на Хариет, докато тя се настаняваше до нея.

– Винаги използвам тази карета, когато се движа на по-дълги разстояния из града – каза лейди Иънгстрийт. – Толкова по-удобна е от тези нови градски карети.

Фрай и Епългейт се настаниха на тъмнокафявите кадифени възглавнички на седалката срещу дамите. Хариет нямаше как да не забележи колко напрегнати бяха лицата им.

– Това ще е невероятно приятно пътуване – каза лейди Иънгстрийт.

– Очаквах го с огромно нетърпение – обади се и Хариет. – Съвсем случайно нося скициника си със себе си. Мислите ли, че този господин с колекцията от зъби ще ми позволи да направя някои скици?

– Предполагам, че ще успеем да го убедим – измънка лорд Фрай.

Тежката стара карета бавно потегли през оживените улици. Когато стигна покрайнините на града обаче, кочияшът не забави ход. Вместо това той подкара четворния впряг още по-бързо.

Хариет започна да се притеснява. Погледна през прозорчето на каретата и забеляза, че напускат града и се отправят през пустошта нанякъде.

– Къде е къщата на приятеля ви, лорд Фрай?

Лицето на лорд Фрай стана тъмночервено. Той се покашля и колебливо рече:

– Ами, мисля, че вече е време да научите какво става в действителност, скъпа госпожице Поумрой.

– Да, наистина – лейди Иънгстрийт потупа окуражаващо ръката ѝ. Очите ѝ блестяха от вълнение.

– Можете да бъдете напълно спокойна, Хариет. Като ваши истински приятели, ние се нагърбихме да ви спасим от брака със Звяра от Блекторн Хол.

Хариет я зяпна изненадано.

– Моля?

Лорд Епългейт подръпна с пръсти вратовръзката си и видът му стана по-решителен от всякога.

– Запътили сме се към Гретна Грийн⁴, госпожице Поумрой.

– Гретна Грийн? Нима ме отвличате?

Лорд Фрай се намръщи.

– Съвсем не, госпожице Поумрой. Ние ви спасяваме. Започнахме да обмисляме този план още когато Сейнт Джъстин пристигна в Лондон. Тогава ни стана ясно, че ще продължи да играе подлата си игра с вас. Не можехме да го допуснем. Вие сте наша приятелка, една от нас, колекционерите. Ще направим онова, което сме длъжни да сторим.

– Мили боже! – прошепна Хариет, съвсем слисана. – Но защо Гретна Грийн?

Епългейт изправи доста слабоватите си рамене.

– С най-голяма радост ще се ожения за вас там, госпожице Поумрой. Решихме, че това е единственият начин, по който можем да спрем подлите машинации на Сейнт Джъстин.

– *Да се ожените за мен?* Господи! – Хариет не знаеше дали да се

---

4. Гретна Грийн – село в Шотландия, където са се сключвали бракове без формалности – Б.пр.

смее, или да пищи. – Сейнт Джъстин направо ще се вбеси!

– Не се бойте – каза Епългейт. – Аз ще ви защита.

– А аз ще му помагам – обяви лорд Фрай.

– Аз също – лейди Иънгстрийт отново потупа ръката на Хариет. – Освен това, и кочияшът ще ни помогне. Не се бойте. Спасена сте от Звяра, мила. Така-а, а сега, донесла съм и нещичко за сгряване на кокалите. Една глътчица бренди винаги прави пътуването по-леко, не мислите ли?

– Охо! Чудесна идея, скъпа – Фрай изгледа с одобрителна усмивка как лейди Иънгстрийт извади една бутилка от голямата си чанта.

– Господи! – отново промълви Хариет. Тогава изведнъж осъзна и още нещо. Тя се намръщи. – Лорд Фрай, това означава ли, че не познавате такъв приятел, който притежава колекция от зъби?

– Опасявам се, че не познавам, скъпа – отвърна Фрай, докато поемаше бутилката бренди от ръцете на лейди Иънгстрийт.

– Колко жалко – рече Хариет. Тя се облегна на плюшената седалка на клатушкащата се карета и се примири да чака търпеливо Гидиън.

Знаеше, че не след дълго той ще тръгне след нея, и когато най-сетне догони каретата на Иънгстрийт, съвсем няма да е в добро настроение.

Знаеше, че ще ѝ се наложи тя да защитава приятелите си от гнева му.

11.

Гидиън прикри изненадата си, когато Фелисити Поумрой и леля й бяха въведени в библиотеката му късно следобед. Докато се изправяше, за да ги посрещне, той забеляза, че и двете не изглеждат щастливи. А и Хариет не бе с тях.

Веднага почувства, че се задават неприятности.

– Добър ден, дами – поздрави ги той, докато се настаняваха срещу бюрото му. – На какво дължа честта за това неочаквано посещение?

Ефи хвърли бърз поглед към Фелисити, която й кимна окуражаващо. После Ефи се обърна отново към Гидиън.

– Слава богу, че ви намираме у дома, сър.

– Смятах тази вечер да вечерям в къщи – промърмори той, за да даде някакво обяснение. После кръстоса ръце на бюрото пред себе си и зачака търпеливо Ефи да изплюе камъчето.

– Всичко това е доста конфузно, милорд – Ефи отново погледна несигурно към Фелисити, която отново й кимна лекичко. – Не съм много сигурна, че трябваше да ви безпокоим. Доста трудно е да ви го обясня, ако разбирате. Все пак ако наистина се е случило онова, което подозираме, то тогава сме изправени пред още едно бедствие, и то огромно.

– Бедствие? – Гидиън повдигна въпросително вежди към Фелисити. – В такъв случай това е въпрос, който засяга Хариет, нали?

– Да, милорд – твърдо отвърна Фелисити. – Така е. Леля ми явно не иска да ви обясни, но аз ще ви кажа точно как стоят нещата. Чистата истина е, че тя е изчезнала.

– Изчезнала?

– Мислим, че е била отвлечена и в този момент я карат към Гретна Грийн.

Гидиън се почувства така, сякаш току-що бе стъпил отвъд ръба на отвесна скала. От тях бе очаквал да чуе какво ли не, но не и точно това. *Гретна Грийн*. Имаше само една причина, поради която хората ходеха там.

– За какво, по дяволите, говорите? – попита той много тихо.

Ефи трепна при грубия му език.

– Не знаем със сигурност дали е била отвлечена – побърза да каже тя. – Тоест, има малка вероятност да се е случило нещо подобно. Но дори и да се е отправила на север, има голяма вероятност да го е

направила по свое желание.

– Глупости – каза Фелисити. – Не би тръгнала по свое желание. Тя е твърдо решена да се омъжи за Сейнт Джъстин, въпреки факта, че я излага на показ като екзотично животно.

Гидиън погледна Фелисити намръщено.

– Екзотично животно? Какви са тия приказки за екзотични животни, по дяволите?

Ефи се обърна към Фелисити още преди момичето да успее да отговори.

– Тя е с лейди Иънгстрийт, Фелисити. И макар че лейди Иънгстрийт е прочута с ексцентричността си, досега не съм чувала да е отвличала някого.

Гидиън вдигна ръка.

– Искам да получа точно и ясно обяснение, ако позволите. Мисля, че е по-добре да започнете вие, госпожице Поумрой.

– Няма смисъл да се преструваме или да се опитваме да придадем благоприличен вид на тази история – Фелисити погледна Гидиън право в очите. – Мисля, че Хариет е била отвличена от някои прекалено загрижени членове на Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми.

– Мили боже! – измърмори Гидиън. В съзнанието му веднага изникнаха боготворящите погледи, които бе забелязал, че Епългейт хвърля към Хариет. Колко ли още са членовете на Дружеството, които са попаднали в плен на чара ѝ, чудеше се той. – Какво ви кара да мислите, че тази банда е духнала заедно с нея?

Фелисити го гледаше напрегнато.

– Днес следобед Хариет отиде на сбирка на Дружеството. Преди малко получихме бележка от нея, в която ни съобщава, че няколко приятели ще я заведат при някакъв господин, който колекционира вкаменели зъби, но имам основания да смятам, че това не е истина.

Гидиън не обърна внимание на Ефи, която мърмореше нещо в смисъл, че не могат да са съвсем сигурни за събитията. Той съсредоточи вниманието си върху думите на Фелисити.

– Какво ви кара да предположите, че Хариет не е отишла някъде, за да разглежда вкаменели зъби, госпожице Поумрой?

– Поразпитах младия лакей, който ни донесе бележката. Той каза, че Хариет, лейди Иънгстрийт, лорд Фрай и лорд Епългейт са се качили задно в пътната карета на лейди Иънгстрийт, а не в градската ѝ карета. Освен това, когато го поразпитах още малко, научих, че на каретата били натоварени няколко пътни чанти.

Ръката на Гидиън неволно се сви в юмрук. Той с усилие на волята успя да отпусне пръстите си един по един.

– Разбирам. И какво ви кара да предположите, че става въпрос за Гретна Грийн?

Фелисити стисна прелестните си устни в сериозно изражение.

– Двете с леля Ефи идваме направо от дома на лейди Иънгстрийт. Разпитахме икономата и няколко от прислужниците. Кочияшът явно е доверил на една от камериерките, малко преди да потеглят, че е получил инструкции да се отправя на север.

Ефи въздъхна.

– Фактът, че лорд Епългейт напоследък доста често мърмореше за спасяване на племенницата ми от брак с вас, сър, ни кара да подозираме, че може да е решил да поеме нещата в свои ръце. Лейди Иънгстрийт и лорд Фрай очевидно са му помогнали в това.

Гидиън чувстваше как в стомаха му всичко се превръща в лед.

– Не знаех, че Епългейт се тревожи за спасяването на годеницата ми.

– Е, едва ли би споменал идеята си във ваше присъствие, милорд – съвсем практично отбеляза Фелисити. – Но истината е, че е говорил достатъчно много за спасяване на Хариет, за да плъзнат слухове на тази тема.

– Разбирам – слухове, които не са достигнали до ушите му, осъзна Гидиън. Той погледна Ефи. – Интересно, защо сте решили да дойдете направо при мен, госпожо Ашкомб? Мога ли да заключа от постъпката ви, че предпочитате племенницата ми да се омъжи за мен, а не за Епългейт?

– Не е точно така – откровено призна Ефи. – Но е прекалено късно, за да променим нещата. Само откачената идея за бягство и брак с Епългейт ще е достатъчна, за да плъзнат още по-скандални слухове от тези, с които ни се налагаше да се справяме досега.

– Значи аз съм по-малкото зло – отбеляза Гидиън.

– Точно така, сър.

– Колко приятно е да знаеш, че предложението ти за брак се оценява по подобни критерии!

Ефи леко присви очи.

– Положението е далеч по-лошо, отколкото си го представяте, Сейнт Джъстин. Възможно е до града да са достигнали слухове за онази нощ, която вие и Хариет прекарахте в ужасната пещера. Снощи, на соарето в Рексхъм, ми се стори, че чух нещо като намек за това. Освен

всички досегашни клюки, хората скоро може да започнат да се чудят дали Хариет наистина е била компрометирана от вас. Репутацията ѝ не би издържала след тази история с отвличането.

– Нещата щяха да са далеч по-различни, ако Хариет действително се омъжи за Епългейт – съвсем прагматично обясни Фелисити.

– А, да. Наистина – пръстите на Гидиън стиснаха силно някаква малка фигурка на птичка, която се намираше на бюрото му.

– Само че – продължи Фелисити, – знаем, че дори и да стигнат до Гретна Грийн, Хариет няма да се омъжи за Епългейт.

Гидиън прокара палеца си по крилото на птицата.

– Така ли мислите?

– Тя смята, че е обвързана с вас, милорд. Хариет никога не би нарушила подобно обвързване. Когато се върнат от там и Хариет не е омъжена за Епългейт, историята ще се разказва из целия град. А и така си имаме достатъчно проблеми с предположенията относно бъдещия ви брак със сестра ми.

Ефи простена.

– Всички ще кажат, че горкичката Хариет се е опитала да се спаси от лапите на Звяра от Блекторн Хол, като избяга към Гретна Грийн, но когато са стигнали там, Епългейт е променил решението си. Милото ми момиче ще бъде двукратно съсипано.

Гидиън се изправи на крака и дръпна връвта на звънеца, за да повика иконома си.

– Напълно прави сте, и двете. И сега достатъчно се приказва. Веднага ще се заема с този въпрос.

Фелисити погледна към вратата тъкмо в мига, когато Аул я отвори. После върна погледа си към Гидиън.

– Ще тръгнете след тях ли, милорд?

– Разбира се. Ако е вярно, че са взели онази стара пътна карета на лейди Иънгстрийт, то бъдете сигурни, че съвсем скоро ще ги настигна. Нейният фургон е поне на двадесет години. Много е тежък и е с лошо окачване. А и конете ѝ са почти толкова стари, колкото и каретата. Няма да успеят да се измъкнат.

– Да, милорд? – попита Аул с обичайния си гробовен глас.

– Нареди веднага да впрегнат Циклоп и Минотавър във файтона и да го докарат незабавно, Аул – каза Гидиън.

– Добре, милорд. Вечерта не е особено приятна за разходка, ако позволявате да отбележа, сър. Струва ми се, че се задава буря.

– Ще рискувам, Аул. Бъди така добър и не се бави.

– Както желаете, сър. Само после да не кажете, че не съм ви предупредил.

Аул се оттегли и внимателно затвори вратата след себе си.

– Е, в такъв случай – Ефи се изправи и завърза връзките на бонето си. – Мисля, че е най-добре да си вървим, Фелисити. Направихме всичко, което можахме.

– Да, лельо Ефи – Фелисити се изправи и погледна изпитателно Гидиън. – Милорд, ако ги настигнете...

– Със сигурност ще ги настигна, госпожице Поумрой.

В продължение на няколко секунди тя изучаваше изражението му, след което си пое дълбоко дъх и рече:

– Да, ами добре... ако го направите, сър, надявам се да не се държите лошо със сестра ми. Сигурна съм, че тя ще има задоволително обяснение за тази история.

– Не се и съмнявам, че ще има обяснение – Гидиън се приближи с решителни крачки към вратата и я отвори за двете жени. – На Хариет никога не й липсват обяснения. Дали са задоволителни е съвсем друг въпрос.

Фелисити се намръщи.

– Сър, трябва да ми дадете дума, че няма да сте груб с нея. Нямахте да настоявам да дойдем при вас, за да ви кажем какво се е случило, ако мислех, че ще й се сърдите.

Когато забеляза загрижеността в очите на Фелисити, Гидиън пламна от раздразнение.

– Не се тревожете, госпожице Поумрой. Сестра ви и аз се разбираме отлично.

– И тя все това повтаря – измърмори Фелисити, като последва леляя си към вратата. – Надявам се и двамата да сте прави.

– И още нещо – каза Гидиън, когато Фелисити и Ефи вече бяха излезли в коридора. – Веднага щом се приберете у вас, пригответе една чанта с най-необходимите вещи на годеницата ми. Ще се отбия да я взема, когато тръгвам от града.

Ефи внезапно се разтревожи.

– Смятате, че няма да успеете да я върнете в града преди зори?

На въпроса й отговори Фелисити.

– Разбира се, че няма да я върне тази вечер, лельо Ефи. Кои знае колко далеч са стигнали Хариет и приятелите й. Във всеки случай, мисля, че когато отново видим Хариет, тя вече ще е омъжена. Не е ли така, милорд?

– Да – каза Гидиън. – Точно така. Мисля, че е крайно време веднъж за винаги да се сложи край на тези глупости. Не мога да позволя всичко живо да се опитва да спаси годеницата ми от лапите на Звяра от Блекторн Хол. Всичко това вече става прекалено досадно.

* * *

Аул бе сгрешил в преценката си за времето. Ношното небе бе забулено от облаци, но не валеше и пътят беше сух. Гидиън напредваше бързо през улиците на града и щом излезе от района с по-оживено движение, той пришпори конете си. Циклоп и Минотавър се втурнаха стремително напред, а огромните им копита удряха земята с неотслабваща сила.

Имаше поне още два часа, преди да се стъмни напълно. Предостатъчно време, за да догони тежката стара карета на лейди Йънгстрийт.

Предостатъчно време да мисли. Може би прекалено много.

Какво преследваше той? Една отвлечена годеница, или годеница, която бяга от Звяра от Блекторн Хол?

Гидиън толкова силно желаше Фелисити да е била права, когато каза, че Хариет се чувства обвързана с него. Но Гидиън не можеше да пренебрегне и възможността Хариет да е избягала доброволно в обятията на влюбения Епългейт.

Вчера, когато я бе завел на онази разходка в парка, тя наистина изглеждаше много сърдита. Гидиън си припомни избухването ѝ за това, колко е лош навикът му да се налага над другите. Съвсем ясно му даде да разбере, че не е свикнала да ѝ бъде заповядвано, без значение колко добри са намеренията на човека, който ѝ заповядва.

Гидиън стисна зъби. Явно напоследък Хариет сериозно бе обмисляла какво означава наистина да си омъжена. Вчера искаше да му каже, че не е съгласна да се раздели с независимостта си след сватбата им.

Според Гидиън проблемът се състоеше в това, че Хариет прекалено дълго е била напълно независима. Налагало се е да взима решения за себе си и за другите в продължение на няколко години. Беше свикнала с това, също както беше свикнала да се мотае сама по пещерите.

Беше свикнала със свободата си.

Гидиън гледаше пътя пред себе си, като почти не забелязваше подръпването на кожените юзди в ръцете си, докато конете препускаха напред. Беше избрал Циклоп и Минотавър, както избираше и всичко друго на света, заради силата и издръжливостта им, а не заради външния им вид. Гидиън отдавна бе разбрал, че външната красота няма никакво

значение у конете, жените, или пък приятелите.

Човек като Гидиън, който бе принуден да се изправи пред света с белязано лице и съсипана репутация и когото непрекъснато преценяват именно въз основа на тези критерии, бързо се научава да се визира под повърхността и външния вид на останалите.

Хариет беше като конете му, мислеше той. Тя бе направена от здрав и силен материал. Но имаше и много силна воля.

Може би е решила, че животът ѝ ще е далеч по-приятен, ако се омъжи за някой като Епългейт, който няма дори и да си помисли да я командва.

Епългейт можеше да ѝ предложи толкова много неща, включително титла и богатство. На това отгоре, осъзна Гидиън, Епългейт споделяше интереса на Хариет към вкаменелостите. Хариет може да е открила, че умът на Епългейт неудържимо я привлича.

Бракът с Епългейт би имал толкова много преимущества и нито един от недостатъците, които несъмнено биха характеризирали един брак със Звяра от Блекторн Хол.

Ако наистина беше джентълмен, помисли си Гидиън, би трябвало да остави Хариет да избяга с Епългейт.

Тогава той си представи Хариет в прегръдките на Епългейт. Гидиън изведнъж почувства, че му става лошо и го избива студена пот. Представи си как Епългейт докосва сладката ѝ гърд, целува нежните ѝ устни, промъква се в стегнатата ѝ, всеотдайна топлина. Почувства се разкъсан от дълбока тъга и смазващото усещане за ужасна загуба.

Това беше невъзможно. Гидиън знаеше, че не може да се откаже от нея.

Животът без Хариет би станал толкова пуст. Това беше немислимо.

Спомни си какво бе казала Фелисити, че е показвал Хариет пред хората като някакво странно същество от далечни земи. Ръцете му инстинктивно стиснаха юздите, когато си каза, че може би наистина е правел точно това.

Единствената жена на света, която не се страхува от Звяра.

Гидиън отпусна ръцете си и подкани конете да препускат още по-бързо. Не му оставаше друго, освен да се моли на онзи бог, който го бе изоставил преди шест години, Хариет да не е избягала по свое желание.

* * *

Алкохолните изпарения изпълваха купето на тежката пътна карета, докато тя тромаво трополеше по пътя на север.

Харriet отвори едното прозорче, тъкмо когато лейди Иънгстрийт ентузиасирано даде тон на лорд Фрай за поредната неприлична кръчмарска песен. Харriet си каза, че непременно трябва да попита дамата, откъде е научила тези особени балади.

Имаше в село Ийст Дипълз мома,
дарена от бога с разкошни зърна.

След първия куплет лорд Епългейт отправи към Харriet един извинителен поглед. Тъй като тя едва ли щеше да го чуе при шума, който вдигаха другите двама, той се наведе към нея.

– Надявам се, че не сте прекалено обидена, госпожице Поумрой. Нали знаете какви са хората от по-старото поколение. Не са особено изискани. Но поне никому не мислят злото.

– Да, знам – отвърна Харriet със съжалителна усмивка. – Поне се забавляват.

– Сметнах, че е най-добре да ги взема с нас тази вечер. Присъствието им ще осигури благоприличен вид на бягството ни – обясни съвсем сериозно Епългейт.

– Милорд, проблемът е там, че както вече няколко пъти се опитах да ви обясня, нямам намерение да се омъжа за вас, дори и случайно да успеете да ме заведете в Гретна Грийн. А това е малко вероятно.

Епългейт я погледна загрижено.

– Надявам се да промените решението си, скъпа. Остават ни няколко часа, през които можете да обмислите отново положението. Уверявам ви, че ще бъда най-добрият съпруг. А имаме толкова много общи неща. Само си помислете, ще можем заедно да търсим и изследваме вкаменелости.

– Звучи много приятно, сър, но както вече няколко пъти ви напомних, аз съм сгодена. Не мога да наруша годежа си със Сейнт Джъстин.

Очите на Епългейт преливаха от възхищение.

– Чувството ви за отговорност в това отношение ви прави чест, скъпа. Но в действителност никой не очаква от вас да бъдете ярна на този човек. В края на краищата, това е Сейнт Джъстин. Собствената му репутация не му позволява да изисква лоялност и уважение от страна на другите, камо ли от вас, която сте толкова мила и очарователна, и невинна.

Харriet, на която вече бе омръзнало да обяснява едни и същи неща, реши да пробва с друга тактика.

– Ами ако ви кажа, че не съм толкова невинна, сър?

Епългейт вдървено изправи рамене.

– Не бих ви повярвал, госпожице Поумрой. Само като ви погледне човек, веднага може да познае, че сте самото възплъщение на невинността и добродетелта.

– Само като ме погледне?

– Разбира се. Освен това, моля ви, не забравяйте, че имам привилегията да познавам блестящия ви ум. Интелект като вашия, толкова възвишен и образован, не е в състояние да подхранва долни мисли, а още по-малко да действа в съответствие с тях.

– Много интересно заключение – промърмори Харriet. Смяташе да продължи спора, но тъкмо тогава усети, че каретата започна да забавя ход.

– Охо! – Лорд Фрай прекъсна за момент изпълнението си и отпи още една глътка от бутилката. – Спираме, за да хапнем, а? Чудесна идея. Че може даже и по една вода да пуснем, а?

– Стига, Фрай! – Лейди Иънгстрийт закачливо го шляпна по ръката с ветрилото си и направи смешна физиономия. – Не бива да се държиш толкова невъзпитано пред младите!

– Точно така – Фрай направи дълбок поклон към Харriet. – Моите извинения, госпожице Поумрой – каза той доста заваляно. – Не знам какво ме прихвана.

– Аз пък знам – весело заяви лейди Иънгстрийт. – Прихванала те е една бутилка от най-доброто ми бренди. Подай я насам, сър. Все пак това си е моята бутилка и смятам аз да си я довърша.

Навън се чу вик. Харriet чу тропота на копита по пътя. Зад тях бързо се приближаваше друга карета. Вече бе почти тъмно, но Харriet веднага позна яркожълтия файтон и огромните коне, които внезапно се изравниха с каретата на лейди Иънгстрийт.

Лекият и бърз файтон прелетя покрай тях. Харriet успя да зърне само за миг човека в него. Носеше тежко голямо палто и шапка, нахлупена ниско над очите, но тя винаги би познала тези масивни рамене.

Най-сетне Гидиън ги бе настигнал.

Откъм капрата долетя още един вик, последван от поток гневни ругатни, а каретата забави хода си още повече.

– Проклятие – намръщи се Епългейт. – Някакъв глупак ще ни избута от пътя.

Очите на лейди Иънгстрийт се разшириха с някак помътен поглед.

– О, може би ни нападат разбойници!

Фрай намръщено се обади:

– Не съм чувал разбойниците да се движат с файтони.

– Това е Сейнт Джъстин – спокойно обяви Хариет. – Казах ви, че ще дойде веднага щом разбере какво става.

– Сейнт Джъстин? – Фрай бе съвсем слисан. – Ама че работа. Нима ни е открил?

– Глупости. На никого не съм казвала какво ще правим. Невъзможно е да ни е открил – лейди Иънгстрийт отпи една стабилна глътка от шишето и намигна лукаво.

– Е, важното е, че ни е открил – каза Хариет. – Знаех си, че ще ни намери.

Епългейт изглеждаше ужасно блед, но въпреки това сега изправи решително рамене.

– Не се бойте, Хариет. Аз ще ви пазя от него.

Хариет доста се разтревожи от храброто му изказване. Само това й липсваше сега. Знаеше отлично, че Гидиън съвсем няма да е доволен от подобни героични действия от страна на Епългейт.

Пътната им карета бе спряла. Хариет чуваше как кочияшът сърдито разговаря с Гидиън и пита какво означава всичко това.

– Няма да ви задържам много – рече Гидиън. – Мисля, че возите нещо, което ми принадлежи.

Хариет чу тежките стъпки на ботушите му по пътя, което бе знак, че той съвсем не е в добро настроение. Тя погледна спътниците си с предупредително изражение.

– Моля ви, слушайте внимателно – каза тя. – Трябва да ме оставите аз да говоря със Сейнт Джъстин, разбрахте ли?

Епългейт я погледна с негодувание.

– В никакъв случай няма да ви оставя да се изправите сама пред Звяра. За какъв ме мислите?

В този момент вратата на каретата се отвори с трясък.

– Добър въпрос, Епългейт – каза Гидиън с мрачен и заплашителен глас. Видът му не вещаеше нищо добро. Черното му палто се развяваше около него като мантията на зъл магьосник. Лампите от купето осветяваха страшното му белязано лице.

– Най-после, Сейнт Джъстин – нежно каза Хариет. – Чудех се кога най-сетне ще ни настигнете. Кълна се, направихме една толкова приятна разходка. Вечерта е прелестна, не мислите ли?

Погледът му обходи един по един всички присъстващи в купето, след което се спря върху Хариет.

– Е, достатъчно чист въздух ли подишахте, скъпа? – попита той.

– Напълно достатъчно, благодаря – Хариет взе чантичката си и понечи да излее от каретата.

– Не мърдайте, госпожице Поумрой – заповяда храбро Епългейт. – Няма да позволя на този негодник да ви докосне. Ще ви защитавам до последна капка кръв.

– И аз с удоволствие ще помагам на лорд Епългейт да ви защитава, скъпа – извика на свой ред Фрай. – И двамата ще ви защитаваме до последната капка кръв на лорд Епългейт.

– Двама пияни глупаци – измърмори Гидиън. Огромните му ръце обхванаха кръста на Хариет и без никакво усилие я вдигнаха навън от каретата.

– Престанете. Спрете веднага! Няма да го позволя – лейди Иънгстрийт хвърли чантичката си и уцели Гидиън по гърдите. Тя отскочи от там и падна обратно в каретата. – Оставете я, чудовище! Няма да ви я дадем!

– Аха. Ние я спасяваме от вас – обясни Фрай.

Хариет простена от досада.

– Господи! Знаех си, че ще се получи толкова неудобно положение.

– Ще се получи нещо повече от неудобно положение, Хариет – Гидиън понечи да затвори вратата на каретата.

– Ей, вижте какво – извика Епългейт, като бутна вратата, за да я отвори отново. Сега храбро погледна Гидиън, с гняв в очите. – Не можете да я вземете просто така.

– Кой ще ме спре? – тихо попита Гидиън. – Може би вие?

Епългейт изглеждаше по-решителен и непоколебим от всякога.

– Точно така, аз ще ви спра. Ще посветя живота си на доброто на госпожица Поумрой. Обещал съм да я пазя и ще го направя.

– А така! Давай, момче! – Фрай нададе пиянски рев. – Не оставяй Звяра да я докопа с мръсните си лапи. Защити я с цената на собствената си кръв, Епългейт. Аз ще съм точно зад теб!

– И аз! – извика на свой ред и лейди Иънгстрийт с писклив и някак завален глас.

– По дяволите! – измърмори Гидиън.

Епългейт не обърна никакво внимание на другите двама. Наведе се напред и заговори през отворената врата:

– Говоря сериозно, Сейнт Джъстин. Няма да ви позволя да вземете госпожица Поумрой просто ей така. Настоявам веднага да я оставите и да се оттеглите.

Гидиън се усмихна с онази бавна, студена усмивка, при която се

показваха зъбите му и белегът му ужасно се изкривяваше.

– Бъдете спокоен, Епългейт, ще имате възможност да обосновете възраженията си, когато поискам удовлетворение за тази история.

Епългейт примигна няколко пъти, докато истината бавно си проправяше път към съзнанието му. После лицето му стана мораво. Но не отстъпи.

– Както желаете, сър. Готов съм да приема предизвикателството ви. Честта на госпожица Поумрой за мен е по-ценна от живота ми.

– Дано да е така – рече Гидиън, – защото тъкмо за него говорим. За живота ви. Сигурно ще изберете пистолети? Или си падате по старомодния начин? Доста време мина, откак за последно използвах шпага, но съвсем ясно си спомням, че при последния си дуел определено спечелих.

Погледът на Епългейт се стрелна към белега на лицето на Гидиън. Той преглътна с мъка.

– Пистолетите ще свършат работа.

– Отлично – изръмжа Гидиън. – Ще видя дали мога да си намеря двама секунданти. Поне винаги около масите в клубовете се навъртат разни господа, които много обичат да участват в подобни истории.

– Мили боже! – Фрай сякаш изведнъж бе изтрезнял. – Нима говори-те за дуел? Охо, това прави нещата доста по-сериозни.

– Какво става? Дуел ли? – лейди Иънгстрийт се втренчи в Гидиън. – О, вижте какво, нищо лошо не сме сторили. Просто се опитвахме да спасим момичето.

Епългейт стоически поддържаше самоуверения си вид.

– Не се страхувам от вас, Сейнт Джъстин.

– Много се радвам да го чуя – каза Гидиън. – Може би ще промени-те мнението си, когато се срещнем призори, само след няколко часа.

Харriet разбра, че тази глупост започва да става опасна. Тя пристъ-пи бързо напред и постави ръка върху ръкава на Гидиън, за да го спре.

– Достатъчно, Сейнт Джъстин – рязко каза тя. – Не позволявам да плашите до смърт приятелите ми, разбрахте ли?

Гидиън й хвърли един кос поглед.

– Приятелите ви?

– Разбира се, че са мои приятели. Нямахте да съм с тях, ако не бяха такива. Действаха само от добри намерения. Затова прекратете този глупав разговор за дуели и подобни неща. Няма да има дуел заради толкова незначително нещо, което си беше чисто недоразумение.

– Недоразумение – изсъска Гидиън. – Бих нарекъл едно отвличане с

доста по-лоша дума от това, „недоразумение“!

– Никой никого не е отвличал – каза му Хариет. – И няма да търпя подобно нещо, разбрахте ли? Дуел, как ли не!

Епългейт повдигна дръзко брадичката си.

– Не се тревожете, госпожице Поумрой. Нямам нищо против дори да умра за вас!

– Е, аз пък имам – отвърна Хариет. Тя му се усмихна през прозорчето на каретата. – Вие сте много мил, лорд Епългейт. И много храбър. Но просто не мога да позволя една обикновена екскурзия с карета да стане повод за дуел.

Лейди Иънгстрийт се окопоти.

– Точно така. Една екскурзия с карета. Точно така си беше.

Фрай гледаше с подозрение.

– Е, беше малко повече от обикновен излет, скъпа. Та нали смятахме да омъжим това момиче, не помните ли?

Хариет не обърна никакво внимание на лорд Фрай. Тя погледна Гидиън право в намръщеното лице.

– Нека тръгваме, Сейнт Джъстин. Става късно. Трябва да оставим приятелите ми да тръгнат обратно към града.

– Да, наистина – бързо рече лейди Иънгстрийт. – Трябва да тръгваме – тя грабна бастуна на лорд Фрай и почука с него по покрива на каретата. – Обръщай! – извика тя към кочияша. – И по-бързо!

Кочияшът, който досега бе слушал разговора с видимо отегчение, сега надигна за последен път собствената си бутилка и хвана юздите. После подкара конете в широк завой и тежката карета затрополи обратно по пътя към Лондон.

Епългейт гледаше замислено през прозорчето към Хариет, докато пътят направи завой и каретата се скри от погледа.

– Е, добре – каза Хариет весело и пооправи бонето си. – Приключихме с тази история. А сега и самите ние трябва да тръгваме, милорд. Сигурна съм, че до града ще има да пътуваме още дълго време.

Гидиън хвана брадичката ѝ с палец и показалец и повдигна лицето ѝ нагоре, така че да не може да скрие очите си, като наведе глава. Вече беше почти тъмно, но Хариет виждаше мрачното му изражение съвсем ясно.

– Хариет, не искам дори и за миг да си помисляш, че тази история е приключила – каза Гидиън.

Тя прехапа устни.

– Божичко! Знаех си, че ще сте доста раздразнен.

– Това е меко казано.

– Работата е там, че това наистина не беше нещо повече от една неудобна ситуация за всички замесени – побърза да го увери Хариет. – Приятелите ми не искаха да направят нещо лошо. Признавам, че ви поставиха пред доста неприятности и много съжалявам за това, но не се е случило нищо, заради което да заплашвате Епългейт така ужасно.

– По дяволите, жено! Та той се опита да избяга с теб!

– Но бе така добър да осигури и двама почтени придружители. Не можете да го вините, че е нарушил благоприличието.

– Проклятие, Хариет...

– Дори и да бе успял да ме заведе чак до Гретна Грийн, което беше малко вероятно, нищо ужасно нямаше да се случи. Просто щяхме да обърнем каретата и да се върнем.

– Не мога да повярвам, че стоя тук под открито небе и обсъждам подобно нещо с теб – Гидиън хвана Хариет за лакътя и я поведе към файтона, спрял наблизко. – Този мъж си бе наумил да избяга с теб и да се ожени за теб – той с лекота повдигна Хариет на седалката.

Хариет приглади полите си, а Гидиън седна до нея и пое юздите в ръце.

– Милорд, надявам се не мислите, че щях да се омъжа за Епългейт. Та аз съм сгодена за вас!

Гидиън я погледна косо, докато обръщаше файтона в посока към Лондон с много бавен ход.

– Но този факт съвсем не попречи на приятелите ви да се опитат да ви спасят от лапите ми.

– Да, но те просто не разбират, че съм съгласна да съм в лапите ви, милорд.

Гидиън не отговори на това. Известно време стоя мълчаливо, очевидно потънал в собствените си размисли. Хариет вдиша дълбоко хладния нощен въздух. Облаците бяха започнали да се разкъсват и сега тук-там блещукаха звезди.

Нощта над този безлюден извънградски път беше толкова романтична, мислеше си тя. Всичко изглеждаше някак нереално. Чувстваше се така, сякаш тя и Гидиън, и конете се движеха в някакъв сън, препускаха по странен бляскав път, който можеше да ги отведе навсякъде.

Файтонът премина един завой и в далечината заблещукаха светлинките на някакъв хан.

– Хариет? – тихо проговори Гидиън.

– Да, милорд?

– Не искам отново да преживея подобна глупава история.

– Разбирам ви, милорд. Зная колко неприятно и неудобно бе за вас всичко това.

– Нямам точно това предвид – Гидиън бе втренчил поглед в далечните светлинки на хана. – Опитвам се да ти кажа, че искам да прекратя годежа ни.

Харriet онемя. Не можеше да повярва на ушите си.

– Да прекратите годежа ли, милорд? Защото бях толкова глупава, че се оставих да ме поведат на север?

– Не. Защото ме е страх, че ще има и още неприятни случки като тази. Наистина този път не се случи нещо лошо, но кой знае какво би станало следващия път?

– Но, милорд...

– Възможно е някой от обожателите ти да се опита да те спаси от Звяра от Блекторн Хол с доста по-драстични средства – каза Гидиън. Беше се съсредоточил върху конете. Въобще не я поглеждаше.

Харriet отправи поглед към суровия му профил.

– Няма повече да се наричате с това ужасно име, Сейнт Джъстин. Чувате ли?

– Да, госпожице Поумрой. Чувам. Ще се омъжиш ли за мен, веднага щом успея да получа специално разрешение?

Харriet стисна чантичката си.

– Да се омъжа за вас? Веднага?

– Да.

Харriet бе като замаяна.

– Мислех, че искате да прекратите годежа ни.

– Искам. Колкото може по-скоро. И то като се ожена за теб.

Харriet преглътна, изпълнена с огромно облекчение. После се опита да посъбере мислите си.

– Разбирам. Ами, питате дали да се оженим. Мислех, че ще имаме повече време да се опознаем, милорд.

– Знам, че мислеше така. Но не вярвам, че това има някакво значение. Вече знаеш най-лошото за мен и това май не те притеснява особено. Леля ти мисли, че след тази вечер ще плъзнат още повече приказки и слухове от всякога. А ако се оженим, поне отчасти ще предотвратим това.

– Разбирам – отново каза Харriet, но все още не бе в състояние да мисли спокойно и ясно. – Добре, милорд. Щом това е желанието ви.

– Това е. Е, значи, решено. Мисля, че е по-добре да пренощуваме

тук тази нощ, вместо да продължим към града. Така ще може да се оженим, преди да стигнем в Лондон.

Харriet се втренчи в хана пред тях.

– Ще ношуваме тук?

– Да. – Гидиън спря конете и после ги подкара към двора на странноприемницата. Огромните им копита зачаткаха по калдъръма. – Така ще е по-разумно. Сутринта ще се погрижи за разрешението. След като се оженим, предлагам да отидем право в имението Хардкасъл и да те представя на родителите си. Някои неща са неизбежни.

Още преди Харriet да успее да отговори, вратата на странноприемницата се отвори и едно момче се втурна навън, за да се погрижи за животните. Гидиън слезе от файтона.

Събитията се развиваха прекалено бързо. Харriet се опита да говори със спокоен глас.

– Ами моето семейство, сър? Те ще се тревожат за мен.

– Ще им изпратим съобщение от хана, в което ще им обясним, че си в безопасност и че ще те заведе в имението Хардкасъл. Докато се върнем в Лондон, сензационната новина ще е вече отшумяла. И вече ще те държа здраво в лапите си.

12.

Гидиън огледа малката стаичка. Тя беше най-добрата, с която разполагаше ханджията, но това не значеше кой знае какво. Имаше само едно легло, и то доста малко.

– Надявам се, че не си прекалено възмутена, задето казах на съдържателя, че сме женени – Гидиън коленичи, за да по-разбута въглищата в огнището. Не погледна назад към Хариет, но усещаше напрежението ѝ.

– Не. Нямам нищо против – тихо отвърна Хариет.

– Скоро това ще е самата истина.

– Да.

Тази вечер на Гидиън повече от друг път му се струваше, че е прекалено грамаден. Не знаеше защо е така, но се чувстваше тромав и непохватен в малката стая. Страхуваше се, че при всяко свое движение може да счупи нещо. Всичко наоколо му се струваше малко и крехко, включително самата Хариет.

– Не ми се стори особено благоразумно да останеш сама в някоя друга стая – каза той, като все още не я поглеждаше. – Ако те придружаваше камериерката ти или сестра ти, щеше да е по-различно.

– Разбирам.

– Винаги е рисковано една жена да остава сама в някоя странноприемница. Долу в кръчмата вече има няколко пияни грубияни. Не се знае дали на някой от тях няма да му хрумне да се качи тук и да започне да опитва кои врати са заключени.

– Доста неприятна мисъл.

– А има и друга неприятна възможност. Хората може да започнат да се съмняват, че си истинска дама, ако се разбере, че не сме женени – Гидиън се изправи, тъй като огънят вече се бе разпалил. Загледа се във веселите пламъци. – Може да си направят неприятни изводи.

– Разбирам. Всичко с наред, Гидиън. Моля ви, не се тревожете за това – Хариет се приближи към огъня и протегна ръце, за да ги стопли. – Както сам отбелязахте, скоро наистина ще сме женени.

Гидиън погледна профила ѝ, очертан срещу светлината на огъня, и цялото му тяло се стегна при тази гледка. Сиянието на огъня придаваше на кожата ѝ златист оттенък. Косата ѝ, мека и къдрава, обрамчваше лицето ѝ. Струваше му се, че вижда как къдриците ѝ искрят от жизненост. Тя изглеждаше толкова нежна и уязвима.

– По дяволите, Хариет, тази вечер няма да настоявам да упражня съпругески права над теб – промълви смутено Гидиън. – Ти имаш право да очакваш от мен да се въздържа и аз наистина смятам да го направя.

– Разбирам – каза тя, но не го погледна.

– Това, че загубих контрол над себе си онази нощ в пещерата не означава, че не умея да се контролирам.

Хариет го погледна за миг с някакво странно любопитство в погледа.

– Никога не съм мислила, че ви липсва самоконтрол, милорд. Всъщност вие сте най-сдържаният човек, когото никога съм срещала. Понякога това ме тревожи. Ако искате да знаете, това е единственото нещо у вас, което понякога ме кара да се чувствам неловко.

Той я гледаше невярващо.

– Мислиш, че съм прекалено сдържан?

– Предполагам, че това се дължи на факта, че през последните няколко години ви се е налагало да понасяте толкова обидни слухове и приказки – простичко обясни Хариет. – Научили сте се да криете чувствата си. Може би прекалено много. Понякога въобще не знам какво мислите.

Гидиън подръпна нервно вратовръзката си и бързо я развърза.

– Понякога мисля същото и за теб, Хариет.

– За мен? – очите ѝ се разшириха. – Но аз почти никога не се старая да прикривам чувствата си.

– Така ли? – Гидиън се приближи към единствения стол в стаята и хвърли небрежно връзката си на облегалката му. После съблече жакета си. – Може би ще се изненадаш, ако ти кажа, че нямам представа какви са чувствата ти към мен, госпожице Поумрой – той започна да разкопчава ризата си. – Не знам дали ти се виждам смешен или противен или направо досаден.

– Гидиън, за бога...

– Точно затова бях толкова разтревожен, когато разбрах, че си избягала от града и си на път за Гретна Грийн – той остави ризата си да виси разкопчана на раменете му и седна на ръба на леглото, след което издърпа единия си ботуш. – Хрумна ми, че може да си помислила, че би могла да си намериш и по-добър съпруг от един безчестен, доста намусен виконт.

В продължение на няколко секунди Хариет го гледа изпитателно.

– Понякога наистина сте намусен, Сейнт Джъстин. Това не може да

се отрече. И много упорит.

– И свикнал да издава заповеди – припомни ѝ той.

– Много неприятен навик, наистина.

Той събу и другия си ботуш и го пусна на пода.

– Освен това не разбирам много от вкаменелости и геология, или пък от разните теории за произхода на земята.

– Съвсем вярно. Въпреки това изглеждате доста интелигентен.

Мисля, че можете да понаучите нещо.

Гидиън я погледна сепнато, като не можеше да реши дали тя се опитва да го дразни.

– Не мога да променя нито лицето си, нито миналото си.

– Не помня да съм ви молила да го правите.

– По дяволите, Хариет! – грубо възкликна той. – Защо си съгласна да се омъжиш за мен?

Тя наклони глава на една страна и сякаш се позамисли.

– Може би защото имаме толкова много общи черти.

– Дявол да го вземе! Точно там е проблемът – отвърна моментално той. – Нямаме нищо общо освен това, че прекарахме една нощ заедно в онази пещера.

– Аз също понякога мога да съм доста упорита – каза тя замислено.

– Самият вие ме нарекохте тиранична още при първата ни среща.

Гидиън изръмжа.

– Точно тъй, госпожице Поумрой, Точно така беше.

– И се интересувам от стари зъби и кости до такава степен, че понякога ставам невъзпитана, а понякога, както са ми казвали, дори и груба.

– Интересът ти към вкаменелостите съвсем не е толкова лоша черта – великодушно обяви Гидиън.

– Благодаря ви, сър. Само че, освен всичко това, мога да добавя и факта, че и аз, също като вас, не мога да променя нито лицето си, нито миналото си – продължи Хариет, сякаш четеше от някакъв списък на леко повредени стоки, които и се иска да продаде.

Гидиън остана много изненадан.

– Но в тях няма нищо лошо или нередно!

– Напротив, има. Никой не може да отрече, че съвсем не съм такава красавица като сестра ми, а освен това и възрастта ми си е неопровержим факт. Вече съм почти на двадесет и пет, не съм с особено мил характер, нито пък съм сговорчиво младо момиченце, току-що приключило с образованието си.

Гидиън забеляза сянката на усмивка, която играеше около нежните

й устни. Почувства как някъде дълбоко в него нещо започва да се отпуска.

– Е, значи така – бавно се съгласи той. – Сигурно би било съвсем лесно да превъзпиташ една малка глупава патка, която още дори не се е научила да мисли със собствената си глава. Но тъй като и аз самият не съм в първа младост, едва ли имам право да се оплаквам от напредналата ти възраст.

Харriet се усмихна широко.

– Колко великодушно от ваша страна, милорд.

Гидиън я гледаше втренчено и усещаше как по вените му тече изгрящо желание. Предстоеше му една много дълга нощ, помисли си той.

– Има само още едно нещо, което искам да си изясним.

– И какво е то, милорд?

– Ти си най-красивата жена, която някога съм познавал.

Харriet зяпна от изненада и учудване.

– Ама че глупости! Гидиън, как можете да кажете подобно нещо?

Той сви рамене.

– Това е самата истина.

– О, Гидиън – Харriet примигна за миг. Устните ѝ трепереха. – *О, Гидиън!*

Тя се затича през стаята и се хвърли право в обятията му.

Приятно изненадан от неочакваната ѝ реакция, Гидиън се остави да бъде повален назад върху леглото. Ръцете му се склочиха около Харriet и той я притегли към гърдите си.

– Ти си най-привлекателният, най-красивият, най-прекрасният мъж, когото някога съм срещала – свенливо промълви Харriet, притиснала устни към гърлото му.

– Виждам, че към списъка на дребните ти недостатъци може да прибавим и лошо зрение – Гидиън зарови пръстите си в гъстата ѝ коса. – Но това ми се струва доста незначителен и несъмнено много полезен недостатък при сегашните обстоятелства.

– Твоето зрение трябва да е също толкова слабо, ако наистина ме смяташ за красива – Харriet се изкикоти. – Е, виждате ли, милорд? Еднакви недостатъци. Очевидно много си подхождаме.

– Очевидно – Гидиън хвана с две ръце лицето ѝ и притегли устните ѝ към своите.

Тя отвърна на целувката му с такава нежна, щедра готовност, че кръвта му закипя. Усещаше невероятната мекота на гърдите ѝ през фината тъкан на роклята и наметката ѝ. Пръстите му се стегнаха в косите

й.

– Гидиън? – Хариет повдигна малко главата си, за да го погледне с удивление в очите.

– Господи, колко те желая! – той търсеше с поглед някакъв знак по лицето й, който да му подсказва, че няма нужда да се сдържа, както подобава на един джентълмен, през тази последна нощ преди да се ожени. – Нямах представа колко много те желая!

Тя наведе поглед и Гидиън забеляза руменината по бузите й.

– И аз те желая, милорд. Толкова често мислех за онази нощ, която прекарахме заедно.

– След като утре се оженим, ще прекарваме заедно всяка нощ – обеща той.

– Гидиън – тихо каза тя, – зная, че ще се оженим, защото така се налага. Разбирам, че се чувстваш длъжен да постъпиш честно с мен. Но все се чудя...

– Какво? – точно сега той съвсем не беше в настроение за логичния й подход към ситуацията, но не знаеше как да я спре. Тя бе права. Беше й предложил брак, защото я бе компрометирал.

– Мислиш ли – попита бавно тя, – че е възможно някога да се влюбиш в мен?

Гидиън замръзна. После за миг затвори очи, забелязал надеждата, скрита дълбоко в тюркоазените й очи.

– Хариет, искам да сме съвсем откровени един към друг.

– Да, милорд?

Той отвори очи, усещайки болката, разкъсваща душата му.

– Преди шест години забравих какво е любов. Това чувство за мен е мъртво. Но най-гържествено ти обещавам, че ще бъда добър съпруг. Ще се грижа за теб и ще те защитавам с цената на живота си. Ще ти осигуря всичко, което съм в състояние да ти дам. Ще бъда верен.

В очите на Хариет проблеснаха две малки сълзи, но тя веднага примигна, за да ги скрие. Устните й трепереха, когато му се усмихна със свенлива, но безкрайно женствена подкана.

– Е, добре, милорд, тъй като вече съвсем сме се компрометирали един друг, не виждам причина да отлагаме неизбежната втора нощ. Най-малко ти си човекът, който трябва да доказва честните си намерения към мен.

Гидиън почувства как цялото му тяло се стяга, преливащо от желание. Бе останал почти без дъх при подканващия поглед на Хариет.

– Неизбежна? – дрезгаво попита той. – Така ли я наричаш? Така ли

ти изглежда правенето на любов? Като неизбежно задължение?

– Не беше неприятно – побърза да го увери тя. – Не исках да те обидя. Всъщност, в много отношения бе невероятно вълнуващо. Определено не беше зле.

– Благодаря – сухо промълви Гидиън. – Поне се постарях.

– Зная, че е така. Но предполагам, че е редно да отчетем и влияние то на неудобното легло, което се наложи да споделяме. Не мисля, че каменният под е най-предразполагащото място за правене на любов.

– Не е.

– А трябва да прибавим и още един фактор, милорд, размерите ти – продължи Хариет. – Ти си доста едър мъж – тя дискретно се покашля. – И всичките ти части са с мащаби, пропорционални на ръста ти. Също както и при моите вкаменелости, ако разбираш какво имам предвид. Знаеш ли, че често само по големината на един зъб може да бъдат определени размерите на цялото животно?

Гидиън простена.

– О, Хариет...

– Е, исках да кажа, че не бях чак толкова изненадана – увери го тя. – Все пак натрупала съм доста голям опит в преценяването на големината и формата на някое същество въз основа само на данните от шепи кости и зъби, превърнали се в камък. И при теб всичко беше точно такава, каквото можеше да се очаква. По отношение на пропорциите.

– Разбирам – успя да продума Гидиън с приглушен глас.

– Всъщност сега като се замисля за тази случка, ми се струва невероятно колко добре се справихме. А и наистина се надявам, че в бъдеще нещата ще вървят по-гладко.

– Достатъчно, Хариет – Гидиън сложи ръката си върху устата ѝ, нежно, но категорично. – Не мога да издържа повече на приказките ти. Но си права за едно нещо: в бъдеще нещата наистина ще вървят по-гладко.

Очите ѝ се разшириха учудено над ръката му, когато той я обърна по гръб. Щом започна да разкопчава наметката ѝ, тя обви ръце около врата му.

Гидиън простена и махна ръката си от устата ѝ. Целуна я дълбоко и страстно, като усещаше как желанието му се надига на все по-силни вълни и заплашва да залее всичко останало по пътя си. Никога не бе желал някоя жена по-силно от Хариет.

Но тази нощ, каза си Гидиън, той ще контролира желанието си, докато самата Хариет не разбере колко силна е собствената ѝ страст. Тя

му бе подарила най-скъпото нещо – себе си. Сега той бе решен да ѝ се отплати по същия начин.

Той успя да съблече роклята и наметката ѝ, докато Хариет лежеше на леглото под него. Когато вече бе останала само по риза и копринени чорапи, той нежно я изправи на крака. После се пресегна, за да отметне покривката на леглото.

Слава богу, че чаршафите изглеждат прилично, каза си Гидиън С огромно облекчение. Това не винаги бе така в подобни странноприемници. Не можеше да понесе мисълта да обладае сладката Хариет на някое въшливо легло. Сякаш не беше достатъчно, че първия път го бе направил върху каменния под на пещерата. А Хариет заслужаваше най-доброто.

Но пък самата тя сякаш въобще не бе в настроение да забелязва подобни неща. Сега го гледаше с премрежени очи, леко разтворила устни. Когато му се усмихна, той успя да зърне двете сладки зъбчета, които леко се издаваха пред останалите. И сякаш въобще не я смущаваше фактът, че розовите ѝ зърна прозират през тънката ѝ ленена риза.

Гидиън разбра, че му е добре, когато е с Хариет. Тя го караше да се чувства като герой, благороден и горд. Вярата ѝ в него бе очевидна. За пръв път той осъзна, че онова, което му дава Хариет, компенсира всичко, което бе загубил преди пели шест години в очите на баща си и на всички останали.

Хариет вярваше в него. Това му бе достатъчно.

– Колко си прекрасна – прошепна Гидиън. Хвана я през кръста и я вдигна високо пред себе си. После започна да целува гърдите ѝ, като навлажняваше с език фината тъкан на ризата и, докато тя стана съвсем прозрачна.

Хариет заби пръсти в тялото му и отметна глава назад. Когато той пое в устата си едното ѝ твърдо мъничко зърно и лекичко го захапа, тя тихо простена.

– О, Гидиън...

– Харесва ли ти това, моя малка Хариет?

– О, да! Да, толкова е хубаво! – пръстите ѝ се изпънаха върху раменете му. Когато той захапа другото ѝ зърно, през тялото ѝ преминаха сладостни тръпки.

Гидиън бавно я спусна на земята и тя отново стъпи на крака пред него, обвила с ръце врата му. Той сграбчи ризата ѝ и я издърпа нагоре през главата ѝ. После коленичи пред нея, за да разкопчае жартиерите ѝ и да събуе копринените ѝ чорапи. При всяко докосване той усещаше как

тя трепва и отново се отпуска.

Гидиън се изправи и впи жаден поглед в сладостните извивки на тялото ѝ. Светлината на огъня очертаваше с огнени линии силуета на пълните ѝ бедра и грациозния ѝ гръб. Нежно и внимателно той разпери дланта си върху тъмния триъгълник къдрави косъмчета между бедрата ѝ. Усети как по цялото ѝ тяло премина лек трепет.

Гидиън плъзна бедротата си между краката ѝ и с настойчиво движение ги разтвори настрани. Целуна я, а пръстите му запълзяха през гъстите снопчета косми, докато откриха мекото цвете, скрило тайните ѝ. После започна нежно и внимателно да разтваря листенцата му. Хариет прошепна името му съвсем тихо, но много настойчиво и разтвори разкопчаната му риза. Целуна гърдите му. Устните ѝ трепкаха като крилетата на пеперуда по изпънатата му кожа. Връхчетата на пръстите ѝ се плъзнаха по раменете му и ги освободиха от ризата, за да може тя да ги посипе с още мънички и нежни целувки, като капчици роса върху пламналата му кожа.

Тя се държеше с него толкова внимателно, също както се отнасяше и към редките си вкаменелости, помисли си Гидиън, донякъде развеселен, но и изцяло завладян от това непознато усещане. Никоя жена не го бе докосвала така, сякаш е рядко и крехко съкровище.

– Хариет, кълна се, не можеш да си представиш как ме караш да се чувствам.

– Обожавам да те докосвам – очите ѝ преливаха от удивление, когато тя вдигна глава, за да го погледне. – Ти си невероятен. Толкова силен и мощен, и грациозен.

– Грациозен? – той се засмя приглушено. – За пръв път някой ме нарича грациозен.

– Но ти си точно такъв! Движиш се като лъв. Прекрасно е да те гледа човек.

– О, Хариет, ти май наистина си зле с очите, но кой съм аз, та да се оплаквам?

Устните му отново се долепиха до нейните. Когато отдръпна ръката си от нея, пръстите му бяха влажни, напоени с омайващия аромат на нейната възбуда. Слабините му лудо пулсираха.

Гидиън повдигна Хариет и я постави на леглото. Тя се излегна и не откъсна погледа си от него, докато той сваляше останалите си дрехи. Гидиън се извърна само колкото да хвърли панталона и ризата си на стола. Когато отново се обърна към нея, тя се втрени удивена в силно възбуденото му тяло.

– Докосни ме – той легна до нея на леглото. – Искам да чувствам допира на ръцете ти, сладка моя Хариет. Ръцете ти са толкова меки, толкова нежни!

Тя веднага му се подчини, като плъзна пръстите си по гладката му кожа, първо малко нерешително и колебливо, но след миг доби по-голяма увереност в ласките си. Галеше очертанятията на гърдите и раменете му, а след това плъзна дланта си към бедрото му. Там се спря.

– Искаш ли да ме докоснеш там? – едва успя да проговори Гидиън. Желанието бушуваше във вените му, задушаваше го, изпъваше всяко негово мускулче, изгаряше кожата му.

– Искам да те докосвам така, както ти ме докосваш – очите й блестяха. – Толкова си красив, Гидиън!

– *Красив!* – простена той. – Едва ли, мила моя.

– Твоята красота е толкова мъжествена, това е красотата на силата и мощта – прошепна Хариет.

– Не зная нищо за тази мъжествена красота, за която говориш – приглушено отвърна той. – Но наистина ужасно ми се иска да докоснеш онази част от мен, която скоро ще е дълбоко в теб.

Той почувства как пръстите й се плъзнаха нежно по дължината на невероятно напрегнатия му член. Затанцуваха леко и внимателно по него, изучаваха формата му, усещането от допира. Това бе по-силно, отколкото можеше да издържи Гидиън. Той затвори очи и се помъчи да събере цялото си самообладание.

– Стига, малката ми – той хвана ръката й и със съжаление я отдръпна. – Тази нощ е за теб.

После я притисна по гръб на леглото и плъзна крака си между меките й, гладки бедра. Протегна ръка и внимателно затърси малката, чувствителна пъпка на женската страст.

Когато я откри, Хариет изстена силно и изви тялото си към него.

– Гидиън, моля те! О, да, *да!*

Той вдигна глава, за да наблюдава лицето й, като продължаваше да я гали нежно с пръст. Мислеше си колко е красива в страстта си. Гледаше с възторг как тя се изви и стене в прегръдките му.

Гидиън не бързаше, опитваше се да съдържа собственото си желание, докато бавно и уверено разпалваше пламъка в нея. А тя бе толкова чувствена! Той не можеше да повярва на късмета си. *Тя го желаше.*

Тя го смяташе за красив.

Гидиън целуна шията й, а после и гърдите. Хариет се вкопчи в него, като се опита да го притисне плътно към себе си. Тя така и не разбра

кога той обсипа корема ѝ с нежни целувки. Бе увила пръстите си в косата му и се опитваше да го притегли върху себе си. Но Гидиън знаеше какво иска да постигне. Успя да устои на изкушението да я обладае веднага, още в този момент. Вместо това той разтвори краката ѝ още по широко и на мястото на влажния си пръст прилепи устни.

Харriet леко извика. Цялото ѝ тяло се бе стегнало и извило като дъга.

– *Гидиън!* Какво правиш с мен? – стенеше тя.

И тогава започна да трепери цялата. Гидиън знаеше, че е достигнала самия връх на страстта си. Не чака повече. Бавно и мощно той се плъзна в тялото ѝ тъкмо когато я разтърсиха сладостните конвулсии на екстаза. Нахлуващото му тяло срещна съпротивата на тесния, влажен отвор, но само след миг меката ѝ плът го обгърна и плътно се затвори около него.

Да навлезе в нея точно в този момент беше едно от най-разтърсващите преживявания през целия му живот. Тя бе също толкова тясна, толкова гореща, толкова мека, както през онази първа нощ в пещерата, но мисълта, че и тя е достигнала до онази сладка забрава, го караше да чувства още по-силно насладата от мига. Този път, дори и да ѝ причиняваше някаква болка, тя бе толкова далеч, че едва ли я забелязваше.

– Харriet, о господи, Харriet! *Да!* – Гидиън с мъка успя да преглътне вика, който напираше в гърдите му. Пръстите ѝ се стегнаха жестоко в косата му и коленете ѝ се повдигнаха, за да се отвори тялото ѝ дори още повече за него.

Гидиън още веднъж се изгуби в огъня на страстта ѝ и усещането бе неопишимо. Той беше част от нея. Нищо друго на този свят нямаше значение. Дори и изгубената му чест.

* * *

От огъня в камината бяха останали само тлеещи въглини, когато Гидиън най-сетне се събуди от леката дрямка. Почувства как кракът на Харriet се плъзна по неговия и тогава разбра какво го е събудило.

– Мислех, че вече си заспала – измърмори той, като я притисна поплътено към себе си.

– Обмислях онова, което се случи тази вечер – промълви Харriet.

Той се ухили, като за пръв път от години се чувстваше с леко сърце.

– Ах, госпожице Поумрой! Кой би помислил, че сте толкова сладострастна? Какви ли порочни мисли минават през главата ви? Моля,

опишете ми ги с подробности.

Тя го смуши в ребрата.

– Говоря ти за онова, което се случи, когато спря каретата на лейди Иънгстрийт.

Усмивката на Гидиън избледня.

– Какво по-точно?

– Гидиън, искам да ми обещаеш, че няма да предизвикваш Епългейт на дуел.

– Не се занимавай с този въпрос, Хариет – той целуна едната ѝ топла, мека гърда.

Тя се изправи на лакът и се надвеси над него. Изражението ѝ бе много напрегнато.

– Говоря сериозно, милорд. Искам да ми дадеш дума, че няма да го правиш.

– Това не е твоя работа – той се усмихна и постави ръката си върху сладката извивка на коремчето ѝ. Представи си как неговото семе вече е посято в нея, може би в този момент вече расте и се развива. Тази мисъл накара тялото му отново да се стегне.

– Точно моя работа е! – настояваше Хариет. – Няма да позволя да предизвикаш горкичкия Епългейт само защото той и другите ме взеха днес със себе си.

– За бога, Хариет! Та ти беше отвлечена!

– Глупости. Никои не ти е искал откуп.

Гидиън се намръщи.

– Не е там работата. Епългейт се опита да те отвлече и аз ще се разправам с него. Точка по въпроса.

– Не. Не можеш да сложиш точка. Няма да го застреляш, Гидиън, чу ли?

Гидиън започваше да става нетърпелив. Желанието му се бе върнало и той отново бе твърд като камък.

– Няма да го убивам, ако за това се тревожиш. Не ми се ще да се окажа принуден да напусна страната.

– Да напуснеш страната? – повтори тя като ехо, с ужас в очите. – Така ли става, ако убиеш някого при дуел?

– За нещастие, макар и властите да са съгласни да си затварят очите пред някои аспекти на дуелирането, няма да останат бездейни, ако се случи подобно незначително събитие, като например да убиеш противника си – Гидиън направи иронична физиономия. – Колкото и да го заслужава той.

Харriet се изправи като пружина в леглото.

– Това е прекалено. Няма да ти позволя да поемеш такъв риск.

Той сложи ръка върху крака ѝ.

– Значи не искаш да се видя принуден да напускам страната?

– Разбира се, че не искам – промърмори тя.

– Харriet, реагираш прекалено остро на тази история. Дадох ти дума, че няма да убия Епългейт. Но трябва да разбереш, че не мога да оставя днешните му действия безнаказани. Ако се разчуе, че съм оставил някой да си играе подобни игрички, много вероятно е и друг да се опита да стори нещо подобно. Дори и по-лошо.

– Глупости. Малко вероятно е отново да вляза в една и съща карета с непознат мъж – Харriet се измъкна от леглото и се пресегна за ризата си.

– Може и да не е непознат – тихо каза Гидиън, като я наблюдаваше внимателно. – Може някой познат да те накара да влезеш в някоя карета. Някой, на когото си имала доверие.

– Невъзможно. Много ще внимавам – Харriet закрачи напред-назад пред камината с угасващия огън. Сиянието на тлеещите въглини прозираше през фината тъкан на ризата ѝ и разкриваше извивките на гърдите и бедрата ѝ. – Гидиън, моля те, обещай ми да не се дуелираш с Епългейт.

– Искаш прекалено много от мен. Не говори повече за това.

Тя го погледна разгневено, като все още нервно обикаляше пред огъня.

– Не можеш да очакваш, че просто ей така ще спра да говоря за това.

– Защо не? – меко попита той, впил поглед в апетитната извивка на дупенцето ѝ. Помисли си, че със сигурност никога няма да се насити на тази жена.

– Говоря съвсем сериозно, милорд – обяви тя. – Няма да позволя да се дуелираш заради мен. В никакъв случай. А и въобще не е необходимо. Нищо лошо не се е случило и лорд Епългейт не искаше да ми навреди. Той и останалите просто се опитваха да ме спасят, както те си знаят.

– По дяволите, Харriet...

– Освен това той изцяло се е посветил на изучаването на геологията и вкаменелостите. Обзалагам се, че не разбира нищичко от дуелиране.

– Това не е мой проблем – отвърна Гидиън.

– Няма да има никакъв смисъл, ако го застреляте.

– Вече ти обясних, че има смисъл.

Тя се нахвърли върху него като малка тигрица.

– Гидиън, трябва да ми обещаеш още сега, на момента, че няма да го предизвикваш.

– Няма да ти обещаая нищо подобно, сладката ми. А сега се върни в леглото и престани да се суетиш за нещо, което въобще не те засяга.

Харriet застана до края на леглото и кръстоса ръце на гърдите си. Стоеше там, съвсем изправена и непоколебима.

– Ако не ми дадеш честната си дума за това още сега, сър – каза тя, – утре няма да се омъжа за теб.

Гидиън реагира така, сякаш бе хвърлен от кон и ритнат в стомаха. За миг дори не можеше да диша.

– Значи Епългейт означава за теб толкова много? – попита той дрезгово.

– Епългейт не означава нищо за мен – отвърна тя вбесена. – Ти си този, който ме интересува. Не разбираш ли? Толкова си твърдоглав, арогантен и себичен! Не искам да даваш повод за още повече приказки, а и да рискуваш живота си заради една глупост, която може да се приеме просто като екскурзия с карета.

Гидиън отметна завивката настрани и скочи от леглото. С ръце на кръста той тръгна с решителни крачки към нея, но Харriet не отстъпи нито на сантиметър от мястото си. Може би това бе единствената жена на света, която не се боеше от него.

– Смейш да ме заплашваш, така ли? – попита Гидиън, необикновено тихо.

– Да, сър, точно така. Щом смяташ да си такъв инат по този въпрос, тогава ми се налага да прибягна и до заплахи – след тези думи изражението ѝ се посмекчи. – Гидиън, престани да се държиш така и бъди разумен.

– Съвсем разумен съм – изрева той. – Ужасно разумен. Опитвам се да предотвратя други неприятни случки, подобни на днешната.

– Няма нужда да предизвикваш Епългейт. Той е просто един младеж, който се опитва да играе ролята на благородния рицар. Толкова ли е трудно да разбереш и да простиш това?

– Дявол да го вземе, Харriet – Гидиън прокара пръсти през косата си, чувствайки безсилието си през логиката ѝ. Естествено разбираше, че Епългейт не е сериозна заплаха. Но важен беше принципът.

– Можеш ли да кажеш за себе си, че никога не си се опитвал да се правиш на благороден рицар, когато си бил на неговата възраст?

Гидиън отново изруга, още по-вбесен, защото вече знаеше, че ще

изгуби този спор. Тя беше права. Разбира се, че и той бе търсил тази роля, когато бе на възрастта на Епългейт. Повечето младежи минават през този период.

Беше му съвсем ясно, че Хариет не е влюбена в това момче, ето защо от тази гледна точка нямаше никаква опасност.

Може би наистина можеше да остави така този инцидент. Гидиън разбра, че наистина не му се иска да продължава спора. В момента можеше да се съсредоточи единствено върху прелестната гледка пред себе си – тялото на Хариет, очертано върху сиянието от камината. Желаше я до болка. Пенисът му бе твърд като камък. Кръвта му гореше. А тя бе толкова щедра в страстта си.

Вероятно имаше и по-важни занимания от това, да даде един урок на Епългейт.

– Добре тогава – най-сетне промърмори Гидиън.

– Гидиън – очите на Хариет сияеха.

– Този път постигна своето. По помни, не ми харесва, дето Епългейт ще се измъкне толкова лесно. Да се надяваме, че това няма да докара други неприятности.

Усмивката на Хариет бе по-ярка и от въглените в камината.

– Благодаря ти, Гидиън!

– Смятай го за сватбен подарък – обяви Гидиън.

– Чудесно, милорд. Това е вашият сватбен подарък и приемам жеста ви.

Гидиън се спусна към нея, грабна я през кръста и я вдигна високо във въздуха.

– А какъв е вашият подарък за мен? – попита той с ехидна усмивка.

– Каквото си пожелаете, милорд – тя се вкопчи в раменете му и се разсмя щастливо, когато той я завъртя из стаята. – Трябва само да назовете желанията си.

Гидиън я занесе обратно до леглото.

– Смятам да прекарам остатъка от нощта зает именно с това. Ще изброявам желанията си, едно по едно. А ти ще ги изпълняваш всичките.

13.

Граф Хардкасл очевидно не беше във възторг от това, че му представят новата му снаха без никакво предупреждение.

Графиня Хардкасл се стараеше да се държи учтиво, но явно и тя бе сварена неподготвена от новината, че синът ѝ се е оженил толкова неочаквано. Хариет си мислеше, че дамата може дори да е малко разстроена, че синът ѝ е сключил брак с едно съвсем невзрачно същество от Ъпър Бидълтън.

Самият Гидиън, от друга страна, определено се канеше да се наслади изцяло на фойерверките, които сам бе подготвил, като пристигна така изненадващо в дома на родителите си с новата си съпруга.

Това едва ли бе най-гостоприемното и радушно посрещане, което някога бе получавала някоя младоженка. Но Хариет се утешаваше с мисълта, че вероятно не беше и най-лошото.

Макар и да приемаше философски нещата, все пак не можеше да отрече, че вечерята беше истинско мъчение. Графът седеше вдървено на единия край на дългата маса, а графинята – на другия.

Гидиън се бе изтегнал като голяма хищна котка на стола си срещу Хариет. Очите му, развеселени и наблюдателни, блещукаха с онова пламъче, което, Хариет добре знаеше, можеше да се превърне само за един миг в хладен гняв.

– Доколкото разбрах, съвсем доскоро сте били в Лондон.

– Да, мадам, така е – Хариет си взе мъничко от езика в сос от френско грозде, който ѝ поднесе един от слугите. Езикът определено не спаднаше към любимите ѝ ястия. – Леля ми ме заведе там, за да подобря обносните си в обществото. Тя ме убеди, че съвсем няма да ми е излишно, за да не се излагам, когато стана виконтеса.

– Разбирам – рече лейди Хардкасл. – Е, как е, подобрихте ли ги?

– Ами, не – призна Хариет, като добави малко картофи в чинията си. Чувстваше страхотен глад. Денят съвсем не беше лек: първо венчавката, а после и дългото пътуване до имението Хардкасл. – Или поне не много. Но реших, че със сигурност няма кой знае какво значение дали са добри обносните ми, защото при Сейнт Джъстин те определено са много лоши.

Лейди Хардкасл трепна изненадано. Хвърли един несигурен поглед към другия край на масата, където графът изръмжа нещо под носа

си.

Гидиън взе чашата си, като за момент се ухили.

– Направо съм смаян, съпруго моя, че оценявате толкова ниско изисканите ми маниери.

Харriet го погледна намръщено.

– Да, но това си е самата истина. Трябва да признаете, че с огромно удоволствие се мръщите и ръмжите срещу всеки. И сте винаги готов да спорите и за най-незначителните неща. Не мислете, че съм забравила абсурдното предизвикателство, което смятахте да отправите към горкичкия Епългейт.

Графът сепнато вдигна поглед.

– Каква е тая история? Какво предизвикателство?

Ръката на лейди Хардкасл трепна във въздуха.

– Мили боже! Нима си се скарал с Епългейт, Гидиън?

Гидиън изглеждаше отегчен, но очите му блестяха, когато погледна Харriet.

– Епългейт започна пръв.

Графът настръхна.

– Как, по дяволите, е възможно Епългейт да започне такъв спор, който да е повод за дуел?

– Той отвлече Харriet. Опита се да я отмъкне в Гретна Грийн. Вчera ги настигнах по пътя на север – накратко обясни Гидиън.

В стаята се възцари смаяно мълчание.

– Отвлякъл я? Господи! – очите на лейди Хардкасл се стрелнаха от Гидиън към Харriet. – Не мога да повярвам.

– И съвсем основателно – каза Харriet одобрително. – Защото това съвсем не беше отвлечане. Само че Сейнт Джъстин ужасно твърдоглаво отказваше да повярва, че е станало просто едно недоразумение. Е, няма нужда да се тревожите за тази история. Вече всичко свърши. Няма да има тайни срещи призори. Не е ли така, милорд?

Гидиън сви рамене.

– Както кажеш. Вече се съгласих да не предизвиквам Епългейт на дуел.

– Колко е объркващо всичко това! – оплака се лейди Хардкасл.

Харriet кимна.

– Да, знам. Става ли въпрос за Сейнт Джъстин, всичко е ужасно объркващо. Но вината е само негова, мен ако питате. Той въобще не си прави труда да обяснява каквото и да е. И това е напълно разбираемо, естествено.

Графът я погледна войнствено.

– Как така, „разбираемо“? Защо, по дяволите, да не се постарее да даде обяснение?

Харriet съдвкa набързо парченцето картоф в устата си и съвсем културно го преглътна, преди да отговори.

– Предполагам, че е така, защото вече му е омръзнало всички винаги да мислят за него най-лошото. Решил е умишлено да ги кара да го правят. Не виждате ли, това е неговият извратен начин да се забавлява.

Гидиън леко се усмихна и отрязва едно парченце от заешкото с къри в чинията си.

– Но това е абсурдно – прошепна лейди Хардкасъл. После погледна изпитателно сина си.

Харriet отпи от виното си.

– Не точно абсурдно. Не е трудно да се досети човек как е придобил този навик. Той е прекалено твърдоглав. И много арогантен. И обича да е прекалено потаен в плановете си. Това причинява понякога ужасни неприятности.

– Очарователно, мадам – Гидиън кимна присмехулно с глава. – Ех, това са прелестите първи дни на семенния живот, когато съпругата вижда само най-добрите черти на новия си съпруг. Чудя се какво ли ще мислите за мен след една година?

Графът не обърна внимание на Гидиън. Беше приковал строгия си поглед върху Харriet.

– Дочух, че сте се сгодили за сина ми при доста необичайни обстоятелства. И това ли е било умишлено недоразумение?

– Хардкасъл, недейте така! – укори го лейди Хардкасъл с разтревожен вид. – Това едва ли е най-подходящата тема за разговор на масата.

С един весел жест Харriet пренебрегна загрижеността на домакинята.

– О, съвсем не е така. Нямам нищо против да говорим за обстоятелствата около годежа ни. Той бе резултат на верига от неприятни събития, за които главен виновник съм аз. В крайна сметка стана така, че бях безнадеждно компрометирана и на горкия Сейнт Джъстин не му оставаше друг избор, запазващ честта му, освен да се ожени за мен. Все пак смятаме да направим така, че нещата да потръгнат, нали, милорд? – тя се усмихна окуражително на Гидиън.

– Да – рече той. – Определено това са плановете ни. И трябва да призная, че засега нещата не са чак толкова зле. Сигурен съм, че Харriet ще се приспособи към брака доста добре с течение на времето.

– Ха – сърдито отвърна Хариет. – Вие сте този, който трябва да се приспособи, милорд.

Гидиън повдигна вежди в мълчаливо предизвикателство.

– Какви по-точно бяха тези събития, които доведоха до годежа ви? – заплашително попита графът.

– Ами – започна Хариет, – Сейнт Джъстин бе организирал капан за една банда крадци, които използваша моите пещери, за да крият в тях крадената стока.

– Пещерите на Хардкасъл – сухо я поправи Гидиън.

– Крадци? – лейди Хардкасъл изглеждаше доста объркана.

– Каква е тази история, за бога?

– Какво е станало? – графът гледаше свирепо към Гидиън.

– Не съм чувал нищо за крадци на земите на Хардкасъл.

Гидиън сви масивните си рамене по доста небрежен начин.

– От доста време не съм забелязал да проявявате особен интерес към имената си, сър. Сметнах, че не е нужно да ви отегчавам с подробности.

Очите на Хардкасъл хвърляха гневни искри.

– Дявол да те вземе, Гидиън, толкова си арогантен!

– Точно това имах предвид – Хариет погледна Хардкасъл с одобрителна усмивка заради пронизателността му. – Той определено е склонен да се държи така. Ужасно арогантно.

– Довършете историята за крадците – прогърмя гласът на Хардкасъл, почти по същия начин, както звучеше гласът на сина му, ако е в лошо настроение.

– Вече знам откъде е наследил това качество – промърмори Хариет.

Гидиън се ухили.

– Разкажете му и останалата част от историята, скъпа.

– Добре – послушно каза Хариет. – През нощта, когато залавяха кралиците, бях взета за заложница от единия от бандата. Признавам, че вината беше моя. Но такъв проблем въобще нямаше да възникне, ако Сейнт Джъстин предварително бе обсъдил с мен плана за действие, както настоявах.

– Мили боже! – лейди Хардкасъл изглеждаше зашеметена. – Заложница?

– Да. Сейнт Джъстин геройски се втурна в пещерите, за да ме спасва, а когато вече беше стигнал при мен, приливът бе залял ниските части на прохода – Хариет погледна към края на масата, където Хардкасъл седеше ужасно намръщен. – Предполагам, че познавате приливите

около Ъпър Бидълтън, сър.

– Познавам ги – рунтавите вежди на Хардкасъл се бяха сключили в една права линия. – Тези пещери са опасни.

– Глупости – рязко отвърна Хариет. – Въобще не са опасни, стига човек да внимава с приливите и да маркира пътя си в проходите сред скалите. Но, както казвах, онази вечер аз и Сейнт Джъстин се оказахме хванати в капан от прилива и трябваше да прекараме нощта в пещерата. Затова на следващия ден той естествено се чувстваше длъжен да ми предложи женитба.

– Разбирам – лейди Хардкасъл се пресегна за чашата си, а пръстите ѝ видимо трепереха.

– Направих всичко възможно, за да го разубеда – каза Хариет, като говореше все по-разпалено. – Не виждах защо да не преживея остатъка от дните си в Ъпър Бидълтън като една жена със съсипана репутация. В края на краищата, подобна репутация едва ли щеше да попречи на заниманията ми с вкаменелостите. Но Сейнт Джъстин беше прекалено настойчив.

Лейди Хардкасъл се задави с виното си. Икономът разтревожено пристъпи към нея, но тя го отпрати с един жест.

– Добре съм, Хокинс.

Погледът на графа все още бе прикован върху Хариет.

– Вие събирате вкаменелости?

– Да, така е – отвърна Хариет. Стори ѝ се, че забеляза някаква искрица интерес в очите на Хардкасъл. – И вие ли се интересувате от проблемите на геологията, сър?

– Едно време се интересувах. – Всъщност, това беше по времето, когато живеех в Ъпър Бидълтън. Тогава бях намерил и няколко интересни екземпляра.

Хариет моментално бе заинтригувана.

– Пазите ли ги все още, милорд?

– О, да. Но съм ги забутал някъде. Не съм ги поглеждал от години. Предполагам, че Хокинс или икономката биха могли да ги открият. Желаете ли да ги видите?

Хариет кипеше от ентузиазъм. Реши, че би могла да довери на графа тайната за зъба. В края на краищата нали вече бяха от едно семейство?

– Това е най-голямото ми желание, сър. Самата аз вече открих един крайно интересен зъб. Разбирате ли от зъби, милорд?

– Малко – очите на графа станаха доста замислени. – Какъв е този

зъб?

– Моятъ зъб е невероятно странен и все още се опитвам да го идентифицирам – обясни Хариет. – Струва ми се, че принадлежи на някакъв голям гущер, но не е прилепен направо към челюстта, както е при гущерите. Разположен е в нещо като ямка или джобче. Явно е зъб на хищник. И то на много голям хищник.

– В джобче ли казахте? И е голям? – графът направи кратка пауза. – Може би е от крокодил?

– Не, сър, съвсем сигурна съм, че не е от крокодил. Но несъмнено е зъб на влечуго. И то на гигантско влечуго.

– Много интересно – промърмори графа. – Наистина много интересно. Трябва да прегледаме колекцията ми и да видим дали няма да открием нещо сходно. Вече съвсем забравих какво има в онези сандъци.

– Бихме ли могли да я прегледаме след вечеря, милорд? – моментално предложи Хариет.

– Е, не виждам причина да не можем – съгласи се Хардкасл.

– Благодаря ви, сър – Хариет си отдъхна. – Случайно нося зъба със себе си. Беше в чантичката ми, когато бях отвлечена. Искам да кажа, когато бях отведена на кратка разходка с карета от моите приятели.

Гидиън погледна майка си с иронично изражение.

– И това е краят на всякакви учтиви разговори за тази вечер, освен ако вие, мадам, не решите да се намесите. Заговори ли съпругата ми за вкаменелости, ужасно трудно може да бъде спряна и принудена да смени темата.

Лейди Хардкасл реши да го послуша.

– Вярвам, че изучаването на вкаменелостите може да почака до утре – твърдо заяви тя.

Хариет се опита да скрие разочарованието си.

– Разбира се, мадам.

– Ще отнеме доста време, докато Хокинс и икономката успеят да открият онези сандъци, в които са складирани старите находки на негова светлост – опита се да я утеши лейди Хардкасл. – А точно по това време едва ли е удобно да ги караме да търсят.

– Наистина, сигурно е така – призна Хариет. Но в действителност самата тя не виждаше какво пречи да изпратят прислугата веднага да потърси сандъците с вкаменелости. Все пак не беше чак толкова късно.

– А сега трябва да ни разкажете нещо за сезона, Хариет – умоляващо каза лейди Хардкасл. – Не съм ходила в Лондон по време на сезона от години. Откак... – тя бързо млъкна. – Е, от доста време.

Харriet се опита да се настрои за учтив светски разговор. Но съвсем не ѝ беше лесно, защото наистина предпочиташе да си говори с графа за вкаменелости.

– Сезонът е много вълнуващ, предполагам. Стига на човек да му допаднат подобни забавления. Сестра ми, например, се забавлява невероятно много. Иска и догодина да дойде в Лондон.

– Но самата вие не го ли намирате за забавен? – попита лейди Хардкасъл.

– Не – Харriet изведнъж засия. – С изключение на валса. Толкова ми харесва да танцувам валс със Сейнт Джъстин!

Гидиън вдигна чашата си с вино в знак на мълчалив поздрав. Усмихна ѝ се от отсрещния край на масата. Харriet бе видимо доволна от галантния му жест.

– Благодаря ви, сър – тя се обърна отново към лейди Хардкасъл. – Най-хубавото е, че се присъединих към Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми.

Хардкасъл се обади от далечния край на масата.

– И аз членувах едно време. Но, разбира се, от години не съм ходил на никоя от сбирките им.

Харriet моментално се обърна към него.

– Сега имат наистина много членове, а на сбирките им присъстват и много начетени хора. За съжаление все още не съм се запознала с някой, който да разбира от зъби.

– Ето на, пак започва – предупреди майка си Гидиън. – По-добре веднага да я спрете, ако не искате разговора отново да се завърти около вкаменелостите.

Харriet се изчерви.

– Моля да ме извините, мадам. Често ми казват, че съм прекалено запалена по тази тема и ставам досадна.

– Не се тревожете – великодушно рече лейди Хардкасъл. После хвърли един поглед към съпруга си. – Спомням си времето, когато и негова светлост беше толкова запален. Но от доста време не съм го чувала да говори за вкаменелости. Както и да е, тази тема наистина доста ограничава разговора. Можете ли да ни разкажете още нещо интересно за Лондон?

Харriet сериозно се замисли.

– Ами, всъщност, не – най-сетне призна тя. – Ако трябва да съм съвсем честна, определено предпочитам живота на село. Нямам търпение да се върна в Ъпър Бидълтън, за да се заема за работа в моята

пещера.

Гидиън я погледна снизходително.

– Както виждате, оженил съм се за идеалната съпруга за мъж, който предпочита да се посвети на семейните земи.

– Ще е наистина много приятно да пътувам заедно с Гидиън, докато той наглежда именията на Хардкасъл – заяви доволно Хариет. – Ще имам възможност да изследвам какви ли не нови места за вкаменелости.

– Какво облекчение, да зная, че мога да предложа нещо ценно на съпругата си – рече Гидиън. – По едно време бях започнал да се чудя дали въобще ще имате някаква полза от нашия брак. Пределно ясно ми е, че няколко незначителни преимущества, като например една старинна титла и множество доходни имения не са от голямо значение за колекционерка като вас.

Граф и графиня Хардкасъл зяпнаха слисано сина си.

– Виждате ли какво имах предвид? – доверително каза тя на лейди Хардкасъл. – Просто не може да устои на изкушението умишлено да провокира другите при всеки удобен случай. Вече му е станало навик.

Когато вечерята най-сетне приключи, Гидиън се облегна на стола си и, поразвеселен, започна да наблюдава как майка му се опитва да накара Хариет да станат от масата и да идат заедно в другата стая.

– Да оставим ли господата да изпият портвайна си? – тихо каза лейди Хардкасъл.

– Нямам нищо против да го пият и пред нас – отвърна Хариет, без да разбере намека.

Гидиън се ухили.

– Очевидно не сте получили достатъчно добри светски маниери, щом не можете да разберете, че майка ми се опитва да ви намекне нещо. Сега от вас се очаква да напуснете масата, за да могат господата на спокойствие да се напият до безсъзнание.

Хариет се намръщи.

– Надявам се, че не пиете прекалено много, милорд. Баща ми никога не е гледал с добро око на пияниците, а и аз съм на това мнение.

– Ще се постарая да остана достатъчно трезвен, за да изпълня тази нощ съпружеските си задължения, скъпа. Все пак това е нашата първа брачна нощ, не помните ли?

На отсрещния край на масата Хариет веднага схвана зле скрития подтекст на забележката му и лицето ѝ придоби възхитителен розов цвят. Само че майката на Гидиън съвсем не беше възхитена.

– Гидиън! Как може да говориш по такъв ужасен начин! – лейди

Хардкасъл го гледаше ядосано. – Намираш се в една почтена къща и ще се държиш прилично. Човек не говори за подобни неща на масата. Знаеш това отлично. През последните шест години маниерите ти са станали отвратителни.

– Точно така си е, по дяволите – изсумтя и Хардкасъл. – Поставяш бедното момиче в неудобно положение. Веднага се извини на съпругата си.

Харriet ехидно се усмихна на Гидиън.

– Да, Сейнт Джъстин, моля веднага да ми се извините. Не мисля, че някога съм ви чувала да се извинявате. Нямам търпение да чуя подобно нещо.

Гидиън се изправи и учтиво се поклони.

– Моите извинения, мадам. Не исках да засегна уязвимата ви чувствителност.

– Прекрасно – Харriet се обърна към родителите му. – Не го ли направи възхитително? Определено храня големи надежди, че някой ден може и да бъде научен да се движи сред обществото, без да предизвиква смут и хаос навсякъде.

Майката на Гидиън се изправи рязко, стиснала устни.

– Мисля, че сега двете с Харriet ще се оттеглим в дневната. Харriet грациозно се изправи.

– Да, най-добре ще е да се оттеглим, преди Сейнт Джъстин да изговори още някоя обида. Дръжте се прилично в мое отсъствие, милорд.

– Ще се постарая – отвърна Гидиън.

Той изгледа как майка му изведе Харriet от трапезарията. Когато вратата се затвори след тях, той седна отново на мястото си.

В стаята се възцари пълна тишина. Хокинс пристъпи напред с порт-вайна и напълни по една чаша за Гидиън и за баща му. След това икономът се оттегли.

Двамата мъже продължаваха да мълчат. Гидиън не искаше да проговори. За пръв път от доста с време насам оставаше сам с баща си. Ако Хардкасъл желаше да говори с него, реши Гидиън, то нека се постарее пръв да заговори.

– Тя е интересна – най-сетне продума графът. – Това трябва да ти го призная. И то съвсем не по обикновения начин.

– Не. Не е обикновена. Това е една от най-привлекателните й черти.

Отново в стаята настана тишина.

– Не бях очаквал да е точно такава – каза Хардкасъл.

– Имате предвид, след Диъдри? – Гидиън опита прекрасния

портвайн и се загледа в изящно гравираните сребърни свещници пред себе си. – Вече съм с шест години по-възрастен, сър. И въпреки всичките си слабости, рядко правя една и съща грешка два пъти.

Хардкасъл изсумтя.

– Искаш да кажеш, че този път имаше доблестта да направиш онава, което е редно?

Ръката на Гидиън стисна силно столчето на чашата.

– Не, сър. Имах предвид, че този път открих една жена, на която мога да вярвам.

Тишината отново се възцари в трапезарията.

– Съпругата ти несъмнено ти вярва – промърмори Хардкасъл.

– Да. Усещането е наистина изключително приятно. Толкова отдавна никой не ми е вярвал.

– Е, а какво, по дяволите, очакваше след онази история с Диъдри? – изсъска Хардкасъл.

– Да ми вярват.

Хардкасъл удари с ръка по масата, при което чашите подскочиха.

– Момичето беше бременно, когато умря. Ти прекрати годежа ви точно преди да се застреля. Казала е на баща си, че си я насиллил и след това си я изоставил. Какво очакваше да си помислим всички ние?

– Че може и да е излъгала.

– Защо ѝ трябва да лъже? Та тя е смятала да се самоубие, за бога! Нямамо е какво да губи.

– Не знам какви са били мотивите ѝ. Тя не беше на себе си, когато дойде при мен онзи път. Тя... – Гидиън замълча.

Нямаше смисъл да се опитва да обясни в какво състояние бе Диъдри онази нощ. Когато се беше опитала да го съблазни, Гидиън веднага разбра, че нещо не е наред.

След като месеци наред не бе отвръщала на колебливите му и съвсем непорочни целувки, тя изведнъж се бе хвърлила в обятията му. Нещо в нея говореше за пълно отчаяние. Гидиън някак разбра, че е била с друг мъж.

Когато ѝ каза в очите какво подозира, тя изпадна в ярост. Думите ѝ все още звънтяха в ушите му.

Да, има друг мъж. И се радвам, че ти не успя да сложиш огромните си, грозни ръце върху мен, ти, чудовищно създание. Не смятам, че бих понесла дори да ме докоснеш. Не бих издържала обратителното ти лице да се надвеси над мен. Нима наистина повярва, че искам да ме любиш? Нима си мислеше, че наистина искам да се омъжа за теб?

Баща ми беше този, които ме принуди да приема предложението ти.

Графът отпи голяма глътка портвайн.

– Ако е имало друг мъж, защо не си го е признала? Можеше да остави бележка или нещо от този сорт. По дяволите, човече! Знаеш ли колко упорито се опитваше майка ти да повярва, че Диъдри се е оставила да бъде прелъстена от друг мъж? Но фактите говореха сами за себе си.

– Може би е по-добре да сменим темата – предложи Гидиън.

– Дявол да те вземе, единственият ми внук умря заедно с Диъдри Ръштън!

Гидиън вече загуби самообладание.

– Не, по дяволите! Това не беше вашият внук. Нечий друг внук е умрял заедно с Диъдри Ръштън. *Бебето не беше от мен!*

– Гидиън, за бога, внимавай с чашата!

– За последен път ви казвам – изръмжа Гидиън, – кълна се в честта си, макар да знам, че ме смятате за напълно лишен от чест, *не съм спал с Диъдри Ръштън*. Никога не съм я докосвал. Тя не можеше да понесе дори мисълта да я докосна, щом държите да знаете проклетата истина. Това ми го заяви съвсем ясно.

С огромно усилие на волята Гидиън успя да възвърне самообладанието си. Остави внимателно чашата на масата. Баща му го гледаше изпитателно.

– Може и да си прав – продума Хардкасъл. – Може би наистина трябва да сменим темата.

– Да – Гидиън си пое дълбоко дъх, за да се поуспокои. – Извинявам се за сцената, сър. Човек би очаквал, че след толкова години трябва да съм разбрал колко безсмислени са подобни обяснения. Но в случая можете да вините съпругата ми. Тя непрекъснато се оплаква, че не се опитвам да обясня какво мисля – той се усмихна мрачно. – Но сам можете да се убедите какво се случва, когато се опитам. Никой не ми вярва.

– Освен жена ти? – хладно попита Хардкасъл.

– Тя вярваше, че съм невинен още преди да си направя труда да й обяснявам каквото и да било – каза Гидиън, почувствал как у него се надига вълна на дълбоко задоволство. – Всъщност все още въобще не съм й разказвал цялата история. И въпреки това наред една претъпкана бална зала, тя се изправи пред всички и заяви, че очевидно бебето на Диъдри е било от друг баща, не от мен.

– Нищо чудно, че си се оженил за нея. Доста си приличате – сухо рече Хардкасъл.

– Да. Нищо чудно. Кое бе другото нещо, което желяхте да обсъдим, сър?

Хардкасъл го гледа мълчливо в продължение на доста време, след което каза:

– Крадците. Разкажи ми, какви са тези негодници, които са използвали пещерите, за да крият откраднатата стока?

С известно усилие на волята Гидиън успя да върне мислите си към този проблем.

– Няма кой знае какво за разказване. Приготвих им капан с помощта на един полицаи. Хванахме мъжете, които са криели стоката.

– А как разбра какво става?

Гидиън се усмихна сухо.

– Харriet открила пещерата с откраднатите предмети, докато търсела вкаменелости. Извика ме с писмо в Ъпър Бидълтън и ме инструктира да се справя с този проблем колкото може по-бързо, защото искала да продължи да изследва точно тази пещера. Ако все още не сте забелязали това и сам, ще ви кажа, че тя се държи доста властно.

– Разбирам. Значи си заловил крадците. И междувременно си се сдобил с Харriet.

– Да – Гидиън въртеше чашата с портвайн в дланите си и наблюдаваше рубинените отблясъци. – Има само още едно нещо, което ме тревожи. Смятам, че има и четвърти човек. Когато все още не сме заловили.

– Кое те кара да мислиш така?

– Първо, когато по-късно разпитах крадците, всички твърдяха, че са получавали инструкции от някакъв мистериозен човек, чието лице никога не са виждали. А аз съм доста склонен да им вярвам.

– Защо?

– Предметите, които открихме в пещерата, до един бяха с най-високо качество. С невероятно изящна изработка, а и не бяха откраднати от нито една от по-богатите къщи в Ъпър Бидълтън. От тримата мъже, които заловихме, нито един не изглежда с достатъчно набито око, за да различи доброто качество, ако разбирате какво имам предвид. Всички приличаха по-скоро на онзи тип разбойници, които биха счутили прозореца на някоя по-видна къща и биха грабнали всичко, което им се стори по-ценно на пръв поглед.

– Разбирам – бавно рече Хардкасъл.

– Освен това, когато полицаят върна някои от откраднатите предмети на собствениците им в Лондон, узна, че никой не е знаел, че е бил

жертва на обир, докато след време някой от слугите не е забелязвал, че предметът е изчезнал.

Хардкасъл бе много изненадан.

– Никои не е забелязал кражбата веднага?

Гидиън бавно поклати глава.

– Проблемът е там, че не е имало счупени прозорци или разбити брави, които да предупредят собствениците. Само си помислете колко голямо е имението Хардкасъл или пък Блекторн Хол. Дори и градската ви къща в Лондон е огромна. Ако никои не е разбивал прозорец или врата, за да влезе, как бихте разбрали, че сте ограбени, преди да установите липсата на някой предмет?

– Да, няма как, наистина. Ами какво мислите за слугите?

– Обикновено някой от прислугата пръв е забелязвал липсата на предметите. Поне така ми каза Добс, полицаят, с когото работих.

Графът го погледна с видимо любопитство.

– Е, до какви заключения стигна?

– Че някой има достъп до къщите и може да ги огледа, преди да извърши кражбите. Проверява какви ценности има и къде са разположени – каза Гидиън. – След това същият този човек организира нещата така, че предметите да бъдат задигнати чисто и без видими следи, без счупени прозорци и брави.

– И мислиш, че този човек все още се навърта наоколо?

– Знам, че не сме го заловили – Гидиън допи портвайна си. – Има още едно много интересно нещо, което знаем за него, освен че има набито око за ценните предмети и достъп до най-богатите къщи.

– Познава пещерите около Ъпър Бидълтън – заключи Хардкасъл.

– Да. Познава ги отлично.

– Не може да има чак толкова много хора, които да отговарят на това описание – рече Хардкасъл.

– Напротив – мрачно се усмихна Гидиън. – С течение на годините толкова много хора са търсили вкаменелости в пещерите на Ъпър Бидълтън. Голяма част от тях са достойни членове на обществото. Ето например, вие, сър.

– Аз?

– Вие напълно отговаряте на описанието. Джентълмен с добър вкус относно ценните предмети, добре приетан във всички богати къщи и също така експерт по отношение на пещерите в Ъпър Бидълтън.

Графът беше съвсем слисан. После в очите му пламна ярост.

– Как смееш да намекваш подобно нещо за собствения си баща?

Гидиън веднага се изправи на крака и наведе глава в учтив поклон.

– Моля ви за извинение, сър. Не намеквах нищо. Не съм ви заподозрял в кражба нито за миг, естествено. Вашата чест е над всякакво подозрение.

– По дяволите, и аз така смятам.

– Освен това като управител на вашите имения, аз съм добре запознат с богатството ви. Вие не се нуждаете да прибегвате до кражба. Затова не съм ви вписал в списъка на заподозрените лица.

– Мили боже! – Хардкасъл беше бесен. – Това е най-долното, най-унизителното нещо, което съм чувал. Как можеш дори да предположиш, че бих могъл да съм сред заподозрените! Това преля чашата!

Гидиън тръгна към вратата.

– Усещането е доста интересно, нали?

– Кое? – изсъска графът.

– Да разбереш, че някой, за когото смяташ, че те уважава, изведнъж е възможно да се усъмни в честта ти и да знаеш, че с нищо не можеш да докажеш невинността си пред него. Как ви се струва?

Гидиън не дочака отговор. Излезе от трапезарията и затвори вратата след себе си.

14.

Седнала зад парапета на ложата, Хариет оглеждаше ярко осветената сцена. Редовете ложи срещу тяхната бяха изпълнени с разкошно облечени хора, които се съревноваваха с всички останали да приковат вниманието именно върху себе си. Всяка ложа сама по себе си представляваше миниатюрна сцена, на която зрителите се превръщаха в актьори, демонстрираха тоалетите си, новите си любовници и бижута.

Долу, в партера, се играеше съвсем друга пиеса от веселата, буйна тълпа, която почти изцяло бе заглушила актьорите преди края на първото действие. Контетата се перчеха и надуваха, разказваха на висок глас недодялани шеги, пляскаха се един друг по гърбовете, и най-общо казано, създаваха такава жива и интересна картина, която можеше достойно да съперничи на онова, което се разиграваше на сцената.

Отначало Хариет бе впечатлена от гледката, но скоро се отегчи. Много повече ѝ се искаше да си е у дома и да изучава вкаменени зъби. Но това бе едва втората ѝ вечер в Лондон, вече като виконтеса Сейнт Джъстин, затова Гидиън бе настоял да отиде заедно с лелите и сестра си на театър.

Хариет разбра защо е искал да я заведе на представлението едва когато непрестанният поток от посетители в ложата на леля ѝ Аделаида ѝ подсказа отговора. Гидиън показваше новата си съпруга.

– Приятно ли ти е? – попита я Фелисити в един кратък промеждутък между посещенията на всякакви познати и непознати. Тя беше очарователна в бледорозовата си рокля от муселин, украсена с панделки и волани. – Тази вечер театърът направо се пръска по шевовете от посетители.

– Да, така е. И е ужасно горещо – Хариет започна усилено да размахва ветрилото си, но рязко спря, когато забеляза погледа на Фелисити, пълен с присмехулно отчаяние.

Хариет въздъхна. Знаеше отлично, че не е усвоила нищичко от майсторлъка на веенето с ветрило. Въобще не ѝ се удаваше да го поклаща престорено свенливо или съблазнително, каквото бе предназначението на този инструмент. Но поне никой не можеше да разкритикува облеклото ѝ. Роклята ѝ беше наистина красива, ушита от тюркоазен муселин, гарниран с бели волани и панделки, Фелисити я беше избрала.

Завеските на ложата отново се разтвориха и разкриха двама

красиви млади мъже в безупречни вечерни костюми.

– Ето че и близнаците на Адонис пристигнаха – прошепна Хариет на Фелисити.

– Виждам – Фелисити се усмихна. Явно ролята на перла сред красавиците я забавляваше невероятно много.

Двамата младежи, които Хариет бе нарекла с този смешен прякор, въобще не бяха роднини, но имаха с еднакъв ръст и цвят на косата и очите, ползваха услугите на един и същ шивач и се влюбоваха в едни и същи жени. В момента и двамата боготворяха Фелисити.

Близнаците учтиво поздравиха Аделаида и Ефи, след което се обърнаха възторжено към Фелисити.

Тя на свой ред веднага зашемети и двамата с една ослепителна усмивка.

– Добър вечер, господа. Колко се радвам да видя и двама ви тук тази вечер. Нали познавате сестра ми, отскоро виконтеса Сейнт Джъстин?

– За нас е удоволствие да ви видим отново в града, мадам – каза единият Адонис с изящен поклон. За миг очите му изглеждаха замислени.

– Огромно удоволствие. Приемете поздравленията ни за скорошната ви венчавка – вторият Адонис се поклони по същия начин като първия, след което и двамата отново се обърнаха към Фелисити.

В дъното на ложата Аделаида и Ефи си бърбеха с някаква възрастна богата вдовица, облечена изцяло в черно. Хариет дочу как въпросната дама спомена на Ефи, че цялото им семейство трябва да е невероятно доволно, че в крайна сметка този брак се е осъществил.

– Ние, разбира се, сме доволни от брака им – спокойно отвърна Ефи, а след това добави в лицето ѝ следната чиста лъжа: – Естествено бяхме доста разочаровани, че младите нямаха търпение да почакаат, за да се венчаят както подобава, но любовта трябва непременно да постигне своето, нали?

– Някой наистина постигна своето – измърмори вдовицата. – Мен ако питате, това е Сейнт Джъстин.

Хариет съвсем ясно съзнаваше, че е обект на внимание от страна на няколко чифта любопитни очи от съседните ложи, затова се надвеси през парапета, за да наблюдава как долу, на партера, някакви хора се бяха сбили. Въобще не беше забелязала следващия посетител в ложата им, докато не чу един познат мъжки глас да поздравява Аделаида и Ефи.

– О, добър вечер, господин Морлънд! – каза Ефи приветливо. – Колко се радвам да ви видя тук тази вечер.

– Дойдох, за да поздравя новата виконтеса Сейнт Джъстин – каза Брайс.

– Разбира се, заповядайте – отвърна Ефи.

Харriet се обърна на мястото си и видя Брайс изправен точно над нея. Златните му коси блестяха на светлината на лампите и усмивката му бе очарователна. Тя си спомни думите на Гидиън. Той не е такъв ангел, какъвто изглежда.

– Добър вечер, господин Морлънд – учтиво се усмихна Харriet.

– Мадам – Брайс се настани на тапицирания с катифе стол до нея. Погледна я право в очите и снижи гласа си: – Тази вечер изглеждате прелестно.

– Благодаря ви, сър.

– Едва тази сутрин узнах, че сте в града – рече Брайс. – И че сте омъжена.

Харriet кимна с глава. Повечето хора поне се стараеха да измислят някакъв неискрен поздрав.

– Да.

– Слуховете относно внезапното ви заминаване от Лондон преди няколко дни много ме разтревожиха.

– Така ли? – Харriet сви рамене. – Аз пък не бях разтревожена от нито едно от събитията. Не мога да разбера защо някой трябва да се е тревожил.

– Някои от нас бяха много загрижени за безопасността ви – тихо рече Брайс.

– Глупости. Дори за миг не съм била в опасност. Чудя се, откъде би хрумнало подобно нещо на някого.

Брайс се усмихна печално.

– Онези от нас, които се тревожеха за вас, чувстваха, че наистина имаме причина да се безпокоим, когато разбрахме, че Сейнт Джъстин е последвал вас и приятелите ви.

– Е, сега поне знаете, че е нямало причина да се тревожите – твърдо заяви Харriet.

– Вие сте много храбра жена, мадам – Брайс наведе глава в знак на преклонение пред храбростта ѝ. – Знайте, че се възхищавам от вас.

Харriet го погледна ядно.

– За бога, за какво говорите?

– Няма значение. Не е важно. А и станалото – станало – Брайс кимна към тълпата. – Притесняват ли ви неучтивите погледи и коментари? Вие сте най-новата забележителност на светския хоризонт, лейди Сейнт

Джъстин. Невестата на Звяра от Блекторн Хол.

Харriet се отдръпна от него, въбесена.

– Бях ви помолила съвсем недвусмислено да не наричате съпруга ми с това отвратително име. Моля, напуснете тази ложа, господин Морлънд.

– Не исках да ви обидя, мадам. Просто повтарям онова, което говори целият свят. Нима ще убиете вестносеца, донесъл лошите вести?

– Да, ще се наложи да го сторя, ако непрекъснато повтаря една и съща подобна вест – тя махна заповедно с ветрилото си, за да го отпрати. – А сега, вървете си, сър. Не съм в настроение да слушам подобни глупости.

– Както желаете – Брайс се изправи и сграбчи ръката ѝ, преди тя дори да се досети за намерението му. После сведе глава към пръстите ѝ. – Позволете да ви повтора, че много се възхищавам от вас.

– Господин Морлънд, това е повече от достатъчно.

Той снижи гласа си, така че никой друг освен нея да не го чуе.

– Вашата храброст вече е пословична. Не всяка жена е в състояние да издържи да споделя брачното ложе с чудовище като Сейнт Джъстин.

Харriet рязко дръпна ръката си от неговите ръце и точно в този миг завесите се разтвориха още веднъж. В ложата пристъпи самият Гидиън. Погледът му мигновено се прикова върху Морлънд.

– Сейнт Джъстин – Брайс му се усмихна стреснато. – Тъкмо поздравявах новата ви съпруга.

– Наистина ли? – Гидиън обърна гръб на Брайс, за да поздрави Ефи, Аделаида и Фелисити. После погледна Харriet, а очите му изучаваха изражението ѝ хладнокръвно.

Харriet веднага се постара да се усмихне, загрижена да не би да даде повод на Гидиън да предизвика Брайс. Едва бе успяла да оправи онази история с Епългейт. Съвсем не беше лесно да убеди Гидиън да оттегли предизвикателството си.

– Ето ви най-сетне и вас, милорд – спокойно каза Харriet. – Вече се чудех дали ще се появите тази вечер.

Гидиън мина покрай Морлънд, сякаш другият мъж бе някакъв невидим дух. Наведе се над ръката на Харriet и целуна пръстите ѝ.

– Казах ви, че ще се срещнем тук – напомни ѝ тихо той.

– Да, разбира се – Харriet беше объркана. Усещаше враждебността между двамата мъже, а не искаше неприятности. – Седнете, моля ви, сър. Второто действие тъкмо започва – тя кимна незаинтересувано към Брайс, който гледаше Гидиън със заплашителни очи. – Довиждане,

господин Морлънд. Благодаря, че се отбихте да ме поздравите.

– Довиждане, мадам – Брайс изчезна зад плюшените завеси.

– Ядоса ли те с нещо? – тихо попита Гидиън, докато седна до нея.

– За бога, не! – Хариет разтвори ветрилото си и започна бързо-бързо да си вее. – Той просто се отби от учтивост – Хариет забеляза погледа на сестра си. Фелисити я гледаше въпросително, сякаш я питаше дали всичко е наред. Хариет се опита да ѝ съобщи, също така без думи, че всичко е под контрол.

– Радвам се да го чуя – Гидиън арогантно се изтегна на стола до Хариет. Явно се опитваше да покаже собственическата си поза на всички присъстващи в залата. – Приятно ли ти е представлението?

– Не особено – отвърна Хариет. – Дори не мога да чуя какво става на сцената. Тази вечер тълпата е ужасно шумна. Някои от онези хора долу дори замерваха актьорите с обелки от портокали в края на първо действие.

Аделаида се изсмя.

– Хариет все още си мисли, че човек ходи на театър, за да гледа и слуша представлението, Сейнт Джъстин. Ние вече ѝ казахме, че това е най-незначителната причина да отидеш на театър.

Устните на Гидиън едва забележимо се разтеглиха в усмивка. Той огледа тълпата с явно задоволство.

Хариет се размърда неспокойно на стола си. Вече определено ѝ беше омръзнало да я излагат на показ като новата невеста на Звяра от Блекторн Хол.

* * *

Късно същата вечер, когато прислужницата ѝ най-сетне бе напуснала спалнята ѝ и Хариет остана сама, тя реши, че е дошъл моментът да си поговори с Гидиън.

Приблужи се до вратата, която свързваше нейната спалня с неговата, и долепи ухо до нея. Направи го тъкмо навреме, за да чуе как прислужникът на Гидиън напуска стаята. Хариет отвори вратата и веднага влезе в другата стая.

– Искам да поговоря с теб, милорд – обяви тя.

Гидиън, облечен в черен халат, тъкмо си наливаше чаша бренди. Той вдигна поглед и леко повдигна едната си вежда.

– Разбира се, скъпа. Тъкмо смятах аз да дойда в твоята спалня. Но тъй като вече си тук, може да ми направиш компания, като пийнеш и ти една чаша бренди.

– Не, благодаря. Не искам.

– Долавям някакви режещи нотки в гласа ти – Гидиън отпи една глътка от чашата си и я огледа внимателно. – Сърдита ли си ми за нещо, Хариет?

– Да. Гидиън, тази вечер не исках да ходя на театър. Отидох само защото ти настояваше.

– Мислех, че ще ти е приятно да си със семейството си и да ги увериш, че си омъжена съвсем безопасно. Нямахме нужда да ги караме да се тревожат още дали ще бъдеш прелъстена и изоставена от мен. Вече си виконтеса Сейнт Джъстин и нищо не може да промени този факт.

– Това не е причината да настояваш да отида и ти го знаеш. Гидиън, сестра ми смята, че ме излагаш на показ като някакъв рядък вид домашен любимец. Така ли е? Защото, ако е истина, не ми харесва. Достатъчно търпях.

– Ти наистина си много рядко създание, скъпа – очите му блестяха. – Наистина много рядко.

– Това не е вярно, милорд. Аз съм съвсем обикновена жена, която но една случайност вече е твоя съпруга. Гидиън, не искам повече да съм като на изложба. Не успя ли вече да докажеш, каквото там си искал да докажеш на обществото?

– Каквото и да говори сестра ти, тази вечер не те изпратих на театър, за да те показвам, Хариет.

– Съвсем сигурен ли си в това, милорд? – попита меко тя.

– По дяволите, разбира се, че съм сигурен. Ама че смешен въпрос. Мислех, че ще ти е приятно да си заедно с роднините си и че ще ти хареса театърът. Това е всичко.

– Отлично – каза Хариет, – но следващия път, когато предложиш да отида на някое място, където аз не желая да ходя, запазвам си правото да ти откажа.

Той я погледна раздразнено.

– Хариет, вече си омъжена жена. Ще правиш онова, което ти кажа.

– Аха! Значи смяташ да ме принудиш да ходя на места, където не ми е приятно?

– Хариет...

– Ако започнеш да ми заповядваш, определено ще си направя извода, че имаш други мотиви, а не го правиш само за да ми с приятно – рече Хариет. – А засега единствената причина, за която се досещам, е че искаш да ме показваш на всички.

– Не те показвам – Гидиън обърна чашата си на един дъх с

раздразнено изражение.

– Тогава нека се върнем в Ъпър Бидълтън – побърза да каже Хариет. – Нито един от двамата ни не обича особено града. Нека идем у дома.

– Значи много ти се иска да се върнеш при вкаменелостите си, така ли е?

– Естествено, че искам да се върна при тях. Знаеш колко се тревожа, че някой друг може да открие останалите кости, които съответстват на зъба ми. И тъй като и ти не харесваш тукашното общество повече от мен, не виждам защо да не се върнем в Ъпър Бидълтън.

– Пак с твоите проклетите вкаменелости – изръмжа той. – Само за това ли можеш да мислиш?

Хариет изведнъж разбра, че вече не е само раздразнен. Гидиън се ядосваше здравата.

– Знаеш отговора много добре, милорд.

– Така ли? Кажете ми, скъпа, къде се намирам аз в класацията на скъпите ти неща? Другите съпрузи се тревожат от конкуренцията на мъже като Морлънд. А аз трябва да се съревновавам с купчина стари кости и зъби.

– Гидиън, започваме да спорим за идиотски неща. Не мога да те разбера тази вечер.

Гидиън тихо изруга.

– Не съм сигурен, че и аз мога да разбера себе си тази вечер. Не съм в настроение, Хариет. По-добре си лягай.

Хариет се приближи към него. Постави ръка на рамото му и го погледна в очите.

– Какво има, Гидиън?

– Нищо.

– Не ме отблъсквай така пренебрежително. Знам, че се е случило нещо, което те е ядосало.

– Според теб по принцип съм си вечно сърдит.

– Не винаги – обидено отвърна тя. – Кажете, какво те ядосва, Гидиън? Фактът, че господин Морлънд намина в нашата ложа в театъра ли?

Гидиън се отдалечи от нея. Приближи се към масичката, на която стоеше брендито, и си наля още една чаша.

– Аз ще се разправам с Морлънд.

– Гидиън! – Хариет беше слисана. – Какво говориш?

– Казах, че аз ще се разправам с него.

– Сейнт Джъстин, чуй какво ще ти кажа – изсъска Хариет. – Да не си посял да замисляш как да провокираш господин Морлънд, за да го

извикаш на дуел. Не смей дори да си го помислиш. Няма да търпя подобни истории.

– Толкова ли си влюбена в него? – провлечено изръмжа той.

– За бога, Гидиън, знаеш, че това не е истина! Какво ти става тази вечер?

– Казах ти вече, най-добре ще е да си легнеш, мадам.

– Няма да ти позволя да ме изпратиш да си лягам като някакво непослушно дете, а ти да останеш тук и да беснееш като някакъв голям... голям...

– Звяр?

– *Не, не като звяр* – извика Хариет. – Като опърничав, труден, нечувствителен съпруг, който няма доверие на жена си.

Това го накара да замълчи. Гидиън я гледаше втрещено.

– Имам доверие в теб, Хариет.

Тя прочете тази проста истина в очите му и някаква част от нея, която бе студена като лед, изведнъж се разтопи.

– Е – продума тя колебливо, – все пак определено не го подсказваш с действията си.

Светлокафявите му очи изглеждаха почти златисти на светлината на огъня.

– Няма друг човек на този свят, на когото да вярвам толкова, колкото вярвам на теб, Хариет. Никога не го забравяй.

Хариет почувства как ѝ се завива свят от щастие.

– Наистина ли е така?

– Никога не казвам нещо, което не е истина.

– О, Гидиън, тона е най-милото нещо, което някога си ми казал – ти се втурна през стаята и се хвърли в прегръдките му.

– Господи, как си могла да си помислиш, че няма доверие в теб? – Гидиън остави чашата си и я притисна към себе си. – Никога не се съмнявай в това, миличка.

– Щом ми вярваш – прошепна тя до гърдите му, – защо се тревожиш толкова заради господин Морлънд?

– Той е опасен – простичко каза Гидиън.

– Откъде знаеш?

– Познавам го много добре. Едно време се представяше за мой приятел. Все пак бяхме прекарвали известна част от детството си заедно. Семейството му живееше близо до Блекторн Хол в продължение на няколко години, когато бяхме още деца. После те се преместиха другаде. Срещнах се с господин Морлънд чак когато излязох от университета.

Тогава той все още се наричаше мой приятел, дори и след като разсече лицето ми с една шпага.

Харriet замръзна. Вдигна глава, а очите ѝ се бяха разширили от учудване. Докосна нежно бузата му и попита:

– Морлънд ли ти стори това?

– Беше нещастен случай. Или поне той твърдеше така. И двамата бяхме много по-млади. Може би и малко диви. Във всеки случай, една вечер бяхме пили прекалено много вино и Морлънд ме предизвика на състезание по фехтовка. Аз приех.

– Мили боже! – ахна Харriet.

– Не носехме маски, за да защитим лицата си, но бяхме сложили предпазни капачета на върха на рапирите. Няколко приятели разчистиха място на пода и направиха облози. Споразумяхме се, че първият, който пробие защитата на другия, печели.

– Какво се случи после?

Гидиън сви рамене.

– Само след няколко минути всичко бе свършило. Морлънд не беше особено добър фехтувач. Аз спечелих, като го обезоръжих. После отстъпих назад и свалих гарда си. Но той грабна шпагата си и нападна без предупреждение. Предпазната капачка на върха ѝ някак се беше откачила и острието разряза челюстта и бузата ми.

– Гидиън! Можел е да те убие!

– Да. Често съм се чудил дали това е било намерението му. Имаше нещо особено в погледа му през онези няколко секунди. Видях го, когато се нахвърли върху мен. В този миг той ме мразеше, но не знаех защо.

– Как ти обясни той поведението си, да се нахвърли върху теб, след като е загубил?

– По-късно той твърдеше, че не е разбрал, че вече съм признат за победител. Предпожил, че срещата още не е приключила, че само за момент съм се оттеглил.

– Ами фактът, че шпагата му е била без предпазител? Как ти обясни това?

– Чиста случайност – Гидиън сви рамене. – Разгорещен от схватката, не е видял, че предпазната капачка е паднала. Обясненията му изглеждаха логични, винаги така става.

– А ти какво направи?

Гидиън замълча за миг.

– Видях яростта в очите му и реагирах инстинктивно. Отвърнах на атаката му така, сякаш бях на истински дуел. Морлънд ужасно се

изненада, изгуби равновесие и падна на пода. Хвърлих своята шпага и взех неговата. Допрях острието ѝ до гърлото му. Тогава той започна да крещи, че всичко е станало случайно.

– И ти му повярва?

– Какво друго обяснение можеха да имат действията му? И двамата бяхме пили твърде много. Казах си, че сигурно е било случайно. Морлънд беше мой приятел. Но никога не успях да забравя погледа му в мига, когато се хвърли срещу мен.

– Останахте ли приятели?

– Донякъде. По-късно той ми се извини и аз приех извиненията му. Казах си, че всичко е свършило. Знаех, че ще остана обезобразен до края на живота си, но знаех също така, че само аз съм си виновен, защото приех това глупаво предизвикателство.

– Той твърди, че бил единственият, който не се е отвърнал от теб, когато са те обвинили, че изоставяш Диъдри.

Гидиън се усмихна, но в усмивката му имаше само горчивина.

– И точно така си беше. Но тъй като именно той я бе прелъстил и беше баща на детето ѝ, а освен това по онова време бе все още женен, вероятно е преценил, че ще е най-благоприятно за него да се преструва на мой приятел. Така можеше да се престори на съвсем невинен.

Харriet вдигна глава, ококорила очи от слисване.

– Морлънд ли е този, който я е прелъстил?

– Да. Диъдри ми го призна онази вечер, когато дойде при мен. Но след смъртта ѝ нямаше начин да го докажа – устните на Гидиън се изкривиха. – Нещата щяха да са далеч по-лесни, ако Диъдри си беше направила труда да остави поне една бележка, преди да се застреля. Но тя никога не е била особено загрижена за другите. Вероятно ѝ е било все едно върху кого ще падне вината за самоубийството ѝ.

Харriet потрепери, когато долови свирепата болка и безсилния гняв в гласа на Гидиън.

– Гидиън, ти вече не я обичаш, нали?

– Мили боже, не! – той я погледна с изненада и гняв. – Бях убеден, че я обичам, когато ѝ направих предложение. Но сега виждам, че просто съм бил заслепен от красотата ѝ, както и от факта, че подобно прелестно създание изглежда ме желае. Но каквото и да съм изпитвал към Диъдри Ръштън, то умря в нощта, когато ми каза, че е приела предложението ми само защото баща ѝ я е накарал да го направи, и че е бременна от друг мъж. Каза ми, че ѝ е омразна дори мисълта за мен.

– О, Гидиън – Харriet стегна ръцете си, обвити около кръста му. –

Говорела е като една отчаяна жена. Била е много млада и несъмнено е смятала, че е влюбена в Морлънд. Знаела е, че никога няма да го има, и се е ужасявала от мисълта, че трябва да се омъжи за някого, когото не обича. Затова е решила да обвини теб за проблемите си.

– Не е нужно да измисляш извинения за постъпката ѝ – промълви Гидиън.

– Искам просто да разбереш, че вероятно тя въобще не те е мразела. Просто се е чувствала в капан и е решила да изкара гнева и отчаянието си върху теб.

– Определено успя да ми отмъсти, ако това с искала – рече Гидиън.

– Да, знам. Цели шест години си живял в истински ад.

– Доста образно го каза, но горе-долу си е точно така – сухо отвърна Гидиън. – Знам обаче едно, през тези шест години бях адски самотен.

Харriet се усмихна колебливо.

– Но вече не си. Сега имаш мен.

– Сега имам теб – Гидиън вдигна ръце, за да докосне косата ѝ. – И се кълна, че ще се грижа за теб безкрайно внимателно.

– Благодаря, милорд. И аз обещавам да се грижа за теб, и то още по-внимателно.

– Наистина ли? – в лъвските му очи пламтяха топли отблясъци.

– О, да! Грешаш, ако смяташ, че обичам повече вкаменелостите си, отколкото теб – тя се изправи на пръсти и докосна с устни неговите. – Истина е, че съм много привързана към тях, но много повече ме е грижа за вас, милорд.

Гидиън бавно се усмихна.

– Много се радвам да го чуя.

Той я грабна и я вдигна във въздуха, сякаш бе лека като перце. Гидиън я караше да се чувства като нежна принцеса от приказките, помисли си Харriet.

Той я постави в средата на леглото си и легна до нея.

– Може би ще ми покажеш кои точно са онези части от анатомията ми, които ти се струват равностойни или по-внушителни от старите кокали, които събираш, мадам.

Харriet се засмя, легнала в сянката на огромното му тяло.

– Значи можеш да почнеш от пръстите на краката ми и да изброяваш наред.

– С удоволствие.

Тя нежно го побутна и Гидиън послушно се търкулна по гръб. После Харriet коленичи до него и започна да изучава огромните му стъпала

със сериозно изражение.

– Трябва да призная, че рядко съм се натъквала на вкаменелости с подобни размери.

– Поласкан съм – Гидиън наблюдаваше лицето ѝ, озарено от сиянието на огъня.

– Освен това човек рядко има щастието да попадне на пищял с такава големина – Хариет плъзна бавно пръста си нагоре по вътрешната страна на крака му. – Наистина впечатляващо.

– Значи мога да си откъсна, че поне в това отношение печеля по точки пред онези стари кости.

– Определено печелиш – увери го тя. Пръстите ѝ продължиха нагоре през коляното му и по вътрешността на бедрото му. – И никога не съм виждала подобна бедрена кост, освен когато имах възможността да изучавам скелета на един слон.

Дъхът на Гидиън почти спря, когато дланта ѝ продължи още по-нагоре, разтваряйки черния му копринен халат, за да разкрие бедрата му.

– Радвам се, че ме оценяваш толкова високо.

– Наистина е така, милорд – тя наведе глава и го дари с една мъничка, влажна целувка върху горната част на крака му. Твърдите, къдрави косъмчета погъделичкаха носа ѝ. Мъжкият аромат на тялото му я накара да осъзнае собствената си нарастваща възбуда. Тя докосна твърдия му penis. – А сега стигаме до една много интересна находка.

– Само не ми казвай, че си намирала вкаменели образци точно на тази анатомична част! – каза Гидиън.

Не – призна Хариет. – Но това нещо е също толкова твърдо, колкото всичко, което съм намирала в камъка.

– Охо – Гидиън си пое дълбоко дъх, докато тя внимателно го галеше.

Хариет видя как мускулите на бедрата и гърдите му все повече се стягат от възбуда. Да гали тялото му беше като да гали стомана. Силата, скрита в него, направо я хипнотизираше.

– Ако някога бях открила нещо подобно – промълви Хариет, докато правеше кръгчета около него с върховете на пръстите си, – със сигурност щях веднага да напиша дописка за него до *Докладите*.

Смехът на Гидиън беше по-скоро вопъл от неутолено желание.

– Не мисля, че ще издържа на тази лекция. Елате насам, мадам. Смятам да заровя известна част от анатомията си на топличко във вас, преди да се е превърнала в истинска вкаменелост заради така нежеланото отлагане.

Харriet се усмихна, когато той я хвана и я издърпа върху тялото си. Изведнъж се озова седнала върху него. Усещаше силните му бедра между своите и това и се стори много възбуждащо. Чувстваше под себе си как мъжествеността му пулсира. Това я накара да осъзнае с огромно удоволствие своята женска сила.

Наведе се напред, като избута настрани халата му, за да разпери пръсти върху широките му гърди. След това наклони глава и прокара езика си по плоските му зърна.

– Мм, хубаво е – Гидиън си пое дъх и отново дълбоко издиша. – Толкова е хубаво!

Той постави ръце върху коленете ѝ и бавно прокара дланите си нагоре по вътрешната страна на бедрата ѝ. Откри онази мека част, която търсеше, и разпали в нея огън. После бавно плъзна пръста си в нея, за да провери дали е готова.

– Гидиън! – Харriet наклони глава назад и изви цялото си тяло като тълга в отговор на нежното посегателство.

– Постави ме в себе си – прошепна той с дрезгаво ръмжене. – Хвани ме в ръцете си и ме насочи навътре.

Тя протегна треперещите си пръсти надолу и намери, каквото търсеше. После се повдигна на колене и бавно се спусна обратно. Той навлизаше в нея бавно, като я остави тя да определя темпото.

Харriet чувстваше как той все повече я изпълва и разпъва. Усещането беше неопишимо вълнуващо. Винаги беше така. Тя не бързаше, искаше да се наслади на всеки сантиметър от него.

И тогава Гидиън бе изцяло в нея и двамата бяха свързани така, както само мъж и жена могат да бъдат. Харriet за пореден път се остави да бъде завладяна от неизразимата наслада да бъде в силните прегръдки на Гидиън.

Дълго, дълго време тя не се сети нито за Брайс Морлънд, нито за ужасните неща, които бе причинил на Гидиън. Когато се събуди след известно време и си спомни грозната история, Харriet видя, че Гидиън дълбоко спи до нея.

Искаше да го събуди, за да му напомни отново да не предизвиква умишлено Брайс, но Гидиън спеше толкова спокойно, че Харriet реши да почака до сутринта.

Но когато на сутринта тя се събуди. Гидиън го нямаше.

15.

Тържището Татърсолз беше вече пълно с народ, когато Гидиън влезе в двора. Това място по принцип винаги бе оживено, особено в пазарни дни като този, когато имаше големи разпродажби. Тъй като тук се организираха търгове на най-расовите коне в Лондон, мястото привличаше господата от града, както витрините с бонбони привличат малки деца. Наддаванията достигаха внушителни суми и в тях се включваха както тези, които можеха да си го позволят, така и онези, за които разкошните коне едва ли бяха по джоба.

Част от двора бе покрит с покрив, поддържан от колонада в класически стил. Гидиън подпря рамо на една от огромните колони и с безразличие изгледа как изведоха един ловен кон. Но той не беше дошъл, за да купува ловни коне.

След това бяха изложени чифт дорести коне за карета. По цвят си подхождаха идеално, но Гидиън забеляза, че и двата нямат особено добре развит гръден кош. Външният вид нямаше никакво значение за един кон за карета. Най-важното нещо беше издръжливостта и мощта на дробовете. Освен това днес не беше дошъл на пазара и за коне за карета.

Гидиън бързо изгуби интерес към дорестите коне и започна да оглежда тълпата. Беше почти сигурен, че ще открие жертвата си тук. Някои дискретни проучвания снощи в клуба му бяха разкрили, че Брайс ще е на тържището тази сутрин.

Миг по късно Гидиън го откри сред множеството. Морлънд стоеше на другия край на колонадата и разговаряше с някакъв пълничък мъж с палто, което му стоеше доста зле.

В този момент излезе един коняр със следващото предложение за покупка, една прелестна арабска кобилка, сива и петниста. Гидиън се поколеба за момент, тъй като в съзнанието му внезапно бе изникнал образът на Хариет, възседнала красивото животно.

Той спря и огледа кобилата по-внимателно. Изглеждаше загладена, но с яка мускулатура, която обещаваше сила и издръжливост. Малките ѝ уши се движеха с особена чувствителност, винаги нащрек. Интелигентните очи бяха разположени доста настрани на изящно изваяната ѝ глава. Хариет щеше да оцени интелигентността на един кон.

Гидиън оглеждаше изящните крака на животното, когато до ухото му прозвуча гласът на Морлънд.

– Не е в твой стил, а, Сейнт Джъстин? Повече ще ти подхожда някой от онези огромни, тромави зверове, които явно предпочиташ. Трябва ти нещо, дето да не се размаже под тежестта ти, като го възседнеш.

Гидиън не го погледна. Вниманието му бе изцяло съсредоточено върху кобилата.

– Радвам се, че си тук днес, Морлънд. Исках да си поговорим.

– Така ли? Много странно – тонът на Морлънд определено бе заядлив. – Едва ли си ми казал и две думички през последните шест години.

– Нямало е за какво да говорим.

– А сега има, така ли?

– Да, за съжаление. Ще те предупредя нещо, Морлънд. Надявам се, че ще обърнеш внимание.

– Ами ако не го направя?

– Тогава ще ти се наложи да се разправяш с мен – Гидиън хареса дръзката извивка на опашката на кобилата и гордата ѝ осанка. Имаше нещо във вида на това животно, някаква жизненост и ентузиазъм, които му напомнях за Хариет.

– Да не би случайно да се опитваш да ме заплашваш? – попита подигравателно Морлънд.

– Да – Гидиън оглеждаше внимателно яките задни крака на кобилата. Достатъчно силни са, реши той. Можеше да издържи на дълга езда. – Искам да стоиш настрана от жена ми.

– Мръсен кучи син – гласът на Морлънд бе загубил заядливостта си. Сега кипеше от ярост. – За кой се мислиш, че да ме заплашваш?

– Аз съм Сейнт Джъстин – тихо рече Гидиън. – Звяра от Блекторн Хол. И тъй като донякъде ти си отговорен за тази титла, трябва да си достатъчно благоразумен, за да имаш страх от нея.

– Заплашваш ме, защото знаеш, че ако реша да ти отнема малката ти Хариет, ще го направя. Отлично знаеш, че само с пръстче да я повикам, и тя ще дотича при мен.

– Не – каза Гидиън, все още приковал поглед в кобилата. – Тя няма да дойде при теб.

– Щом си толкова сигурен, тогава защо си правиш труда да ме заплашваш? – попита Морлънд.

– Защото не искам да ѝ досаждаш – Гидиън направи знак на коняря, който водеше кобилата. – А сега ме извини. Смятам да купя един кон.

Гидиън се отдалечи от Морлънд, без дори да го е погледнал. Знаеше много добре, че тази безмълвна обида ще го гложди много повече, отколкото заплахата му.

* * *

Гидиън се върна следобед у дома с намерение да съобщи на Хариет за кобилата, но вместо това разбра, че тя е отишла в музея на господин Хумболт. Трябваше да чака, за да я изненада с подаръка си. Това го раздразни. Осъзна, че е чакал с нетърпение да види реакцията ѝ.

Гидиън се намръщи на Аул. Той пък му отвърна със същата намръщена физиономия.

– Музея на господин Хумболт? – повтори Гидиън.

– Да, милорд. Изглеждаше много въодушевена. Един бог знае защо. Не мога да си представя какво толкова намира в някаква си сбирка мухлясали кокали.

– Ще ти се наложи да свикнеш с интереса на лейди Сейнт Джъстин към подобни неща, Аул.

– И аз така си помислих.

Гидиън тръгна към библиотеката, но се спря.

– Тя сети ли се да вземе със себе си прислужницата си или един от лакеите?

– Не. Но аз се погрижих за това, сър. Прислужницата ѝ отиде с нея.

– Отлично. Знаех, че мога да разчитам на теб, Аул – Гидиън продължи към вратата на библиотеката. – Очаквам посещение от господин Добс днес следобед. Моля, доведи го, когато пристигне.

– Добре, милорд.

Петнадесет минути по-късно пристигна и самият Добс, както винаги кипящ от енергия. Той хвърли настрана смачканата си шапка и се разположи срещу Гидиън с обичайната си фамилиарност.

– Здравейте, сър. Нося списъците с гостите, както пожелахте – Добс му подаде един свитък листове. – Невъзможно бе да набавя всичките. Някои са се изгубили или са били унищожени. Но успях да се сдобия с доста от тях.

– Добре. Нека видя какво сте ми донесли – Гидиън нареди всички списъци на писалището си. Огледа набързо дългите редици имена на хора, които са били канени в различни къщи, от всяка от които е изчезвало по нещо през този сезон.

– Хич няма да е лесно да сортираме онези, които били поканени в къщите и същевременно имат някаква връзка с ония пещери, сър – Добс махна към листите. – Стотици имена трябва да прегледаме. Много им се нрави на богатите да дават големи приеми.

– Виждам, че ще отнеме доста време – Гидиън прокара пръст по

единия от листовете. – Поне знам, че нашият човек трябва да е колекционер на вкаменелости.

– Не е задължително, милорд – каза Добс. – Може да е просто някой, който е отраснал в Ъпър Бидълтън или с имал повод да посети района.

Гидиън поклати глава.

– Един случаен посетител не може да е опознал пещерите достатъчно, за да знае за онази пещера, в която открихме плячката. Онзи, който е избрал тази пещера, е познавал добре мястото. А единствената причина, поради която някой изучава пещерите, е да търси вкаменелости.

– Щом казвате. Е, добре, ще ви оставя тези списъци и ще чакам да ми съобщите каква ще е следващата ни стъпка.

– Благодаря, Добс. Много ми помогнахте – Гидиън вдигна поглед, когато малкото човече се изправи. – Как успяхте да се сдобие с толкова много списъци?

Лицето на Добс, което толкова приличаше на лицата на гномите от приказките, сега се сбърчи в лукава усмивка.

– Казах им, че искам списъците като част от наградата за туй, че им връщам предметите. Като го чуваха, всички се разбързаха да ги намерят и ми ги дадат.

Гидиън се усмихна.

– Така им излиза много по-евтино, отколкото да ви дават пари в брой, разбира се.

– Знам ги тях. Всички големци се избиват да платят за някой хубав кон или за хубаво бижу, ама стават бая стиснати, щом им се наложи да плащат за услугите на хора като мен – Добс нахлупи смачканата шапка на главата си. – Но тъй като този път работя не за друг, а за вас, смятам, че ще получа възнаграждението си. Проверил съм туй онуй. Репутацията ви в това отношение е здрава като камък. Всички казват, че си плащате сметките и никога не се опитвате да прецакате хората средна ръка.

Гидиън вдигна вежди.

– Винаги е хубаво да чуе човек, че поне в някои области има добра репутация.

– В тия области, в които се движа аз, да се знае, че човек си урежда сметките честно и почтено е единствената репутация, която има значение.

* * *

Музеят на господин Хумболт беше наистина впечатляващ и си

струваше входната такса. Колекцията му от вкаменелости, скелети, препарирани животни и странни растения изпълваше цялата му градска къща, чак до последния етаж. Нито една стая не беше оставена празна. Дори и в спалнята му стояха витрини и сандъци, пълни с прашни скелети, морски вкаменелости и други отбрани експонати.

Когато разбра колко голям е музеят, Хариет остана дълбоко впечатлена.

– Само погледни това място, Бет! – каза тя на прислужницата си. Гледаше слисано редицата стаи на приземния етаж, пълни с невероятни съкровища. Посетителите можеха съвсем свободно да се разхождат из тях, да оглеждат и да се възхищават от черепите на носорози и безжизнените тела на препарирани змии. – Това е невероятно! Направо невероятно!

Бет хвърли един предпазлив поглед в първата стая. Веднага потрепери от ужас при вида на един скелет на огромна акула.

– Трябва ли задължително да дойда с вас, мадам? От тия работи направо ме побиват тръпки, казвам ви!

– Добре, тогава може да ме чакаш в приемната. Ще разгледам музея сама.

– Благодаря ви, мадам – вниманието на Бет веднага бе привлечено от младия мъж, който събираше входната такса от малкото посетители. Тя му се усмихна свенливо. Младежът дръзко ѝ се ухили.

Хариет не обърна никакво внимание на разменените погледи.

– Какво има в онази стая? – попита тя, като посочи към една врата до стълбището, която беше затворена.

Младежът я погледна за миг и отговори:

– Там е кабинетът на господин Хумболт. Не е позволено да влиза никой друг освен него. Единствената стая, която не е за посетители.

– Разбирам – Хариет тръгна към стълбището. – Добре тогава. Мисля, че ще започна отгоре надолу.

Тя се изкачи на третия етаж и се шмугна в първата стая, пълна с експонати.

Това беше самият рай.

В музея нямаше много посетители, така че нямаше кой да ѝ се пречка. Докато бавничко разглеждаше всичко от горния етаж надолу към партера, времето сякаш летеше.

Въпреки че се интересуваше предимно от вкаменели зъби. Хариет често се разсейваше и от други експонати, които привличаха вниманието ѝ.

Тя откри отлично запазен морски таралеж, който не приличаше на нито един от онези, които бе виждала досега. Заедно с него бяха наредени и още няколко интересни морски вкаменелости. В един сандък пък имаше цял куп други вкаменелости, които задържаха вниманието ѝ известно време.

Огне ѝ цяла вечност да прерови всички чекмеджета на всички шкаfoве в многобройните стаи, но Хариет не искаше да пропусне нищичко. Всеки път, когато отваряше някое чекмедже или надникваше в стъклена витрина, тя си казваше, че точно сега може да открие зъб като онзи, който бе открила в Ъпър Бидълтън. С малко късмет можеше дори да има етикетче. Щеше да разбере дали някой вече го е идентифицирал.

Хариет остави най-долния етаж на къщата за накрая. В една нормална къща мазето щеше да е отделено за кухнята и помещенията за прислугата, но Хумболт го беше превърнал в истински склад за музей. Когато Хариет слезе по стълбите, тя се оказа съвсем сама.

Това ѝ беше съвсем удобно.

В две от тъмните помещения тя не откри друго освен сандъци. По в края на коридора отвори последната врата и откри една сумрачна стая, в която се очертаваха силуетите на много скелети, някои от които бяха доста големи.

Светлината беше съвсем оскъдна. Пред вратата, в железни свещници, забити в стената, горяха две свещи. Тя взе едната и я внесе в стаята. С нея успя да запали полуизгорелите свещи в това помещение. Очевидно тук не идваха често.

Стаята беше не само тъмна, но и студена. Всичко бе покрито с дебел слой прах, но Хариет не обърна на това никакво внимание. Мръсотията и прахът бяха неразделна част от събирането на вкаменелости.

Тя веднага забеляза, че има няколко реда високи шкаfoве. Всеки от тях имаше десетки чекмеджета.

В чекмеджета с подобни размери определено имаше повече шансове да открие и доста зъби, реши щастливо Хариет.

Но преди да започне да тършува из шкаfoвете, тя се поспря да огледа някои от странните екземпляри, които задръстваха стаята. Върху един от шкаfoвете, разположен в средата на стаята, стоеше огромен каменен къс. Хариет го огледа отблизо и видя финия отпечатък на някаква странна риба с бодли.

По-нататък по същата редица тя видя прашните кости на няколко невероятни същества, които имаха и крака, и перки. Хариет ги гледаше удивено. Никога не бе виждала нещо подобно.

Видя в ъгъла един стол и го издърпа до шкафа със странните скелети. После се качи върху него, за да ги разгледа по-отблизо.

Когато се наведе, за да докосне една перка с необикновена форма, от костите се вдигна облаче прах. Тогава тя видя и малките карфици, които придържаха перката към скелета.

– Аха – промърмори тя доволно, – фалшификат. Знаех си. Нищо чудно, че господин Хумболт те е заточил в преизподнята – каза тя на бедното създание. – Вероятно доста солена цена е платил за теб само за да открие, че са му одрали кожата за нищо.

Когато слезе от стола, тя забеляза прашните петна по жълтата си наметка. Вече прекалено късно, тя съжали, че не си е донесла престилка. Следващият път не трябваше да забравя да си вземе от къщи.

Тъкмо се бе надигнала на пръсти, за да разгледа някакъв странен скелет на риба, когато чу, че вратата се отвори зад гърба ѝ. После се затвори съвсем тихо. Явно още някой от посетителите на музея беше открил пътя към последната стая-склад. Хариет не обърна никакво внимание, докато не чу, че новодошлият тръгна по пътеката между високите шкафове, на която стоеше тя.

– Добър ден, Хариет – каза Брайс Морлънд от другия край на пътеката.

Хариет замръзна на място, не само защото неговият глас беше последното нещо, което бе очаквала да чуе, но и заради заплашителните нотки в него. Тя се обърна с лице към него.

– Господин Морлънд! Какво, за бога, правите тук, в музея на господин Хумболт? Не знаех, че се интересувате от вкаменелости.

– Не се интересувам от тях – Морлънд се усмихна, но дори на оскъдната светлина си личеше, че усмивката му само далечно напомня на ангелско изражение. – Но за сметка на това много се интересувам от теб, моя сладка малка Хариет.

Тръпки на ужас полазиха по гърба на Хариет.

– Не ви разбирам.

– Не? Няма страшно. Скоро ще разбереш – той тръгна по пътеката към нея. Бледата светлина на свещта позлатяваше русата му коса, но красивото му лице оставаше в сянката на шкафовете.

Хариет инстинктивно отстъпи назад. Изведнъж усети, че ужасно се страхува.

– Извинете, сър. Става късно и трябва да се прибирам.

– Наистина вече е много късно. Музеят затвори преди десет минути.

Очите на Хариет се разшириха.

– Господи! Как лети времето! Прислужницата ми ще ме чака.

– Прислужницата ти е много заета да флиртува с момчето, което продава билетите. Никой от тях няма да се сети за нас още доста време.

– Както и да е, вече си тръгвам – Хариет вдигна брадичка. – Моля, отдръпнете се, сър.

Морлънд продължаваше да върви бавно към нея по тясната пътечка.

– Не още, малка Хариет. Не още. Трябва да ти спомена, че днес срещнах съпруга ти.

Така ли? – Хариет бавно отстъпваше.

– Имахме приятен разговор, по време на които той спомена да стоя настрана от теб – очите на Морлънд хвърляха яростни искри. – Нали разбираш, той много добре знае, че ме харесваш.

– Не – Хариет отстъпи още една крачка назад. – Това не е вярно и вие го знаете, господин Морлънд.

– О, вярно е. Ти си точно като Диъдри. И тя не можа да ми устои.

– Да не сте луд? За какво говорите?

– За теб и за Диъдри, разбира се. Сейнт Джъстин я загуби и ще загуби и теб. Този път гордостта му ще бъде окончателно сломена. Винаги е бил толкова отвратително арогантен, толкова гадно горд, дори и когато целият Лондон шепнеше зад гърба му. Но този път няма да успее да издържи на слуховете, както направи предния път.

– Какво смятате да правите? – попита Хариет.

– Да засея семето си в тялото ти, точно както го засях и в тялото на Диъдри – спокойно отвърна Брайс. – Диъдри бе повече от щастлива, когато се остави да я прелъстя. Ти обаче май се нуждаеш от малко убеждаване, а?

Хариет го гледеше втренчено.

– Никога няма да ти се дам. Как можа дори да си помислиш подобно нещо?

Морлънд кимна, очевидно доволен.

– Значи, не само убеждаване. Ще е нужна и малко сила. Отлично. Знаеш ли, предпочитам така. Но толкова рядко намирам жена, която да ми направи удоволствието да се съпротивлява! Всички съвсем лесно ми се дават, направо падат в леглото ми.

– Как смееш? – прошепна Хариет.

– Лесно. От дни чакам тази възможност. След неприятното разговорче със съпруга ти тази сутрин, тръгнах да те търся. Реших, че

моментът е настъпил. Знаех, че днес ще те имам. Разбираш ли, Сейнт Джъстин днес много, много ме ядоса.

– Проследил си ме?

– Разбира се. След като видях, че влизаш тук, реших, че сигурно ще ми осигуриш чаканата възможност. И така и стана. Ключът за тази стая беше точно от външната страна на вратата. Взех го пътьом и заключих вратата след себе си – Морлънд извади един тежък метален ключ от джоба си и го показа със зловен кикот. После го пусна обратно в джоба на палтото си.

– Ще викам.

– Никой няма да те чуе. Стените на тази стая са от камък и са много дебели. А и никой няма да слезе по стълбите до тук, защото музеят е затворен.

Харriet отстъпи още няколко крачки назад. Беше стигнала почти до края на пътеката. Само след миг щеше да може да се втурне покрай последния шкаф и да бяга по съседната пътека. Не знаеше какво ще прави след това, но все щеше да измисли нещо, уверяваше се тя. Междувременно трябваше да задържи Морлънд колкото може повече.

– Защо си толкова твърдо решен да си отмъстиш на Сейнт Джъстин? – попита тя. – Какво ти е сторил?

– Какво ми е сторил ли? – яростта изкривяваше красивото лице на Брайс. – Като всички останали от неговия сорт, той имаше всичко. Винаги е имал всичко. А аз няхах нищо. *Нищо*. Семействата ни бяха съседи години наред. Докато растях, трябваше да го гледам, него и по-големия му брат, как получават най-доброто. Коня, карети, дрехи, училища.

– Господин Морлънд, чуйте ме!

– Знаеш ли какво значи това? Не, разбира се, че не знаеш. Разни знатни хора идваха на гости в Блекторн Хол. Всички лазеха на колене за вниманието на граф Хардкасъл. А аз трябваше да съм благодарен, че просто съм получил покана за бал на Хардкасъл. Бях късметлия, ако ме вземат на лов със себе си. Родителите ми бяха от дребната провинциална аристокрация. Те направо ближеха обувките на граф Хардкасъл. Но аз никога не съм се унижавал пред него или пред синовете му. Бях равен с тях.

– Как можеш да кажеш, че Сейнт Джъстин е имал всичко? – попита Харriet.

– Той е наследник на графство и на огромно наследство, а аз трябваше да се ожена за дъщерята на някакъв си търговец, за да имам парите, от които се нуждаех. Не беше честно!

– Ти каза, че си му бил приятел.

Морлънд елегантно сви рамене.

– Приятели като него са невероятно полезни за човек в моето положение. Приятели от сорта на Сейнт Джъстин могат да те вкарат в най-добрите клубове, в най-добрите приемни, в най-добрите легла. За мен е обичайна практика да си търся приятели като Сейнт Джъстин. Но Сейнт Джъстин вече не ми е особено полезен, а и ме обиди.

Харriet го гледаше втренчено.

– Сигурно си казваш, че си по-добър от него, нали? Казваш си, че докато той има богатство и титла, ти си много по-умен, по-красив, по-привлекателен за жените от него.

– Точно така.

– Но го мразиш, защото дълбоко в душата си знаеш, че той е далеч по-добър, отколкото ти някога можеш да бъдеш. И не богатството или титлата му го правят по-добър. То е нещо по-дълбоко, нещо, което никога няма да имаш. Така ли е, господин Морлънд?

– Щом ти казваш така, скъпа.

– Какво ще докажеш, като ме нараниш?

Очите на Брайс блестяха.

– Ще докажа за пореден път, че мога да вземам жените на Сейнт Джъстин под носа му. Когато те обладая, ще имам удовлетворението да знам, че съм притежавал и двете жени, които Сейнт Джъстин мислеше, че са негови. Не е много, но го правя заради удоволствието.

– Ти си глупак, Морлънд. Сигурно знаеш какво ще стори Сейнт Джъстин, когато открие, че си се опитал да ме нападнеш.

– Охо, не мисля, че ще му кажеш за малката ни веселба, мадам – Брайс я погледна затворнически. – Жените обикновено не си признават, че са били с друг мъж дори и когато ги е изнасиллил. Мисля, че ги е страх да не обвинят самите тях. Всяка жена, която е омъжена за Звяра от Блекторн Хол, никога няма да си признае, че не му е била вярна. Прекалено много ще се страхува. Звяра със сигурност ще се нахвърли върху нея.

Пръстите на Харriet откриха края на последния шкаф.

– Няма да ме е страх да кажа на Сейнт Джъстин. Той ще ми повярва и със сигурност ще отмъсти за мен.

– Много по-вероятно е да те убие – каза Брайс, като скъси разстоянието между тях. – А ти си достатъчно умна, за да го знаеш. Няма да понесе мисълта, че младата му булка, жената, която показваше толкова гордо в града, вече се е оказала невярна.

– Ти не знаеш нищичко за него – без предупреждение Хариет се шмугна зад ръба на редицата шкафове.

Брайс се хвърли след нея, а в очите му гореше порочен огън.

Хариет изтича по втората пътека между шкафовете. Брайс беше точно зад нея. Само още две крачки и щеше да я хване.

Тогавя тя зърна стола, на който бе стъпила, за да разгледа вкаменелостите. Стоеше точно там, където го бе оставила, в средата на пътеката. Тя скочи на седалката и се покатери върху шкафовете тъкмо в мига, когато Брайс посегна да сграбчи полите ѝ.

Но не успя.

Хариет изтича по шкафовете, като събаряше черепи, кости и прешлени на пътеката долу. Брайс скачаше след нея по пътеката, очевидно с намерението да я хване на другия край, когато тя се опита да достигне вратата.

– По-добре ще е да слезеш веднага, малка кучко. Всичко това може да свърши само по един начин – сега в гласа на Брайс се долавяше жестока възбуда.

Хариет не го послуша. Целта ѝ беше големият камък върху шкафа в края на редицата, онзи, в който личаха контурите на странната бодлива риба. Сега тя само се молеше камъкът да не се окаже прекалено тежък, за да го помести.

Брайс така и не разбра какво е намерението ѝ. Вероятно въобще не му хрумна, че една жена може да прибегне до такива средства, за да се защити, или пък че ще е достатъчно силна, за да го стори, дори и да се опита.

Но Хариет от години копаеше вкаменелости от твърдите скали. Беше прекарала толкова часове, размахвайки чука и длетото. Знаеше, че не е слабачка.

Тя грабна камъка и го запрати към русата глава на Бране тъкмо в мига, когато той посягаше да сграбчи глезена и.

В последния момент Брайс явно разбра какво става.

– По дяволите, не – викът му прозвуча задавено, когато той се опита да отскочи настрани.

Но беше прекалено късно. Едва успя да избегне фронталния удар на тежкия скален къс. При рязкото му движение камъкът леко засегна главата му и отскочи тежко от рамото му, преди да падне с трясък на пода.

Брайс залитна и рухна на земята. Лежеше съвсем неподвижно, а очите му бяха затворени. Изпод една руса къдрица на челото му се

процеждаше струйка кръв.

В сенчестата стая, пълна със стари кости, се възцари ужасна тишина.

Хариет стоеше върху шкафовете и едва си поемаше дъх. Сърцето ѝ биеше лудо и ръцете ѝ трепереха. Гледаше втренчено Брайс, но все още не можеше да разсъждава ясно.

После се насили да слезе от шкафовете. Страхуваше се да се приближи до Брайс. Не знаеше дали е мъртъв и не искаше да разбере.

Но ѝ трябваше ключ, за да се измъкне от тази стая.

Хариет си пое няколко пъти дълбоко дъх и приближи неподвижно то тяло на Брайс много внимателно. Когато видя, че той нито помръдна, нито отвори очи, тя коленичи край него и бръкна в джоба му за ключа.

Пръстите ѝ се свиха около тежкия метален предмет. Тя бързо го измъкна. Усещаше в ръката си колко е студен. Брайс все още не помръдваше. Не можеше да каже дали въобще диша.

Хариет не се бави повече. Изтича до вратата, пхна ключа в ключалката и я отвори.

Беше свободна.

Втурна се нагоре по стълбите до приземния етаж и видя, че всичко е обвито в сумрак. Тежките завеси на прозорците бяха спуснати срещу късното следобедно слънце.

Вратата на личния кабинет на господин Хумболт се отвори. Един прегърбен мъж с огромни бакенбарди се изправи в рамката на вратата, също като голям паяк. Човекът свирепо се намръщи, когато я видя.

– Ама какво е това, ти не си готвачката с вечерята ми! Какво, по дяволите, търсиш тук? Всички посетители трябваше отдавна да са си тръгнали.

– Тъкмо тръгвах.

– Какво казваш? Говори по-силно, момиче – той направи фуния с дланта около ухото си.

– Казах, че тъкмо си тръгвах – каза по-високо Хариет.

Той махна с ръка, доста раздражено.

– Хайде, махай се от тук. Имам важна работа. Прекалено късно е за проклетите посетители. Ако не ми трябваха пари, за да купувам повече вкаменелости, въобще нямаше да пусна когото и да било в тази къща. Банда аматьори и търсачи на сензации. Глупаци, всички са глупаци.

Хумболт се обърна и тронаво влезе обратно в кабинета си. После блъсна вратата зад гърба си.

Хариет осъзна, че трепери. Опита се да поизчисти колкото може

прахта от роклята си. Когато отвори входната врата на музея и пристъпи навън на улицата, тя видя Бет да я чака близо до каретата. Момичето се смееше на нещо, което кочияшът тъкмо беше казал. Момчето, което събираше входните такси, също бе с тях. И тримата сега се обърнаха, за да я погледнат.

– Готова ли сте, мадам? – учтиво попита кочияшът.

– Да, готова съм – Хариет се приближи до каретата. – Хайде да вървим. И без това вече много закъсняхме.

Бет се ококори при вида на прашните ѝ дрехи.

– Божичко, мадам, ваш'та прекрасна жълта рокля е направо съсипана. Туй е заради всичките ония мръсни стари кости! Трябваше да донесе една престилка.

– Няма значение, Бет – Хариет се настани в каретата. – Моля те, побързай. Искам по-скоро да се прибера у дома.

– Да, госпожо.

Момчето, което проверяваше билетите, изведнъж се втренчи в нея.

– Ами какво стана с другия господин? Онзи, дето каза, че искал да разглежда вкаменелости на спокойствие?

Хариет се усмихна хладно.

– Нямам представа. Не съм срещала никой, когато си тръгвах.

Младежът се почеса по главата.

– Трябва да е излязъл, когато не съм гледал.

– Сигурно – Хариет даде знак на кочияша да тръгват. – Това със сигурност не ни засяга.

Двадесет минути по-късно Хариет слезе от каретата пред градската къща на Гидиън. Все още не можеше да реши каква част от случилото се да разкаже на съпруга си.

От една страна, искаше да се хвърли в обятията му и да му каже всичко. Трябваше да поговори с някого за ужасните събития в музея на господин Хумболт.

Но пък от друга страна, ужасно се тревожеше какво би направил Гидиън. Нямахше да остави подобна обида към жена му да се размине безнаказано.

Гидиън стоеше на вратата на библиотеката, когато Хариет влезе в къщата. Той се усмихна при вида на прашните ѝ дрехи.

– По мръсотията по дрехите ти съдя, че си прекарала много приятно в музея на господин Хумболт, мадам.

– Беше много интересно преживяване, милорд. Нямам търпение да ви разкажа всичко за него – пръстите ѝ трепереха, докато смъкваше

ръкавиците си.

Харriet осъзна, че тялото ѝ едва сега реагира физически на ужасните събития в музея. Чувстваше се някак неестествено. Сякаш не можеше да спре леките, почти незабележими вибрации, които разтърсваха гърба ѝ.

Харriet мина точно покрай Гидиън и влезе в библиотеката. Зоркият му поглед спря замислено върху лицето ѝ и веселата му усмивка изчезна. Затвори вратата на библиотеката и се обърна към нея.

– Какво се е случило, Харriet?

Харriet се обърна с лице към него, като отчаяно търсеше думи. Чувстваше се като разкъсана от реакцията на тялото ѝ след преживяното. Не можеше повече да се контролира.

Тя тихо проплака и се втурна към Гидиън, за да се хвърли в прегръдките му, търсейки утеха до силните му гърди.

– О, Гидиън, случи се най-ужасното нещо. Може да съм убила господин Морлънд.

16.

Съвсем не беше лесно да изкопчи от нея цялата история. Гидиън се въоръжи с цялото си търпение. Притискаше до себе си Хариет, докато тя му разказваше разпокъсано разни неща, които включваха фалшиви вкаменелости, камък с контури на бодлива риба в него и Брайс Морлънд.

Името на Морлънд бе това, което накара Гидиън да закипи от гняв.

– И тогава хвърлих камъка върху него – Хариет вдигна глава от рамото на Гидиън. – И той го удари. Гидиън, имаше кръв. Много кръв. И после той падна на пода и не съм сигурна, но май си удари главата на шкафовете. Когато отидох, за да взема ключа от джоба му, той не помръдваше. Гидиън, какво ще правим? Мислиш ли, че ще ме обесят заради убийството на господин Морлънд?

Гидиън успя с огромно усилие да съдържи яростта си.

– Не – отвърна той. – Ти със сигурност няма да бъдеш обесена за убийство. Няма да го позволя.

Раменете на Хариет се отпуснаха от облекчение.

– Благодаря, милорд. Това е наистина много успокояващо. Толкова се тревожих – тя грабна голямата бяла кърпичка, която той ѝ бе подал, и попи сълзите от очите си. – Мислиш ли, че ще се наложи да напуснем страната, за да избегнем скандала?

– Не, не вярвам това да се наложи – Гидиън усещаше стомаха си на буца. Този път Морлънд бе отишъл прекалено далеч.

– Слава богу! – Хариет подсмръкна в кърпичката. – Точно сега въобще не ми се щеше да напускам страната. Толкова искам да се върнем в Ъпър Бидълтън, за да продължа работата си. А и си мисля, че ще ти е много трудно да управляваш имотите на семейството ти от чужбина.

– Несъмнено би било така – Гидиън сграбчи раменете ѝ и я разтърси. – Хариет, съвсем сигурна ли си, че не ти е сторил нищо?

Тя поклати нетърпеливо глава и още веднъж издуха носа си в кърпичката.

– Не, не, съвсем добре съм, милорд. Само дето тази рокля вече за нищо не става. Но не мога да виня за това само господин Морлънд. Всъщност когато той се появи, вече достатъчно я бях оплескала с мръсотия.

Тя наистина беше добре. Гидиън трябваше непрекъснато да си го

напомня. Морлънд не бе успял да я докопа в мръсните си развратни лапи. Ето на, можеш да си сигурен, че Хариет ще се спаси сама с помощта на някаква древна риба в парче камък. Гидиън нежно разтриваше раменете ѝ. Той се бе провалил и не бе успял да я опази.

– Моята храбра, изобретателна Хариет. Толкова много, наистина много се гордея с теб, мадам.

Тя се усмихна, все още трепереща.

– Ами, благодаря ти, Гидиън.

– Но съм ужасно ядосан на себе си, че не успях да се справя със задачата си да те пазя – мрачно добави Гидиън. – Въобще не трябваше да допусна да изпаднеш в такава опасност както днес.

– Е, за това едва ли точно ти си виновен, Гидиън. Не би се досетил по никакъв начин, че господин Морлънд ще отиде в музея на господин Хумболт – Хариет млъкна за миг и след това продължи разпалено: – Това наистина е прекрасен музей, сър. Мисля, че още не съм успяла да ти разкажа за него, защото бях толкова заета да ти обяснявам как може би съм убила господин Морлънд. Но не открих нито един зъб, който да прилича на моя.

Гидиън се усмихна иронично. Какво друго може да очаква от Хариет, освен да е много по-заинтересувана от гигантския зъб на влечуго, отколкото от прекалено близката среща с Морлънд. Той постави пръст на устните ѝ, за да я накара да замълчи.

– Ще ми разкажеш за музея по-късно. Сега мисля, че ще е най-добре, ако отида и разбера точно с какво си имаме работа.

Хариет изглеждаше много разтревожена.

– Какво имаш предвид?

– Отивам в музея на Хумболт, за да разбера дали Морлънд е жив или мъртъв – Гидиън я целуна по челото. – Едва когато разбера какво е положението в момента, мога да правя по-нататъшни планове.

– Да, разбира се – Хариет прехапа устни. – Ами ако е жив? Мислиш ли, че ще ме обвини в опит за убийство?

– Мисля – нежно отвърна Гидиън, – че последното нещо, което би направил Морлънд, е да те обвини в убийство.

Ще е прекалено зает да се опитва да спаси собствената си кожа, обеща си наум Гидиън.

– Не съм съвсем убедена в това – замислено се намръщи Хариет. – Той не е особено мил човек. Ти беше съвсем прав, като каза, че не е такъв ангел, какъвто изглежда.

– Да – Гидиън я пусна. – Качи се горе, скъпа. Ще се върна, когато

се погрижа за Морлънд.

Харriet докосна рамото му, а в очите ѝ се четеше огромна загриженост.

– Нали ще внимаваш много? Не искам никои да те види близо то трупа. Ако е мъртъв, разбира се. А ако е жив, може да е опасен. Не бива да поемаш никакви рискове.

– Ще бъда много внимателен – Гидиън отиде до вратата и я отвори. – Може да се позабавя, но ти не бива да се тревожиш за мен.

Харriet го погледна недоверчиво.

– Мисля, че трябва да дойда с теб, сър. Мога да ти покажа точно къде оставих господин Морлънд.

– Сам ще го намеря.

– Но ако дойда с теб, ще мога да стоя на пост, докато ти се погрижиш за тялото – каза тя, като явно вече се беше запалила по собствения си план.

– Ще се справя чудесно и сам. А сега, ако нямаш нищо против, Харriet, ще тръгвам – той я подкани с ръка да тръгва към стаята си.

Харriet тръгна съвсем бавно към вратата, като явно обмисляше някакви варианти наум.

– Милорд, колкото повече си мисля за това, толкова повече се убеждавам, че ще е най-добре да дойда с теб.

– Казах не, Харriet.

– Но ти знаеш също толкова добре, колкото мен, че понякога и твоите планове се объркват. Помни какво се случи онази нощ в пещерата, и всичко стана само защото не ми се довери.

– Плановете ми се объркват, само когато вие, мадам, се намесите в тях – спокойно отвърна Гидиън. – Тази вечер ще направиш точно каквото ти казах. Аз ще се занимавам с Морлънд. Ти ще се качиш в стаята си, ще вземеш една вана и ще пийнеш чаша чай, за да се възстановиш след случилото се. И няма да напускаш къщата, докато се върна. Ясно ли е всичко, скъпа?

– Но, Гидиън...

– Виждам, че не е съвсем ясно. Отлично, нека тогава говоря направо. Ако моментално не се качиш горе, аз ще те занеса там. Сега разбрахме ли се, мадам?

Харriet примигна.

– Ами, ако смяташ така да се държиш по този въпрос...

– Така смятам – увери я той.

Харriet мина с нежелание покрай него.

– Добре, милорд. Но моля те, внимавай.

– Ще внимавам – намусено отвърна Гидиън. – И, Харriet!

Тя се обърна назад с въпросителен поглед.

– Да, милорд?

– Бъди сигурна, че в бъдеще ще се грижа за теб много по-добре.

– О, глупости. Ти и така си се грижиш за мен отлично.

Тя греша, мислеше си Гидиън, докато я наблюдаваше как се изкачва по стълбите. Въобще не се грижеше както трябва за нея и днес тя едва не плати горчива цена за небрежността му. Но поне едно бе сигурно. Време беше да се отърве от Морлънд веднъж завинаги.

Освен, разбира се, ако Харriet вече не го е сторила.

* * *

В ранната вечер, когато Гидиън се отправи пеша към музея на Хумболт, улиците бяха препълнени с народ.

Гидиън бе сметнал, че без кон и карета ще се придвижи по-бързо, но вървенето пеша имаше и още едно предимство. Пеша бе по-лесно да се смеси с тълпата пешеходци и карети, които непрестанно се движеха навсякъде из Лондон.

Конете на Сейнт Джъстин едва ли можеха да минат незабелязано. Много хора ги разпознаваха моментално, а Гидиън не искаше да привлече вниманието върху себе си точно тази вечер. Ако забележи някое познато лице, той можеше да се шмугне в страничните улички.

Когато стигна до улицата, на която се намираше музеят на господин Хумболт, Гидиън изчака в една пресечка, докато се увери, че наоколо няма никой друг. После се отправи към пространството точно пред къщата, което бе леко вдълбано, за да достига светлина до прозорците на мазето. Както винаги, стълбите, които водеха от улицата към къщата, бяха оградени с желязна ограда и порта.

Гидиън се опита да отвори портата, но тя се оказа заключена. Той се огледа още веднъж, да не би някой да се е приближил, след това се прехвърли през оградата и скочи на каменните стъпала.

Тези стълби, които бяха първоначално предназначени за прислугата и търговците, водеха надолу към една врата, която също беше заключена. Гидиън се опита да надникне през едно от прозорчетата, които трябваше да пропускат светлина до тъмното мазе, но пред всички тях бяха спуснати плътни завеси.

Гидиън тъкмо се чудеше дали ще му се наложи да чупи някой прозорец, когато забележа, че някой явно е забравил да заключи прозорчето.

Отвори го и прехвърли единия си крак през перваза. Само след миг вече се намираше в затъмнена стая, пълна с шкафове, сандъци и кости. Той бързо се досети, че това не е стаята, за която му бе разказала Хариет.

Гидиън взе от стената една свещ, запали я и тръгна през прашната стая към един тъмен и къс коридор. Вратата на стаята в дъното беше отворена.

Още щом пристъпи в тъмната стая, Гидиън разбра, че се намира точно на мястото, където е била нападната Хариет. Леден гняв забушува във вените му, докато проверяваше всяка от пътеките между високите шкафове. *Морлънд я е хванал в този капан.* Проследил я е като беззащитна кошута и тогава я е нападнал. Единствено съобразителността на Хариет я е спасила.

Ръката на Гидиън яростно стискаше свещта. В този момент беше ядосан на самия себе си почти колкото и на Морлънд. Трябваше да се погрижи Хариет въобще да не попада в подобна опасност. Не беше изпълнил дълга си към своя и съпруга. Не се бе грижил за нея както трябва.

Гидиън откри пътеката, където Хариет бе хвърлила камъка върху Морлънд. Големият каменен къс беше на пода, а от него се бе отчупило едно парче. Върху него капна малко восък см свещта му и на светлината ѝ се различаваше отпечатък на им какво странно морско същество с бодли. Гидиън коленичи за да разгледа по-отблизо мястото, където бе повален Морлънд.

На пода личаха тъмни петна засъхнала кръв. Гидиън се изправи и набързо огледа останалата част от стаята. От Морлънд нямаше и следа.

Когато напусна помещението и тръгна обратно по коридора, Гидиън забеляза още няколко капки кръв върху праха на пода. Проследи кървавата дияра и стигна точно до онзи прозорец, през който самият той бе влязъл. Когато вдигна свещта, успя да различи кървавия отпечатък на пръст върху перваза. Морлънд бе излязъл от къщата точно от тук. Това обясняваше защо прозорецът бе отворен.

Дотук с опасенията на Хариет, че е убила това копеле Явно е бил достатъчно добре, за да се измъкне от къщата, след като се е надигнал от пода.

Гидиън се усмихна студено на себе си, когато духна свещта. Наистина се радваше, че Морлънд не е мъртъв. Имаше други планове за него.

Двадесет минути по-късно Гидиън се изкачи по стълбите пред

малката градска къща на Морлънд и се представи на икономката, която бе отворила вратата. Тя зяпна ужасена белега му, докато избърсваше ръце в престилката си.

– Не е в къщи за никого – измърмори жената. – Тъй ми каза самият той преди половин час. Веднага щом се прибра. Имал е злополука, сама видях.

– Благодаря – Гидиън пристъпи в коридора, като избута жената от пътя си. – Сам ще се представя.

– Не, вижте какво, сър – измънка икономката. – Получих нареждания никого да не пускам. В момента господин Морлънд хич не е добре. Почива си в библиотеката.

– Ще се чувства много по-зле, когато приключи с него – Гидиън отвори първата врата вляво и разбра, че е отгатнал. Намираше се в библиотеката. Не видя къде се намира жертвата му, докато не чу гласа на Морлънд иззад облегалката на едно широко кресло пред камината.

– По дяволите, веднага изчезвай оттук – изръмжа Морлънд, без да се обърне, за да види кой е влязъл. – Дявол да го вземе, госпожо Хийт, нали ти казах никоой да не ме безпокои!

– Но аз смятам да направя именно това, Морлънд – проговори Гидиън, съвсем тихо. – Ще те обезпокоя. И то доста.

Откъм креслото не се чу нито звук. После Морлънд се надигна от него и се извърна, за да застане лице в лице с Гидиън. От чашата в ръката му се изля малко бренди върху килима.

Морлънд вече съвсем не приличаше на архангел. Грижливо фризираната му руса коса сега бе в безпорядък. По челото му имаше засъхнала кръв, а очите му горяха трескаво. Той остави чашата с треперещи пръсти.

– Сейнт Джъстин! Какво, по дяволите, търсиш тук?

– Не се престаравай да се правиш на гостоприемнен домакин, Морлънд. Виждам, че не се чувстваш особено добре. Между другото, много лош удар си получил по челото, а? – Гидиън се усмихна. – Чудя се дали ще ти остане белег.

– Разкарай се от тук, Сейнт Джъстин!

– Знаеш ли, тя се тревожеше, че те е убила с онзи голям камък. Хариет е доста силна за една представителка на слабия пол. А и камъкът си беше доста големичък, не мислиш ли? Видях го на пода в онази стая, където си се опитал да я нападнеш.

Морлънд гледаше с див поглед.

– Не знам за какво говориш, по дяволите, и нямам желание да

узная. Искам моментално да си тръгнеш.

– Ще си тръгна веднага щом ние двамата уредим една дребна работа.

– Каква работа?

Гидиън повдигна вежди.

– О, нима пропуснах да ти обясня? Искам имената на секундантите ти, естествено. За да могат моите секунданти да им се обадят и да уредят подробностите около срещата ни.

Морлънд сякаш онемя. След известно време продума:

– Секунданти? Среща? Да не си луд? За какво говориш?

– Предизвиквам те на дуел естествено. Смятах, че ще очакваш подобно нещо. Все пак ти си обидил жена ми. Какво друго му остава на един джентълмен в моето положение, освен да поиска удовлетворение?

– Не съм докосвал жена ти. Не знам за какво говориш – побърза да каже Морлънд. – Ако тя твърди, че съм я обидил, значи лъже. Тя лъже, чуваш ли?

Гидиън поклати глава.

– Ето на, отново я обиждаш. Как смееш да обвиниш жена ми, че лъже, Морлънд? Сега вече наистина ще искам удовлетворение. Не мога да оставя това без отговор.

– Дявол да те вземе, Сейнт Джъстин, казвам ти самата истина. Вобщо не съм я докосвал.

– Да, знам – търпеливо рече Гидиън. – Фактът, че се е спасила от теб, е много приятен, но това не те оправдава. Самият ти, като истински джентълмен, сигурно разбираш отлично какво съм длъжен да сторя сега.

Морлънд го гледеше втренчено, а изражението му представляваше смесица от гняв и отчаяние.

– Тя лъже, казвам ти. Не знам защо, но тя лъже. Чуй ме, Сейнт Джъстин. Някога бяхме приятели. Сега можеш да ми вярваш.

Гидиън го гледеше изпитателно.

– Нима наистина предлагаш да повярвам на теб, а не на жена си?

– Да, по дяволите, да! Защо да й вярваш? Тя беше принудена да се омъжи за теб, защото си я компрометирал. Докато ви нямаше, целият град заговори за това.

– Нима? Е, слуховете нямат кой знае какво значение, нали? Вече се ожених за дамата. В очите на обществото това решава всички проблеми, както и двамата отлично знаем.

– Но ти не можеш да й вярваш – каза Морлънд. – Тя не те обича. Не

повече, отколкото те обичаше Диъдри. Как може някоя жена да те желае, с това отвратително лице? Жена ти е била принудена да приеме предложението ти, също както беше принудена и Диъдри.

– Много съм изненадан, че заговори за Диъдри – тихо рече Гидиън.
– След онова, което й причини.

Устните на Морлънд започнаха да се движат, но известно време от тях не се откъсна нито звук.

– След кое? Какво съм й направил? За какво пък говориш сега, по дяволите?

– Тя ми каза името на човека, който я е прелъстил, в нощта, когато дойде при мен – каза Гидиън. – Изпадна в ярост, когато отказах да направя онова, което искаше. Стори ми се доста странно, разбираш ли, че изведнъж съм започнал да й се струвам толкова неудържимо привлекателен, че вече не може да чака, докато се оженим.

– Тя не можеше да те гледа!

– Знам. Това ми го заяви пределно ясно в нощта, когато отказах щедрото й предложение. Беше много ядосана. В гнева си ми каза доста неща за теб, Морлънд. Как си бил влюбен в нея, но не си можел да се ожениш за нея, защото вече си имал една крайно неудобна съпруга. Как си й предложил да ме съблазни, когато е разбрала, че е бременна. Как двамата сте планирали да продължите връзката си и след като се оженим.

Морлънд избърса уста с опакото на ръката си.

– Диъдри те е излъгала.

– О, нима?

– Разбира се, че те е излъгала – извика Морлънд. – И ти си го знаел. Сигурно си го знаел. Иначе щеше... щеше...

– Да те извиквам на дуел още преди шест години? И за какво? Тя искаше именно теб и ти се даде съвсем доброволно. Тя е направила своя избор. И тъй като ми показва съвсем ясно, че не може да ме понася, защо да си правя труда да те предизвиквам заради нея? И да те бях убил, нищо нямаше да постигна.

– Тя те е излъгала – Морлънд стисна юмрука си и удари по креслото с гняв и отчаяние. – По дяволите, и двете лъжат!

– Жена ми не лъже – тихо каза Гидиън. – И не мога да търпя да я обиждат. Назови секундантите си.

– Няма да назова никакви секунданти – пресипнало каза Морлънд.

– Аха – рече Гидиън, – виждам, че си достатъчно разстроен от днешната си рана, за да мислиш за имената на двама души, на които да

повериш организирането и подробностите около дуела ни. Добре тогава, ще ти отпусна малко време.

– Време? – Морлънд внезапно наостри уши.

– Разбира се. Имаш на разположение тази нощ. Ще изпратя секундантите си утре рано сутринта. Дотогава трябва да си намислил две имена. Приятна вечер, Морлънд. Ще чакам с нетърпение следващата ни среща! – Гидиън се обърна към вратата.

– Чакай – Морлънд пристъпи напред, залитайки. Ръката му бутна чашата бренди и тя се преобърна на килима. – Казах чакай, дявол го взел. Не можеш да ме предизвикаш. Само помисли за приказките, които ще тръгнат.

Гидиън се усмихна.

– Уверявам те, вече ни най-малко не се тревожа от слухове. Разполагах с цели шест години, за да свикна с най-лошото, което може да предложи висшето общество в това отношение. О, това ме подсети за нещо. Почти щях да забравя.

Морлънд се стегна, много разтревожен, когато видя как Гидиън се връща към него.

– Какво има? Стой далеч от мен, Сейнт Джъстин!

– Мисля, че за да направим всичко, както е прието, трябва да те зашлева през лицето с ръкавицата си, нали? Позволи ми.

Гидиън сви ръка в железен юмрук и го стовари право в челюстта на Морлънд.

Морлънд се свлече на пода с приглушен вопъл. Гидиън се изправи над него.

– Извинявам се, че без малко щях да пропусна да изпълня формалностите. Когато човек е бил изхвърлен от обществото толкова дълго време, често се случва да забрави някои от нещата, които се очакват от един истински джентълмен.

* * *

Гидиън реши, че сега трябва да наmine към някои от клубовете си. Морлънд не беше единственият, който трябваше да назове двама души за секунданти. Гидиън също се нуждаеше от двама секунданти. И тъй като нямаше нито един близък приятел, изборът беше доста ограничен.

За щастие, поне Хариет бе успяла да се сприятели с доста хора.

Гидиън откри младия Епългейт, седнал в главното помещение на клуба на улица Сейнт Джеймс. Фрай беше с него. Двамата вдигнаха разтревожено погледи, когато видяха, че Гидиън се приближава към тях.

– Добър вечер, господа – Гидиън седна до тях и си наля една чаша бордо от бутилката на Фрай. – Радвам се да ви видя тук. Нуждая се от една услуга.

Очите на Фрай се разшириха от тревога. Чашата в ръката на Епългейт лекичко трепереше, но той погледна Гидиън с решително изражение.

– Сър, ако сте тук, за да ме извикате на дуел, аз съм готов.

Гидиън се усмихна.

– Глупости. Жена ми ми обясни как стоят нещата с онова отвличане. Готов съм да обърна гръб на случилото се.

– Охо – Фрай – Наистина ли?

– Да поговорим за нещо съвсем различно.

Епългейт се намръщи объркано.

– За какво става въпрос?

Гидиън се облегна на стола си и огледа Епългейт и Фрай.

– Сигурен съм, че ще ви е много неприятно да узнаете, че жена ми бе оскърбена от господин Брайс Морлънд.

Фрай и Епългейт се спогледаха, след което отново погледнаха Гидиън.

Епългейт се намръщи.

– Никога не съм харесвал този човек. Какво й е казал негодникът?

– Не е особено уместно да споменавам точните думи – промърмори Гидиън. – Мисля, че ще е достатъчно, ако ви кажа, че считам действията му за много сериозна обида и възнамерявам да потърся удовлетворение. Трябват ми двама души, на които мога да се доверя като на секунданти. Някой от вас желае ли да стане мой секундант?

Епългейт примигва и погледна Фрай, който пък от своя страна изглеждаше не по-малко изненадан.

– Ами... – измънка Фрай.

– Предизвикали сте Морлънд? – предпазливо попита Епългейт.

– Нямах друг избор при дадените обстоятелства – обясни Гидиън. – Въпрос на чест, разбира те ли. Този човек обиди жена ми.

Епългейт се намръщи още повече.

– Няма да търпя Морлънд да се мотае наоколо и да обижда лейди Сейнт Джъстин.

– И аз смятам, че е недопустимо – каза Гидиън.

Бакенбардите на Фрай помръднаха.

– Винаги съм смятал, че има нещо гнило в тоя Морлънд. Нещо прекалено мазно и занижано. Не съм изненадан, че е пристъпил чертата на

допустимото.

Епългейт кимна трезво.

– Да, понякога плъзваха разни слухове за него. Предимно във връзка с някои негови крайно неприятни навици, свързани с посещенията му по бардаците. Но все пак бяха само слухове. Въпреки това човек винаги трябва да внимава с този сорт хора.

– Смятам да се погрижа повече да не безпокои жена ми – рече Гидиън. – Да разчитам ли на помощта ви?

Епългейт се стегна и изправи рамене. Изглеждаше доста зашеметен, но в очите му проблесна ентузиазъм.

– Никога не съм вършил подобни неща. По принцип се занимавам предимно с вкаменели фаланги и подобни работи. Но мисля, че мога да се справя. Разбира се, сър. За мен е чест да стана ваш секундант.

– И за мен – в очите на Фрай блестеше някакво пламъче. Лицето му изведнъж поруменя. – Ами да. Истинска чест, сър. Можете да оставите подробностите на нас. Ще се отбием при Морлънд още утре рано сутринта.

– Отлично – Гидиън се изправи. – Много съм ви задължен, господа.

Мисълта, че Звяра от Блекторн Хол им е задължен накара Фрай и Епългейт да се чувстват доста слисани. Когато Гидиън си тръгна, те останаха с безкрайно удивени лица.

Когато излезе на улицата пред клуба, Гидиън махна на един минаващ файтон, съобщи адреса на градската си къща и се качи на превозното средство.

Той седеше, загледан в тъмните улици, и обмисляше пригответеленията си. Не се съмняваше в лоялността на секундантите си. Епългейт и Фрай явно биха направили всичко за Хариет. Бяха го доказали, когато я отвлякоха и с това рискуваха да си навлекат гнева на Звяра от Блекторн Хол.

Освен това бе съвсем сигурен, че не са в състояние да запазят в тайна ролите си на секунданти. Беше видял ентузиазма в очите им. Нито един от тях не се беше занимавал с дуели. Бяха свикнали да се възприемат като хора на науката, а не като мъже на действието.

Явно това, че са ги помолили да станат секунданти в дуел за честта на една дама, им даваше нова представа за самите себе си.

Морлънд бе съвсем прав. Слухът за дуела щеше да плъзне из целия град и утре призори всички щяха да знаят за него. А Гидиън искаше точно това.

Няколко минути по-късно той скочи от файтона и се изкачи по

стъпалата на къщата си. На вратата го посрещна Аул.

– Лейди Сейнт Джъстин желае веднага да се качите при нея, сър – съобщи Аул с мрачно изражение.

– Благодаря, Аул – Гидиън му подаде шапката и ръкавиците си. – Къде е тя?

– Мисля, че е в спалнята си, сър.

Гидиън кимна и тръгна нагоре по стъпалата, като взимаше по две наведнъж. Когато стигна площадката на втория етаж, той тръгна по коридора и спря пред вратата на Хариет. После почука.

– Влез – моментално отвърна Хариет.

Гидиън отвори вратата и влезе спокойно в стаята ѝ. Хариет скочи на среща му.

– Слава богу, че най-после се прибра! – ахна тя, като го притисна силно към себе си. – Толкова се тревожех! Намери ли тялото? Какво направи с него? Как ще се отървем от трупа?

– Открих тялото – Гидиън се усмихна в меките къдрици на косата ѝ. – И то беше съвсем живо. Морлънд си беше у дома и си ближеше раните.

– Жив ли е? – Хариет отстъпи назад и плесна с ръце. Веждите ѝ се сключиха в права линия над носа ѝ. – Съвсем сигурен ли си?

– Съвсем сигурен. Можеш да си отдъхнеш, скъпа. Не си успяла да го убиеш. И много жалко. Но мисля, че сега положението е под контрол. Между другото, поздравявам те за точния мерник!

Хариет си отдъхна.

– Колкото и да не го харесвам, радвам се, че не е мъртъв. Можеше да има толкова неприятни последствия.

– Съмнявам се – Гидиън разхлаби вратовръзката си и съблече жакета си, като се приближи до вратата между спалните им. – Дори и да го бяха открили мъртъв в онази стая, пълна със стари кокали, щеше да изглежда така, сякаш онзи камък случайно е паднал върху главата му – той отвори вратата и влезе в спалнята си.

– Така ли мислиш? – Хариет го последва бързо. – Може и да си прав, милорд. Е, наистина си отдъхнах, че всичко свърши, но все пак ми се щеше да има някакъв начин да накажем господин Морлънд за отвратителното му поведение. Сигурно трябва да съм доволна, че го раних.

– Хм – уклончиво промълви Гидиън, като хвърли настрана вратовръзката и жакета си. После съблече и ризата си.

Хариет го погледна изпитателно.

– Казваш, че си отишъл да го видиш у тях?

– Да – Гидиън изля малко вода от каната в умивалника и започна да мие лицето си. Вероятно трябваше да се избърсне, преди да излезе тази вечер, реши той. Тъмната му брада беше истинска досада. – Няма ли да се облечеш, скъпа? Днес трябва да отидем на бала у семейство Бъркстун, не помниш ли?

– Да, знам – нетърпеливо каза Харriet. – Гидиън, какво точно се случи, когато отиде да видиш господин Морлънд? – тя се поколеба и след това предпазливо попита: – Нали не си сторил нещо прибързано и необмислено?

– Не съм прибързан човек, скъпа – Гидиън грабна една кърпа и избърса лицето и ръцете си. Огледа чертите си в огледалото. – Мислиш ли, че трябва да се обръсна?

– Сигурно. Гидиън, погледни ме!

Той срещна погледа ѝ в огледалото и повдигна вежда.

– Какво има, Харriet?

– Определено ми се струва, че се опитваш да избегнеш въпросите ми.

– Просто се опитвам да се приготвя навреме за бала. Днес ще закъснеем точно както е модерно.

Тя се намръщи.

– Никога не си се тревожил дали ще закъснеем за някой бал, или не. Какво се е случило, Гидиън?

– Нищо, което да те засяга, скъпа.

– По дяволите, Гидиън, искам да знам истината.

Той ѝ хвърли кос и преценяващ поглед.

– Какъв език, скъпа!

– Много съм разстроена, милорд – сопна се тя. – Нали знаеш, на-кърнена е уязвимата ми чувствителност.

Той се ухили.

– Да, чувал съм за нея.

– Гидиън, какво си направил на господин Морлънд?

– Почти нищо. Поне не онова, което заслужава.

Харriet сложи ръка на рамото му.

– Каж ми истината.

Той сви рамене, тъй като знаеше, че и сама ще научи всичко или още тази вечер на бала, или най-късно утре. Всички щяха да говорят само за това. Можеше да е сигурен, особено при подобен избор на секунданти.

– Направих това, което би сторил всеки джентълмен на мое място.

Предизвиках го.

– Знаех си! – извика Хариет. – Точно от това се опасявах. Веднага щом ми каза, че е още жив, помислих, че си направил някаква подобна глупост. Няма да го позволя, Гидиън, чуваш ли?

– Успокой се, скъпа. Този път няма да ме разубедиш, както стана с Епългейт – тихо рече Гидиън.

– Напротив, със сигурност ще те разубеда. Няма да ходиш на дуел с Морлънд. Абсолютно ти забранявам. Може да те убие или да те рани. Господин Морлънд няма да се бие честно. Това трябва да ти е съвсем ясно.

– Секундантите ми са натоварени със задачата да се погрижат всичко да е съвсем честно.

Хариет сграбчи ръката му.

– Епългейт и Фрай. Каква ирония, нали? И двамата с радост ще ми помагат.

– Мили боже, не мога да повярвам! Гидиън, не говори така, Сякаш няма друг вариант. Няма да ти позволя да сториш това.

– Вярвай ми, Хариет, всичко ще е наред.

– Гидиън, вече веднъж обсъдихме всичко това, когато заплашваше, че ще застреляш Епългейт. Просто не мога да търпя подобно поведение. Прекалено много рискуваш. Всичко може да се обърка и накрая да свършиш смъртно ранен или преследван от властите – Хариет се изправи и вдигна брадичка. – Забранявам ти да се дуелираш.

– Предизвикателството е вече отправено, скъпа – Гидиън нареди принадлежностите си за бръснене до умивалника. Пригответи пяната и започна да я нанася по лицето си. Да се бръсне със студена вода беше много неприятно, но не искаше да губи време да му носят топла вода от кухнята. – Остави ме аз да се оправя с тази работа.

– Не – обяви Хариет. – Няма да ти позволя да извършиш тази глупост.

– Всичко ще е наред, Хариет – той отново срещна погледа ѝ в огледалото и видя страха и загрижеността в красивите ѝ тюркоазени очи. Тя се тревожеше за него, помисли си той. Тази мисъл го стопли до дъното на душата му. – Давам ти дума, че няма да бъда убит.

– Но не можеш да си сигурен в това! Гидиън, не мога да понеса мисълта да ти се случи нещо лошо. *Обичам те!*

Гидиън бавно наведе бръснача. С лице, цялото в пяна, той се обърна към нея.

– Какво каза?

– Ти чу какво казах – рече Хариет. – Не виждам защо трябва да се правиш на толкова учуден. Отдавна те обичам. Защо, за бога, си мислиш, че ти се отдадох в онази пещера?

Гидиън се чувстваше като замаян. За миг не можеше да мисли свързано.

– Хариет!

– Да, да, знам колко ти е досадно това и знам, че не ме обичаш – побърза да каже тя. – Но не е там работата. Важното е, че се споразумяхме да се постареем бракът ни да потръгне, затова ти трябва да се съобразиш с желанията ми по някои въпроси.

– *Хариет...*

– И това е един от тези въпроси, милорд – заключи тя яростно. – Няма да ти позволя да се дуелираш заради мен. Рано или късно някой ще пострада.

– Хариет, би ли млъкнала за малко?

– Да – обидено отвърна тя. – Да, ще млъкна. Ако искаш да знаеш, ще ти осигурия пълно мълчание, щом така искаш.

– Отлично.

– По-точно, сър, няма да ви говоря, докато не сложите край на тази глупост. Разбрахте ли, милорд?

Гидиън присви очи.

– Да не ми говориш? Ти? Да мълчиш повече от петнадесет минути? Това ще е доста забавно.

– Чухте ме добре. Нито дума повече. От този момент нататък не ви говоря, сър.

Хариет се завъртя на пета и тържествено напусна спалнята на Гидиън.

Гидиън я гледаше втренчено, разкъсван между откаченото желание да крещи от радост и от също толкова силния подтик да напляска малката нахалница.

Тя го обичаше!

Гидиън скъта тази мисъл близо до сърцето си, също както прегръщаше самата Хариет посред нощ.

17.

Слухът за дуела между Гидиън и Морлънд беше почти заглушен от слуха за онова, което скоро стана известно из града като „*Кавгата*“.

Всички членове на отбраното общество, за най-голямо отвращение на Хариет, посрещнаха възторжено отказа ѝ да говори на съпруга си. Новината за това се разнесе като горски ножар из балната зала още същата вечер. Невестата на Звяра от Блекторн Хол отблъскваше съпруга си. Витаеха какви ли не налудничави предположения за причината на Кавгата.

В крайна сметка се оказа, че мотивите на Хариет да не говори на съпруга си бяха далеч по-малко интересни за висшето общество, отколкото фактът, че *Кавгата* се оказа едно изключително забавно зрелище.

Хариет скоро разбра, че е неимоверно трудно да пренебрегне Гидиън, когато той не иска да бъде пренебрегнат. А той сякаш си умираше от удоволствие да я предизвиква пред всички.

Тъкмо се беше увлякла в един много интересен разговор с групата колекционери, присъстващи на бала, когато се появи Гидиън. Досега милостиво не се бе мяркал наоколо, но точно в единадесет часа той пристъпи в залата и се отправи директно към Хариет. Както обикновено, той не се спря да поздрави никого по пътя си.

– Добър вечер, скъпа – каза той съвсем спокойно, когато спря пред нея. – Мисля, че сега ще свирят валс. Ще танцувате ли с мен?

Хариет вдигна брадичката си и му обърна гръб. Впусна се отново в разговора, сякаш огромният ѝ съпруг не се бе надвесил точно над нея.

Хората наоколо храбро се опитаха да продължат спора за морските вкаменелости, но явно вече никой не можеше да се съсредоточи върху този въпрос. Всички бяха прекалено заинтригувани от последното развитие на събитията. Хариет може и да бе способна да пренебрегва Звяра, но никой друг не можеше да се похвали със същото.

Гидиън сякаш не забеляза, че е получил отказ.

– Благодаря, скъпа. Знаех си, че не би могла да откажеш един валс.

Хариет леко извика от изненада, когато огромните ръце на Гидиън се склочиха около кръста ѝ откъм гръба.

Той я вдигна във въздуха и без усилие я занесе до дансинга сред поток от приглушени хихикания и неодобрителни възклицания. Там я пусна да стъпи на краката си, прегърна я и я понесе в ритъма на валса.

Нямаше никакъв начин тя да избяга от нежния затвор на прегръдката му.

Харriet го погледна вбесена.

Гидиън наведе глава и ѝ се усмихна. Златистокафявите му очи блестяха.

– Изгуби ума и дума, така ли, скъпа?

Толкова ѝ се искаше да му се скара, но не можеше. Това би значело да наруши обета си за пълно мълчание. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да дотанцува с него този проклет валс. Харriet съзнаваше, че е обект на смаяни погледи и прошепнати забележки по техни адрес от страна на всички околни, а това още повече я раздразни.

Малката сценка, която бяха разиграли, ще е прекрасна тема за всички разговори утре сутринта, с отвращение си мислеше Харriet. Ето вече цялата зала бръмчеше от коментари.

Още една скандална проява на Звьяра от Блекторн Хол.

Гидиън съвсем спокойно и непринудено говореше за всичко, от прогнозата за времето, до това, колко е препълнена балната зала на Бъркстоунови. Докато я въртеше по дансинга, Харriet гледеше втренчено и едно в една точка в пространството точно над рамото му.

– Виждам, че Фрай и Епългейт са пристигнали – измърмори Гидиън, когато валсът свърши. – Трябва да ме извиниш, скъпа. Имам да обсъдя с тях някои важни въпроси.

Харriet се завъртя сърдито на пета и се запъти вдървено към приятелите си. Когато хвърли през рамо един поглед назад, тя видя как Фрай и Епългейт са се задълбочили заедно с Гидиън в очевидно много сериозен разговор.

Тя не бе единствената, която ги бе забелязала. Явно разговорът им не бе убягнал на никого от присъстващите и мълвата за това, което щеше да се случи, вече бе заляла цялата бална зала.

– Чух, че щяло да има дуел – прошепна лейди Иънгстрийт на Харriet, когато тя се бе върнала при групичката приятели колекционери. – Фрай ми каза, че всичко това естествено е тайна. Той и Епългейт са секунданти на Сейнт Джъстин. Сигурно не знаете никакви подробности?

– Не, не знам никакви подробности – твърдо отвърна Харriet.

Няколко минути по-късно към нея се приближи Ефи.

– Цялата зала е наострила уши. Вярно ли е? Сейнт Джъстин ще участва в дуел?

– Не и ако мога да попреча на това.

Ефи я огледа внимателно.

– Какво става, Хариет? И какво, за бога, означаваше тая скандална история, която видях с очите си преди малко? Сейнт Джъстин те вдигна и те занесе до дансинга. Всички само за това говорят!

– Хората винаги говорят за Сейнт Джъстин – измърмори Хариет. – Бих искала една чаша лимонада. А може би и нещо по-силно.

Лейди Иънгстрийт засия.

– Ето, идва един лакей с поднос. Изпратих за него преди малко. Вземете си, скъпа.

Хариет взе първата чаша, която ѝ попадна, без да погледне дали е лимонада, или шампанско. Отпи малко и започна да потропва лекичко със сатенената си пантофка.

Ефи се намръщи.

– Постарай се повече да не даваш повод за коментари, скъпа. За тази вечер това е повече от достатъчно.

– Да, лельо Ефи.

Ефи ѝ хвърли един последен смразяващ поглед и изчезна сред тълпата.

Малката групичка страстни колекционери учтиво се опита да поднови непринудения разговор, но добрите им намерения бяха осуетени, защото тъкмо тогава се появи Клайв Ръштън.

Той си проправи с лакти път право към мястото, където стоеше компанията на Хариет, и се вторачи в нея с немигащ поглед. Групичката приятели внезапно онемяха.

– Така значи – започна Ръштън с груб глас. – Успяхте да се омъжите за Звяра. Поздравления, лейди Сейнт Джъстин. Омъжила сте се за един убиец.

Хариет го гледаше слисано.

– Как смеете, сър?

Ръштън пренебрегна думите ѝ, както и ужасената реакция на групичката ентусиасти по вкаменелостите.

– Докога? – пропя Ръштън с гробовен глас. – Докога ще издържите да развратничите с демона? Колко време остава до мига, когато Звяра ще се нахвърли върху вас? Докога ще сте в безопасност, лейди Сейнт Джъстин?

Ръката на Хариет трепереше. Чашата, която държеше, се разплиска заплашително.

– Моля, сър, очевидно все още сте обезумял от скръб, дори след толкова години, за което наистина ви съжалявам. Но трябва да си вървите, преди Сейнт Джъстин да е разбрал, че ми приказвате подобни неща.

– Прекалено късно е – тихо рече Гидиън, който изведнъж бе изникнал до рамото на Хариет. – Вече го чух.

Трескавият и нагъл поглед на Ръштън се премести върху Гидиън.

– Убиец! Ти я уби! Ти уби дъщеря ми – гласът му се извиси до онзи гърлен рев, който явно бе практикувал достатъчно време от амвона. – *Чуйте ме всички! Звяра от Блекторн Хол скоро ще вземе още една жертва. Невинната му жена скоро ще бъде тласната към гибел, точно както моята дъщеря бе тласната към смъртта си.*

Още преди някой да разбере намерението му, Ръштън грабна чашата шампанско от ръката на лейди Йънгстрийт и плисна съдържанието ѝ право в лицето на Гидиън.

Неописуем гняв се надигна в Хариет.

– *Не го наричайте Звяр, проклет да сте!*

Тя плисна шампанското от собствената си чаша в изненаданото лице на Ръштън и се нахвърли върху него.

Съвсем слисан, Ръштън отстъпи една крачка назад и вдигна ръце, за да се защити.

Лейди Йънгстрийт изпищя. Същото направиха и още няколко дами, които бяха видели случилото се. Мъжете, ужасени и объркани, гледаха безсилно и никой не помръдваше.

Явно никой не бе наясно как точно е прието да се постъпва в случай, че в някоя бална зала една дама първа започва да се бие.

Никой, освен Гидиън.

Той пристъпи напред и хвана Хариет тъкмо в момента, когато започваше да налага Ръштън. Гидиън се размя толкова силно, че чак щеше да я изпусне.

– Достатъчно, мадам – Гидиън я метна на рамо, като придържаше с една ръка бедрата ѝ. – Вие успешно защитихте честта ми. Мисля, че милият преподобен Ръштън е разгромен. Не е ли така, сър?

Както висеше през рамото на Гидиън, на Хариет ѝ беше доста трудно да види какво става. Тя успя да извърне главата си достатъчно, за да види гнева, изписан по лицето на Ръштън.

Той не отвърна на закачката на Гидиън. Вместо това се извърна и започна трескаво да си пробива път през изумената тълпа към изхода на балната зала.

Гидиън постави Хариет обратно на земята. Тя пооправи полите си и вдигна поглед само за да види как Гидиън се хили насреща ѝ. Очите му имаха цвят на разтопено злато.

– Още един валс, мадам? – попита Гидиън, като галантно се наведе

и целуна ръката ѝ.

Харriet се чувстваше толкова съсипана от събитията тази вечер, че се отпусна в обятията му, без да проговори.

Същата вечер Гидиън дойде в стаята ѝ, след като тя си беше легнала. Държеше се така, сякаш между тях нещата вървяха съвсем добре.

Това направо вбеси Харriet, която смяташе да си почине след събитията на бала у Бъркстоунови. Обърна се с гръб към него, а той бавно се приближи към леглото и.

– Приятно ли прекара тази вечер, скъпа? – попита Гидиън, като остави свещта си на една масичка.

Харriet му отвърна с гробовно мълчание.

– Да-а, беше доста обикновена вечер, нали? Даже направо скучна – Гидиън хвърли халата си на един стол, дръпна завивките ѝ и се вмъкна в леглото до нея. Беше гол. – Но ти, както винаги, беше прекрасна.

Харriet почувства как ръката му се обвива около кръста ѝ, след което спря върху гърдите ѝ. Тя се опита да не му обръща внимание.

– Харriet, сериозно ли говореше по-рано тази вечер, когато каза, че ме обичаш?

Това беше прекалено. Харriet забрави обета си да мълчи.

– За бога, Гидиън, сега въобще не е моментът да ме питаш подобно нещо. Ужасно съм ти сърдита.

– Да, знам, дори не ми говориш – той я целуна по врата.

– Не ти говоря.

– Но сериозно ли го каза?

– Да – призна тя, като вече почти бе забравила яда си. Сега ръката му се плъзгаше по ханша ѝ, а кракът му се намести между нейните бедра. Усещаше как пръстите му очертават мекотата на формите ѝ. Тя лежеше с гръб към него, но този факт очевидно ни най-малко не го смущаваше.

– Радвам се – каза Гидиън. Той издърпа нощницата ѝ до кръста. – Това бе всичко, което исках да обсъдим засега. Няма нужда да казваш друго, щом не желаеш. Ще те разбера.

– Гидиън...

– Шшш – той се надвеси над нея, като я целуна по шията и по онава чувствително местенце зад ухото. Ръката му галеше дупето ѝ. После единият му пръст се плъзна между двете меки полукълба.

Харriet потрепери. Тялото ѝ реагираше мигновено на докосванията му.

– Гидиън, съвсем сериозно ти казах, че вече няма да ти говоря.

– Вярвам ти – пръстът му продължи напред и навътре и бавно се вмъкна в тялото ѝ. Нежно, внимателно той я разпалваше, отваряше я, приготвяше я за себе си.

– Гидиън, нима ми се присмиваш?

– Никога не бих ти се присмивал, сладката ми. Но понякога ме караш да се смея.

Изведнъж пръстът му изчезна и на негово място големия му, твърд член започна да се вмъква в тялото ѝ, бавно, нежно, но настойчиво.

Дори и да искаше да продължи разговора, в този момент Хариет не можа да го направи. Удоволствието бе прогонило всяка мисъл за разговори.

* * *

На следващата сутрин Хариет имаше уговорка с Фелисити и Ефи да обикалят магазините заедно. Само че сега идеята въобще не ѝ се нравеше. Знаеше, че Ефи ще ѝ чете конско за събитията на бала на Бъркстоунови.

Когато една прислужница почука на вратата, за да ѝ съобщи, че сестра ѝ и леля ѝ са пристигнали и я очакват, Хариет запечата писмото, което току-що бе завършила.

– Погрижи се това писмо да бъде изпратено още с днешната поща, разбра ли? – нареди тя на прислужницата.

Момичето бързо кимна и излезе, за да потърси някой лакей да свърши поръчката. Хариет с нежелание взе бонето си и слезе на долния етаж.

Но когато стигна в голямата приемна, там нямаше и следа от Фелисити и Ефи.

– Къде са те, Аул?

– Негова светлост ги покани да ви почака в библиотеката, мадам – при тези думи Аул ѝ отвори вратата.

– Разбирам. Благодаря.

Хариет влезе в библиотеката и видя Фелисити и Ефи, седнали срещу Гидиън. Тя изпъшка с негодувание.

Гидиън се изправи, а очите му блестяха развеселени.

– Добро утро, скъпа. Виждам, че вече си готова да тръгвате. Кога да те очаквам у дома?

Както вече бе открила предната вечер, да не му говори се бе оказало ужасно трудна работа. Въпреки това, тази сутрин тя все още смяташе да се старее да мълчи. В крайна сметка, мислеше тя, това бе

единственото ѝ оръжие срещу безумните действия на Гидиън.

Докато завързваше връзките на бонето си, Хариет се обърна към Фелисити.

– Може да съобщиш на негова светлост, че след като се върнем от магазините, ще отида на събрание на Дружеството за вкаменелости. Ще се върна у дома чак в четири следобед.

Фелисити ѝ хвърли един дяволит поглед, който издаваше колко забавно ѝ е да участва в тази игра. Тя деликатно се покашля и се обърна към Гидиън.

– Съпругата ви казва, че ще се върне около четири, милорд.

– Отлично. Тъкмо навреме за една разходка в парка.

Хариет се намръщи.

– Фелисити, моля те, кажи на негова светлост, че въобще не искам да ходя на разходка в парка днес.

Фелисити прикри усмивката си и отново се обърна към Гидиън.

– Сестра ми каза да ви кажа, че...

– Чух – измърмори Гидиън, приковал поглед върху Хариет. – Въпреки това, желая да отидем на разходка в парка днес следобед и знам, че тя също ще иска да ме придружи. Нямам търпение да я видя как язди новата си кобила.

– Каква нова кобила? – попита Хариет. После осъзна, че е адресирала въпроса директно към Гидиън. Затова бързо се обърна към сестра си. – Попитай негова светлост каква е тази нова кобила, за която говори.

– Мили боже! – изохка Ефи. – Не мога да повярвам. Та това е абсурдно!

Фелисити обаче явно се забавляваше страхотно.

– Сестра ми е любопитна каква е тази нова кобила, сър.

– Да, сигурно е така. Кажи ѝ, че кобилата пристигна в конюшните ни вчера и тя ще я види с очите си, когато дойде с мен на езда в парка днес следобед.

Хариет го гледаше ядно.

– Фелисити, бъди така любезна и кажи на съпруга ми, че няма да позволя да бъде подкупена.

Фелисити отвори уста, за да повтори предупреждението, но Гидиън я спря, като вдигна ръка.

– Разбирам. Жена ми явно си мисли, че с този подарък се опитвам да я накарам да започне да ми говори. Моля, уверете я, че нямам подобни намерения. Кобилата бе купена още преди да спре да ми говори, затова не бива да изпитва угризения и да отказва да я язди.

Харriet хвърли към Гидиън един объркан поглед, след което отново се обърна към Фелисити.

– Кажи на негова светлост, че му благодаря за кобилата, но днес не ми се струва най-подходящия момент да отида на езда с него. Няма да можем да разговаряме и разходката ще се окаже ужасно досадна.

– Тя казва... – започна Фелисити.

– Да, чух – прекъсна я Гидиън. – Работата е там, че ако днес отида на езда сам, след онова, което се случи снощи, хората със сигурност ще започнат да говорят. Ще стана обект на доста неприятни спекулации. Дори е възможно някой да подметне, че бия жена си.

– Глупости – троснато каза Харriet към Фелисити.

– Не съм много сигурен, че са глупости – замислено рече Гидиън. – Хората очакват най-лошото от Звяра от Блекторн Хол. Като например да се окаже, че бие жена си. Ще е съвсем в тон със слуховете за него. И след дръзките предсказания и обвинения от страна на Ръштън снощи, всички ще очакват да се случи най-лошото. Не сте ли съгласна с мен, госпожо Ашкомб?

Ефи го погледна замислено.

– Да. Доста вероятно е. Но поне едно е сигурно – днес няма да липсват какви ли не клюки и слухове по ваш адрес.

– Във всеки случаи, вие двамата успяхте да се превърнете в истински забележителности.

Харriet стисна зъби, разтревожена, че може би той е прав. Хората винаги бяха готови да повярват на най-лошите неща за Гидиън и той не правеше нищо, с което да ги спре. Снощи и тя самата бе подклала огъня, на който винаги кипеше скандала около Гидиън. Ако не я видят днес заедно с него, ще плъзнат всякакви слухове за раздор между тях.

– Добре – Харriet вдигна брадичка. – Фелисити, може да уведомиш негова светлост, че ще дойда с него днес следобед на езда в парка.

– Радвам се да го чуя, скъпа – доволно рече Гидиън.

Ефи извъртя очи към небето и с досада каза:

– Вече се наслушах на този откачен разговор. Хайде да тръгваме.

– Разбира се – Харriet първа излезе от библиотеката. Въобще не погледна към Гидиън, защото добре знаеше, че той ѝ се смее наум.

Няколко минути по-късно, когато Ефи и Фелисити вече се бяха разположили в каретата срещу Харriet, Фелисити избухна в неудържим кикот.

– Не виждам кое е толкова смешно – промърмори Харriet.

– Още колко ще издържиш да не му говориш? – поинтересува се

Фелисити. – Снощи на дансинга няколко от партньорите ми казаха, че в клубовете им се сключват облози за това, колко дълго ще продължи *Кавгата*.

– Това не влиза в работата на никого – сопнато отвърна Хариет.

Ефи страшно се намръщи.

– Щом е така, трябваше да не показвате пред всички, че сте скарани.

– Невъзможно беше – отвърна Хариет. – Гидиън непрекъснато иска да ме провокира. Точно както направи и в библиотеката преди няколко минути. Отказва да се съобразява с факта, че не му говоря.

Ефи я гледаше с неприкрито любопитство.

– Тогава защо се изненадваш, че хората намират поведението ви за безкрайно забавно? Съпругът ти винаги е давал поводи за приказки.

– Знам – призна Хариет.

– А снощи, когато нападна Ръшгън, ти просто добави още една апетитна хапка за клюкарите.

Хариет се намръщи.

– Ръшгън отново го нарече звяр. Не мога да се сдържа, когато някой нарича Сейнт Джъстин с това ужасно име.

– Сега за пръв път оставаме насаме с теб, Хариет – каза Фелисити, като се наведе напред. – И направо си умирам да разбера защо точно не говориш на Сейнт Джъстин. Има ли нещо общо с тези слухове за дуела? Какво става, Хариет?

Хариет погледна сестра си и леля си и едва се сдържа да не се разплаче.

– Значи и вие сте чули за дуела?

– Всички знаят – увери я Фелисити. – За бога, Хариет! Сейнт Джъстин е избрал за секунданти Фрай и Епългейт. А нито един от двамата не може да си държи устата затворена. И двамата сега направо са се самозабравили от перчене. Смятат се вече за истински светски мъже.

– Но това е отвратително! – оплака се Ефи. – Предполага се, че един дуел трябва да е таен, за бога!

– Винаги има слухове за дуели – отбеляза Фелисити.

– Да, но в този случай дуелът се превръща в нещо като обществено забавление. Целият свят знае за него.

– Господи! – Хариет припряно затърси кърпичката си из дамската си чанта. – Това е ужасно! Толкова ме е страх, че Сейнт Джъстин може да бъде прострелян или принуден да избяга от страната. И всичко е заради господин Морлънд. Той дори не е достоен да участва в дуел. Вече

го обясних и на Сейнт Джъстин, но той не иска да ме послуша и да се откаже от дуела.

Ефи я гледаше изпитателно.

– Затова ли не говориш на съпруга си? Сърдита си, че ще рискува живота си в дуел?

Харriet мрачно кимна.

– Да. И донякъде всичко се случи по моя вина.

Фелисити се облегна на седалката си.

– Сейнт Джъстин е предизвикал Морлънд заради нещо, което Морлънд ти е казал? Това ли се е случило?

Харriet въздъхна.

– Беше нещо повече от обида, вярвайте ми. Но все пак...

– Колко повече от обида? – попита Ефи.

– Господин Морлънд ме нападна, щом искате да знаете истината – Харriet видя ужаса, изписал се в очите на леля й, затова побърза да я успокои. – Но не ми стори нищо лошо. Пострада само господин Морлънд. Хвърлих един много голям камък върху главата му. Но Сейнт Джъстин не иска да остави нещата така.

– И аз не бих искала – сопна се Ефи. – Тази новина променя положението. Разбира се, че Сейнт Джъстин трябва да направи нещо.

– О, Харriet! – ахна Фелисити. – Сейнт Джъстин ще се бие за честта ти. Та това е толкова романтично!

– Аз пък не мисля, че е романтично – сърдито отвърна Харriet. – Трябва да предотвратят този дуел по някакъв начин.

– Сигурно много те обича – въздъхна Фелисити, а очите й бяха пълни с удивление.

Харriet направи недоволна гримаса.

– Въобще не е така. Просто Сейнт Джъстин приема собствената си чест прекалено сериозно.

– И тъй като ти си му жена, твоята чест е неотделима от неговата – тихо рече Фелисити.

– За нещастие си права – Харriet изправи гръб с решително изражение. – Но ще намеря начин да спра този глупав дуел. Вече предприех някои мерки.

– Мерки?

– Тази сутрин, преди да пристигнете, повиках помощ.

Ефи я зяпна учудено.

– Каква помощ?

– Писах на родителите на Сейнт Джъстин – доволно заяви Харriet.

– Изпратих им писмо, в което ги уведомявам, че ще се случи нещо ужасно. Сигурна съм, че ще ми помогнат да намеря изход от тази ситуация. В края на краищата, Сейнт Джъстин е единственият им син и наследник. И те няма да искат повече от мен той да рискува живота си в някакъв глупав дуел.

* * *

Клюките за дуела, за *Кавгата* и за нападението на Хариет върху Ръшгън гъделичкаха любопитството не само на светските персони. Същия следобед Хариет откри, че те бяха основна тема за разговорите и на всички членове на Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми.

Фрай и Епългейт, и двамата с безкрайно тържествени и важни изражения, си придадоха вид на безразсъдно смели мъже още в мига, когато влязоха в приемната на лейди Иънгстрийт. След това всички се запромъкваха по-близо до важната двойка с надеждата да дочуят нещо повече за дуела.

– Въпрос на чест – обяви Фрай с мрачен и сериозен глас. – Но, разбира се, не мога да ви кажа нищо повече. Много сериозна работа. Наистина, много сериозна.

– В никакъв случай не мога да говоря за това – рече Епългейт. – Сигурен съм, че разбирате. Мога само да кажа, че Сейнт Джъстин постъпва като истински джентълмен. Опасявам се, обаче, че не мога да кажа същото и за другия участник. Отказва да се срещне с нас и не иска да назове секундантите си.

Хариет, която седеше на едно канапе, дочу забележката на Епългейт и настроението ѝ лекичко се повиши. Отчаяно се надяваше Морлънд да успее да се измъкне от този дуел. Може би щеше да изпрати извинения на Гидиън. Тя се наведе напред и напрегна слух да чуе какво говори Епългейт.

За нещастие, лейди Иънгстрийт избра тъкмо този момент да седне до нея. Тя ѝ намигна някак замаяно и Хариет веднага разбра, че дамата вече е успяла да си пийне от следобедното си шери.

– Така, така, така-а, моето момиче – величествено започна лейди Иънгстрийт. – Страхотно представление направихте снощи. Нахвърлихте се като тигрица върху Ръшгън, така си беше.

– Той нарече Сейнт Джъстин „звярът“ – оправда се Хариет.

Лейди Иънгстрийт замислено наклони глава на една страна.

– Знаете ли, доскоро Ръшгън въобще не ми се е мяркал. Не мисля, че имаше куража да се движи сред висшето общество, а и не му

подобава. Но тези дни човек го среща на всяка крачка, нали?

– Да – измърмори Хариет. – На всяка крачка.

* * *

Колкото повече говореха хората за дуела, толкова по-неизбежен и страшен изглеждаше той. Хариет започна да разбира, че отказът ѝ да говори на Гидиън не дава никакъв резултат. Вече се беше отчаяла, че няма да може да го накара да промени решението си и се чудеше дали да не прекрати бойкота.

Той сякаш въобще не забелязваше, че тя му е сърдита.

Същия следобед, докато ѝ помагаше да се качи на прекрасната нова кобила, Гидиън проведе един приятен, учтив едностранен разговор, сякаш Хариет отговаряше нормално на всяка негова реплика.

– Е, какво мислиш за нея? Двете сте чудесна двойка – Гидиън с лекота повдигна Хариет на седлото, след което отстъпи назад няколко крачки, за да се наслади на гледката. После кимна със задоволство. – Направо сте прелестни.

Хариет, облечена в рубиненочервен костюм за езда и с дръзка червена шапчица, кацнала върху гъстата ѝ коса, почти не можеше да сдържи възклицанията, напираси в гърлото ѝ. Арабската кобилка наистина беше прекрасна. Никога през живота си Хариет не бе яздила толкова елегантно животно. Тя потупа възторжено врата на кобилата.

Нежна, интелигентна и добре обучена, кобилата заподскача весело до огромния дорест жребец на Гидиън. Арабската кобилка явно ни най-малко не се плашеше от размерите на жребца.

Когато навлязоха в парка, Хариет нямаше как да не забележи погледите, които се вторачиха в тях. Знаеше, че двамата с Гидиън несъмнено представляват невероятна гледка, не само заради всички приказки по техен адрес, но и заради прелестните им коне. Хрумна и едно сравнение от стар рицарски роман, което ѝ се стори доста забавно: рицарят, възседнал бойния си кон, отива на разходка със своята дама, яхнала изящната си кобила.

Образът, който изникна в съзнанието ѝ, бе толкова впечатляващ, че Хариет без малко да наруши обета си за мълчание и да сподели сравнението с Гидиън. Устните ѝ вече се бяха разтворили, за да проговори, но в този миг тя решително ги запечата.

Гидиън се усмихна нахално.

– Знам, че ти е ужасно трудно да продължаваш да не ми говориш, скъпа. Освен това е съвсем излишно да го правиш. Сама каза, че съм

невероятно голям инат. Затова е малко вероятно да ме разубедиш за нещо само с мълчанието си.

Харriet го погледна ядосано, но знаеше отлично, че е прав. Този мъж беше най-големият инат, когото бе срещала. Затова реши най-сетне да се откаже от мълчанието и проговори с известна доза облекчение, но и много раздразнена.

– Прав сте, милорд – язвително рече тя. – Вие сте невероятно твърдоглав. Но наистина имате чудесен вкус относно конете – тя се усмихна и погледна красивата кобила.

– Благодаря, скъпа – скромно отвърна Гидиън. – Винаги е толкова приятно да разбереш, че поне за нещо те бива.

– Бива ви за много неща, милорд. Но въобще няма да мога да се възползвам от това, ако ви убият в този глупав дуел – тя се обърна към него с тревожно изражение. – Гидиън, не бива да участваш в дуела!

Устните на Гидиън се изкривиха иронично.

– О, колко сте настойчива, мадам. Но пак ти казвам, няма защо да се тревожиш за това. Всичко е под контрол. Опитай се да имаш поне малко доверие в горкичкия си съпруг.

– Това не е въпрос на доверие, а на здрав разум – Харriet се втреничи в една точка право пред себе си, някъде между ушите на кобилата. – Позволи ми да отбележа, че в момента не проявяваш и капчица здрав разум – тогава я осени една идея. – Гидиън, има ли нещо, което аз не знам? Да не би случайно пак да действаш според някакъв собствен мистериозен план?

– Наистина имам план, скъпа. Винаги имам план. Но в момента това е всичко, което мога да ти кажа.

– Каж ми повече! – настоя Харriet.

– Не – отвърна твърдо Гидиън.

– Защо не? Аз съм ти жена. Можеш да ми се довериш.

– Не става въпрос за доверие – усмихна се Гидиън, – а за здрав разум.

Харriet се намръщи.

– Мислиш, че не мога да пазя тайна, така ли? Обидена съм, сър.

– Не с това причината, скъпа. Просто в този случай съм убеден, че е най-добре никой друг освен мен да не знае какво съм замислил.

– Но ти се довери на Епългейт и Фрай, нали? – запротестира Харriet.

– Доверих им се отчасти. Прости ми, миличка. Просто съм свикнал да действам сам. Това е стар навик.

- Вече имаш съпруга – напомни му Хариет.
- Повярвай ми, това го знам отлично.

* * *

Две вечери по-късно, когато Хариет влезе в балната зала на Ламсдейлови, веднага чу възбуденото жужене на тълпата и разбра, че я очаква още една горчива доза от влудяващите клюки и слухове. Почувства, че вече едва издържа на нелепостта на цялата история.

От родителите на Гидиън все още нямаше и следа. Вече се чудеше дали писмото не се е изгубило, или пък враждата между Гидиън и баща му е толкова голяма, че графът не би си направил труда да се притече на помощ на сина си дори когато въпросът е на живот и смърт. А може би графът е болен и не може да пътува?

Хрумваха й какви ли не обяснения, но резултатът бе все същият: трябваше да се справи с опасността от дуел съвсем сама.

А засега не бе постигнала никакъв успех в опитите си да разгроми твърдоглавието на Гидиън и авторитарното му решение да се занимава с въпроса сам.

Хариет разговаряше с една групичка приятели от Дружеството за вкаменелости, когато Фелисити я откри.

– Пристигнаха Епългейт и Фрай – съобщи Фелисити. – Мисля, че търсят съпруга ти.

В погледа на лейди Иънгстрийт блесна въодушевление.

– Това е то, значи. Фрай каза, че днес следобед щели да търсят Морлънд, за да го принудят да се съгласи за времето и мястото на дуела.

– Божичко! – възкликна Хариет, която изведнъж се почувства ужасно безпомощна.

– Ще се осмеля да отбележа, че никога не съм чувал един дуел да се организира с такава публичност – измърмори един от членовете на групичката. – Много странно.

Сър Джордж, който бе експерт по бедрените кости, заяви с много мрачен вид.

– Трябва да са по-внимателни, иначе властите ще разберат къде и кога ще се проведе дуелът. Тогава ще има и арестувани.

– Господи! – прошепна Хариет. За миг й се стори, че ще припадне при мисълта Гидиън да влезе в затвора.

Фелисити я потупа окуражаващо по рамото.

– Не се тревожи, Хариет. Не вярвам, че Сейнт Джъстин се е заел с това, без да знае как да приключи историята подобаващо.

– И той все това разправя – Хариет се изправи на пръсти и се помъчи да открие Гидиън сред тълпата. Високият му ръст обикновено доста улесняваше подобна задача.

Сега той стоеше до един прозорец в дъното на балната зала. На Хариет ѝ се стори, че различава плешивото теме на лорд Фрай точно до него.

Сред множеството се понесе вълна коментари, която се бе надигнала точно от дъното на залата и се носеше бързо към мястото, където стояха Хариет и приятелите ѝ.

С приближаването на вълната гласовете ставаха все по-силни.

– Какво има? – попита Хариет Фелисити. – Какво става там?

– Още не знам. Но нещо се е случило – Фелисити чакаше с нетърпение.

Сър Джордж си придаде важен вид.

– Предполагам, че са уточнили мястото и времето. Сигурно са избрали pistolети. Вече никой не използва шпаги. Прекалено старомодно е.

– Ами те най-добре да го организират в театъра Друъри лейн и да поканят целия град! – забеляза лейди Иънгстрийт.

Хариет стисна рамото на Фелисити.

– Какво да сторя? Не мога да оставя Сейнт Джъстин да се бие в този дуел.

– Почакай да разберем какво става – посъветва я Фелисити. Оживените разговори вече бяха достигнали почти до тях.

– Успяха дори да дочуят откъслечни думи и изрази.

– Заминал за континента...

– ...нито дума на никого... – Дори прислугата не знаела...

– Проклет страхливец...

– ...винаги съм твърдял, че е прекалено хубавичък, за да е добър. И капка храброст няма той човек...

Някой се наведе, за да каже две думи на лейди Иънгстрийт. Тя го изслуша внимателно и се обърна към групичката около Хариет, за да направи важното съобщение. Всички чакаха, затаили дъх.

– Морлънд е избягал на континента – заяви лейди Иънгстрийт. – Опаковал си багажа и хукнал да бяга посред нощ. Дори не съобщил на прислугата си. Още утре сутринта кредиторите му ще чукат на вратата.

Всички се впуснаха в оживени разговори. Хариет се чувстваше като зашеметена. Опита се да привлече вниманието на лейди Иънгстрийт.

– Значи няма да има дуел?

– Очевидно не. Морлънд се оказа страхливец, и избяга – каза лейди Иънгстрийт. – Сейнт Джъстин толкова го е изплашил, че го е накарал да напусне страната.

Сър Джордж кимна с мъдро изражение.

– Винаги съм твърдял, че Сейнт Джъстин си е куражлия. И как иначе щеше да издържи на онова, което му се струпа през последните няколко години.

– Очевидно нещата, които разправяха за него, са били лъжи – заяви лейди Иънгстрийт. – Нашата Хариет никога нямаше да се омъжи за него, ако той не бе истински мъж с характер.

Останалите замърмориха в знак на съгласие. Хариет чувстваше такова облекчение, че почти не чуваше какво говорят другите.

– Фелисити, няма да има дуел!

– Да, разбрах – засмя се Фелисити. – Вече можеш да спреш да се караш със Сейнт Джъстин. Всичко свърши. А ако не греша, междувременно съпругът ти успя да изтрие петното от честта си. Забележително!

– Никога не е имало петно на честта му – почти по навик се сопна Хариет. – Всичко бяха само долни слухове.

– Да, добре, а сега явно и всички останали мислят така – Фелисити се усмихна. – Не е ли удивително каква фурнаджийска лопата е общественото мнение? Всеки е готов моментално да застане на страната на победителя. Сейнт Джъстин ще се събуди утре сутринта и ще открие, че сега той е най-великата личност.

Но Хариет вече не я слушаше. Видя как тълпата се раздели на две и разбра, че Гидиън се е запътил към нея през множеството. Няколко души се опитаха да го заговорят, но Гидиън не погледна настрани нито за миг. Блесналият му поглед бе прикован право в Хариет и не потрепна, когато той застана пред нея и хвана ръката ѝ.

– Мисля, че се канят да свирят валс, скъпа. Ще ми направите ли честта да танцувате с мен?

– О, Гидиън, да! – нежно извика Хариет и се хвърли в прегръдката му.

Докато я въртеше шеметно по дансинга, Гидиън се смееше тържествуващо.

* * *

Доста по-късно, в каретата на път за дома, Хариет най-сетне се ока-
за насаме с Гидиън. Едва сега тя реши да му зададе въпросите, които
толкова я вълнуваха.

– Наистина ли всичко свърши?

– Така изглежда. На Епългейт и Фрай им отне доста време и усилия, за да разберат какво е станало с Морлънд, но най-после успяха да открият фактите. Мисля, че бяха доста разочаровани, защото е избягал от страната. С такова огромно нетърпение очакваха да изпълнят ролята си на секунданти.

Харriet го гледаше изпитателно.

– Каж ми, Гидиън, това ли беше първоначалният ти план? Знаеше ли, че Морлънд ще предпочете да избяга, вместо да се изправи лице в лице с теб?

Гидиън сви рамене.

– От самото начало това беше един доста вероятен изход. Знаех си, че е страхливец.

– Трябваше да ми кажеш, Гидиън. Толкова се тревожех.

– Нямах как да съм сигурен, че всичко ще се случи точно така. Именно затова не ти се доверих, скъпа. Не исках да подхранвам в теб лъжливи надежди. Все още съществуваше възможността да ми се наложи наистина да се дуелирам с него, а знаех, че тази мисъл ужасно те разстройва.

Харriet се разкъсваше между облекчението и гнева.

– Наистина искам да обсъждаш с мен подобни въпроси, милорд. Направо е влудяващо да те държат в неведение.

– Направих онова, което сметнах за най-добро, Харriet.

– Само че онова, което смяташ за най-добро, понякога не съвпада с моите представи – властно заяви тя. – Прекалено много си свикнал да действаш, без да си правиш труда да даваш обяснения. Трябва да се научиш да потискаш този лош навик.

Гидиън леко се усмихна.

– Нима смяташ да прекараш остатъка от нощта, като ми четеш конско, мила? Лично аз имам предвид някои други неща, с които можем да се занимаваме.

Харriet въздъхна и тъкмо тогава каретата спря пред къщата.

– Ако не бях толкова доволна, че си в безопасност, кълна се, щях да ти чета конско не само цялата нощ, но и на сутринта.

– Но ето, че съм в безопасност – провлачено и тихо отвърна Гидиън, докато един лакей отваряше вратата. – А ти си доволна. Затова, какво ще кажеш да пропуснем конското и да си легнем, а?

Харriet го погледна косо, докато ѝ помагаша да слезе от каретата. Гидиън слезе след нея, хвана я под ръка и я поведе нагоре по стълбите.

Все още се усмихваше.

Вратата се отвори и се появи Аул. Мрачното му лице изглеждаше дори по-мрачно от обикновено.

– Добър вечер, мадам. Ваша светлост.

Харriet го погледна изпитателно.

– Да не би някой да е умрял. Аул?

– Не, мадам – Аул погледна Гидиън. – Имаме гости.

– Гости ли? – усмивката на Гидиън замръзна. – Кой, по дяволите, си позволява да ни идва на гости толкова късно? Не сме канили никого.

– Пристигнаха родителите ви, сър.

Харriet беше във възторг.

– Чудесно.

– Родителите ми? – избухна Гидиън. Очите му потъмняха от гняв. – По дяволите! Какво, за бога, търсят тук?

Аул премести погледа си върху Харriet.

– Казаха ми, че са получили покана от лейди Сейнт Джъстин.

– Да, наистина – Харriet реши да не обърне внимание на Гидиън, който се бе обърнал към нея, а лицето му изразяваше засилваща се ярост. – Аз ги поканих, защото мислех, че могат да ми помогнат да спра тази ужасна глупост с господин Морлънд.

– Ти си ги поканила? Без мое разрешение? – попита Гидиън, а гласът му не вещаеше нищо добро.

– Направих онова, което сметнах за най-добро, милорд. Щом ти не ми се доверяваш, не очаквай, че и аз ще ти се доверявам за всяко нещо – Харriet избърза покрай него и изкачи стълбите, за да поздрави родителите му.

Граф и графиня Хардкасл се бяха разположили в библиотеката пред камината. Бяха им поднесли чайник с пресен чай. Когато Харriet се втурна при тях в библиотеката, и двамата я погледнаха с крайно разтревожени очи.

Графът погледна първо Харriet, а след това и Гидиън, който бе влязъл след нея. Той се намръщи на сина си, който пък от своя страна отвърна на погледа му също толкова свирепо.

– Получихме едно писмо – сърдито рече Хардкасл. – Пишеше нещо за някакви безразсъдни и опасни събития, които заплашват да предизвикат скандал, кръвопролитие и евентуално убийство.

– По дяволите – каза Гидиън. – Харriet винаги е знаела как да пише писма.

18.

Два часа по-късно Гидиън отвори с ритник вратата, която свързваше спалнята на Хариет с неговата и влезе с решителна стъпка. Изглеждаше готов за сурова схватка.

Хариет седна на леглото си и се облегна на възглавниците. Малко или много, тя бе подготвена за тази сцена. Добре знаеше, че откак пристигнаха у дома и завариха родителите му в библиотеката, Гидиън едва успява да сдържа гнева си.

Той се бе държал учтиво с графа и с майка си. Горедолу. Дори им бе дал кратък отчет за събитията, който явно ги бе слисал.

Но беше пределно ясно, че към Хариет няма намерение да се държи учтиво. Всички бяха много разтревожени от това, всички, освен Хариет.

Гидиън стисна с ръка резбованата колона на края на леглото. Беше се съблякъл и носеше само панталоните си. Светлината на свещта очертаваше мускулите по широките му рамене и гърди, докато той се извишаваше застрашително в сенките. Очите му хвърляха искри.

– Не съм доволен от теб, мадам – мрачно каза Гидиън.

– Да, виждам, милорд.

– Как смееш сама да каниш родителите ми?

– Бях отчаяна. Ти търчеше из целия Лондон да уговаряш дуела си и не искаше да ме послушаш. Трябваше да открия начин да те спра.

– Държах всичко под контрол – избухна Гидиън. Пусна колоната на леглото и се приближи. – Всичко, освен теб. Проклятие, жено. Предполага се, че един мъж трябва да е господар в собствената си къща.

– Е, ти си господар в собствената си къща. Почти – Хариет се опита да издокара една успокояваща усмивка. – Но от време на време изникват някои неща, които изискват от мен да действам решително. Беше жертва на твърдоглавието си и не искаше да се вслушаш в думите ми.

– Въпросът с Морлънд си беше изцяло моя работа.

– Но включваше и мен, Гидиън. Ти го предизвика на първо място заради мен.

– Това няма нищо общо е проблема.

– Напротив, има – Хариет сви колене и ги обви с ръцете си. – Аз бях също толкова замесена, колкото и ти. Тогава защо си толкова ядосан?

– Знаеш защо. Защото не си ме попитала, преди да извикаш

родителите ми – гласът на Гидиън бе суров. – Не ги искам тук. Та ние почти не си говорим, ако не си забелязала. Нямам представа какво си мислела, че ще постигнеш, като ги извикаш тук.

– Те са загрижени за теб и знаех, че ще се разтревожат, като разберат, че смяташ да рискуваш живота си в един дуел.

– Загрижени за мен? По дяволите! Единствената причина, заради която са загрижени е, че ако ме убият в дуел, това би значело край на фамилията им.

– Как можеш да твърдиш подобно нещо? Сам видя изражението на майка си, когато влязохме при тях в библиотеката. Тя бе толкова разтревожена за теб.

– Добре, да приемем, че майка ми може и да е запазила някакви по-топли чувства към мен. Но всичко, което баща ми иска от мен, е да му осигурия внук, а за тази цел му трябвавам жив. Но не се заблуждавай, че наистина се интересува какво става с мен.

– О, Гидиън, сигурна съм, че грешиш – Хариет застана на колене и докосна ръката му. – Баща ти наистина е загрижен за теб. Проблемът е там, че той е също толкова твърдоглав и упорит, колкото си ти. Но на това отгоре той е и доста по-стар. Сигурно е много повече привикнал към лошите си навици.

– Може и да нямам неговия житейски опит – процеди Гидиън през зъби, – но мога да бъда също толкова упорит, колкото е той.

– Глупости. Ти си много по-толерантен и гъвкав в мненията си, отколкото е той.

Гидиън повдигна вежди.

– Така ли?

– Разбира се. Само погледни колко неща търпиш от мен.

– Тук си права – измърмори Гидиън. – Търпях глупостите ти прекалено дълго, мадам.

– Гидиън, опитвам се да ти докажа нещо. Само ме изслушай. Ако искаш отново да сте в добри отношения с баща си, трябва да го улесниш малко. Той не знае как да срине стените, които са се издигнали между вас през последните шест години.

– Защо ми трябва да съм в добри отношения с него? Той беше този, който пръв ми обърна гръб.

– Не е съвсем така, Гидиън. Той ти е поверил управлението на именията си.

– Нямаше кой знае какъв избор – отвърна Гидиън. – Аз бях единственият син, който му бе останал.

– Не е прекратил всякакви връзки с теб – продължи Хариет. – Ти го посещаваш достатъчно често. Само си спомни как се втурна при него последния път, когато беше зле, точно след ношта в пещерата.

– Баща ми праща заповед да ме извикат само когато мисли, че умира.

– Сигурно използва здравето си като извинение за това, че иска да те вижда по-често.

Гидиън я гледаше слисано.

– Господи! Откъде пък ти хрумна подобно нещо?

– Просто обмислих фактите логично. Ето сега, например, той не се оправда с влошеното си здраве, за да не дойде при теб. Напротив, втурнал се е да ти се притече на помощ. Дойде, защото го е грижа какво ще стане с теб.

Огромните ръце на Гидиън хванаха раменете ѝ. Той се наведе към лицето ѝ.

– Баща ми не се е втурнал насам, за да ми се притече на помощ. Той е тук, защото си успяла да разтревожиш майка ми и си ги накарала да мислят, че съм на път да сложа край на рода Хардкасл. Това е единствената причина, поради която е тук. И вече се наслушах на тези глупости.

– Аз също се наслушах. Гидиън, искам да ми обещаеш, че ще бъдеш учтив с баща си. Дай му възможност да прокара мост над пропастта между двама ви.

– За тази вечер не искам да говоря повече за баща си. Дошъл съм, за да поговоря с теб, мадам.

Хариет го гледаше с очакване.

– Какво искаш да обсъдим?

– Задълженията ти като моя съпруга. Отсега нататък винаги ще се консултираш с мен, преди да вземеш някакво важно решение, като например да пишеш на родителите ми. Ясно ли е?

– Готова съм да склуча една сделка с теб, милорд – Хариет се усмихна несигурно. – Ще обещаая да се консултирам с теб само ако ти се консултираш с мен. Искам да ми дадеш честната си дума, че в бъдеще ще обсъждаш с мен подобни въпроси, като например тази глупава история с дуела с Морлънд.

– Нямахме никакъв дуел. Защо, по дяволите, продължаваш да ми го натякваш?

– Защото те познавам, Гидиън. Защото знам, че щеше да има дуел, ако Морлънд не беше благоволил така удобно да се опозори и да избяга

на континента. И ако нещата се бяха объркали, можеше да бъдеш убит. Не мога да понеса подобна мисъл.

Изведнъж очите на Гидиън бяха заблестели.

– Защото ме обичаш?

– *Да!* – почти извика Хариет. – Колко пъти трябва да ти казвам, че те обичам?

– Мисля – каза Гидиън, като я бутна да легне на леглото и се излегна тежко върху нея, – че ще трябва да ми го казваш още много, много пъти. Безброй много пъти. До края на живота си.

– Добре, милорд – Хариет обви ръце около врата му и го притегли към себе си. – Обичам те.

Покажи ми – каза той, а ръцете му вече се движеха по тялото ѝ.

И тя наистина му показа.

Преди шест години Гидиън бе забравил как да обича. Но Хариет се надяваше, че той вече си припомня това изкуство.

* * *

На следващата сутрин Гидиън се оттегли в библиотеката веднага след закуска. Не беше в настроение да говори с никой от родителите си. Те бяха в дома му и не можеше да стори нищо по въпроса. Едва ли можеше да ги изгони. Но бе решил: щом Хариет ги е поканила в Лондон, нека тя да си ги забавлява.

Гидиън си каза, че има и по-важна работа.

Той седна на писалището и започна да разглежда окончателния списък на заподозрените лица. Беше се оказало безкрайно изтощително и обезверяващо да търси имената на възможните крадци от списъците на гостите. Имаше буквално десетки хора, които присъстваха на всеки един от списъците.

Но това пък съвсем не значеше, че са приели поканите. По всяко време през сезона някои хора бяха, така да се каже, „на мода“, затова получаваха покани за абсолютно всяко соаре, бал или събиране за игра на карти. Естествено никой освен най-изисканите домакини не очакваха от тях да присъстват на всяка цена.

Един от проблемите, с които се сблъска Гидиън бе, че не можеше да каже кой коя покана би приел. Осъзна, че въобще не беше наясно кой е на мода и кой – не, кой би могъл да приеме дадена покана и кой би сметнал за унижително да се отзове.

Всичко беше прекалено сложно за човек, който е бил отритнат от обществото през последните шест години.

Тъкмо когато Гидиън за пореден път преглеждаше списъка в отчаян опит да го посъкрати, вратата се отвори. В стаята колебливо влезе баща му и спря до вратата.

– Съпругата ти каза, че си тук – рече Хардкасъл.

– Имате ли нужда от нещо, сър?

– Бих искал да си поговорим, ако нямаш нищо против.

Гидиън сви рамене.

– Моля, седнете.

Графът прекоси стаята и седна на стола срещу Гидиън.

– Зает си, а?

– Вече от няколко дни работя по един списък.

– Разбирам. – Хардкасъл огледа библиотеката и се покашля един-два пъти. – Доколкото разбрах, не си знаел, че Хариет ни е повикала.

– Да.

Хардкасъл се намръщи.

– Жена ти е мислела само доброто, нали разбираш.

– Тя реагира прекалено прибързано в една ситуация, която бе напълно под контрол.

– Да, така значи. Но искрено се надявам да не си бил прекалено суров с нея снощи. Забелязах, че беше раздразнен.

Гидиън повдигна една вежда.

– Двамата с Хариет обсъдихме въпроса. Няма нужда да се тревожите за нея.

– По дяволите, човече! За какво ставаше въпрос? Дуел? И то с Морлънд? Какво те е прихванало, та да предизвикваш Морлънд?

– Той е нападнал Хариет в музея на господин Хумболт. Тя е успяла да се спаси сама, като го е ударила по главата с един огромен камък. За жалост, той се отървал жив от удара. Затова го предизвиках. Всичко е пределно ясно и просто, но Хариет доста се разтревожи.

– Морлънд е нападнал Хариет? – Хардкасъл очевидно бе сащисан от чутото. – За бога, защо му е трябвало да я напада?

Гидиън гледаше списъка на гостите пред себе си.

– Вероятно защото е знаел, че не може да я прелъсти, както направи с Диъдри – при тези думи той отметна едно от имената с писалката си.

– *Диъдри!*

Последва дълго мълчание. Гидиън не вдигна поглед. Продължи да отмята някои имена.

– Нима искаш да кажеш, че Морлънд е прелъстил Диъдри Ръштън преди шест години? – най-сетне попита Хардкасъл.

– Да. Мисля, че един-два пъти ви споменах, че е имала връзка с друг мъж, и че аз самият никога не съм я докосвал.

– Да, но...

– Но вие мислехте, че детето в утробата ѝ е било мое – каза Гидиън. – Спомням си, че няколко пъти се опитах да го отрека, но никой не ми обърна внимание.

– Та тя беше дъщеря на пастора! – Този път в думите му нямаше разпалена убеденост, а само голяма тъга. – И тя е казала на икономката им и на баща си, че детето е било от теб. Защо ѝ е трябвало да лъже, след като е смятала да се самоубие?

– И аз много често съм се чудил за това. Но навремето Диъдри изрече прекалено много лъжи. Какво ѝ е струвало да добави още една?

Челото на Хардкасл се набръчка замислено.

– Тогава ти знаеше ли, че Морлънд е бил с нея?

– Самата тя ми го каза при последната ни среща през онази вечер. По-късно, когато всичко приключи, нямаше как да го докажа. Морлънд все още бе женен и горкичката му съпруга така и така си имаше достатъчно грижи.

– Съпругата му? Май си я спомням, но съвсем бегло. Много тъжно създание. Съвсем обезверено.

Гидиън помълча малко, като явно си припомняше някои неща.

– Тогава имаше слухове, че той не се държи добре с нея. Не виждах смисъл да го обвинявам публично, че е прелъстил Диъдри. Никой нямаше да ми повярва, а и това само щеше да донесе още повече мъка на бедната жена на Морлънд.

– Разбирам. Тогава забелязах, че вече не се движиш с Морлънд, но предположих, че е така, защото Морлънд се е отвърнал от теб, както и всички останали. Значи ти си бил този, който е сложил край на приятелството ви.

– Да.

– Това бяха трудни времена за всички нас – рече Хардкасл. – Брат ти бе загинал само преди няколко месеца. Майка ти все още не можеше да се възстанови от този удар.

– Нито пък вие – студено каза Гидиън. – И вече личеше, че никога няма да се възстановите.

– Той беше първородният ми син – бавно каза Хардкасл. – Единственият ми син в продължение на дълги, дълги години. След като роди Рандъл, майка ти не можеше да зачене дълго време. Той беше единичното ни дете и олицетворяваше идеалният син и наследник. Сигурно е

било неизбежно той да е нашият любимец, дори и след като се роди ти.

– И също толкова неизбежно да е невъзможно някога аз да заема мястото му в сърцето ви. И вие ми го показвахте съвсем недвусмислено, сър.

Хардкасъл срещна суровия поглед на Гидиън.

– Както вече ти обясних, загубата на Рандъл беше тежък удар за нас. И точно тогава ни се стовари скандалът със смъртта на Диъдри. Трябваше ни време, за да свикнем с истината, Гидиън.

– Несъмнено – Гидиън погледна отново надолу към списъка. Поне още не бяха почнати да си крещят, помисли си той. Всъщност, за пръв път от толкова дълго време двамата разговаряха с що-годе нормален тон. – Има нещо, което бих искал да знам. Повярвахте ли в някоя от другите истории, които се разказваха?

Хардкасъл се намръщи.

– Не ставай смешен. Разбира се, че никога, дори и за миг не повярвахме, че имаш нещо общо със смъртта на Рандъл. Признавам, че наистина вярвах, че си се държал непочтено спрямо Диъдри Ръштън, но нито аз, нито майка ти не сме допусkali нито за миг, че си убиец.

Гидиън срещна ясения, нетрепващ поглед на баща си и малко му олекна.

– Радвам се.

Всъщност, той така и не бе разбрал коя точно история са чули родителите му и на коя са повярвали. Преди шест години се шепнеха какви ли не приказки, една от друга по-ужасни.

– Върху какво работиш? – попита след малко Хардкасъл. Гидиън се поколеба, но реши да му обясни.

– Казах ви, че продължавам да търся човека, които е бил мозъкът на онази банда крадци, използвали пещерите.

– Спомням си. Ти каза, че сигурно е някой, който има достъп до висшето общество, а освен това се интересува от вкаменелости. Даже спомена, хм... че и аз отговарям на това описание – измърмори Хардкасъл.

Гидиън погледна за миг баща си и видя иронията в очите му.

– Сигурно ще си отдъхнете, ако ви кажа, че ви задрасках от списъка на заподозрените.

– На какво основание?

– Въз основа на това, че напоследък не се движите много из обществото. Търся човек, който се навърта навсякъде из Лондон, като посещава повечето балове и приеми – отвърна Гидиън. – Вие и майка ми

живеете в Хардкасъл като отшелници, и то от години.

– Нали знаеш, здравето ми е доста разклатено – графът го погледна лукаво.

– Но както Хариет отбеляза снощи, здравето ви не ви попречи да се втурнете насам, когато сте получили писмото й.

– Напоследък се чувствам малко по-добре.

Гидиън се усмихна хладно.

– Сигурно това се дължи на надеждите ви да се сдобиете с внук.

Хардкасъл сви рамене.

– Определено вече е крайно време и за това... Май списъкът ти е доста дълъг.

– Оказа се невероятно трудно да разбере кой може да е познавал пещерите около Ъпър Бидълтън. Колкото пъти отида в клуба, за да разбера нещо повече за даден човек, откривам, че и още някой се е запалил по вкаменелостите. Нямах представа, че толкова много хора се интересуват от стари кокали.

– Вероятно мога да ти помогна. Когато и аз събирах вкаменелости, познавах много хора със същите интереси. Може би ще разпозна някои от имената в списъка ти.

Гидиън се поколеба, след което обърна списъка така, че и баща му да може да го прочете.

– Интересно – замислено каза Хардкасъл, като прокара пръст по колоната имена. – Мисля, че можеш да задраскаш Донъли и Дженкинс. Доколкото си спомням, те рядко напускат Лондон и е малко вероятно да отидат на толкова немодерно място като Ъпър Бидълтън. Интересът им към вкаменелостите е доста ограничен.

Гидиън погледна баща си, след което се наведе, за да отметне и техните имена.

– Много добре – каза той някак неловко.

– Имаш ли нещо против да ми кажеш защо си толкова загрижен да хванеш този мистериозен човек?

– Веднага щом се върнем в Ъпър Бидълтън, Хариет ще се втурне право в безценните си пещери. Искам да съм сигурен, че ще е в безопасност. А не мога да съм сигурен в това, ако не знам кой е организирал онези крадци, които заловихме. Следващия път тя може да се натъкне не на купчина плячка, а на банда главорези.

Хардкасъл го гледаше проникателно.

– Разбирам. Значи смяташ, че този главен крадец ще се върне в пещерите?

– Не виждам причина, която да му попречи да организира друга подобна банда веднага щом историята се позабрави и духовете се поуспокоят. Сигурно знае, че не мога да стоя непрекъснато в Ъпър Бидълтън, за да наблюдавам плажната ивица. А и планът му действаше превъзходно, докато Хариет не се натъкна на чувалите в онази пещера. Да, определено смятам, че той пак ще се опита да действа по подобен начин.

Веждите на Хардкасл се склочиха.

– В такъв случай е най-добре да се залавяме за работа – той погледна следващите две имена в списъка. – Ресънвил и Шадуик са достатъчно богати, за да накарат и цар Мидас да се изчерви. Въобще не им трябва да прибягват до кражби.

– Отлично – Гидиън отметна още две имена.

И така, в продължение на няколко минути баща и син продължиха да работят върху списъка, като доста го съкратиха. Вече бяха преполовили колоната имена, когато Хариет и лейди Хардкасл се втурнаха в стаята, облечени за разходка. Гидиън и баща му станаха учтиво.

– Сметнахме, че е добре да ви уведомим, че излизаме по магазините, милорд – развълнувано рече Хариет. – Майка ви изрази голямо желание да разгледа каква е последната мода.

– Отчаяно се нуждая от ново боне и плат за една-две рокли – каза лейди Хардкасл. После се усмихна колебливо на Хариет.

Гидиън не пропусна да забележи изражението на майка си, когато погледна Хариет. Веднага осъзна, че жена му успешно очарова майка му, както правеше и с всички останали.

– Няма по-добра възможност от една обиколка на магазините, за да могат две жени да се опознаят по-добре – побърза да каже Хариет. – Майка ви и аз наистина имаме нещо общо.

Гидиън повдигна вежди.

– И то е?

– Вие, разбира се – Хариет се ухили.

Очите на лейди Хардкасл загрижено сновяха между съпруга ѝ и сина ѝ.

– Виждам, че вие двамата сте заети.

– Доста – отвърна Хардкасл. – Преглеждаме списъка на заподозрените лица, върху които работеше Гидиън.

Очите на Хариет се разшириха.

– Заподозрени лица?

Гидиън простена.

– Смятах да ви предупредя да не споменавате на никого за това –

измърмори той към баща си.

– Какви са тези заподозрени лица? – разпалено попита Хариет.

– Търся някой, който вероятно е организирал бандата крадци, които използваша пещерите – накратко обясни Гидиън. – Имам причини да вярвам, че е човек с достъп до най-изисканите приемни. Също така явно е човек, който е имал възможност да опознае пещерите в скалите.

– Вероятно колекционер на вкаменелости?

Гидиън кимна неохотно.

– Да. Много е вероятно.

– Чудесна идея. Вече толкова пъти съм ви казвала, милорд, колекционерите са ужасно безскрупулни типове – възкликна Хариет. В очите ѝ блестеше нов ентузиазъм. – Вероятно мога да ви помогна. Запознах се с много колекционери тук, в Лондон, и сега се сещам за няколко, които ми се сториха доста подозрителни личности.

Гидиън се усмихна съжалително.

– Ти намираш почти всичките си колеги за подозрителни. Не мисля, че точно твоето мнение ще ни помогне да скъсим списъка. Въпреки това може да ми дадеш имената на членовете на твоето Общество за вкаменелости и древни изкопаеми. Ще го сверя с моя списък.

– Разбира се. Ще го напиша веднага щом се върнем от покупки.

Лейди Хардкасъл погледна съпруга си.

– Кои са имената в списъка дотук?

– Доста са. Списъкът е доста дълъг – отвърна Хардкасъл.

– Може ли да го погледна? – лейди Хардкасъл се понесе ефирно към писалището.

Хариет я последва и занадничка иззад рамото ѝ.

– Господи! Как ще откриете мошеника сред толкова много имена?

– Няма да е лесно – каза Гидиън. – Предлагам двете с майка ми да тръгвате, мадам. Баща ми и аз имаме доста работа.

Лейди Хардкасъл оглеждаше внимателно списъка.

– Не виждам името на Брайс Морлънд. Доколкото си спомням, той никога не се е интересувал от вкаменелости, но със сигурно познаваше терена около Ъпър Бидълтън.

Гидиън срещна въпросителния поглед на майка си.

– Обмислих възможността Морлънд да стои зад бандата. Със сигурност не би изпитал и капчица угризения да прибегне до кражба. Но не смятам, че е бил той. А и дори да е той, няма нужда да се тревожим за него. Той избяга на континента.

– Точно така – лейди Хардкасъл продължаваше да изследва

списъка. – Ами Клайв Ръштън? И неговото име не виждам. Едно време той беше ненаситен колекционер – тя погледна Хардкасъл. – Доколкото си спомням, той бе човекът, който те запали по това хоби, нали, скъпи?

Последва тягостна тишина. Хардкасъл се размърда неловко на стола си.

– Този човек беше свещеник в имението ми. Едва ли точно той ще се занимава с крадци.

Гидиън бавно седна на мястото си и се загледа замислено в майка си.

– В началото бях записал името му в списъка, но после го изключих, защото разбрах, че го няма в почти никой от списъците на поканените в онези къщи, в които са станали кражби. Това бе една от причините да задраскам и Морлънд. Човекът, когото търся, трябва да е бил канен в най-богатите къщи в града. Ръштън и Морлънд не се движеха точно в най-висшите среди.

– Господи, но това няма никакво значение – възкликна лейди Хардкасъл. – Когато има голямо соаре или бал, и най-богатите къщи са препълнени до тавана с какви ли не хора. Ако не е претъпкано, домакините ще смятат приема за провал. Естествено всеки трябва да показва поканата си на входа, но нали знаете как става. Стъпалата пред къщата са винаги толкова претъпкани с народ, че човек спокойно може да мине незабелязан.

– Майка ви е права, милорд – бързо каза Харriet. – Точно така си е. Ако човек е облечен прилично и изглежда да е в компанията на някой поканен, никой няма да го спре и съвсем лесно ще се промъкне в препълнената бална зала. Та кой би забелязал един гост в повече, когато има такава огромна тълпа?

Гидиън барабанеше с пръсти по бюрото си.

– Може би наистина сте прави. – Хардкасъл изглеждаше поразен.

– Проклет да съм, ако не е точно така. Ами да, могат даже да влязат откъм градината и никой няма да забележи.

– В такъв случай – рече Гидиън, а мозъкът му работеше трескаво, – Ръштън все още е доста вероятен извършител. И Морлънд. По дяволите, и още толкова много хора!

Хардкасъл вдигна ръка.

– Да не забравяме и факта, че инициаторът на кражбите е добре познат с пещерите около Ъпър Бидълтън. Точно това ще помогне да не съставяме много дълъг списък.

– Да. Сигурно е така.

– Чувствайте се напълно свободни да се допитате до мен и Хариет, щом се нуждаете от допълнителни разяснения относно привичките на висшето общество – усмихна се лейди Хардкасъл, като сложи ръкавиците си. – Хайде, Хариет. Трябва да тръгваме. Нямам търпение отново да се разходя по Оксфорд стрийт. Едно време там имаше един шапкар французин, който създаваше най-изящните бонета, които съм виждала.

– Да, разбира се – учтиво се съгласи Хариет. Очите ѝ се задържаха със съжаление върху списъка на Гидиън. Личеше, че много повече ѝ се иска да работи върху него, отколкото да обикаля магазините.

– О, между другото – добави лейди Хардкасъл, като се поспря за миг. – Време е и Хариет да даде своето соаре. Аз ѝ помагам да го организира. Поканите ще бъдат изпратени днес следобед. Не правете никакви други планове за вторник вечер.

Гидиън изчака Хариет и майка му да излязат от библиотеката. Едва тогава очите му срещнаха погледа на баща му.

– Хариет може и да е права – бавно рече той.

– За какво?

– Може би наистина трябва да обяснявам какво мисля и да споделям плановете си с другите. Тази сутрин узнах повече неща за хората от списъка си, отколкото бях успял да измисля сам в продължение на няколко дни.

Хардкасъл се подсмихна.

– Ти май не си единственият, който е узнал едно-две неща в последно време. Е, а сега имам едно друго предложение. Какво ще кажеш да се отбием в някои от клубовете ми днес следобед? Мога да подновя някои от познанствата си, както и да поразпитам за това-онова. Ще видим дали така ще съкратим списъка ти още повече.

– Отлично – съгласи се Гидиън.

Той осъзна, че тази сутрин, неусетно кога, бе започнал да възприема баща си като партньор в начинанието си. Усещането бе странно и непривично, но определено не беше неприятно.

* * *

Когато Гидиън и баща му влязоха в клуба, бяха посрещнати от приглушени възгласи на изненада. Няколко от старите приятели на графа му кимнаха, очевидно доволни да видят стария си другар след толкова години.

Но още преди някои де успее да се доближи до двойката, върху тях връхлетяха Епългейт и Фрай.

– Ще се присъедините ли към нас за глътка портвайн, господа? – тържествуващо ги покани Епългейт. Той погледна Хардкасъл. – Пием за успеха на Сейнт Джъстин в разгромяването на Морлънд. Предполагам, че вече сте чули, Хардкасъл. Днес целият град говори само за това. Онзи страхливец е предпочел да избяга на континента, вместо да се изправи лице в лице срещу сина ви.

– И аз чух нещо подобно.

– Трябва да призная, това показва онези неприятни събития отпреди шест години в съвсем нова светлина – обяви Фрай. Той се наведе поверително към графа. – Лейди Сейнт Джъстин ни изясни едно-две неща относно онази история, нали разбирате.

– Така ли? – Хардкасъл прие една чаша портвайн.

– А сега тази история с Морлънд малко или много доказва, че слуховете за миналото са били адресирани съвсем не към човека, който е бил главният виновник – заключи Фрай.

– Сейнт Джъстин определено не е страхливец и със сигурност не се бои да се бие за честта на една дама. Още повече, той доказва, че е готов да постъпи правилно, когато се налага.

– Лейди Сейнт Джъстин твърдеше това през цялото време – Епългейт поклати глава. – Но нали знаете как е със слуховете. Отвратителна работа.

Двама-трима от другите мъже се приближиха, за да поздравят Хардкасъл. После се обърнаха към Гидиън.

– Чух за Морлънд – каза единият от тях. – Всички се радваме, че се отървахме от него. Никога не ми е вдъхвал доверие. Миналата година през сезона беше хвърлил око на дъщеря ми. Искаше да сложи ръка върху наследството ѝ, без съмнение. И малкото глупаче си помисли, че е влюбено в него. Съвсем не беше лесно да ѝ го избия от главата.

– Ами да – включи се и другият мъж, като се обърна към Гидиън. – А жена ми казва, че сте подарили на съпругата си прелестна кобила. Тя много завижда и иска да ѝ избера нов кон. Чудех се, не бихте ли ме посъветвали на търга в четвъртък?

– Нямах намерение да ходя на търга – рече Гидиън.

Мъжът побърза да кимне, като се изчерви от неудобство.

– О, разбирам. Не исках да ви се натрапвам. Просто си мислех, ако случайно сте там, да ме посъветвате.

Гидиън забеляза предупредителния кос поглед, който му бе отправил баща му, затова сви рамене.

– Разбира се. Ако отида в Татърсолз в четвъртък, с удоволствие ще

ви посоча няколко животни, които биха подхождали на съпругата ви.

Господинът засия.

– Много съм ви благодарен. Е, аз ще вървя. Сигурно ще ви видим тази вечер на бала у семейство Ърскин. Жена ми казва, че и ние ще отидем. Твърди, че целият свят ще се изсипе там, за да види вас и лейди Сейнт Джъстин.

* * *

Наистина целият свят, или поне целият град, се бе изсипал на бала на Ърскин тази вечер. И от пръв поглед личеше, че всички са дошли, за да изразят почитанията си пред Гидиън и Хариет.

Лорд и лейди Сейнт Джъстин само за една нощ се бяха превърнали в най-модерните, най-търсените личности на обществото. А присъствието на граф и графиня Хардкасл в балната зала беше допълнителна награда за любезните домакини.

Ефи и Аделаида бяха безкрайно доволни и направо във възторг от факта, че са свързани с толкова модерна двойка. А на Фелисити всичко това ѝ се струваше невероятно забавно.

В разгара на вечерта Хардкасл потърси Гидиън и го откри до един прозорец. За пръв път тази вечер Гидиън беше успял да се усамоти и сега се наслаждаваше на миговете спокойствие.

– Не е ли удивително колко много приятели си спечелил само за една вечер – Хардкасл отпи от шампанското си, като наблюдаваше тълпата.

– Нали? Що се отнася до общественото мнение, сега съм изличил петното от честта си. Но всичко дължа на моята малка и възхитителна съпруга.

– Не – заяви Хардкасл с изненадваща разпаленост. – Благодарение на Хариет ти си възвърна репутацията в очите на обществото. Но честта ти винаги си е била само твоя и непокътната. Никога не си я опетнявал.

Гидиън бе толкова изненадан, че едва не изгърва чашата си. Обърна се и се втренчи в баща си, без да знае какво да каже.

– Благодаря ви, сър – успя да промълви най-сетне той.

– Няма за какво да ми благодариш – измърмори графът. – Горд съм, че си мой син.

19.

На следващата сутрин Хариет беше в спалнята си, когато лейди Хардкасъл я откри. Хариет остави настрана статията върху естествената история на земята, което си бе купила неотдавна, и се усмихна на свежърва си.

– Добро утро, лейди Хардкасъл. Мислех, че все още спите. Още е само десет часа, а снощи се прибрахме толкова късно!

– Да, наистина беше ужасно късно, нали? Струва ми се, че съм свикнала прекалено много с часовете на лягане и ставане в провинцията. Доста време ще ми е нужно, за да привикна отново към късното лягане – лейди Хардкасъл въздушно се понесе към едно столче до прозореца и седна на него безкрайно изящно. – Исках да поговорим, ако нямаш нищо против.

– Разбира се, че нямам.

Лейди Хардкасъл се усмихна нежно.

– Не съм сигурна как да започна. Предполагам, че първо трябва да ти благодаря.

Хариет примигна учудено.

– За какво?

– Как за какво? За всичко, което си направила за Гидиън, разбира се. Както и за мен, и за съпруга ми.

– Но аз нищо не съм направила – възпротиви се Хариет. – Наистина, аз ви накарах да хукнете насам за нищо, а и ядосах безсмислено Гидиън. Просто се радвам, че всичко приключи. С малко късмет скоро ще напуснем Лондон и ще се върнем в Ъпър Бидълтън. Наистина не съм особено запалена по градския живот.

Лейди Хардкасъл грациозно махна с ръка.

– Не ме разбираш, скъпа. Благодаря ти за много повече от поканата ти да дойдем в Лондон. Ти ми върна сина. Не знам дали някога ще мога да ти се отплатя за това.

Хариет я гледаше учудено.

– Лейди Хардкасъл, наистина преувеличавате!

– Не, не е така. Преди шест години, след като умря по-големият ми син, потънах в най-дълбоката депресия, която някога ме е сполетявала. И сякаш не можех да се отърся от шока. Минаха месеци. Дори се преместихме от Ъпър Бидълтън в имението Хардкасъл, защото докторът

каза, че промяната може да ми помогне. И когато най-сетне започнах да се съвземам, трябваше да науча, че почти съм изгубила и втория си син.

– Колко ужасно сте се чувствали! – тихо възкликна Хариет.

– Съпругът ми дори не искаше да говори с него или да го пусне в къщата доста дълго време. Всички обвиняваха Гидиън в най-отвратително поведение спрямо горкичката Диъдри Ръштън. И след време Гидиън просто престана да отрича. Обърна гръб на всички ни, а и кой може да го вини за това?

– Но съпругът ви му е поверил отговорността за управлението на имотите на Хардкасъл.

– Да. Когато се уплаши, че здравето му се влошава, той извика Гидиън и му повери всичко. Мислех, че тази постъпка би могла да сложи край на отчуждението им, но не стана така. Всеки път, когато Гидиън идваше при нас, двамата с баща му се скарваха жестоко.

– Гидиън е много твърдоглав.

– Баща му е същият – с тъга в гласа каза лейди Хардкасъл. – В някои отношения двамата много си приличат, въпреки че никога не си го признават. Но трябва да ти кажа, че вчера, когато влязохме при тях в библиотеката, малко остана да се разплача от радост. От шест дълги години за пръв път ги виждах да разговарят спокойно. И всичко е благодарение на теб.

Хариет докосна ръката ѝ.

– Лейди Хардкасъл, много мило от ваша страна, но ви уверявам, нищо особено не съм сторила.

За миг лейди Хардкасъл стисна ръката на Хариет.

– Синът ми почти се бе превърнал в свирепия и опасен звяр, за каквото всички го мислеха.

– Мили боже! – каза Хариет. – Никога не е бил чак толкова лош, мадам. Винаги съм го смятала за много разумен, почти във всяко отношение. А и винаги е бил много любезен с мен.

– Любезен? – лейди Хардкасъл бе изненадана. – Скъпа, та той направо боготвори и земята под краката ти!

Хариет я гледаше удивено. След миг се разсмя.

– Не, съвсем не е така. Самият той ми каза, че е забравил как да обича. Той се ожени за мен, защото е невероятно честен човек и нямаше друг избор. Станахме добри приятели. Но това е всичко.

– Та вие сте мъж и жена – твърдо отвърна лейди Хардкасъл. – И забелязах как те гледа синът ми. Мога да заложа всички диаманти на рода Хардкасъл, че вие сте нещо повече от добри приятели, скъпа.

Харriet се изчерви.

– Е, добре, вероятно наистина изпитваме естествената привързаност между двама съпрузи. Но не виждам в отношенията ни да има нещо повече.

Лейди Хардкасъл я погледна изпитателно.

– Ти си влюбена в него, нали?

Харriet набърчи нослето си.

– Толкова ли ми личи?

– Да, за бога! Разбрах го още в мига, когато те видях. Сигурна съм, че и всички останали го виждат също толкова ясно.

– О, боже – измърмори Харriet. – Толкова се опитвам да го скрия. Не искам да досаждам на Гидиън пред хората. Та нали всички в града се присмиват и на най-беглия знак за подобно чувство между съпрузи. Нали не е модерно!

Лейди Хардкасъл се изправи така, сякаш бе лека като перце, и се наведе, за да прегърне за миг Харriet.

– Не мисля, че може някога да досадиш на сина ми. Ти вярваше в него, когато той мислеше, че никой друг не му вярва. И той никога няма да забрави това.

– Той е наистина много предан, по своя си начин – съгласи се разпалено Харriet. – Всъщност, на него наистина може да се разчита. Баща ми толкова щеше да го хареса.

Лейди Хардкасъл отиде до вратата и там се поспря.

– Хората нарекоха сина ми Звяр, след онова, което се случи преди шест години. Ръстът и ужасният му белег помогнаха тази дума да стане неразделна част от името му. А и се опасявам, че той нарочно се държеше така, че да оправдае най-лошия смисъл на ужасния си прякор. Но вярата ти в него го промени. Точно затова ти благодаря от все сърце.

Лейди Хардкасъл ефирно излезе от стаята и съвсем тихо затвори вратата след себе си.

* * *

– Излиза, че наистина си струва човек да е имат лоша слава – заяви Аделаида по време на соарето на Сейнт Джъстин.

– Вижте само колко народ! Харriet, скъпа, ти определено постигаш страхотен успех в дебюта си като домакиня. Поздравления!

– Да, наистина, Харriet – Ефи се огледа доволно. Градската къща на Сейнт Джъстин се пукаше по шевовете от гости.

– Страхотен бум! И всичко ще е описано в сутрешните вестници!

Фелисити се усмихна на сестра си.

– Мисля, че можем без угризения да ти признаем едно: достатъчно си шлифовала светските си маниери, за да не излагаш Сейнт Джъстин пред хората. Никой няма право да твърди, че не се е оженил за добра домакиня.

– Не искам да си помислите, че съм направила това сама. Истината е, че лейди Хардкасъл организира абсолютно всичко. Просто съм благодарна, че всички поканени уважиха поканите и дохода.

– И не само те – забеляза Фелисити. – Никой не е устоял на изкушението да дойде. Ти и Сейнт Джъстин шурмувахте и завладяхте града. Сега гледат на него като на романтичен герой, който е страдал прекалено дълго, а ти си дамата, която го обичаше въпреки мрачното му минало. Всичко толкова прилича на история от готически роман!

– Не разбирам от готически романи – намеси се Ефи, – но не мога да отрека, че двамата сте определено страхотно модерни в момента. И точно сега му бе времето да дадеш соаре.

– Така каза и лейди Хардкасъл – отвърна Хариет. – Лично аз доста ще се радвам, когато всичко свърши.

Двама познати, много красиви млади мъже се появиха от навалищата и се запътиха към Фелисити и роднините ѝ.

Хариет се наведе към Фелисити.

– Ето и близнаците на Адонис!

Фелисити пусна в действие очарователната си усмивка.

– Много привлекателна двойка са, нали? Но се тревожа, че правят всичко заедно. Чудя се колко далеч биха стигнали заедно!

Ефи строго се намръщи.

– Фелисити, дрџ се прилично.

Хариет едва потисна смеха си, когато се появиха двамата младежи. Почака, докато всички се поздравят, и веднага след това се измъкна, тъй като знаеше, че едва ли ще им липсва. Вниманието на близнаците беше винаги приковано само върху Фелисити, а Хариет имаше и по-интересна работа.

Гидиън и родителите му се намираха в далечния край на препълнената приемна. Сега разговаряха с някаква възрастна двойка. Хариет не успя да ги разпознае. Може би бяха просто стари приятели на лорд и лейди Хардкасъл.

В стаята бе станало много топло. Хариет си помаха енергично с ветрилото, но после реши, че е по-добре да излезе в градината за глътка чист въздух. Няколко души ѝ кимнаха приятелски, докато тя си

проправяше път към вратата.

Няколко минути по-късно Хариет се озова навън. Аул надзираваше армията лакеи, които тичаха насам-натам с подноси шампанско и ордьоври. Той мрачно кимна на Хариет.

– Всичко наред ли е, Аул? – попита тя.

– За момента владеем положението, мадам. Но тълпата е по-голяма от очакванията ни. Човек може само да се надява да не ни свърши шампанското.

– Мили боже! – Хариет бе сериозно разтревожена. – Възможно ли е подобно нещо?

– При подобни мероприятия възможността да се случи такова бедствие винаги е налице, мадам – каза Аул. – Но разбира се, ще направя всичко възможно да я предотвратя.

– Разбира се.

Хариет се запъти по коридора към задната врата, но промени решението си, защото внезапно почувства, че единият ѝ жартиер се е откачил. Затова реши да се качи в стаята си и там, насаме, да го закрепи по-здраво.

На върха на стълбището тя зави наляво и тръгна по коридора. Нямаше никакво съмнение. Жартиерът наистина беше откопчан. Чорапът ѝ започваше да се смъква. Слава богу, че бе забелязала навреме този проблем. Щеше да е безкрайно унизително чорапът ѝ да се свлече до глезена в разгара на първото ѝ соаре.

Коридорът изглеждаше по-тъмен от обикновено, забеляза Хариет. Някой бе изгасил част от свещите по стените. Аул сигурно се опитва да прави икономии.

Тя отвори вратата на спалнята си и се спря на място, когато видя, че и там е тъмно. Само една свещ гореше на бюрото ѝ.

Хариет съвсем ясно помнеше, че не е оставяла свещ на бюрото си. Намръщи се и тръгна напред, като се чудеше защо ли прислужницата е запалила тази свещ точно там.

И тогава видя прегърбената фигура, надвесена над чекмеджето на бюрото ѝ. Моментално разбра какво става. Точно в това чекмедже тя държеше зъба си.

– Стой, крадец! – извика Хариет.

Втурна се напред, размахала заплашително единственото си оръжие – ветрилото.

– Стой на място! Как смееш!

Тъмната фигура рязко се изправи. Той с трясък затвори чекмеджето

и се извърна, все още прегърбен, за да застане лице в лице срещу Хариет. Светлината на свещта разкри сбръчканото лице на господин Хумболт.

– Проклятие – изсъска той. После скочи към вратата, като изблъска Хариет настрани.

Хариет падна на килима и се подпря на леглото. Протегна ръка и напипа в тъмното каната до умивалника. Грабна я и се опита да се изправи на крака.

– Какво, по дяволите, става тук? – изрева Гидиън откъм вратата. – Господи, Хариет!

В този миг втурналият се господин Хумболт се блъсна в неподвижната фигура на изхода. Гидиън го хвана за врата и захвърли дребния човечец настрани. Хумболт се свлече на килима с тих вопъл.

– Погрижи се за него, Добс – с две големи крачки Гидиън прекоси стаята, наведе се и грабна Хариет в прегръдките си. – Добре ли си? – попита той с пресипнал глас.

– Да, да, добре съм – каза тя, като едва си поемаше дъх. – Слава богу, че го хвана. Гидиън, той се опитваше да открадне зъба ми!

– По-вероятно е да е търсел бижутата ви, лейди Сейнт Джъстин – каза Добс от вратата. – Ама че подлец. Даже лицето му е като на крадец, нали? Не че винаги може да ги познаеш по външния вид, но все пак... А ей тоя тук може спокойно да мине за образцов представител на престъпните прослойки.

Гидиън се обърна към него, все още с Хариет в прегръдките си. Хариет сърдито гледаше господин Хумболт, който тъкмо се опитваше бавничко да се изправи от пода.

– Господин Хумболт! Как можахте да паднете толкова низко?! – попита тя. – Трябва да се срамувате от себе си.

Хумболт простена и я погледна сърдито, докато Добс го изправяше на крака.

– Просто се разхождах и се изгубих по коридорите. Попаднах тук съвсем случайно. Въобще не съм се опитвал да открадна бижутата ви. За какво са ми бижута?

– Ако сте търсили бижута, в което доста се съмнявам, сигурно сте искали да ги продадете, за да финансирате сбирката си вкаменелости – обяви Хариет.

Хумболт я гледаше ядосано.

– Не е вярно! Добре тогава, щом искате да знаете, дочух, че сте открили нещо интересно в пещерите на Ъпър Бидълтън. Естествено не

повярвах на слуховете. Самият аз съм изследвал онези пещери преди години, и то из основи, та знам, че там не е останало нищо ценно. Въпреки това исках сам да се уверя, да не би съвсем случайно да сте се натъкнали на нещо.

– Ха! Знаех си аз – Хариет поклати глава с отвращение и погледна Гидиън. – Все ви повтарях, колекционерите на вкаменелости са долни и безскрупулни мошеници, милорд.

– Вярно – Гидиън я гледаше замислено. – Сигурна ли си, че нищо ти няма?

– Напълно. Вече можете да ме пуснете на земята – Хариет пооправи полите си, когато Гидиън внимателно я постави на краката ѝ. Заради откопчания жартиер чорапът ѝ съвсем се бе свлякъл и сега стоеше набран около глезена ѝ. – Как успяхте да дойдете навреме?

– Бях наредил на господин Добс да наглежда гостите тази вечер – обясни Гидиън. – Ако си спомняте, поканихме всички заподозрени хора от списъка ми. Реших да не рискувам.

Хариет се усмихна лъчезарно.

– Беше, преди на теб да ти хрумне да се втурнеш нагоре по стълбите в най-неподходящия момент – сърдито отвърна Гидиън.

– Е, това още веднъж доказва, че е трябвало да ме уведомяте за плана си, милорд. Толкова пъти ви го казвах. Човек би очаквал да влезе най-сетне в главата ви.

Гидиън повдигна вежди.

– Наистина, човек би очаквал подобно нещо.

Очите на Хариет се разшириха.

– Изведнъж се сетих за нещо, милорд. Господин Хумболт не беше в списъка на гостите ни.

– Не, не беше – съгласи се Гидиън. – Което доказва, че майка ми е била съвсем права относно списъците на гостите. Когато присъства такава огромна тълпа, всеки, който е прилично облечен, може да се вмъкне в къщата, стига да е достатъчно хитър.

* * *

На следващата сутрин разговорът около масата за закуска се въртеше изцяло около залавянето на господин Хумболт.

– Това непременно ще накара целия град отново да заговори за вас – каза лейди Хардкасл на Хариет, доста развеселена. – Всички ще казват, че лорд и лейди Сейнт Джъстин са успели да осигурят на гостите си още едно необикновено забавление. Само си представете! Вие двамата

сте заловили един опасен крадец, и то в разгара на собственото си соаре.

– Пише го във всички вестници тази сутрин – съобщи Хардкасъл от другия край на масата. Вече бе преполовил една голяма купчина вестници. – Всичко е описано прекрасно. Пишат, че Хумболт е главният крадец в една банда, която е извършила серия обири през последните няколко месеца.

– А Сейнт Джъстин е герой, защото е замислил капан за залавянето му – каза Хариет, като отправи поглед, пълен с възхищение, към Гидиън. – Споменават ли и това?

Гидиън погледна сърдито от отсрещния край на масата.

– Надявам се, че не.

– О, напротив! И това го пише – Хардкасъл остави поредния вестник и взе следващия. – Наричат те галантен и много съобразителен, момчето ми. И описват как си спасил своята лейди от опасния крадец.

– Чудесно – възкликна Хариет. – Толкова се радвам, че са разбрали точно как се случи всичко.

Гидиън я погледна лаконично.

– Господин Хумболт се бе втурнал да спасява живота си, когато се блъсна право в мен, скъпа. Не ми се стори особено опасен. По-скоро уплашен. Ти изглеждаше опасна. Няма да забравя тази гледка: Хариет, хванала онази кана с такова войнствено изражение. Направо ми изкара ума.

– О, ами... предположих, че иска да открадне зъба ми – обясни Хариет.

– Господин Добс стигна до заключението, че Хумболт отдавна се нуждае от пари, за да поддържа музея си – каза Гидиън. – Очевидно е прибягнал до кражби, за да се опита да закупи още вкаменелости.

Хариет кимна.

– Един колекционер на вкаменелости е готов на всичко, когато е отчаян. Горкичкият господин Хумболт! Надявам се, че няма да са много сурови с него. Донякъде разбирам мотивите му.

– Поне репутацията ти на добра домакиня вече е факт – доволно рече лейди Хардкасъл. – Градът се плаши най-много от скуката, а вие му осигурихте още една вълнуваща случка.

Хариет тъкмо се канеше да отговори, когато Аул влезе в трапезарията с поднос, на който се намираше сутрешната поща. Писмото най-отгоре бе адресирано до Хариет.

– Мили боже! – възкликна Хариет, докато разчупваше печата. – Писмото е от госпожа Стоун. Чудя се дали не се е случило нещо лошо.

– Несъмнено някой е умрял от ужасна, бавна и мъчителна смърт, или пък в Ъпър Бидълтън е плъзнала епидемия – подметна Гидиън. – Само такива събития могат да вдъхновят тази старица да напише писмо.

Хариет не обърна внимание на думите му, а прегледа набързо съдържанието на краткото писмо. Тя извика от неприятна изненада, когато разбра за какво става въпрос.

– По дяволите!

Графът и съпругата му я погледнаха загрижено.

– Нещо не е наред ли, скъпа? – попита Гидиън съвсем спокойно, докато дъвчеше хапка бекон.

– Нищо не е наред! – Хариет махна с писмото към него. – Случило се е най-ужасното нещо. Точно от това се опасявах.

Гидиън преглътна бекона си, все още съвсем невъзмутим.

– Може би е най-добре да ни кажеш какво пише в писмото.

Хариет бе толкова слисана, че едва успя да проговори.

– Госпожа Стоун казва, че има причини да вярва, че друг търсач на вкаменелости е започнал да изследва моите пещери. Онзи ден е видяла някакъв мъж на брега, а следващият път, когато го е забелязала, е носел един голям каменен къс.

Гидиън остави препечената си филийка на масата.

– Дай да видя писмото.

Хариет му връчи кратката бележка.

– Това е катастрофа! Някой друг може да е открил костите, които принадлежат на животното от моя зъб. Трябва незабавно да се върна в Ъпър Бидълтън. А вие трябва да изпратите нареждания в Блекторн Хол, сър. Никой не трябва да бъде допускан в моите пещери!

Гидиън огледа бележката.

– Не знаех, че госпожа Стоун може да чете и да пише.

– Тя все пак е била икономка на двама пастори – забеляза лейди Хардкасл. – Сигурно с научила нещо през годините.

– Или е така, или е издиктувала писмото на някой в селото – каза графът. – Всички го правят.

Гидиън остави писмото на масата.

– Ще изпратя съобщение в Блекторн Хол, скъпа. Който и да се навърта около брега, ще бъде уведомен, че браконьерства в частна собственост. Това задоволява ли те?

Хариет бързо поклати глава.

– Това е хубаво, милорд, но нещо ми подсказва, че трябва веднага да се върна. Искам сама да се уверя, че никой не е открил костите на

моето същество.

– Не мисля, че е нужно да се връщаш лично ти, за да пазиш вкаменелостите си – започна Гидиън.

– Е, аз пък мисля – прекъсна го Хариет, като скочи на крака. – Отивам горе, за да опаковам веднага багажа си. Кога най-рано можем да тръгнем, милорд?

Гидиън ѝ хвърли един смразяващ поглед.

– Тъкмо казвах, че няма нужда лично ти да се втурваш обратно в Ъпър Бидълтън.

– Напротив, има нужда! Сам видяхте колко безскрупулни могат да бъдат колекционерите. Ако някой е открил пещерата ми, няма да има никаква полза просто да го предупредят да стои надалеч. Все ще намери начин да се промъкне отново. Знаем, че е така.

Хардкасъл кимна трезво.

– След като веднъж един колекционер подуши стари кости, после е ужасно трудно да го отклониш от следата. Можем само да се надяваме, че не е открил точната пещера.

Хариет погледна свекър си с огромна благодарност.

– Благодаря ви за разбирането, сър. Виждате ли, Сейнт Джъстин, трябва незабавно да се върнем.

Лейди Хардкасъл се усмихна на сина си.

– Няма причина вие двамата да не се върнете в Ъпър Бидълтън за няколко дни, за да разберете какво става. Баща ви и аз ще останем тук.

Гидиън се предаде и вдигна ръка. Отправи поглед към другия край на масата, където седеше Хариет, а в очите му се четеше готовност да ѝ угоди.

– Добре, скъпа. Можеш да започнеш да опаковаш.

– Благодаря, Гидиън – Хариет се втурна към вратата. – Ще съм готова до час.

* * *

Каретата спря пред градинската порта на имението Блекторн Хол малко след девет вечерта. Гидиън знаеше, че този факт направо с отчаял Хариет. Тя искаше да се втурне веднага към пещерите и в действителност дори предложи да направи подобно нещо с помощта на лампи. При това безумно предложение Гидиън направо тропна с крак.

– Не! Няма да ходиш на скалите посред нощ. Безценните ти пещери могат да почакаат и до утре сутринта – заяви твърдо той, а през това време персоналът на имението започна да приготвя спалните и да

разтоварва багажа.

Харriet го погледна изпитателно, докато се качваше по стъпалата до него.

– Няма да се бавя, милорд. Мога просто да надникна в пещерата за минутка-две и да разбера дали някой е пипал костите ми.

Гидиън обви здраво с ръка раменете ѝ и я поведе към господарски-те спални.

– Прекалено късно е за подобни експедиции. Пътувахме дълго и сигурно си изморена.

– Въобщо не съм изморена, милорд – увери го тя.

– Е, аз пък съм – той спря пред нейната спалня и я притисна до стената, като опря ръцете си от двете страни на главата ѝ. – А ако не си, би трябвало да бъдеш. Скачай в леглото, мадам. На сутринта, ако има отлив, може да идеш в пещерите си.

Харriet въздъхна разочаровано и сърдито.

– Добре, милорд. Знам, че трябва да съм ви благодарна за това, че така любезно ми позволихте да се върна веднага. Разбирам, че не ви е било особено приятно да се втурвате веднага в Ъпър Бидълтън. Наистина това е много мило от ваша страна, милорд. Все пак вие сте винаги толкова мил с мен.

Гидиън вдърва ругатнята, която беше на езика му.

– Лягай веднага. Аз ей сега ще дойда при теб.

– Мислех, че сте изморен, милорд.

– Не чак толкова – Гидиън протегна ръка, отвори вратата зад гърба ѝ и нежно я въведе в спалнята ѝ. Видя, че прислужницата ѝ я очаква вътре. Затвори вратата и се отдалечи по коридора към собствената си спалня.

Думите на Харriet още звъняха в ушите му. *Винаги сте толкова мил с мен.*

Мил? Гидиън освободи прислужника си с едно леко кимване и започна да разкопчава ризата си. Погледът му попадна на огледалото, откъдето присмехулно го гледаше собственото му обезобразено лице.

Въобщо не беше мил с Харriet. Буквално я бе принудил да се омъжи за него, беше я показвал на града като рядко екзотично животно, а и я бе оставил да попадне в такава опасност в лапите на Брайс Морлънд.

А тя му бе дарила любовта си, беше му помогнала да възвърне доброто си име, и му бе дала възможност да се сдобри с родителите си.

Не, не беше особено мил с Харriet. Всичко, което тя някога е искала от него, бе любовта му, а той ѝ бе казал, че не може да ѝ я даде.

Преди шест години забравих как да обичам.

Какво глупаво животно е бил.

Гидиън събу ботушите и панталоните си. Грабна черния си халат, облече го и отиде до свързващата врата. Почака, докато чу как Хариет отпрати прислужницата си, и след това почука веднъж.

– Влез, Гидиън.

Той отвори вратата и я видя седнала в леглото си. На главата ѝ се мъдреше една от малките ѝ муселинени шапчици, а в скута ѝ имаше книга. На масичката до нея гореше свещ. Тя го дари с топлата си, сияйна усмивка, докато той влизаше в спалнята ѝ.

– Хариет? – внезапно той разбра, че не знае какво да каже.

– Да, милорд?

– Веднъж ти казах, че си най-красивата жена, която някога съм виждал.

– Да, помня. Беше много мило от твоя страна.

Гидиън затвори очи за миг, усетил дълбока болка в гърдите си.

– Не го казах само от любезност. Казах го, защото е самата истина – той отвори очи. – Всеки път, когато те погледна, разбирам какъв късметлия съм.

– Така ли? – Хариет го гледаше изненадана. Тя остави книгата си на масичката.

– Да – Гидиън пристъпи към леглото и спря. – Ти ми даде повече, отколкото можеш да разбереш, Хариет. А всичко, което правя аз, е да приемам даровете ти. Знам, че мога да ти предложа толкова малко в замяна.

– Това не е вярно, милорд – Хариет отметна завивките си и се измъкна от леглото. – Ти ми даваш толкова много. Обвърза се с мен и знам, че никога няма да изневериш на честта си. Отнасяш се с мен с такава любезност и уважение. Караш ме да се чувствам красива, макар да знам, че не съм.

– Хариет...

– Как може да кажеш, че нямаш какво да ми дадеш? Не познавам мъж, който да е с по-богата душа от теб и да се раздава толкова щедро – тя се втурна към него, боса и ефирна, толкова малка и нежна в тънката си ленена нощница, с накривена шапчица върху гъстата си коса. Очите ѝ блестяха и тя разпери ръце.

Гидиън я грабна в прегръдките си и я притисна плътно до себе си, вдихвайки прелестния, топъл, женствен аромат на тялото ѝ.

– Ти си всичко, което някога съм искал – Гидиън усещаше езика си

никак дебел и непохватен в устата. – Господ да ми е на помощ, не знаех колко много съм се нуждаел от любовта ти, докато ти не ми я даде.

– Любовта ми е само за теб, Гидиън. Винаги ще бъде твоя – прошепна тя до гърдите му.

– Ти си толкова добра с мен – прошепна той. – Повече, отколкото заслужавам.

– Гидиън...

Той я вдигна във въздуха и я занесе до леглото. Постави я на снежнотелите чаршафи и легна до нея. Прегърна я нежно и внимателно, разбрал какво съкровище държи в ръцете си, и я погледна с безкрайна благодарност.

Харriet се отдаде на ласките му, както цвете се разтваря под светлината на слънцето. Гидиън целуна устните ѝ, жаден да усети вкуса ѝ, докато ръцете му трескаво търсеха извивките на тялото ѝ.

Тя бе толкова мека, толкова всеотдайна, мислеше си той. И толкова чувствена. Всичко в нея разпалваше страстта му. Когато усети как кракът ѝ се плъзна по прасеца му, той простена.

– Гидиън?

– Нуждая се от теб – промълви той. Целуна едната ѝ гърда, като нежно подръпна с устни зърното ѝ, а тя жадно изви цялото си тяло към неговото.

Тя реагираше на докосванията му с такава дълбочина, толкова щедро, и той никога нямаше да спре да се удивлява и радва на всеотдайността ѝ. Нищо друго не можеше да разпали така силно огъня в него.

Когато не можеше повече да издържи на сладкото мъчение, Гидиън разтвори краката ѝ и се настани в люлката между бедрата ѝ. Протегна ръка и пръстите му нежно срещнаха топлината и влагата на нейната готовност. Тя го очакваше. Тази мисъл предизвика луди тръпки на страст и наслада по цялото му тяло.

– *Харriet!* Моята сладка, любяща Харriet – той отново покри устните ѝ и промъкна езика си между тях, докато бавно навлизаше в тялото ѝ.

Отново изпита неизменното разтърсващо удоволствие на това навлизане, след което почувства как тя се затваря около него, как го притегля дълбоко в себе си, отдадена телом и духом. И най-сетне, за един безкраен миг, той бе част от нея.

Харriet обви с крака кръста му и ноктите ѝ се впиха в раменете му. Тя се бе вкопчила в тялото му и се повдигаше към него със страст, не по-малка от неговата. И когато достигна самия връх на оргазма, тя отново му каза за любовта си, а цялото ѝ тяло трептеше в прегръдките му.

Гидиън я притисна силно към себе си и я държа така, докато не почувства и последните сладостни тръпки на тялото ѝ. После започна да се излива в нея – един безкраен поток на облекчение, който сякаш нямаше нито начало, нито край.

Малко след зори Гидиън се събуди в един свят, който му се стори много по-ясен и спокоен, отколкото помнеше някога да е бил. Полежа неподвижно, вкусвайки невероятното откритие, което се бе загнездило в душата му през нощта.

Той обичаше Харнет. Щеше да я обича до края на живота си.

Гидиън се обърна и протегна ръка към нея, а думите напиреха от сърцето му.

Но Харнет я нямаше.

20.

Харriet вдигна високо лампата си и огледа пещерата много внимателно. С огромно облекчение откри, че няма следи от работа с длето и чукче. Невероятните вкаменелости, които лежах в камъка все още неопасно, очакваха нейните ръце.

Тържествуваща, тя окачи лампата на металния клин в стената и отвори чантата си с инструменти. Тази сутрин настроението ѝ беше особено приповдигнато и тя знаеше на какво се дължи това: напоследък двамата с Гидиън се разбираха прекрасно.

Снощи го бе почувствала по-близо до сърцето си от всякога. Стратта му бе примесена и с някакво ново чувство, което определено бе нещо повече от любезност. Не знаеше дали и той го е осъзнал, но въпреки това тя бе скътала тази мисъл в сърцето си.

А на сутринта се беше събудила убедена, че Гидиън скоро ще си спомни как да обича истински.

Тази увереност я изпълваше с такова щастие и енергичност, че тя се втурна да работи още щом разбра, че приливът се е оттеглил.

С чука и длетото в ръка, Харriet отиде до мястото, където бе намерила огромния зъб на влечуго. Ще започне от тук, реши тя. С повечко късмет може и да открие още парченца от челюстта. А ако разполага с челюстта, това би ѝ помогнало неимоверно много. Тя допря длетото до камъка и започна внимателно да откъртва парчетата скала.

Може би именно равномерните удари на метала по камъка ѝ попречиха да чуе приближаването на мъжа по прохода към пещерата. Или просто се бе съсредоточила върху работата си толкова много, че не обърна внимание на стъпките му.

Каквато и да бе причината, когато откъм входа на пещерата прозвуча дълбокият глас на Клайв Ръшгън, Харriet изпусна длетото и извика от изненада.

– Знаех си, че щом пристигнеш в Ъпър Бидългън, няма да ти трябва много време да се върнеш в тези пещери – Ръшгън кимна със студено задоволство. – Разбира се, аз бях този, който изпрати писмото, а не госпожа Стоун. Тя е на гости при сестра си. Много удобно, наистина.

– Мили боже! Така ме изплашихте, сър – Харriet се извърна към него в мига, в който длетото издрънча на каменния под.

– Точно така и предполагам – че ще се втурнеш насам веднага щом

разбереш, че безценните ти вкаменелости са застрашени. Наистина няма нищо, което да се сравни с алчния ентузиазъм на истинския колекционер. Едно време и аз самият изпитвах подобни чувства.

Пръстите ѝ се стегнаха около дръжката на чука, защото видя, че Ръштън държи в ръката си пистолет. И той бе насочен право към нея.

– *Преподобни Ръштън!* Не разбирам. Да не сте луд? Какво става?

– Стават много неща, лейди Сейнт Джъстин. Говоря за миналото, за настоящето и за бъдещето – в очите на Ръштън гореше адски огън. Гледаше я така, сякаш ѝ взима мярка за казан в ада. – Тоест, за моето минало, твоето настояще и моето бъдеще. А за теб, миличка, няма да има бъдеще.

– Сър, свалете този пистолет! Вие сте луд!

– Сигурно някои биха казали така. Но те не разбираат.

– Не разбираат какво? – Харriet се стараше да говори със спокоен глас. Интуицията ѝ подсказваше, че единствената ѝ надежда е да накара Ръштън да продължи да ѝ говори. Не знаеше какво ще прави със спечеленото време, но може би щеше да се случи чудо.

– Те не разбираат какви усилия ми струваше да уредя нещата така, че красивата ми Диъдри да се омъжи за Сейнт Джъстин – каза Ръштън, а гласът му трепереше от гняв. – Наложих се дори да пожертвам първородния син на Хардкасъл.

– Господи! Нима вие сте убили брата на Гидиън?

– Беше толкова лесно. Всяка сутрин излизаше да язди покрай скалите. Съвсем лесно бе един зимен ден да подплаша коня му с пистолетен изстрел – изведнъж погледът на Ръштън стана съвсем празен, сякаш се замисли за онези времена. – Конят се спря, но не хвърли ездача си. Тогава се втурнах към него. Ездачът разбра какво смятам да направя, затова скочи от коня, но беше прекалено късно. Бях се доближил достатъчно.

Харriet почувства, че ѝ прилошава.

– Вие сте бутнал Рандъл от скалите, нали? Вие сте го убил!

Ръштън кимна.

– Както казах, нямаше нищо трудно. Нали разбираш защо, първородният син на Хардкасъл бе вече сгоден за друга. Той никога не бе показал интерес към моята красива Диъдри. Но пък вторият син показва интерес, и то какъв! О, да, Сейнт Джъстин не можа да ѝ устои, още от мига, в който я зърна на първия ѝ бал. Знаех, че я иска. А и как иначе? Тя бе толкова прелестна.

– Но не го е обичала, нали?

Лицето на Ръштън се изкриви и заприлича на маска, изразяваща само гняв и злоба.

– Малката глупачка каза, че не можела да го гледа. Трябваше да я принудя да приеме предложението на Сейнт Джъстин. Тя твърдеше, че била влюбена в друг. В някой, когото наричаше „моя красив ангел“.

– Брайс Морлънд.

– Не знаех кой е и не ме интересувахе – лицето на Ръштън се сгърчи от отвращение и омраза. – Знаех само, че е дребна риба, направо никой. А и бил женен. На това отгоре за дъщерята на някакъв си търговец. Очевидно е нямал нито пари, нито титла.

– А вие сте искали точно това? Диъдри да се омъжи за богат и знатен човек?

Ръштън беше изненадан.

– Разбира се. Тя бе единственият ми актив. Единственото нещо, с което можех да купя полагащото ми се място в тоя свят. Не виждаш ли, трябваше да съм богат и могъщ. Но баща ми, онзи прахосник, проиграл всичко на карти още когато съм бил дете. Никога не му простих, че профука цялото ми богатство на вятъра.

– Затова сте потърсили друг начин да придобиее богатството и социалното положение, които баща ви е изгубил на масата за карти?

Погледът на Ръштън потъмня.

– Когато Диъдри започна да разцъфва и да се превръща в красива млада жена, разбрах, че мога да я използвам, за да примамя синчето на някое богато семейство. Щом тя се омъжи за когото трябва и се сроди с някоя знатна фамилия, и аз щях да се добера до властта и влиянието, които се купуват с много пари. Все пак нали щях да стана сват на богатите. Чрез Диъдри щях да получа точно онова, което ми трябваше.

– Опитали сте се да използвате дъщеря си.

– Тя бе длъжна да ми се подчинява – свирепо изрева Ръштън. – Беше прекалено хубава, за да се похаби за някой, който няма да донесе нищо на семейството ѝ. Казах ѝ, че може да има когото си поиска, след като се омъжи за Сейнт Джъстин. Тя не беше глупачка. Разбра ме добре. Каза, че ще се омъжи и за самия дявол, стига това да хвърли нейния ангел в обятията ѝ.

– О, боже! – прошепна Харriet.

– Но после всичко се обърка – Ръштън вече крещеше от яд и съжаление. – Малката глупачка се е дала на любовника си, преди да се омъжи за Сейнт Джъстин. Онзи ѝ направил дете. Копеленце от любовника ѝ. Тя разбра, че трябва веднага да съблазни Сейнт Джъстин, за да го

убеди, че бебето е негово.

– Но планът ѝ не проработи, нали? Сейнт Джъстин е разбрал, че нещо не е наред.

– Диъдри беше глупачка. Проклетата малка глупачка. Тя развали всичко. Дойде при мен и ми разказа какво се е случило. Каза, че ще намери начин да се отърве от бебето. Но знаех, че вече е прекалено късно да я омъжа както подобава за Сейнт Джъстин. Тя бе му казала прекалено много. Не можах да повярвам, че е била толкова тъпа. Скарахме се.

Харriet си пое дълбоко дъх, когато я озари прозрението.

– В кабинета?

– Да.

– И вие я убихте, нали? Вие сте я застреляли и после сте се опитали да направите така, че да прилича на самоубийство. Затова не е имало прощална бележка. Не се е самоубила. Била е убита! От собствения си баща!

– Стана случайно – очите на Ръшгън бяха изпъкнали в орбитите си. – Не исках да я убивам. Но тя все крещеше, че ще избяга с любовника си. Грабнах пистолета от стената. Исках само да я заплаша. Но той... нещо се обърка. *Тя трябваше да слуша баща си.*

– Вие сте за лудницата!

– О, не, лейди Сейнт Джъстин. Не съм луд. Напротив, съвсем наред съм – Ръшгън се ухили. – И съм много умен. Кой, мислиш, организира бандата крадци, които използваша пещерата?

– Вие?!

Ръшгън кимна.

– Знаех всичко за тези пещери. Трябваша ми пари, нали виждаш. Диъдри беше мъртва и вече не можеше да подсигури бъдещето ми, като се ожени по сметка, както бях планирал толкова дълго време.

– Затова сте измислили друг начин да печелите?

– Когато се замислих сериозно върху този проблем, разбрах, че в приемните в Лондон има предостатъчно богатства. И е толкова лесно да ги вземеш. Първо си взимах по нещичко и бързо го продавах, още преди някой да разбере, че предметът липсва. Но тогава видях колко много, много повече може да се спечели. Все пак трябваше ми време, а затова и място, където да крия плячката. И тогава се сетих за тези пещери.

– Но Сейнт Джъстин залови бандата ви.

– Заради теб – студено каза Ръшгън. – Ти съсипа новите ми планове точно както Диъдри съсипа стария ми план. Ти се омъжи за човека, който трябваше да направи моята Диъдри графиня. Ти го спаси от

наказанието, което трябваше да изтърпи според присъдата на обществото. Ти развали всичко!

Ръштън вдигна пистолета.

Харriet почувства как устните ѝ пресъхват. Тя отстъпи назад, макар да знаеше, че няма къде да избяга. Ако първият му изстрел не улучи, би могла и да успее да се добере до входа на прохода, преди той да зареди отново или да я хване, но знаеше, че почти няма вероятност да избяга.

– Ако ме убие, няма да постигнете нищо – прошепна Харriet. Отстъпи още една крачка назад. Беше чувала, че пистолетите са доста неточни, освен когато се използват от съвсем близко разстояние. Колкото по-далеч се намира от Ръштън, когато дръпне спусъка, толкова по-големи шансове има първият му изстрел да не улучи.

– Напротив – изръмжа Ръштън. – Ако те убия, ще постигна много. Първо, ще си отмъстя. И тъй като вината за убийството ти ще падне върху съпруга ти, сладката ми Диъдри също ще бъде отмъстена.

– Вие сте убил дъщеря си, а не Сейнт Джъстин.

– Заради него. Той беше виновен! – изрева Ръштън.

– Хората никога няма да повярват, че съпругът ми ме е убил – рече Харriet. – Сейнт Джъстин никога не би ме наранил и всички го знаят.

– Не, мадам, не го знаят. Вярно, че сега обществото гледа на него с добро око. Но когато те открият мъртва в тези пещери, хората ще се запитат дали Звяра от Блекторн Хол не се е върнал към старите си навици. Доста бързо се нахвърлиха върху него преди шест години. И този път ще е същото.

– Не е вярно!

Ръштън сви рамене и се прицели.

– Ще кажат, че е решил, че си му сложила рога. Че коя жена не би си потърсила любовник, ако е принудена да гледа белязаното лице на Звяра от Блекторн Хол всяка вечер?

– Той не е звяр! Никога не е бил. *Не го наричайте така!* – Харriet, заслепена от гняв, хвърли чука по Ръштън.

Той се дръпна и избягна удара на тежкото оръжие. Чукут издрънча по каменната стена на пещерата. Той бързо се извърна, за да се прицели още веднъж, а пръстът му започна да натиска спусъка.

– *Ръштън!* – гласът на Гидиън прогърмя в пещерата, отеквайки в каменните стени.

Ръштън се обърна назад и мигновено стреля. Гидиън вече бе успял да отстъпи в прохода.

– *Гидиън!* – изпищя Харriet.

Куршумът удари скалата, като открил няколко каменни къса. Още докато отломките се сипеха по пода, Гидиън се втурна от входа и връх-летя Ръштън.

Двамата мъже паднаха на земята с глухо тупване и започнаха да се боричкат и търкалят по каменния под. Хариет с ужас видя как Ръштън напипа длетото, което самата тя бе изпуснала.

Когато Гидиън се стовари върху него, Ръштън вдигна длетото, стиснал го в юмрука си.

– Ще те убия, както убих и брат ти. Ти трябваше да се ожениш за моята Диъдри. Но развали всичко! – Ръштън изрева от гняв и замахна с длетото към очите на Гидиън.

Гидиън успя в последния момент да вдигне ръка и да парира удара му. После притисна ръката на Ръштън към каменния под и започна да извива китката му, докато най-сетне Ръштън пусна длетото.

Тогавя Гидиън се изправи до седнало положение и стовари огромния си юмрук право в челостта на Ръштън.

Ръштън моментално се отпусна, изпаднал в безсъзнание.

За няколко секунди на Хариет й се струваше, че просто не може да се отлепи от пода.

– Гидиън – извика тя, когато се изправи и се втурна към прегръдките му. – Господи, Гидиън! О, боже!

Той я притисна с всичка сила към себе си.

– Добре ли си?

– Да. Гидиън, той я е убил! Той е убил Диъдри!

– Да.

– И той е убил брат ти.

– Да. Проклет да е!

– И той е бил главният крадец през цялото време. Горкичкият господин Хумболт. Трябва да се погрижим веднага да го освободят.

– Аз ще се погрижа за това.

– Гидиън, ти спаси живота ми! – Хариет вдигна глава, за да го погледне най-сетне в очите. Той я притискаше толкова силно, че тя едва успяваше да диша, но това въобще не й пречеше.

– Хариет, никога през живота си не съм бил по-уплашен, отколкото преди няколко минути, когато разбрах, че Ръштън те е проследил в пещерите. Повече никога, никога не ме карай да се чувствам така! Разбра ли?

– Да, Гидиън.

Огромните му ръце хванаха нежно лицето й. В златистокафявите

му очи личеше колко дълбоко е развълнуван. Той сведе поглед към нея.

– Защо, по дяволите, си станала от леглото ни толкова рано тази сутрин?

– Имаше отлив и не ми се спеше – тихо каза тя. – И исках веднага да се заловя за работа.

– Трябваше да ме събудиш. Щях да дойда с теб.

– За бога, Гидиън, от години обикалям тези пещери сама. Никога досега не са били особено опасни.

– Никога повече няма да влизаш в тях сама. Разбра ли? Ако по някаква причина не мога аз да те придружа, с теб ще идва някой лакей или друг прислужник от имението. Няма да работиш тук сама!

– Добре, Гидиън – каза тя успокояващо. – Щом така ще си спокоен.

Той отново я притегли към себе си.

– Ще ми трябва доста време, за да се успокоя. Може и никога да не се съвзема от тази гледка: как Ръштън насочва пистолета си към теб. Господи, Хариет, какво щях да правя, ако днес те бях загубил?

– Не знам – каза тя, а гласът ѝ прозвуча приглушено до гърдите му. – Какво щеше да правиш? Щях ли да ти липсвам, милорд?

– Да ми липсваш? *Да ми липсваш?!* Това не може да изрази и една милионна част от онова, което щях да изпитвам. По дяволите, Хариет!

Хариет успя да повдигне отново глава. Тя му се усмихна, а сърцето ѝ пееше.

– Да, милорд?

И точно в този миг погледът ѝ попадна върху стената на пещерата зад рамото му.

– О, господи! Гидиън, виж!

Гидиън я пусна и светкавично се извърна, готов за нова схватка. Но когато видя, че никой не стои на входа на пещерата, той се намръщи.

– Какво има, Хариет? Какво не е наред?

– Само го погледни, Гидиън – Хариет направи няколко стъпки към стената, омагьосана от гледката.

Изстрелът на Ръштън бе откъртил един пласт скала, който разкриваше дълга ивица от камъка. Каменните отломки лежах на земята, а над тях се виждаше току-що оголената нова скална повърхност.

Точно там, в скалите, се виждаше невероятна плетеница от огромни кости. Гигантски бедрени кости, прешлени и един странен череп лежах един до друг, очертани в камъка. Показваше се част от много дълга челюст, а на Хариет ѝ се стори, че по нея различава множество зъби,

съвсем същите като онзи, който бе открила по-рано. Изглеждаше така, сякаш чудовищното същество се бе свило за сън, преди много, много години, за да не се събуди никога повече.

– Само го погледни, милорд! – Хариет гледаше втрещено създанието, замръзнало в камъка. Беше преизпълнена от удивление и несравнимата радост от голямо откритие. – Никога не съм виждала, нито пък съм чела за подобно същество, Гидиън. Не е ли това един прелестен огромен звяр?

Застанал зад гърба ѝ, Гидиън започна да се смее. Превиваше се от смях, а звукът отекваше из каменните галерии. Хариет се извърна изненадана.

– Какво е толкова смешно, милорд?

– Ти, разбира се. А сигурно и аз – Гидиън я гледаше ухилен, а очите му блестяха от неописуема нежност. – Хариет, обичам те!

При тези думи Хариет направо забрави за звяра в скалата. Тя се втурна обратно в прегръдките на Гидиън и остана там дълго, много дълго време.

* * *

Граф и графиня Хардкасл пристигнаха на гости в началото на есента, в същия ден, когато пристигна и последният брой на *Докладите на Дружеството за вкаменелости и древни изкопаеми*.

Градините около имението Блекторн Хол все още представляваха ослепителна картина в ярките тонове на ранната есен. Голямата къща почиваше мирно под косите лъчи на слънцето, а отворените ѝ прозорци вдишваха морския бриз. В къщата и в земите около нея бръмчеше весело оживление. За следващата вечер бе планиран бал в чест на семейство Хардкасл. Бяха поканени всички в радиус от няколко мили наоколо.

Когато пристигна пощата, Гидиън закусваше. Тъкмо си взимаше порция яйца и с доволство си мислеше, че напоследък Блекторн Хол прилича на истински дом, когато Аул влезе в трапезарията за закуска.

Хариет моментално забеляза списанието върху подноса в ръцете на Аул.

– *Докладите* са пристигнали! – извика тя и скочи от мястото си, втурна се през стаята и грабна списанието още преди Аул да стигне до стола ѝ.

Гидиън се намръщи неодобрително.

– Не трябва да бягаш, скъпа. Колко пъти ти казах, че вече трябва да се движиш по-спокойно и внимателно.

Напредналата бременност на Хариет не бе успяла да забави особено движенията ѝ. Тя все още се движеше с енергия и ентузиазъм, достатъчни да уморят и здрав мъж. Разбира се, когато се движеше така в леглото, резултатът бе невероятно приятна умора, напомни си Гидиън.

Въпреки това той не искаше тя да се пренапряга точно сега. Беше му прекалено скъпа, за да го допусне.

Напоследък му се налагаше да я следи много по-внимателно от обикновено. Хариет си нямаше и представа как би трябвало да се държи жена в нейното положение. Ето вчера, например, той пак я хвана да се опитва да отиде в пещерите, и то сама. И това не се случваше за пръв път.

Беше се оправдала с обичайното извинение, че всички от прислугата били заети. На Гидиън отново му се наложи да ѝ чете конско. Струваше му се, че до края на живота си ще трябва да ѝ повтаря все едни и същи неща.

– Тук е – възкликна Хариет, като се втурна обратно към стола си и разтвори списанието на съдържанието му. – „Описание на големия звяр от Ъпър Бидълтън“, от Хариет, лейди Сейнт Джъстин – тя вдигна поглед, а очите ѝ преливаха от възторг. – Най-сетне го отпечатаха, Гидиън. Отсега нататък всички ще знаят, че звярът от пещерата принадлежи само на мен.

Той се усмихна.

– Поздравления, скъпа. Но все си мислех, че вече няма човек, който да не го знае.

– Склонен съм да се съглася с теб – Хардкасъл и съпругата му си размениха многозначителни погледи.

Лейди Хардкасъл се усмихна на Хариет.

– Толкова съм горда, че мога да заявя: аз познавам откривателката на такава забележителна група вкаменелости, скъпа.

Хариет сияеше.

– Благодаря. Нямам търпение Фелисити и леля Ефи да дойдат на чай днес следобед – тя прелисти страниците, дока то стигна до собствената си статия. – Май не вярвах, че това ще бъде отпечатано.

– Осмелявам се да кажа, че това несъмнено ще е основната тема за разговорите на колекционерите за доста дни напред – каза графът. – Ще възникнат много спорове относно съществуването на подобно гигантско влечуго. Със сигурност ще те обкръжат десетки хора, които ще искат да видят твоя звяр.

– Нека спорят – щастливо рече Хариет. Тя погледна Гидиън. – Аз

си знам, че моят звяр е нещо наистина много ценно и рядко.

Гидиън отвърна на погледа и от другия край на масата. Струваше му се, че би могъл да се удави в морето от любов, което виждаше в очите ѝ. Отново се зачуди как е могъл да живее през онези дълги, мрачни години, заровен в собствената си пещера.

Но Гидиън знаеше каква е истината: през онези пусти и тъмни години, преди да срещне Хариет, той просто е съществувал. Не бе изпитвал нито радост, нито надежди и очаквания за бъдещето, докато тя не го бе освободила. Тя го изведе навън, под слънчевата светлина, точно както бе освободила костите на древния звяр от каменния им затвор в скалите.

– Твоят звяр не би значел нищичко без теб, скъпа – нежно рече Гидиън. – Все още щеше да е заключен в оковите на камъка.

* * *

Два месеца по-късно Хариет роди без никакви усложнения едно здраво момченце. Скоро стана ясно, че синчето ще има златистокафявите очи на баща си, както и неговия ръст и сила. Бебчето също така проявяваше доста силен характер и невероятно твърдоглавие, които не изненадаха абсолютно никого.

Когато Гидиън положи крещящото човече в скута на Хариет, тя го погледна с насмешлива тъга.

– Опасявам се, че ние двамата сме създали истинския Звяр от Блекторн Хол, милорд – оплака се Хариет. – Само чуй свирепия му рев!

Гидиън се засмя, по-щастлив, отколкото бе предполагал, че може да бъде.

– Ти ще го опитомиш, любов моя. Определено имаш страхотен подход към зверовете.

КРАЙ

© 1992 Джейн Ан Кренц
© 1999 Деница Попова, превод от английски

Jayne Ann Krentz
Ravished, 1992

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание:
Аманда Куик. Красавицата и звярът
Издателство „Ирис“, София, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9858>]